

Hay Là Anh Cưới Em Đi

Contents

Hay Là Anh Cưới Em Đi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	34
10. Chương 10	40
11. Chương 11	50
12. Chương 12	57
13. Chương 13	62
14. Chương 14	69
15. Chương 15	74
16. Chương 16	81
17. Chương 17	86
18. Chương 18	91
19. Chương 19	99
20. Chương 20	105
21. Chương 21	111
22. Chương 22	119
23. Chương 23	125
24. Chương 24 (end)	135
25. Ngoại Truyện 1	142
26. Ngoại Truyện 2	143
27. Ngoại Truyện 2.1	149
28. Ngoại Truyện 2.2	154
29. Ngoại Truyện 3	160
30. Chương 25	166
31. Chương 26	176
32. Chương 27	183
33. Ngoại Truyện 4	193
34. Ngoại Truyện 5	197
35. Ngoại Truyện 6	198

Hay Là Anh Cưới Em Đi



Giới thiệu

Hắn thoát khỏi vẻ uy nghiêm của một công tử nhà giàu ban nãy, khoác vào một vẻ phong trần, mái t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-la-anh-cuoi-em-di>

1. Chương 1

Chương 1: Ngày xui xẻo

Thiên An, một cái tên quá quen thuộc của công ty áo cưới Estermir. Một phó giám đốc Marketing tài giỏi, năng nổ, tận tụy vì công việc. Từ trên xuống dưới ai cũng phải nể phục vì những thành tựu mà cô gặt hái trong công việc đặc biệt là việc cô biến thương hiệu áo cưới Estermir thành một trong những thương hiệu đứng đầu ngành công nghiệp thời trang quốc gia.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bởi lẽ là người quá cầu toàn, khắt khe trong công việc nên cô không mấy khi giao lưu qua lại với đồng nghiệp, đối với đồng nghiệp, cô luôn như một ẩn số. Cũng có nhiều đồng nghiệp nam từ các bộ phận khác lần la làm quen vì thấy cô cũng khá xinh đẹp, giỏi giang, có vẻ cô điển, nhìn rất có dáng của một người phụ nữ của gia đình (?!?!), nhưng chỉ cần những chàng này lần la hỏi thăm cô là sẽ bị cô ném ột cái quắc mắt sắc lẹm để mà ngậm ngùi rút lui. Có những kẻ gan lì hơn một chút, cố gắng mời cô đi ăn, đi xem phim, đi dạo để có thể tìm hiểu nhau và thỏa cái tính cách thích chinh phục của các chàng. Sau nhiều lần mời nàng đi chơi, nàng cũng lịch sự nhận lời. Đến điểm hẹn, mặc cho chàng bánh bao đẹp dễ bao nhiêu thì nàng vẫn luôn trung thành với bộ vest công sở, tóc búi cao, mặt vô hồn, và chỉ trả lời những câu hỏi của chàng mà không nói thêm bất cứ một lời nào nữa. Và hôm sau, dù chàng có cười nói vui vẻ khi gặp nàng ở công ty thế nào, nàng cũng chỉ nhìn chàng và mặt không hề có nét biểu cảm nào gọi là quen biết chứ đừng nói đến chuyện đã từng hẹn hò. Thế là, dù có gan lì và thích chinh phục thế nào thì cũng không chàng nào đủ dũng khí mời nàng thêm một lần nào nữa.

Thiên An chẳng coi đó là vấn đề quan trọng cho lắm, trong khi cả công ty đều đã xì xào bàn tán, người thì nói cô kiêu kì, người thì bảo cô kén chọn, kẻ khác lại nói cô ...không phải là phụ nữ... Thật ồn ào nhưng Thiên An vẫn để ngoài tai tất cả những lời nói đó, đối với Thiên An, công việc luôn được ưu tiên hàng đầu, ngoài ra, tất cả đều là chuyện phiếm.

Những ngày này, câu chuyện về giới tính của Thiên An được tạm gác sang một bên, thay vào đó là những lời bàn ra tán vào về cái ghế giám đốc Marketing đã để trống quá lâu. Ai ai cũng chắc như đinh đóng cột là cái bảng đặt trên bàn giám đốc Marketing này sẽ ghi tên Phạm Thiên An và có lẽ ngay cả Thiên An cũng cho rằng người ngồi vào cái vị trí lớn nhất trong bộ phận Marketing này không ai xứng đáng hơn mình. Ngày bổ nhiệm càng đến gần, không khí trong công ty lại càng nóng hơn bao giờ hết.

Và cái ngày đó cũng đến, nhưng tất cả mọi người trong công ty ai cũng phải há hốc kinh ngạc, bởi lẽ, người mà ai cũng nghĩ là sẽ được bổ nhiệm lại vẫn ngậm ngùi tại chức phó giám đốc, mặt khác, cái người được bổ nhiệm là một tay mơ, chỉ vừa tu nghiệp ở nước ngoài về và chưa có một chút kinh nghiệm thực tế thương trường nào, đây là chưa kể, ngày đầu tiên hắn ta đi làm cũng chỉ đứng để nghe cái người được gọi là trợ lý của Tổng giám đốc công bố anh Hoàng Phong được bổ nhiệm làm giám đốc bộ phận Marketing của Estermir và ngay khi trợ lý của Tổng giám đốc quay về cũng là lúc hắn ta vui vẻ rời công ty vì không có việc gì để làm.

Thiên An vốn không chấp nhận được nhân viên của mình lười biếng, nhưng giờ bỗng nhiên có một cấp trên lười biếng, cô cảm thấy như bị trêu người, không thể chịu đựng được. Ban đầu, cô còn nỗ lực vì hấn ta đã tu nghiệp ở Úc về với cái bằng xuất sắc, nhưng ngay sau đó, cô thất vọng toàn tập vì thái độ làm việc của hấn ta. Có lẽ cô ít việc quá nên ông trời cho thêm cô một cục nợ nữa.

Sau một tháng làm việc thì cô không thể nào chịu đựng được. Có thêm một giám đốc nhưng cô còn bận rộn hơn cả lúc chưa có giám đốc. Cũng tại vì, trong vòng 30 ngày thì số ngày hấn ta có mặt tại công ty không tới 10 ngày, nhưng mỗi ngày hấn ta ở công ty thì cũng chỉ được khoảng 1 – 2 tiếng, sau đó hấn ta sẽ kiểm lý do này, lý do khác để giao công việc cho các nhân viên khác và đánh bài chuẩn.

Thật sự cô không thể hiểu nổi, nếu đã không thích làm việc thì tại sao hấn ta lại còn ngồi vào cái ghế có trách nhiệm lớn đến vậy để gây ra một mớ hỗn độn và những kẻ như cô, những kẻ phải ngậm ngùi đứng sau hấn ta, là những người phải đi giải quyết hậu quả mà hấn ta để lại. Có thể thấy rõ nhất đó là những văn bản cần phải thông qua, những hợp đồng cần phải ký kết, hấn ta nói với thư ký là cứ để lên bàn, hấn ta sẽ ký sau, nhưng ngày này qua tháng khác, với cái thái độ ngồi trong phòng giám đốc và chơi game trên smart phone như hấn ta thì tất cả văn bản đều dồn ứ, khách hàng và đối tác lên tiếng, thư ký cầm văn bản chạy khắp công ty tìm hấn ta thì hấn ta lại ở tận đầu tận đuôi. Và rồi, thư ký lại phải mang đồng văn bản chứng từ đó đến chỗ Thiên An. Cô đã phải hai hôm liền ở lại công ty suốt đêm để xem xét lại tập văn bản này. Đến ngày thứ ba thì cô không thể nào chịu đựng được thêm nữa, cô tức tối cầm tập văn bản, gom lại mở tóc đang bù xù trên đầu sang một bên, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ lên thẳng phòng giám đốc. Thật may, hôm nay hấn ta đang ở văn phòng.

Cô ném mạnh tập văn bản xuống trước mặt hấn ta. Hấn ta mắt vẫn không rời khỏi cái smart phone, tay vẫn nhiệt tình di chuyển trên màn hình, hấn ta nhẹ nhàng nói trong vô thức:

“Cứ để đó!”. Tay vẫn miệt mài, không thêm ngẩng đầu nhìn.

Thiên An không thể nào chấp nhận được nữa. Cô gọi bằng giọng hậm hực: “Giám đốc!”

“Cứ để đó!”

Thiên An nói như muốn hét lên: “GIÁM ĐỐC!!!!”

Lúc này có lẽ hấn ta mới nghe được thái độ của người nói, ngẩng đầu lên nhìn và có lẽ hơi giật mình trước nhân ảnh trước mặt. Xong lấy lại điềm tĩnh, hấn ta lại nói: “Cứ để đó tôi sẽ ký, cô đi trang điểm lại đi! Thư ký mà để tình trạng như hôm nay thì không được tốt cho lắm...” nói đoạn hấn ta lại quay lại với cái điện thoại của mình.

Lúc này Thiên An không còn nghe được bất cứ thứ gì hấn ta nói nữa, tất cả các xung thần kinh còn hoạt động được cũng đã tê liệt vì câu nói vừa rồi. Hấn ta còn không biết cô là phó giám đốc bộ phận này, hấn ta còn nghĩ cô là thư ký? Còn nói cái gì mà tình trạng không tốt này nọ. Hấn ta đang khi dễ cô hay sao? Hấn ta coi thường cô à? Cái việc mà ở cái công ty này chưa ai dám làm với cô?

Hừ, không thể chịu đựng như thế này được, cô phải cho hấn ta một bài học để hấn ta thôi cái thói lười nhác, ngông cuồng, lộng ngôn, xong nhất định cô sẽ kiến nghị lên Tổng giám đốc để cho hấn ta thôi việc. Nhưng đó là tất cả những gì cô nghĩ sau khi ra khỏi căn phòng đó, còn lúc này, bằng tất cả sức lực còn lại sau hai ngày hai đêm bị vắt kiệt để cho hấn ta một bài.

“Nay anh, tôi thấy anh làm việc như vậy là không được. Tôi không biết anh đã được giáo dục và đào tạo như thế nào, nhưng tôi thấy anh không khác gì một tên ăn bám ở cái bộ phận này”.

Có lẽ cái con người kia cũng đã bắt được tín hiệu từ câu nói của cô, hấn ta hơi cau mày và ngẩng đầu lên nhìn cô, vẻ khó hiểu: “Ăn bám???”

“Đúng vậy, một kẻ ăn bám trắng trợn và lười nhác!!!”

Hấn ta nói, tay đặt cái điện thoại xuống bàn, còn không quên nhếch mép lên cười một nụ cười ranh mãnh: “Cô là ai?”

“Tôi là Phạm Thiên An, phó giám đốc của bộ phận này!”

Hắn ta đẩy người ra phía sau, chiếc ghế giám đốc di chuyển lùi lại và đứng lên, hắn ta đi ra phía trước bàn giám đốc và dựa vào, vắt chéo chân nhìn cô, xong lại phì cười rồi “À” một tiếng như là ngạc nhiên lắm.

À? Được lắm, muốn gây sự với cô đây mà?

Nhưng định thần lại một chút, hình như hắn muốn làm cô tức tối, Cô đâu phải là người dễ dàng mắc lừa hắn như vậy. Cô lấy lại uy phong của mình, cái uy phong mà cô làm cho đối thủ cạnh tranh phải bạt vía, làm cho nhân viên của mình phải vâng lời tằm tắc, cô nhìn thẳng vào hắn ta cười nói.

“Thật là có lỗi khi để anh thấy tôi trong tình trạng này, nhưng người khiến tôi phải thành ra thế này là một kẻ đã lười biếng dùn đẩy hết trách nhiệm đã không những mặt dày ngồi ở một vị trí không xứng đáng lại không biết cách cư xử, anh thấy kẻ đó có đáng trách không?” Cô cười, nhưng nhìn còn kinh khủng hơn là lúc tức giận dùn dùn ban nãy.

Hoàng Phong thấy vậy nét mặt thoáng hiện lên vẻ bất ngờ, mắt hắn bỗng nhiên hiện lên tia sắc bén. Hắn đột nhiên tiến lại gần cô, giật lấy cánh tay cô, kéo cô dựa vào bàn giám đốc, mái tóc bìa buông không chắc xô tung ra. Thiên An chỉ vừa kịp kêu lên một tiếng thì hoảng hốt vì bị kéo mạnh đập lưng vào cái bàn gỗ, một số thứ trên bàn bị xô đẩy xộc xệch, nhưng khi nhìn lên thì cô nín bật. Phũ phác trước mặt cô là gương mặt của hắn ta, hắn ta chống hai tay xuống bàn, đưa mặt ngày càng gần mặt cô. Theo phản xạ tự nhiên, cô nghiêng người tránh né, và khi không thể nghiêng mặt được nữa, cô bèn quay mặt đi, lẩn tránh ánh mắt của hắn ta, áp ứng: “Anh...anh làm...gì vậy?”

Hắn ta vẫn giữ dáng đứng như vậy, nhếch mép, thì thầm vào tai cô, với bộ mặt không thể đắc ý hơn: “Có một kẻ như vậy sao?”. Nói rồi, hắn ta đưa hai ngón tay lên xoa xoa trước sống mũi chỗ hai long mày, tiếp: “Nhưng sao tôi thấy hình như Phó Giám đốc khá hứng thú với tôi nhỉ?”

Hơ, hắn ta nghĩ cái quái gì trong đầu vậy, hắn nghĩ cô nói như vậy là vì cô hứng thú với hắn sao? Thực sự cô không còn từ ngữ nào để nói về cái con người này nữa. Cô nhếch mép cười, quay lại nhìn thẳng vào mặt hắn ta, lúc này không còn nể nang gì nữa: “Này anh, anh nhàn rồi quá hóa hoang tưởng rồi à? Tôi có điên cũng không có hứng thú với loại người như anh đâu?”

“Loại người?...Ly tưởng như tôi sao?” Mặt hắn nhìn rất bình thản.

Tới mức độ này thật sự hắn ta hết thuốc chữa rồi. Cô không rảnh mà đôi co với những loại người như hắn ta. Cô đẩy hắn ta ra, nói thẳng vào mặt hắn ta:

“Tôi không rảnh rồi mà nói chuyện với những kẻ vô công rồi nghề như anh, anh làm giám đốc thì phải có trách nhiệm, không thì đừng bao giờ ngồi vào cái vị trí đó, hãy để cho người xứng đáng hơn làm đi. Đừng coi mình là trung tâm vũ trụ, nghĩ lại tôi thấy tôi nghiệp cho anh, chẳng qua chỉ là một tên nhóc với cái mẽ bảnh bao, nhưng có bảnh bao bao nhiêu cũng không che lấp đi cái bất tài vô dụng của mình đâu, còn đây” cô vừa nói vừa đưa tay đập đập vào chồng tài liệu cô đã mang đến lúc này đang nằm trên bàn, “Đây là những gì anh để tôi phải làm thay anh vì sự tắc trách của anh, vì lỗi của bản thân anh, anh đẩy đồng nghiệp của

mình vào cảnh khó khăn. Tôi nghĩ anh nên xem xét lại sự ích kỷ của bản thân đi!”

Cô nói rồi, liếc hắn một cái bỏ ra ngoài, không để ý trên mặt Hoàng Phong kẻ có chút thất thần, hắn ta vẫn đứng yên cái tư thế lúc cô đẩy hắn ta ra. Nhưng lúc cô định đẩy cửa bước ra khỏi phòng thì hắn ta lại cất tiếng nói với theo: “Ê! Chính cô cũng nói là tôi đẹp mà! Cô thua rồi!” Hắn ta nói nhưng vẫn không quay lại nhìn cô.

Nghe thấy vậy cô chẳng còn chút cảm xúc cảm giác gì để đôi co với loại người như hắn ta nữa. Cô bước thẳng ra ngoài và đi về vị trí của mình. Nhưng cô cứ suy nghĩ mãi về ánh mắt khi Hoàng Phong nhìn cô, có chút thân quen, xong nhanh chóng gạt mọi suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Phải, cô đâu rảnh rồi để suy nghĩ về những con người vô vị như vậy, cô ghét hắn! Cô còn phải làm việc. Đúng, quay lại với công việc, quên đi cái ngày xui xẻo hôm nay.

2. Chương 2

Chương 2: Chuỗi ngày xui xẻo

Một điều lạ lùng là sau cái ngày cô lên thẳng phòng giám đốc để gây sự với hắn ta thì hắn ta lại hăng hái đi làm hơn trước, tuy không phải lúc nào cũng chăm chỉ nhưng những chứng từ thư ký mang cho cô xử lý đúng với cấp độ của cô hơn và người thư ký ấy không phải vất vả chạy loạn khắp bộ phận để tìm giám đốc nữa. Cô tưởng chừng như đã trách nhầm hắn ta, rằng hắn ta là người mới nên có phần chưa quen, giờ đã quen được thì tự nhiên sẽ dẫu vào đấy.

Những tin đồn về Thiên An trong công ty cũng dần được thay thế bằng chủ đề về đẹp trai của Hoàng Phong, cô thật sự không biết hắn ta đã làm những gì để nhân viên nữ từ những người còn độc thân đến những người có gia đình đều phải trầm trồ trước vẻ đẹp “nam thần” của hắn ta. Có khi cô nghe được một số cuộc chuyện phiếm của các nhân viên nữ khen hắn ta nức lời, nào là galant, lãng tử, dễ mến... Còn những đồng nghiệp nam thì đầy ghen tỵ, có kẻ nói những tên con trai bóng bẩy như hắn ta thì phần đa là “bóng”, cô cũng có chút thích thú với bình luận này, song không tỏ thái độ gì nhiều. Cô còn nghe loáng thoáng về gia cảnh kéch xù nhà hắn ta. Cũng đúng thôi, du học Úc, tự nhiên được cất nhắc vào một vị trí tốt như vậy không phải là do thể lực gia đình thì cũng phải có tiền tài gì đó hơn người. Nghĩ lại, cô cũng có chút lo lắng, rằng hôm trước cô đã vô lễ trước mặt hắn ta, không biết hắn ta có dùng thủ đoạn của bọn nhà giàu để “giải quyết” cô hay không, nhưng cô cũng chỉ để trong lòng thôi, bởi lẽ bề ngoài cô vẫn là một phó giám đốc vô cảm, với lại, hắn ta có làm gì cô thì chưa chắc cô đã sợ, mà dù có sợ cô cũng sẽ tỏ ra không sợ. Cô vốn là người như thế!

Những ngày này, bộ phận của cô đang ráo riết chuẩn bị một kế hoạch quảng bá sản phẩm mới ủa cưới sắp tới. Mọi người ai nấy đều tất bật công việc của mình, cô cũng không ngoại lệ, cô muốn kế hoạch cho lần này phải thật hoàn hảo, để Tổng giám đốc có thể nhìn nhận lại một lần nữa năng lực của cô và để chứng tỏ cô không hề thua kém bất cứ một ai ở cái công ty này, kể cả người có bằng xuất sắc ở Úc về kia nữa. Chính vì thế dù đã đến giờ tan ca rồi nhưng cô vẫn nán lại để xem xét lại một lần nữa kế hoạch của mình trước cuộc họp toàn bộ phận vào tuần sau. Đang mải mê với công việc, cô không để ý có một bóng người bước đến trước bàn làm việc của mình, để đến khi hắn ta cất tiếng, cô mới giật mình ngẩng lên. Hắn ta gọi:

“Ê!”

Hơi bất giác, xong cô lấy nhanh lại vẻ điềm tĩnh, vẫn chăm chú nhìn vào bản kế hoạch của mình, phớt lờ hắn ta nói:

“Giám đốc, có chuyện gì cần căn dặn ạ?”

Hắn ta không chút nể nang, ngồi thẳng lên bàn làm việc của cô, vắt chéo chân, hơi xoay người, tay nghịch nghịch hộp đựng bút đặt trên bàn của cô nói băng quơ.

“Chăm chỉ là tốt, nhưng kết quả mới là tất cả!” Vẫn nghịch ngợm hộp bút.

“Ý anh là gì?” Nghe hắn ta nói như vậy, cô cũng ý thức được hắn ta muốn nói gì đó với cô, nhưng là gì mới được, hay hắn ta lại muốn gây sự, hắn ta thấy những ngày vừa rồi quá yên ổn chẳng?

“Không có gì, chỉ là tôi muốn cá cược với cô một vụ thôi!”

Cô cười khẩy, hắn tiếp:

“Xem ai sẽ dành được quyền thực hiện kế hoạch mùa cưới này!”

Thì ra hắn vẫn còn tức cô việc lần trước cô mắng hắn, đã không có kinh nghiệm thực tế mà vẫn muốn thi với cô à? Mà cũng vừa hay, cô cũng muốn chứng tỏ cô chẳng thua kém gì hắn mà. Cơ hội từ trên trời rơi xuống, nhưng cá cược thì, hắn muốn cá cược cái gì?

“Tại sao tôi phải cá cược với anh?” Cô hỏi đầy nghi ngờ.

Hắn vẫn ngồi đó, chỉ hơi nhích người quay lại phía cô nhếch mép: “Vì danh dự!”

Hắn ta lại là người có thể nói ra được câu vì danh dự ư? Cô có nghe nhầm không, đang mải suy nghĩ, cô nghe thấy hắn tiếp:

“Có vẻ như cô không phục vì tôi ngồi vào cái ghế giám đốc này cho lắm, nên nếu cô có thể dành được quyền thực hiện kế hoạch mùa cưới thì tôi sẽ đề nghị Tổng giám đốc nhường cho cô cái ghế này, ngược lại cô phải....”

“Phải từ chức?” cô sững sốt.

“Không, cô phải mất tôi một lời hứa!” Mặt hấn gian xảo.

Cô thấy có chút nghi ngờ, hấn ta muốn gì ở cô, tại sao hấn ta lại muốn một lời hứa của cô và để làm gì. Có thể tin được con người hấn ta hay không.

Đang bị quần theo những suy nghĩ vẩn vơ ấy thì cô nghe thấy hấn nói: “Không tự tin à?”

“Ai nói thế nào?” Cô bất giác trả lời.

“Vây nhé! Tôi lấy cây bút này làm vật chứng!” Hấn ta nói rồi giật thoát lấy cây bút trong tay cô, cô chưa kịp phản ứng gì thì hấn ta đã bước nhanh ra khỏi cửa phòng, tay vẫn giữ cây bút lên huơ huơ như tạm biệt cô.

Cô ngồi đó một lúc sau vẫn chưa hiểu việc gì vừa diễn ra trong chớp nhoáng như vậy, cô vẫn chưa hiểu được tại sao mình lại đồng ý cá cược với loại người điên rồ như hấn ta. Xong suy nghĩ kĩ càng hơn một chút, điều kiện cá cược cũng không tồi, nếu thắng cô sẽ được ngồi vào vị trí giám đốc danh dự kia, có nhiều tiền hơn, lúc này cô đang cần rất nhiều tiền, rất nhiều tiền. Ngược lại, nếu có thua thì cô cũng chẳng có gì để mất cho hấn ta. Đúng vậy, có lợi nhiều hơn có hại. Với lại kế hoạch của cô đã chuẩn bị cho lần này hoàn hảo không tì vết. Cô tự tin rằng mình sẽ thắng. Điều băn khoăn duy nhất của cô đó là liệu hấn có giữ lời hay không.

Nhưng cô quên mất một điều rằng, lúc này hấn đang là giám đốc của bộ phận này. Hôm sau hấn ta dùng cái danh đó thâm tóm hết tất cả nhân viên luôn làm việc cho cô trước nay về phía hấn trong sự căm phẫn và tức tối của cô. Vây là cái kế hoạch cô đã dày công xây dựng, mặc nhiên giờ hấn cũng đã biết, nếu không muốn nói là chi tiết và tỉ mỉ hơn bản thảo mà cô đang cầm gấp nhiều lần. Cô bắt đầu hiểu hơn âm mưu của hấn ta, hấn ta muốn cô lập cô, muốn cô phải bỏ cuộc, phải chịu thua đây mà.

Trong hơn 27 năm sống trên cuộc đời thì hấn thuộc cái loại người mà cô ghét nhất! Sao lại có loại người thích cản đường người khác, thích gây khó dễ cho người khác, thích dùng quyền lực để đè bẹp người khác, lười biếng, phách lối như hấn chứ.

Cô ghét hấn!! Rất ghét!

Nhưng khái niệm của cô không có từ “bỏ cuộc” hay “chịu thua”, vậy là mặc kệ hấn ta với sự giúp sức của bao nhiêu người chuyên nghiệp đi nữa, cô cũng tạo ra ình một bản kế hoạch hoàn toàn mới với ý tưởng hoàn toàn mới.

Ngày báo cáo kết quả cũng đến, ngồi nghe nhóm của hấn ta báo cáo kế hoạch trước của mình, có chút chỉnh sửa và sáng tạo, xong nó vẫn là kế hoạch của cô trước đây thôi, cô không khỏi tức tối liếc nhìn hấn ta một cái. Hấn ta lại không tỏ vẻ gì áy náy, hổ thẹn mà chỉ nhìn cô nhếch mép cười.

Đáng ghét! Cô cảm thấy được máu trong người đang dần nóng lên.

Bình tĩnh lại nào! Bình tĩnh lại nào! Không chấp với hấn làm gì! Cô phải tự nhủ với mình không biết bao nhiêu lần như vậy. Rồi đến lượt cô lên báo cáo kế hoạch của nhóm mình. Nói là nhóm nhưng thực chất chỉ có một mình cô. Cô chậm rãi tiến lên và thuyết trình ý tưởng của mình. Lúc trình bày, thỉnh thoảng cô cũng đưa mắt nhìn hấn, hấn cũng khá kinh ngạc trước việc cô có một kế hoạch hoàn toàn mới trong thời gian ngắn như vậy, xong hấn lại nhìn cô cười, mắt lấp lánh. Điều này cô vẫn không thể hiểu được lý do tại sao. Tên này trúng thực rồi chắc?

Xong phần thuyết trình, Tổng giám đốc muốn có thêm hai ngày để có thể cân nhắc đưa ra quyết định của mình. Cô cũng không biết làm cách nào khác, đành phải chờ đợi thôi. Trên đường đi ra khỏi phòng họp, đồng nghiệp nào cũng nhìn cô với con mắt thần phục vì mình cô có thể làm một kế hoạch cụ thể và sáng tạo như vậy. Vẫn giữ dáng bộ lạnh lùng như cũ, cô chỉ khẽ cười, nhưng trong ánh mắt đầy vẻ đắc ý, cô tìm kiếm hấn ta để cho hấn ta thấy vẻ đắc ý của mình và để cho hấn ta biết không thể đánh bại cô như vậy được đâu. Nhưng cô chẳng thấy hấn ta đâu cả. Có chút thất vọng vì không được nhìn thấy vẻ bề bàng của

hắn. Ôm chồng tài liệu cô bước vào văn phòng của mình, đến bên bàn làm việc, cô thấy có một mảnh giấy nhỏ ghi vuông vắn dòng chữ: ” Được!”

Được? Cái gì được? Hừ, nghe cái ngữ điệu này không nghĩ cô cũng biết là ai viết câu này. Hắn ta sợ cô sẽ lên mặt với hắn ta nên hắn đã nhanh chóng lẫn đi một chỗ nào đó và để lại cái mảnh giấy này. Vò mảnh giấy trong tay, vứt vèo nó vào sọt rác, cô cười mãn nguyện. Hà hà, làm cho hắn ta phải sợ rồi! Thế mới đúng là Thiên An chứ. Giỏi lắm! Giỏi lắm! Cô tự khen mình.

3. Chương 3

Chương 3: Gặp lại

Cô đang đợi anh!

Cô đang đợi anh đến đón cô.

Một ngày thực sự không còn gì tuyệt vời hơn. Một ngày cô đã chờ đợi từ rất lâu rồi. Anh đã trở về, trở về bên cô. Cô thấy trái tim mình rạo rực, thấy như có lửa đốt trong tâm hồn. Giờ cô đã xứng đáng với anh rồi, cô không còn là cô gái ngốc nghếch ngày nào nữa, đã giỏi dang, xinh đẹp, đã giữ được lời hứa chờ được anh trở về.

Còn nhớ sáng sớm hôm nay, khi cô đang lơ mơ đánh răng thì chuông điện thoại báo có tin nhắn mới, chỉ đơn giản là: “Nhớ! Anh đón em lúc 18:00 , nhưng khi đọc được dòng tin này cô xúc động suýt khóc và mém chút nữa nuốt hết đồng kem đánh răng trong miệng.

Cô nhớ anh! Nhớ anh không tả xiết!

Những chuỗi ngày dang dở chờ đợi đã kết thúc, giờ là thời điểm để tình yêu đậm chồi nảy lộc. Thời điểm cô đã mòn mỏi chờ đợi tận 6 năm dài.

Trang điểm thật đẹp, bông cô nhận ra mình không có bộ đồ nào đẹp để mặc cho ra hôn. Nhưng không, cô sẽ tạo cho anh một ấn tượng, để khi chỉ cần nhìn thấy cô là anh có thể nhận ra cô ngay, cô sẽ mặc cái váy màu xanh biển ngày đó đã tiễn anh ở sân bay. Cô như đang bay, cô nghĩ mình sắp đám cưới đến nơi. Nghĩ tới những chiếc váy cưới Estermir cô vẫn lên để ý, nghĩ tới nhẫn, nghĩ tới hoa hồng, lễ đường, tuần trăng mật...Anh sẽ yêu cô chứ? Anh sẽ cầu hôn cô chứ? Ôi! Cô cảm giác như không chờ đợi được thêm nữa.

Đứng đây chờ anh, trông cô thật nữ tính, thật khác với Thiên An của những ngày trước đây. Cô đã che dấu cảm xúc của mình lâu đến như vậy, che dấu con người của mình lâu đến như vậy có lẽ cũng là để chờ ngày này. Ngắm lại bản thân mình một lần nữa cho yên tâm, cô mỉm cười ngồi chờ ở một ghế đá tại công viên gần nhà cô, nơi mà anh hẹn sẽ đến đón cô ngày anh trở về. Hạnh phúc, có lẽ thế này là hạnh phúc.

“Ê!”

Cô nghe thấy một giọng khá hoảng hốt, quay sang thì ra lại là hắn, Hoàng Phong. Sao lại gặp hắn vào lúc này chứ. Không, không thể để hắn làm cô kích động. Bình tĩnh nào!

“Chào!” cô cười nói với hắn đầy thái độ.

Hắn không nói gì chỉ nhìn cô từ trên xuống dưới rồi hơi nhếch mép.

Cô nhìn lại bản thân mình. Có gì mà cười. Cái tên này, sao lại cười. Cô biết là cô khác với mọi ngày, nhưng hắn ta cười như vậy làm cô thấy xấu hổ. Đang ngại ngần không biết nói gì thì cô thấy hắn nói.

“Trông cô rất...được!”

Được? Lại được? Hắn ta là ai mà có thể phán xét cô này nọ. Cô biết thừa cái ngữ điệu của hắn có ý gì. Nhưng lúc này không phải là lúc đòi co với hắn. Đúng, cô không đòi co với kẻ thích chơi đùa cô, mà cũng chẳng cần phải nổi giận để hóng mát một ngày đẹp như hôm nay. Nhưng thực sự là cô ghét hắn, ghét cái cảm giác hắn muốn biến cô thành trò cười trước mặt hắn, để hắn nhếch mép tiêu khiển.

“Cảm ơn vì đã khen, tôi thấy anh nên tập trung rèn luyện thân thể để tăng cường khả năng trí óc của mình thì hơn!” Cô nói vậy vì cô để ý thấy hắn đang mặc một bộ trang phục tập thể dục.

Hắn ta nhìn cô nghi hoặc, định nói gì xong lại thôi không nói nữa, cô cũng không thèm nhìn hắn. Hắn nhếch mép rồi chạy qua cô, cô không biết hắn có để ý thấy lời mỉa mai cô vừa nói với hắn hay không. Ô, không, không quan tâm cơ mà. Cô mặc kệ hắn bỏ đi, và quay lại tập trung vào việc chờ đợi của mình. Bỗng cô nghe thấy tiếng hắn nói với lại:

“Ê, hẹn hò vui vẻ nhé!” hắn vừa nói, tuy không quay lại nhưng vẫn vẫy vẫy tay chào tạm biệt cô bằng cái kiểu hắn vẫn hay làm.

Cô đỏ mặt, hai từ hẹn hò làm cô cảm thấy ngại ngùng. Nhưng có lẽ cũng đúng, hôm nay cô đi hẹn hò.

Cô sẽ gặp lại người cô yêu!

Lúc này, cô đang ngồi trong một quán café kiểu Âu, đồ uống đã được mang ra, cô đang ngồi cùng anh, nhưng không phải chỉ một mình anh, mà còn 2 người nữa. Tâm trí của cô vẫn như đang ở chỗ hẹn khi nãy.

Lúc Hoàng Phong chạy đi được khoảng 10 phút, cô thấy một chiếc xe hơi màu đỏ đậu trước mặt cô, cô càng cảm thấy rộn rã trong lòng, càng vui vẻ hơn khi thấy anh bước ra từ xe hơi, cô vui vẻ cất tiếng gọi.

“Anh hai!”

Nhìn thấy cô, anh tiến lại gần cô, nở nụ cười ấm áp, nụ cười đã lâu lắm cô chưa được nhìn thấy, nụ cười ẩn hiện trong những giấc mơ của cô. Niềm hạnh phúc dâng đầy.

Nhưng chỉ một giây sau, sự hạnh phúc ấy chuyển thành sự nghi hoặc rồi tiếp đó là nỗi đau đớn và tuyệt vọng khi cô thấy một cô gái bước ra từ cửa xe còn lại cũng vui vẻ tươi cười đến bên khoác lấy tay anh.

“Nhóc, em càng lớn càng xinh đẹp nhỉ?” Anh tươi cười nhìn cô, cô chỉ cảm thấy nụ cười trên miệng cô lúc này như cứng đờ, anh sức nhớ và giới thiệu: “À, đây là Bảo Hân, chị hai của em”.

Chị hai?

Vợ của anh?

Cô như sét đánh ngang tai.

Anh lấy vợ từ khi nào?

Người con gái này là vợ anh?

Vậy những gì anh đối xử với cô từ trước tới nay là gì?

Những tình cảm của cô dành cho anh là gì đối với anh?

Hàng loạt các câu hỏi đặt ra trong đầu cô. Cô bỗng thấy mình tội nghiệp và nực cười, cô trang điểm đẹp đẽ như thế này chỉ để đi gặp anh, mà giờ lại còn được gặp cả vợ của anh. Tại cô ù đi, nhưng vẫn tỏ vẻ bình thần cười nói bắt tay với “chị hai” của mình. Cô chỉ đang cố giữ lấy chút thể diện cuối cùng của mình. Không được khóc, không được khóc ở đây, cô thầm nhủ.

“Khải Hưng!” Có người vừa cất tiếng gọi anh.

Là hắn.

Xong cô thấy hai người con trai vội chạy lại gần ôm lấy nhau nói những câu gì mà lâu không gặp, cậu về nước rồi à, sao không liên lạc với tôi. Cô đứng nhìn trong vô thức. Cô nghe thấy có tiếng nói truyền tới.

“Chị nghe anh Hưng nói về em nhiều rồi! Rất vui được gặp em!” Bảo Hân cười rạng rỡ với cô.

Cô nhìn người con gái đang đứng trước mặt cô, một mái tóc xoăn bồng bênh, nước da trắng mịn màng, một chiếc má lúm xinh xắn làm nở rộ nụ cười duyên dáng. Nàng càng trở nên thánh thiện trong chiếc váy màu vàng nhạt. Cô tự thấy nàng thực sự xứng đáng với anh. Nàng xinh đẹp quá.

“Chào chị!” Cô cũng khó khăn nở nụ cười với Bảo Hân, người con gái này quả hơn cô rất nhiều thứ, đến cái khí chất cao quý kia cũng là thứ cô không thể nào có được. Nếu cô chỉ như một ngôi sao bé nhỏ thì nàng là cả một mặt trăng tròn đầy. Bất giác cô cảm thấy tự ti.

Hai người con trai tiến gần lại chỗ bọn họ đang đứng. Nghe được tiếng nói của anh vang lên:

“Gặp cả Phong ở đây thật là vui quá, Phong là bạn tốt của anh khi còn du học tại Úc, không ngờ mọi người đều quen nhau, hay chúng ta đi đâu đó ngồi nói chuyện nhé!”

Chắc trong những lời nói chuyện của hai người con trai ấy khi này anh cũng biết được cô và Hoàng Phong có chút quen biết. Nên cô cũng không còn để ý lắm đến chuyện đi đâu, và hẳn ta có đi chung hay không. Cô gật đầu. Mọi người cùng nhau đi đến một quán cafe gần đó. Hai người con trai vừa đi vừa nói chuyện, cô và Bảo Hân khoác tay nhau đi như đã thân quen từ lâu.

Thực sự lúc này cô muốn quay sang tát cho Bảo Hân vài cái vào mặt, chửi rửa nạng ta thật thậm tệ, hỏi cô ta tại sao lại quyến rũ anh, tại sao lại cướp người cô yêu. Nhưng làm vậy có đáng không, làm vậy thì ngay cả thể diện của cô cũng không còn và anh sẽ ghét cô nhỉ? Nhìn ánh mắt anh nhìn Bảo Hân yêu thương như vậy, anh mắt ấy cô muốn thấy anh nhìn mình, và giờ thì phải nhìn anh dùng ánh mắt đó để biểu hiện sự yêu thương ột người còn con gái khác.

Lạc trong suy nghĩ của mình, cô mặc cho Bảo Hân khoác tay mình, nằng nề kể những chuyện vụn vặt và hỏi han cô, cô trả lời theo phản xạ, không ý thức được mình nói những gì.

Ngồi trong quán cafe. Câu chuyện của họ râm ran, cô chỉ cố cười thật tươi, nhưng thực ra cô không nghe được gì cả. Tất cả lý trí của cô đang tập trung vào việc kìm nén cảm xúc.

“Ê!” Cô nghe thấy tiếng của Hoàng Phong và cái húc tay của hắn vào khuỷu tay cô, cô giật mình hoàn hồn. Cô không biết vừa rồi bọn họ đã nói gì.

“Gì ạ?”

“Thật sao?” Cô thấy anh nhìn cô chăm chú, có chút vui vẻ, kì vọng trong đáy mắt.

“Thật mà, vừa nãy em hỏi Thiên An, Thiên An đã nói vậy mà!” Bảo Hân tươi cười nhìn cô.

Cô không hiểu bọn họ đang nói về vấn đề gì, cô quay sang nhìn Hoàng Phong, bắt gặp hắn ta cũng đang chăm chú nhìn cô, nhếch mép.

“Cảm ơn em! Bọn anh đang không biết tìm ai làm phù dâu trong đám cưới, nhà Bảo Hân ở Úc nên bạn bè ở Việt Nam chẳng có bao nhiêu, nếu em đồng ý giúp bọn anh thì tốt quá! Bọn anh định tổ chức rồi vào ngày 28/12.”

“Tức là 2 tháng sau đó, hôm đó là kỉ niệm 6 năm ngày bọn mình gặp nhau!” Bảo Hân cười vui vẻ nói theo.

Sắp tổ chức đám cưới sao?

28/12?

6 năm?

Hơ, đó không phải là ngày cô tiễn anh đi du học sao? Họ đã gặp nhau vào ngày ấy sao?

Hay thật, giờ thì cô đã đồng ý làm cái quái gì thế này, cô đã mất người yêu và giờ thì lại làm phù dâu cho đám cưới của họ.

Cô không muốn!

Cô cũng không phải là người mù mị không biết chấp nhận sự thật. Cô cũng không thể tự lừa dối bản thân rằng đây không phải là sự thật. Cô không đủ mạnh mẽ để chôn sâu nỗi đau và tình cảm của mình, cũng không đủ rộng lượng để chúc phúc cho anh và người con gái khác. Sự cố gắng để không làm âm ỷ lên và bỏ chạy từ lúc gặp gỡ đến giờ đã là quá đáng đối với sự chịu đựng của cô rồi. Cái cuối cùng cô muốn níu giữ chỉ là sĩ diện của bản thân. Nhưng lúc này cô đã vô thức đồng ý với Bảo Hân rồi sao. Tự nhiên cô ghét cái tạt suy nghĩ lung tung rồi thả hồn trên mây của mình kinh khủng. Nhưng giờ cô không biết từ chối như thế nào, làm sao để mở miệng từ chối bây giờ, đang rối ren trong những suy nghĩ thì cô nghe thấy cô giọng nói vang lên bên tai.

“Ồ, vậy thì chắc không được rồi!”

“Sao vậy?”

Khải Hưng và Bảo Hân quay sang nhìn cái người vừa mới cất tiếng nói vừa rồi, là Hoàng Phong, ngay cả cô cũng kinh ngạc nhìn hắn. Xong thấy hắn từ từ đặt tay lên cầm lấy bàn tay cô đang để trên bàn, khẽ cười với cô, ánh mắt ấm áp, âu yếm. Cô bỗng thấy hồi hộp.

“Vì lúc ấy Thiên An đã là vợ mình rồi!”

Khải Hưng và Bảo Hân kinh ngạc, cô cũng há miệng kinh ngạc.

“Hai người...hai người...” Anh lắp bắp không nói nên lời.

Cô thì kinh ngạc đến không biết nói gì, sóng não cô làm việc hết công suất nhưng không thể lý giải nổi là làm thế nào mà từ 2 con người ghét nhau cay đắng mà chưa đến một tháng sau đã là vợ chồng cho được. Chưa biết phải làm gì thì nghe thấy tiếng của Hoàng Phong tiếp tục vang lên.

“Ừ, chúng tôi sắp kết hôn, có lẽ còn sớm hơn 2 người nữa, nên em ấy không thể nào làm phù dâu cho đám cưới của hai người được, đúng là tiếc thật phải không em!” Hắn nói rồi quay sang nhìn cô, ánh mắt vẫn ôn nhu như trước, khiến cô bất giác gật đầu.

gười được, đúng là tiếc thật phải không em!” Hắn nói rồi quay sang nhìn cô, ánh mắt vẫn ôn nhu như trước, khiến cô bất giác gật đầu.

“Nhóc à, không ngờ em còn khiến anh bất ngờ hơn nữa đấy! Hai người quen nhau như thế nào vậy?” Khải Hưng hơi sững người, nhưng có lẽ chỉ là bất ngờ thôi, anh nói với cô, ánh mắt lại vui vẻ ngập tràn.

Thì ra khi nghe thấy cô sắp lấy chồng anh lại vui đến vậy. Trước đây cổ bị ảo tưởng quá rồi chẳng. Anh đã bao giờ yêu cô chưa? Những gì trong quá khứ thật ra là gì? Trí tưởng tượng của cô phong phú quá rồi hay sao?

Cô chỉ còn nghe thấy tiếng nói chuyện của bọn họ, nói về cô và anh quen nhau ở công ty, hẹn hò rồi quyết định đi đến hôn nhân, gia đình hai bên đã nói chuyện về đám cưới và cái đám cưới đó được dự định tổ chức trong tháng 11. Cô không tham gia chỉ ngồi trầm tư và thỉnh thoảng gật đầu phụ họa. Nói cho cùng thì chỉ là một lời nói dối thôi mà, chỉ cần không phải làm phù dâu cho đám cưới của anh là được rồi. Cô không thể tưởng tượng được bản thân mình đau khổ mà vẫn còn phải cười tươi đi bên cô dâu của anh, tươi cười chúc phúc cho anh, cô yêu anh nhưng không thể tự ngược đãi bản tâm cảm của mình được. Cô không muốn chứng kiến cảnh anh thuộc về người khác. Thế nên cứ để cho Hoàng Phong nói dối giúp cho cô qua cửa ải này đi.

Nói chuyện một lúc thì trời đã tối mịt, Khải Hưng định rủ Hoàng Phong và cô đi ăn tối nhưng cô khéo léo từ chối rằng còn có hẹn nên họ chia tay nhau trước cửa quán cafe. Khải Hưng không quên nhắc nhở “hai vợ chồng” cô dù không làm phù dâu cho đám cưới nhưng vẫn phải đến dự đám cưới của họ, họ nói cũng gửi thiệp mời. Cô chỉ gật đầu nhận lấy theo bản năng.

Cô lê từng bước trên vỉa hè, đèn đường đã sáng rồi. Đường phố hoi hắt quá, mọi người tất nập sao chỉ có riêng mình cô tịch mịch. Mắt mờ đi, nước mắt cô giàn dụa từ lúc nào cô cũng không biết. Chỉ là không kìm lại được nước mắt, nó cứ mặc nhiên chảy xuống. Ừ, không cần giả vờ không sao nữa, có ai quen biết cô đâu, cô muốn khóc cho hết những buồn tủi trong lòng. Những ngày tháng quá khứ ẩn hiện, nhưng năm tháng chờ đợi dang dở, những tình cảm chất chứa không thể nói ra cứ theo nước mắt mà tràn ra.

“...Dường như nắng đã làm má em thêm hồng, làn mây bay đã yêu tóc em

Trộm nhìn anh khẽ cười khiến em thẹn thùng, áo trắng em giờ tan trường

Người ngẩn ngơ đứng nhìn đánh rơi nụ cười, rồi em xao xuyến, chợt nghe vu vơ...”

Nụ cười, hình dáng anh vẫn đó nhưng sao xa xăm không níu giữ được.

“Nhóc của anh là thiếu nữ rồi nhỉ?”

“Chờ anh nhé! Nhóc!”

Thật buồn cười. Thì ra tất cả những cảm xúc ấy đều do cô mộng tưởng mà ra.

Hình bóng ấy chỉ mình cô ôm nhung nhớ. Lời hứa ấy chỉ mình cô ngu ngốc một mình thành lập và một mình gìn giữ. Nó chưa bao giờ, chưa một lần tồn tại trong anh.

Sáu năm của cô, sống trong chờ đợi, sống trong khắc khoải, nỗ lực để chờ anh về. Và đó lại trở thành sáu năm hạnh phúc của anh bên người con gái khác.

Đôi lần cô cũng tự hỏi tại sao anh học xong lại không trở về nước, nhưng rồi lại tự gạt đi vì nghĩ anh muốn tạo dựng sự nghiệp, nhưng thì ra không phải vậy. Cô thật quá ngu ngốc rồi.

Cảm giác bị bỏ rơi, cảm giác đơn côi, thất vọng, đau khổ. À, thì ra thế này là thất tình. Mà không, cô đã bao giờ có anh đâu, chỉ là những gì mà cô ảo tưởng ra mà thôi.

Ước vọng hạnh phúc vỡ nát trước mắt.

Tình đơn phương.

Đau thật!

Đến lúc bước chân không thể đi tiếp được nữa, cô ngồi xuống một ghế đá ở công viên gần nhà thì cũng là lúc trời đổ mưa. Ông trời cũng ưu ái cô thật, muốn cho cô khóc thỏa thích đây mà.

Đang hã hê ngồi trong cơn mưa, bỗng cô thấy có một cái ô trên đầu, ngẩng đầu nhìn lên, giật mình phát hiện ra đó là Hoàng Phong. Nhớ lại, lúc ra khỏi quán café cô chỉ lẳng lặng bước thẳng một mình, không còn tâm trí để ý đến hã đã đi đâu nữa, cô không biết hã từ đâu lại xuất hiện che mưa cho cô, hã thương hại cô à?

Cô cười khẩy, hã muốn nhìn thấy bộ dạng thảm hại của cô sao? Chắc từ lúc hã nhìn thấy cảnh tượng cô gặp Khải Hưng, rồi lúc hã giúp cô nói dối thì hã đã hiểu được chuyện của cô rồi. Nghĩ tới đây cô càng thấy mình thảm hại, người cuối cùng ở bên cạnh cô là người mà cô ghét nhất, người mà cô ghét nhất ấy lại nhìn thấy sự thảm hại của cô, thứ mà chưa ai từng thấy.

“Đi đi!” Cô khẽ nói.

Hã vẫn đứng đó, dường như không nghe thấy những lời cô vừa nói, tay vẫn cầm ô che cho cô.

Hừ, muốn che thì để cho hã che.

Để mặc hã đứng đó, cô ngồi như người mất hồn.

Không biết đã bao lâu trôi qua, mưa vẫn nặng hạt, đường phố đã ngớt bóng xe cộ. Quần áo cô chỉ hơi ẩm ướt do dính chút ít hạt mưa ban đầu, còn về sau vì có chiếc ô kia mà không còn dính hạt mưa nào nữa. Cái ước muốn cuối cùng là được khóc trong mưa cũng bị cái kẻ này cắt đứt.

“Anh...”

Cô đang định lên tiếng đuổi cái kẻ này về. Cô vừa nói vừa ngẩng lên nhìn hã, tưởng như sẽ bắt gặp ánh mắt tội nghiệp của hã nhìn cô, nhưng không, những gì hiện lên trong ánh mắt đó là sự đồng cảm. Và càng sững sốt hơn khi cái kẻ ấy chỉ cầm ô che cho cô trong khi toàn thân hã lại đang đứng trong cơn mưa xối xả, người ướt sũng từ đầu đến chân. Nên lời vừa lên đến vừa miệng thì bị nghẹn lại.

“Ê, đi về được chưa?” Hã nói thều thào, môi tím tái.

Cô trợn tròn mắt kinh ngạc khi thấy hã trong bộ dạng này, liền gạt đầu.

Thế là hai con người che chung một ô đi trên con đường nhỏ về đến căn hộ chung cư của cô. Cô định nói lời chia tay với hã thì lại thấy hã lên tiếng.

“Tôi... vào trong một chút được không?” Hã nói nhỏ.

Nhìn bộ dạng thảm thương của hã, bất giác thương xót, cô mời hã vào nhà. Cô lục tìm trong tủ lấy ra một bộ quần áo nam bảo hã đi thay, hã trợn tròn mắt nhìn bộ quần áo trên tay, cô trấn an hã đây là quần áo của em trai đã đi du học của cô, hã mới như thở ra và đi vào trong nhà vệ sinh để thay đồ. Cô cũng đi vào phòng để thay bộ quần áo. Lúc bước ra đã thấy hã ngồi trên sô-pha. Cô bước lại hỏi:

“Sao anh không che ình nữa mà chỉ che cho tôi?”

“Vốn định tắm mưa!” Hấn nói.

“Sao muốn tắm mưa mà lại để lạnh tới mức như thế này!” Cô bắt bẻ.

“Không biết có người sẽ ngồi lâu đến vậy!”

Cô bất giác nhìn đồng hồ, đã qua 11 giờ rồi. Cô cũng không ngờ thời gian trôi nhanh đến vậy, cô cũng không ngờ mình thả trôi cảm xúc của mình lâu đến như vậy, cũng không ngờ cái con người này lại đứng đó lâu đến như vậy để giờ nhìn thắm hai như thế này. Cô cảm thấy buồn cười, cũng bỗng cảm thấy ảm áp.

“Anh ngồi chờ tôi đi lấy cho anh ly nước ấm!”

Cô đi vào nhà bếp, nước nóng đã hết, cô phải cầm một bình nước khác. Vừa đứng chờ nước sôi cô vừa cảm thấy cái con người đang ngồi ngoài kia có chút gì đó khác với mọi ngày, nhưng không hiểu được sự khác biệt đó là gì.

Lúc mang nước ấm ra thì hấn đã nằm trên sô-pha, khoanh tròn hai tay, mắt nhắm nghiền. Cô bước đến bên cạnh, khẽ lay hấn, nhưng hấn không nhúc nhích chút nào. Cô lo lắng đặt tay lên trán, nóng quá, cái tên này bệnh rồi.

Đúng là không biết lượng sức mình, đã không khỏe mạnh thì đừng có học đòi tắm mưa, giờ bệnh rồi. Nhìn hấn nằm đó miệng hé mở, hơi thở mệt mỏi, cô đành phải thờ dài vào lấy nốt chỗ nước còn lại để làm khăn ẩm đắp trán cho hấn, chăm sóc hấn cả một đêm. Đã thất tình đau khổ tình thần, lại còn bị hành hạ thể xác suốt một đêm dài. Số cô đúng là khổ.

Sáng hôm sau hấn tỉnh dậy, có chút kinh ngạc khi thấy vẫn ở trong nhà cô, thấy cô hấn liền hỏi mấy giờ rồi. Cô trả lời cho hấn là đã sáng rồi, gương mặt hấn vẫn hơi tái, nhưng đã hết sốt rồi. Cô gọi hấn lại bàn ăn cháo cô đã nấu và bảo hấn uống viên thuốc cảm cô đã lấy sẵn. Trong bữa ăn cô hỏi hấn lấy ô ở đâu.

“Mua!” Hấn đáp cụt lủn, tay uể oải khuấy cháo trong bát.

“Thế sao không mua hai cái!” Cô hỏi hấn.

“Đang vội!” Mặt hấn thoáng bối rối.

Hấn vội cái gì chứ? Không phải hấn đến để che mưa cho cô thôi, chẳng lẽ hấn...Không phải! Cô gạt nhanh chóng suy nghĩ trong đầu. Tên này không thể nào lại có tình cảm với cô được, có chăng thì hấn đang có ý đồ gì khác đây mà.

“Coi như cô nợ tôi một lần, nhớ trả!” Hấn thấy cô có chút kinh ngạc nên nói ngay, tay vẫn mức cháo cho vào miệng, biểu hiện bình thản vô cùng.

Cô biết ngay mà, hấn ta không phải là loại người tốt đẹp như vậy. Cô phải học cách khống chế trí tưởng tượng của mình thôi, một lần với Khải Hưng đã đủ rồi, không thể mới đó mà lại mắc vào một vụ nữa.

“Anh nhầm rồi nhỉ? Tôi cho anh ở trong nhà, cho anh ăn cháo, đêm qua còn chăm sóc anh như vậy mà giờ anh chỉ nói là tôi nợ anh là sao? Chúng ta huề!”

Hấn ta nghe thấy cô nói đêm qua đã chăm sóc thì thoáng dừng lại, rồi lại nói:

“Vậy mới nói là một lần!”

Cô bỗng nhận ra cái ân huệ mà hấn nói không phải là che mưa cho cô mà là việc hấn giúp cô không phải làm phù dâu cho đám cưới của người yêu cô với người con gái khác. Nghĩ đến đây cô bỗng không biết nói gì, đúng là hấn ta giúp cô thật, nhưng cô đâu mượn hấn phải giúp cô.

“Cái đó đâu mượn anh giúp!”

Hấn nhếch mép, lại cái kiểu nhếch mép quen thuộc ấy, nhưng sao hôm nay lời nói của hấn ngắn hơn so với cô biết. Có vẻ lạnh lùng chứ không như lần đầu cô gặp, cái vẻ phóng khoáng ban đầu thay vào một chút bá đạo.

“Vậy tôi có thể gọi điện cho Khải Hưng nói cô vẫn thích làm phù dâu!” Hấn vẫn không ngẩng lên.

“Ừ! Tôi nợ anh!” Cô đáp.

Không biết cô có bị hoa mắt không, nhưng hình như lúc cô đang nhăn nhó vì bị người khác nắm thóp thì hần môi hần hơi hiện lên nét cười.

4. Chương 4

Chương 4: Lại gặp lại

Hôm nay, cô vẫn đi làm như cũ, việc trong lòng cô vẫn là một vấn đề để cô phải suy nghĩ, mà mỗi lần nghĩ tới, tuy không còn nước mắt để trào ra nhưng trần trọc không ngủ được, hậu quả để lại của việc phải thức đêm để chăm sóc cái con người kia và một đêm mất ngủ mất của cô thâm quầng nhìn đến là tội nghiệp. Cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Đang chán nản thì cô bỗng nhận được điện thoại từ người bạn thân nhất của cô, Đăng Minh.

Đăng Minh ở bên cạnh nhà cô, thân với cô từ khi còn nhỏ, tuy tính tình hơi không được “bình thường”, thế nên dù hơn cô tới 3 tuổi nhưng cả hai coi nhau như bạn bè, xưng hô rất thoải mái. Mặc dù vậy cô cũng phải công nhận Đăng Minh là một người ầm áp, luôn là chỗ dựa tinh thần cho cô mỗi khi cô chán nản. Tuy bây giờ cậu ta đã theo bố mẹ sang Mỹ định cư đã được 12 năm nhưng tình bạn giữa họ vẫn chưa bao giờ phải nhạt. Thế nên mỗi lần có điều gì chán nản, cô thường nói mọi chuyện với Đăng Minh. Mỗi lần như vậy, tên này chỉ ngồi im lắng nghe, để mặc cô thỏa sức than vãn, chửi bới hoặc khóc nhè. Lần này cũng thế, hần ngồi yên nghe cô kể lể, rồi an ủi cô, cũng nguôi ngoai đi được phần nào. Trước khi cúp máy, hần còn nói sẽ cho cô một bất ngờ. Cô hỏi xem có phải hần định đóng gói cả một thùng sô-cô-la to đùng để tặng cô như hần vẫn làm những hôm valentine để cả năm cô phải ăn trừ cơm không hết hay không, hoặc là có phải hần lại gọi điện để chuyển phát nhanh vắc hần một cây thông to đùng hay một cái gì đó to đùng đến nhà cô nhân ngày noel thì hần chỉ cười khi khi. Cô gắng hỏi mãi mà hần vẫn không trả lời. Cúp máy, cô đành chờ vậy. Không biết lại là cái gì to đùng được đóng gói gửi đến nhà cô nữa đây. Cái kẻ này đúng là luôn làm những trò khiến người ta lo lắng.

Nói chuyện với Đăng Minh xong, cảm xúc trong cô cũng nguôi ngoai đi nhiều. Cô cố gắng không nghĩ về nó nữa. Dù sao thì vẫn phải sống. Cô tự nhủ với bản thân như vậy. Quay lại với công việc, vùi đầu vào công việc cô sẽ dần quên đi thôi.

Vừa bước vào phòng, cô bỗng thấy choáng váng, cơn buồn nôn ập đến, vội chạy nhà vệ sinh. Do buồn rầu nên cô ăn uống hơi thất thường, giờ cái bao tử của cô lại bắt đầu hành hạ cô rồi đây. Trợ lý của cô – Trần Phương, thấy cô mệt mỏi thì hỏi han cô.

“Chị không ngủ được à?”

“Ừ, mấy đêm nay chị không ngủ được!”

“Chị bận gì à?”

“À, chuyện tình cảm vợ vẫn ấy mà, với lại chị phải vật lộn chăm sóc một người!”

Hiếm khi thấy Trần Phương lại quan tâm tới cô như vậy. Trong công ty này có lẽ người cô tin tưởng nhất là Trần Phương. Tuy hần ít nói nhưng hần rất chăm chỉ và cẩn thận. Nếu cái lần chuẩn bị kế hoạch trước hần không phải thay cô đi khảo sát khu vực thì chắc chắn hần sẽ là trợ thủ đắc lực cho cô. Nhưng sao cô thấy hần hình như hơi bối rối và thoáng đỏ mặt khi nghe câu trả lời của cô. Tên này sao thế nhỉ?

Giờ nghỉ giữa giờ, cô đi lên sân thượng của công ty để hít thở chút không khí cho đỡ ngột ngạt. Đang bước lên những bậc thang cuối cùng để bước lên tầng thượng, cô hình như nghe được tiếng nói chuyện của ai đó. Hình như đang nói chuyện qua điện thoại.

“Em sẽ về chứ?”

Dĩ nhiên là cô không nghe được người được gọi là “em” kia nói gì, nhưng cô lại nghe rất rõ người bên này đang nói. Cô phân vân không biết có nên bước ra hay không, nhưng rồi cô vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Anh sẽ chờ em! Mẹ rất muốn gặp em!”

...

“Anh nhớ em!”

Nghe đến đây thì cô thoáng đỏ mặt, thì ra là nói chuyện với người yêu. Cô thoáng ghen tị với người con gái ở đầu dây bên kia, thật hạnh phúc khi có một người con trai yêu thương mình. Đang định quay lưng đi xuống để nhường không gian cho đôi tình nhân hạnh phúc thì cái người ở đầu dây bên này thành linh đứng trước mặt cô. Hấn nhìn cô nghi hoặc.

“Nghe lén?”

Gì mà nghe lén, cô quang minh chính đại nghe đấy chứ, tại hấn chọn đúng vị trí mà cô định đi tới để đứng nghe điện thoại thôi chứ có phải cô muốn nghe đâu.

“Không, đâu có!” Cô vội nói rồi bước ra phía sân thượng, “Tôi muốn lên đây thôi!”

“Tự tử?” Hấn nhú mày nhìn cô.

Cái tên Hoàng Phong chết tiệt này nghĩ đi đâu không biết, buồn cười thật.

“Tôi đâu có điên!”

“Chứ lên đây làm gì?”

Từ lúc nào mà cái tên này nói chuyện với cô bằng cái ngữ điệu không đầu không cuối này nhỉ? Cũng chẳng hiểu sao cô lại luôn cảm thấy khẩn trương khi nói chuyện với hấn, cứ như nếu nói chậm một chút sẽ bị hấn nhìn thấu con người cô và biết hết những suy nghĩ trong đầu cô không bằng.

“Hóng gió!” Cô cũng đáp lại hấn cụt lủn như vậy rồi đi gần ra phía lan can.

Hấn nhìn cô đi ra phía đó thì không nói gì thêm nữa, cô lờ đi, không quan tâm tới hấn nữa. Hấn lẳng lặng đi xuống, nhưng trước khi bước xuống cầu thang, hấn hơi dừng lại, nói với lại.

“Cẩn thận say nắng!”

Hấn ta nghĩ ai cũng yếu như sên như hấn hay sao, đang định trả treo thì đã thấy hấn đi xuống mất rồi.

Không ngờ cái tên này cũng có người yêu. Bỗng nhiên cô tò mò không biết người yêu của hấn là người như thế nào. Chắc là rất xinh đẹp nhỉ? Mà nếu xinh đẹp thì có xinh đẹp như Bảo Hân hay không. Nghĩ đến đây, cô lại cười khẩy, lòng bỗng nhiên chùng xuống.

Cô là người luôn rõ ràng dù là trong công việc hay trong tình cảm. Trước giờ cô không bao giờ để mình chìm ngập trong nỗi đau và xin xỏ sự thương hại từ người khác. Hai đêm rồi cô cũng đã suy nghĩ rõ ràng. Cô biết vì những mơ mộng vớ vẩn trong lòng và sự nhút nhát chưa một lần dám bày tỏ của mình khiến cô mất Khải Hưng. Cô biết mình vẫn còn yêu anh, nhưng không muốn và cũng không thể níu kéo. Bởi cô nghĩ, dù nói ra bây giờ cũng chỉ làm mất đi một người bạn mà thôi, và cô không cần phải làm cái việc ngu ngốc và vứt bỏ đi chút danh dự cuối cùng của bản thân trước mặt anh. Thế nên dù đôi lần muốn cầm điện thoại lên gọi cho anh nhưng lại dằn lòng để từ bỏ.

Chuông điện thoại reo, là Trần Phương. Hấn nhắc nhở rằng cô có một cuộc họp với các Giám đốc khác trong công ty, vì Hoàng Phong đã đi vắng nên cô phải đi họp thay. Cái tên này, lại dồn trách nhiệm cho người khác rồi. Nếu không phải lúc này cô đang muốn làm ỉn bạn bù đầu bù cổ để tìm quên thì cô sẽ lại chạy lên văn phòng của anh ta để cho anh ta một trận nữa.

Cuộc họp bắt đầu như thường lệ, Tổng giám đốc cũng có mặt nên ai cũng trưng ra một bộ mặt khá nịnh bợ và cung kính. Nghe nói nội dung của cuộc họp hôm nay là việc lựa chọn kế hoạch ủa cưới sắp tới. Thấy vậy nên cô cũng khá trông mong ở cuộc họp này.

Kết quả đúng như cô mong đợi, kế hoạch của cô đã được lựa chọn, và gần như ngay lập tức Tổng giám đốc tuyên bố cô trở thành Giám đốc của bộ phận Marketing. Có chút mừng rỡ, mọi người trong phòng họp đều chúc mừng cô, cô cũng không ngờ mình lại được thăng chức như thế này. Có phải như người ta nói: “đen bạc thì đỏ tình, mà đen tình thì đỏ bạc” không nhỉ? Cô thắng cược rồi, có phải cái tên Hoàng Phong

kia đã biết được trước kết quả nên đã chuẩn em trước khi bị bẽ mặt hay không. Nghĩ đến đây cô bắt giắc hỏi Tổng giám đốc.

“Thế anh Hoàng Phong thì như thế nào ạ?”

Cả phòng họp bỗng nhiên im lặng, chỉ có tiếng Tổng giám đốc nói kèm theo ý cười: “Hoàng Phong sẽ có chức vụ khác phù hợp với anh ta hơn!”

Cả phòng họp lại bắt đầu xì xào xem vị trí nào là vị trí phù hợp với Hoàng Phong, ngay cả cô cũng chưa nghĩ ra được vị trí nào phù hợp với cái con người vừa lười vừa khó chịu ấy. Hẳn ta thì có khả năng làm được cái gì cơ chứ. Đang mãi suy nghĩ thì lại nghe thấy tiếng của Tổng giám đốc vang lên:

“Thiên An đã là Giám đốc bộ phận Marketing, vậy chẳng phải cái ghế phó giám đốc bộ phận này đang bỏ trống hay sao? Tôi sẽ cân nhắc bổ sung, giờ mọi người về nghỉ được rồi!”

Hình như cô bắt đầu hiểu cái vị trí thích hợp mà Tổng giám đốc muốn nói đến dành cho Hoàng Phong là gì rồi. Đừng nói cô vừa mới mất đi một ông sếp lười thì lại ngay lập tức có một nhân viên lười. Số cô lại phải khốn khổ với tên này rồi.

Hai ngày sau, cô chuyển văn phòng lên căn phòng mà trước đây Hoàng Phong đã ngồi. Giờ trên bàn ấy bằng tên đã đổi thành tên cô, nhưng cô không hiểu sao khi nghĩ về cái hôm hắn kéo cô, dí sát mặt vào cô ở đây cô lại thoáng bối rối.

Nghe nói, Phó giám đốc mới cũng đã chuyển vào văn phòng trước của cô. Cô phải đi trêu tức cái tên này một trận mới được, ai bảo hắn ta cá cược với cô, giờ đã thua và bị giáng chức. Cô tò mò không biết cái tên đó mà tức giận thì mặt mũi sẽ như thế nào. Tưởng tượng thôi cũng đã thấy chút thú vị.

Nghĩ vậy, cô mở cửa văn phòng mình bước xuống văn phòng cũ của cô. Bước vào, cô thoáng thấy một người đang hí hoáy sắp xếp tài liệu lên kệ sách. Chà chà, cũng ra dáng nhân viên ghê chứ. Cũng phải thôi, giờ hắn là nhân viên cấp dưới của cô rồi mà. Cũng phải biết nhìn sắc mặt của sếp mà hành động cho chuẩn mực chứ.

“Phó Giám đốc của chúng ta thật chăm chỉ, có lẽ hoàn cảnh làm con người ta thay đổi nhiều thì phải!” Mặt cô đắc ý.

Nhưng cái con người kia vẫn như chưa có ý định dừng tay, chỉ thấy hắn ta khẽ khựng lại, nhưng vẫn không thèm quay đầu lại nhìn cô. Tiến thêm một vài bước cố tiếp.

“Xấu hổ tới mức không dám nhìn mặt tôi à!”

Hắn vẫn không thèm nhìn cô, cô thấy có gì đó không ổn, liền tiến lại lấy tay đập đập lên vai cái con người đang đứng ở kệ sách.

Tự nhiên cái con người đứng phía trước cô đột nhiên quay lại ôm chầm lấy cô. Cô sợ hãi cứng đờ cả người, trợn tròn mắt chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cái tên đang ôm cô cứng ngắc lại mở miệng.

“Ày zà! Cái tên này chả có tí thịt nào nhỉ? Ôm chẳng đã tí nào cả? Ta nhớ người quá!”

Hắn...hắn...không chỉ ôm cô mà cái tay...cái tay đang xoa xoa, vỗ vỗ ở vòng ba của cô. Cái tên biến thái này là tên nào đây? Dùng hết sức bình sinh cô đẩy cái tên biến thái này ra.

Lúc nhìn thẳng vào mặt hắn thì cô lại càng há hốc miệng ngạc nhiên, mắt mở to đến nỗi tưởng chừng như sắp rơi ra ngoài, còn cái kẻ biến thái kia lại cười cười, xoa xoa lên đầu cô, đã lâu rồi cô không có cái cảm giác này, đã 12 năm rồi nhỉ?

“Trần Đăng Minh???”

“Sao, đã hoàn hồn chưa? Không nhận ra ta à?”

Hắn vẫn cái dáng dong dỏng cao đó, vẫn nụ cười ầm ập, vẫn điên loạn thích làm theo ý mình, giờ nhìn hắn có thêm chút trưởng thành và chín chắn hơn rất nhiều. Bất giác, cô thấy mũi cay cay. Cái tên chết tiệt này đã về rồi, vậy mà hắn không thêm bá

o trước cho cô. Còn nói là cho cô bắt ngờ.

“Đừng! Đừng, đừng có mà khóc, không lại chết trôi hết cả thành phố bây giờ!...ÁÁÁÁ”

Hắn nhìn biểu hiện của cô, sợ cô khóc đến nơi nên vội lên tiếng. Nhưng cái tên khi này đã bị cô đá ột phát vào chân và nhảy dựng lên ôm chân, mặt lại nhìn cô ai oán như ngày xưa. Hai tay xoa xoa chỗ chân bị đau, ngẩng đầu nhìn cô, hắn cười, cô cũng cười.

“Mẹ người khỏe chứ?” Hắn hỏi.

May thật, ít nhất lúc này cô không cô đơn nữa.

5. Chương 5

Chương 5: Lẽ ra mắt

Những ngày này trong công ty lại có những tin đồn kỳ lạ. Tin đồn thứ nhất là cựu Giám đốc Marketing là Hoàng Phong không biết tại sao bỗng nhiên biến mất. Một số người thì bảo hắn ta bị sa thải và đã lặng lẽ rút êm xuôi, những người khác lại lo lắng, nhất là đám nhân viên nữ lại quần quai không biết “nam thần” của họ có bị bắt cóc hay không, hay đã bị cô nào lừa mất rồi. Bỗng nhiên Thiên An cảm thấy ánh mắt những nhân viên này nhìn có vẻ hăm hực khi cô ngồi vào cái vị trí giám đốc bộ phận này. Nhưng tin đồn này nhanh chóng bị chìm xuống thay vào đó là một thế cục kỳ lạ ở bộ phận Marketing. Người ta đồn âm lên là Phó giám đốc có quan hệ tình cảm mật thiết với Giám đốc, tuy nhiên chuyện tình còn có thêm một người người thứ ba luôn luôn trầm lặng nhưng nay lại ra mặt tranh giành, đó là Trần Phương. Chính vì thế cục này mà không khí trong công ty càng ngày càng gia tăng thêm phần kích thích.

Cô cảm thấy cuộc sống hậu thất tình của cô cũng không đến nỗi khổ lắm. Cô đã được thăng chức, theo đó là lương tháng của cô cũng tăng theo. Thêm đó là việc gặp lại được người bạn thân của cô, và hơn nữa là đã không còn phải nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của cái tên lười biếng Hoàng Phong nữa. Ngoại trừ việc đêm về gặm nhắm nỗi buồn thì cuộc sống của cô cũng khá dễ chịu.

Đôi khi cô cũng suy nghĩ về chuyện tình cảm, nhưng rồi nhanh chóng dùng công việc để gạt bỏ đi. Với lại, nhưng lúc Đăng Minh xuất hiện, cô luôn được tên này chọc cười, chính vì thế mà cô cười nhiều hơn ở công ty, cũng hòa hoãn hơn với mọi người.

Nhưng không hiểu sao nhân viên của cô luôn xì xào sau lưng cô, cô cũng hiểu bọn họ đang nói gì. Việc cô thân thiết với một người con trai trong công ty thì có lẽ đây là lần đầu tiên. Tuy cô biết rằng cô chẳng việc gì phải thanh minh việc cô và Đăng Minh thân thiết với nhau, nhưng hình như cô vẫn cảm thấy có gì đó không ổn lắm. Điển hình là việc cái tên trợ lý luôn trầm lặng của cô là Trần Phương lại hay đến làm phiền cô. Cụ thể là đôi khi đang nói chuyện với Đăng Minh trong văn phòng của cô trong giờ giải lao thì cái tên Trần Phương ấy nhất định phải vào và ngồi cho bằng được ở bàn tiếp khách trong phòng cô để soạn thảo hợp đồng mới với lý do là để tiện hỏi ý kiến của cô. Không những vậy, trong giờ ăn trưa ở canteen, cô với Đăng Minh đang cùng ngồi ăn và trò chuyện thì cái tên đó lại một lần nữa vác cơm đến và ngồi xen vào giữa hai người bọn cô và thoải mái hỏi han cô rất chuyên cần về chuyện công ty. Thêm nữa, lúc cô đang cùng Đăng Minh hóng gió trên sân thượng thì hắn lại một mực leo lên để mời cô xuống để phê duyệt gấp một cái văn bản mà cô biết là có để tháng sau phê duyệt vẫn được.

Không thể chịu đựng được hành động của Trần Phương, cô bèn trách anh ta một vài câu, hỏi anh ta sao lại làm việc cảm tình như vậy, đây đâu phải là phong cách thường ngày của anh. Anh ta chỉ đáp:

“Tôi chỉ muốn tốt cho Giám đốc thôi, sau này Giám đốc sẽ hiểu!”

Cô muốn phát điên lên với cái câu trả lời kiểu này. Úp úp mở mở, thật không hiểu cái tên Trần Phương này đang chứa cái gì trong đầu.

Buổi sáng làm việc ở công ty, buổi tối về nhà lại cảm thấy quá nhàn rỗi. Nhưng sự nhàn rỗi ấy nhanh chóng bị cái tên hàng xóm mới – bạn cũ của cô phá đám. Đăng Minh thuê một căn hộ gần căn hộ của cô. Tối nào hắn cũng mang cơm cho cô ăn. Hắn biết lúc chán đời cô rất sơ sài trong chuyện ăn uống dù bị đau bao tử. Sau khi ép cô ăn xong một tô cơm và uống xong một ly sữa, hắn mới hết cảm râm. Hắn rủ cô đi chơi, cũng chẳng có việc gì làm thế nên cô đồng ý.

Thấy vậy, hắn hí hửng lắm, nói cô trang điểm cho xinh đẹp một chút cho hắn đỡ mắt mặt khi đưa cô đi chơi. Trùng mắt nhìn hắn thì mắt lại cười hí hí ra điều thích thú khi thấy cô tức giận như vậy. Hắn cũng đi về chuẩn bị một chút, hẹn cô 30 phút sau chờ ở công viên dưới nhà.

Cô thấy mình chẳng có gì phải chuẩn bị nhiều, chỉ chọn một bộ quần áo cô cảm thấy thoải mái, búi nhẹ mái tóc. Xong khi định bước ra ngoài thì thấy trời như sắp mưa, cô vội lấy chiếc ô ở góc nhà, sức nhớ đây là chiếc ô của Hoàng Phong và nhớ tới buổi tối hôm ấy hắn che mưa cho cô. Bỗng nhiên cô lại nhớ tới hắn. Không biết bây giờ hắn đã đi đâu? Mấy hôm nay lúc ở công ty, thỉnh thoảng cô lại nghĩ tới hắn, nhưng chỉ thoáng qua thôi, cô cũng không hiểu tại sao cô lại nghĩ đến hắn.

Hôm đấy, sau khi ăn xong cháo, hắn lười biếng nằm trên sô-pha của cô, làm bộ thân thiết với cô lắm, nói thế nào cũng không chịu đi. Hắn nằm nhắm mắt ra vẻ ngủ rồi, mãi đến lúc cô gần như bất lực thì hắn lại mở miệng nói một câu: “Khải Hưng hạnh phúc nhỉ?”

Hắn lại định trêu ngươi cô đấy à? Cô đang đau khổ và hắn lại bảo cô yêu đơn phương hạnh phúc, định mở miệng nói: hạnh phúc cái con khỉ gì, thì lại nghe thấy giọng hắn vang lên không nhanh không chậm: “Có người vì anh ta ngồi khóc dưới mưa!”

Cô cũng người. Thì ra hắn nghĩ Khải Hưng hạnh phúc vì cô có thể ngồi khóc dưới mưa vì anh ta. Như thế được gọi là hạnh phúc sao? Hắn đang nghĩ gì vậy, trong cái con người nói năng cộc lốc này, rốt cuộc đang nghĩ gì. Không biết vì sao dù không nhìn thấy ánh mắt, nhưng cứ nhìn hình dáng của hắn hiện tại lại ẩn hiện nét gì đó bi thương, sầu muộn nhưng lại được khéo léo cất giấu đi. Một con người hoàn toàn khác với kẻ mà cô đã nhìn thấy trước đây.

Nhưng hắn ta cũng không nằm lại lâu, khi đang ở trong bếp, cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại của hắn, chỉ nghe thấy hắn nói như quát một câu: “Chờ anh!”, đến khi cô đi ra, hắn đã biến mất. Không nói với cô lấy một lời.

Căn phòng lại yên tĩnh như cũ. Cũng không khác gì mọi ngày. Thả mình xuống ghế sô-pha, vẫn còn chút ấm áp của hắn. Một tờ giấy được đặt trên bàn, lại là nét chữ vuông vắn của hắn.

“Cảm ơn!”

Thở hắt ra một tiếng, cảm xúc của cô bỗng nhiên chùng chênh.

Định cầm ô lên những nghĩ rồi lại để xuống.

Bước xuống dưới công viên trước nhà. Còn 15 phút nữa. Nhìn quanh, cô tìm một ghế đá để ngồi chờ cái tên đom đóm đáng Đăng Minh kia xuống.

Đang lóng ngóng xem xét thì cô thấy một dáng người quen quen ngồi ở một ghế đá gần đó. Cô giật mình nhận ra đó là Hoàng Phong. Hắn ta thấy có người tiến lại, cũng ngẩng đầu lên nhìn. Cô hít một hơi thật sâu, định quay lưng đi sang một hướng khác vờ như không thấy hắn.

“Ê!”

Muộn rồi, hắn ta đã thấy cô rồi, hắn còn gọi cô nữa. Nhưng sao hắn chỉ cần ề một tiếng thì cô lại biết được hắn đang gọi cô? Biết không trốn được nên cô đành quay mặt lại. Cô hơi ề dè tiến lại gần hơn một chút để chào hỏi. Cũng được coi là người quen của nhau, nhỉ? Nhưng sao cô lại bắt đầu căng thẳng?

“Lâu không gặp, sao anh lại ở đây?”

Hắn ngẩng lên nhìn cô từ đầu đến chân. Hôm nay hắn mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, mái tóc không chừa chu như những lần hắn ở công ty mà hơi thả lỏng bồng bênh, nhìn có vẻ phong trần. Đôi mắt trầm tư, nhưng hắn vẫn nhếch mép như cũ.

“Hẹn hò?”

Hắn không trả lời cô mà lại hỏi cô một câu nữa. Hình như cái tên này khi nào nhìn thấy cô đi ra ngoài cũng coi như cô đang đi hẹn hò vậy.

“Không phải!”

“Chứ đi đâu đây?”

“Đi dạo!”

“Một mình?”

“Ồ!”

Hắn phì cười, hắn nhìn bộ dạng cô đối đáp thì phì cười. Tuy không phủ nhận rằng hắn cười rất đẹp, nhìn nụ cười ấy cô bất giác ngây ngời. Nhưng hắn cười gì mà cười. Hắn lại định lôi cô ra làm trò cười đây mà. Đang định quay lưng bỏ đi trước khi cái tên này lại làm cho cô tức lên thì cô lại nghe thấy tiếng hắn truyền tới.

“Trả ơn tôi hôm nay, được không?”

“Hả?”

Người phụ nữ ngồi trước mặt cô nhìn cô cười mãn nguyện, cô cũng ngại ngần cười lại, rồi quay sang nhìn người con trai bên cạnh mình. Cô chẳng hiểu sao mình lại phải trả ơn hắn bằng cái việc này.

Khi hắn bỗng nhiên chuyển đi mất thì cô cũng có chút áy náy vì còn nợ hắn một ơn cứu mạng. Cô vốn là người không thích nợ nần người khác, nên khi hắn xuất hiện bảo cô trả ơn cho hắn thì chỉ cần suy nghĩ một chút cô liền đồng ý ngay.

Hắn nói với cô là cần cô cùng hắn đi gặp một người, chỉ cần cô đi cùng hắn, mọi chuyện còn lại cứ để hắn lo. Cô thấy việc trả ơn này cũng không quá khó khăn nhưng đó là trước khi bước vào căn phòng này, còn giờ đây cả người cô như cứng đờ trước đôi mắt đầy ưu ái của người phụ nữ mà hắn gọi là mẹ này. Cô đi ra mắt mẹ hắn.

Người phụ nữ này mang vẻ quý phái, nhìn cũng rất đôn hậu, đôi mắt hài hòa nhìn cô đầy vui vẻ. Bà mặc một bộ trang phục màu vàng kiểu Âu cách điệu, mái tóc búi cao, nếu Hoàng Phong không gọi hắn là mẹ thì không ai nghĩ người phụ nữ này đã ngoài năm mươi, bởi lẽ bà quá trẻ.

Lúc vừa tới nơi, cô đã thấy ánh mắt mong ngóng của bà, khi nghe thấy Hoàng Phong mở miệng nói một câu: “Mẹ, đây là bạn gái con!” thì trong lúc cô vẫn còn choáng váng đầu óc, bà đã nhảy ra ôm chầm lấy cô, đầy yêu thương và hạnh phúc. Cô vẫn cứng đờ để bà ôm. Sau một hồi xúc động, bà liền gọi phục vụ mang ra những món ngon nhất của nhà hàng này để tiếp đãi cô.

Cô thực sự choáng ngợp vì độ nhiệt tình của bà. Bà hỏi han đủ mọi thứ về cô. May là trước đó Hoàng Phong đã nói với cô là người họ gặp có hỏi gì về cô thì cứ trả lời thế nào cũng được. Cũng rất may đó chỉ là những câu hỏi về cá nhân cô. Vậy nên, cô chẳng phải suy nghĩ gì nhiều, cứ nói thật thôi. Bà vừa nói vừa gấp thức ăn đầy bát của cô, dù đã ăn tối rồi nhưng nhìn bà nhiệt tình như vậy cô không nỡ từ chối. Nhìn bát của mình, xong lại nhìn qua cái bát trống rỗng của Hoàng Phong, cô không khỏi giật mình, cô không biết người phụ nữ này có bỏ nhầm bát hay không nữa.

Sau khi dùng cơm, cả ba người ngồi uống nước và trò chuyện. Bà vẫn nhìn cô rất trìu mến, đầy yêu thương.

“Hai con khi nào thì tổ chức đám cưới?”

Phụt! Ngụm nước trong miệng cô suýt chút nữa thì bị phun ra ngoài. Cô ấp úng không biết nói như thế nào thì Hoàng Phong đã lên tiếng.

“Cô ấy muốn tập trung cho sự nghiệp nên bọn con chưa có ý định kết hôn!”

Cô nghe thấy hắn giải vây thì vội vàng gật đầu.

“Sự nghiệp thì vẫn còn đó, nhưng tuổi trẻ thì không kéo dài đâu, các con còn phải nhanh chóng sinh cháu ẹ nữa chứ!”

Sặc, suýt chút nữa thì cô bị sặc.

“Con sẽ làm theo ý mẹ, vì thế nên mẹ đừng nói vậy nữa!”

“Con chắc không?”

“Chắc ạ!”

Thấy hần nói vậy, bà cũng không nói thêm gì về vấn đề kết hôn nữa. Nhưng lúc cô định đứng lên từ biệt xin phép ra về thì bà lại lên tiếng.

“Vậy được, mẹ rất quý Thiên An, tuy các con chưa kết hôn nhưng con có thể gọi mẹ một tiếng mẹ được không?”

Cô bối rối không biết làm thế nào, lại quay sang phía hần cầu cứu thì thấy mặt hần đành lại, không còn cách nào khác cô đành ấp úng mở miệng gọi:

“Mẹ!”

Dường như bà chỉ chờ đợi có vậy, lúc nghe thấy tiếng cô gọi mắt bà như rưng rưng. Thấy vậy cô cũng có chút cảm động. Có lẽ có một người con trai vừa lười biếng vừa bá đạo lại ăn nói cộc lốc như vậy, bà cũng khổ tâm lắm. Nghĩ thế cô lại nhìn bà cười trừu mến.

Lúc chia tay, bà còn chạy ra vuốt tay cô, ôm hôn cô như coi cô là con gái của bà vậy.

6. Chương 6

Chương 6: Lời hứa

Sau khi chia tay mẹ của Hoàng Phong, lúc lên xe đi về, không khí bỗng nhiên trở nên ngưng ngù. Không thấy hần nói gì nên cô cũng đành im lặng. Trong lúc cô ngồi trong nhà hàng thì ngoài trời đã đổ mưa tầm tã. Sao những ngày nay mưa lại lớn thế này, thời tiết đúng là thất thường. Chiếc xe di chuyển trong cơn mưa, cảnh vật bên ngoài cửa kính nhòe đi trong cơn mưa, đang mãi mê nhìn cảnh vật trôi qua trước mắt thì nghe thấy tiếng hần vang lên trầm trầm.

“Cảm ơn cô!”

“Hả?”

Cái này là cô trả ơn cho hần cơ mà, cũng không phải là thiệt thòi lắm vì cô vừa được ăn no, vừa được đối xử tử tế, nên nghe thấy hần cảm ơn cô không khỏi ngỡ ngàng.

Thấy thái độ của cô, hần lại như cười tủm tỉm, như không.

Cô cũng nhanh chóng hoàn hồn.

“Ồ...ờ, chỉ là tôi trả ơn cho anh thôi mà, coi như chúng ta huề, không ai nợ ai nữa, ok?”

Hần không nói gì. Cô lại thấy có chút tò mò. Phải chăng hôm nay hần ngồi đó là để chờ cô để đòi cô trả ơn cho hần. Nhưng ngộ nhỡ cô không đi xuống dưới thì sao. Thêm nữa, không phải hần có người yêu hay sao, hôm trước cô đã nghe thấy hần nói chuyện trên sân thượng, chắc chắn có một cô gái gọi là người yêu hần tồn tại. Vậy sao hôm nay người đến đây gặp mẹ hần với tư cách “người yêu hần” lại là cô. Còn nữa, hần đã dùng điều kiện gì để nói trao đổi với mẹ hần để không phải lập gia đình? Nghĩ thế nào cũng không thông, đang định cất tiếng hỏi thì lại thấy hần lên tiếng.

“Nếu như hôm nay cô ấy chịu đến thì...”

Câu nói của hần làm cho câu hỏi của cô nghẹn ở cổ họng. Giờ cô mới để ý rằng từ lúc mới gặp đến bây giờ, đôi mắt hần vẫn luôn mang một vẻ thâm trầm khó hiểu. Lại càng khác xa hơn với con người mà cô biết trước đây. Có chuyện gì xảy ra mà có thể biến một con người từ ngạo nghễ, bá đạo thành thâm trầm như bây giờ. Nhưng giờ khi hần nói ra câu nói đó thì cô có thể hiểu được chút ít. Người hần yêu đã không chịu đến gặp mẹ hần. Thật nực cười, cô thì mong muốn được người con trai cô yêu dẫn về ra mắt gia đình, trong khi có những người con gái có được hạnh phúc ấy thì lại bị từ chối. Và còn nực cười hơn nữa là cô lại phải thay thế cái con người hạnh phúc kia đi ra mắt gia đình cái người con trai yêu cô ấy, để giờ đây cô càng lậm sâu hơn vào cảm giác buồn bã về cuộc đời bất công này.

Nhưng cảm giác về bản thân mình không nhiều bằng những cảm giác đồng cảm của cô dành cho người con trai đang ngồi bên cạnh. Lần đầu tiên cô thấy hắn không đến nỗi là đáng ghét. Cô thấy hắn và cô đều chỉ là những con người tội nghiệp trong tình yêu. Trong suy nghĩ của cô, có lẽ là vậy.

Thời tiết đúng là kì lạ, mới mưa đó mà đã tạnh được ngay. Xe rẽ vào khu chung cư của cô, dẹp những suy nghĩ trong đầu, cô đẩy cửa bước xuống, đang chấp chững cô bỗng thấy người loạng choạng rồi ngã bịch xuống đất.

Ầy, chỗ này trơn quá. Lúc phát hiện ra thì cô đã ngồi phệt dưới đất.

Đang lồm cồm để đứng dậy thì cô thấy có bàn tay vội đỡ mình lên, bám vào cánh tay hắn đứng dậy, cô thoáng cảm nhận thấy một mùi hương dễ chịu. Mùi hương của hắn? Ngẩng mặt nhìn vào đôi mắt thâm trầm của hắn, cô thoáng bối rối, đang không biết phản ứng như thế nào thì người cô bỗng nhiên bị một lực kéo rất mạnh, rồi bị ôm vào một cơ thể ướt nhep, một giọng nói khác vang lên, thêm chút vội vã.

“Cái tên ngốc này, chạy đi đâu không biết, làm ta lo lắng lắm biết không hả?”

Cô bỗng giật mình nhớ ra, cô đã bỏ đi mà không nói với Đăng Minh một tiếng nào. Lúc ấy cô thật sự quên mất, sự vô ý của mình hại cho cái con người đang ôm cô đây phải lo lắng. Tên này không ôm cô nữa mà dùng tay xoay cô vòng vòng kiểm tra coi cô có bị sao không. Xong cô thấy mặt hắn nhăn lại, hắn hỏi.

“Hắn làm ngã người à?”

“Không!” Cô lắc đầu.

“Hắn bắt cóc người à?”

“Không phải!” Cô tiếp tục lắc đầu

“Hắn bắt nạt người à?”

“Không phải mà!” Cô không hiểu tên này đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Chẳng biết tên Đăng Minh này có nghe thấy tiếng trả lời của cô không, nhưng đã vội vàng kéo cô về đằng sau, rồi nhìn chằm chằm vào cái con người còn lại từ này giờ vẫn đang đứng thâm trầm nhìn bọn cô.

“Anh là ai mà dám bắt cóc tên này?” Đăng Minh vênh mặt ra vẻ tra hỏi.

“Cô ấy tự đi theo tôi!”

Cô tự đi theo hắn ta? Cũng đúng, là cô đồng ý đi theo hắn, nhưng cũng là hắn đưa ra yêu cầu cơ mà. Hắn ta không thể trả lời như vậy chứ.

Hơi chần chừ với câu trả lời của kẻ lạ mặt, xong người bảo vệ cô tiếp tục lên tiếng: “Anh đưa tên này đi đâu?”

“Ra mắt mẹ tôi!”

Cái tên Hoàng Phong này, hắn muốn làm gì đây?

Nghe thấy câu trả lời của hắn cô choáng váng toàn tập, Đăng Minh quay lại nhìn cô nhưng cô chẳng biết nói gì vì những gì Hoàng Phong nói đều là sự thật, tuy nhiên cô không hiểu sao sự thật qua miệng của hắn nói lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác. Cô nhìn Đăng Minh rồi lại quay sang nhìn Hoàng Phong, thấy trên mặt hắn lại lấp lánh ý cười.

“Muốn theo đuổi tên này anh phải bước qua xác tôi, nhá!”

Nói xong câu nói này, Đăng Minh vòng qua vai cô rồi dẫn cô đi vào trong khu nhà, không quên quay lại nhìn Hoàng Phong một cái đầy bức dọc. Cái tên Đăng Minh này, lúc nào cũng thích gì nói đó. Cô cũng biết thế nên cũng để mặc hắn ta muốn nói gì thì nói. Bước được một đoạn, cô lại thấy có tiếng nói.

“Ê, mai gặp lại!”

Quay lại thì thấy Hoàng Phong đã quay lưng, tay hươ hươ ra ý tạm biệt. Rồi hắn lên xe đi khuất.

Gặp lại sao? Ở đâu? Làm sao mà gặp được? Đó là tất cả những câu hỏi đặt ra trong đầu cô lúc bấy giờ. Hấn đi khuất, sự khẩn trương trong lòng cô biến mất, nhưng cô vẫn ẩn hiện những suy nghĩ về ánh mắt lúc hấn đỡ cô dậy.

Lúc lên đến phòng, Đăng Minh một mực đi vào bên trong nhìn lại cô một lần nữa cho thật kỹ càng, rồi hấn mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng bỗng nhiên hấn lại sững sốt la toáng lên khi thấy cô bị ướt loang lổ một số chỗ. Không có hấn nhắc cô cũng không để ý, có lẽ là lúc này cô ngã vào chỗ nước đọng rồi bị cái tên người nhẹ này ôm nên có ướt đôi chút. Nghĩ đến đây cô nhìn lại Đăng Minh, thấy hấn ướt từ trên xuống dưới.

“Người chạy trong mưa để tìm ta à?”

“Người nghĩ ta rảnh vậy à?”

“Vậy sao người ướt như chuột lột thế kia?”

“Hà hà, xin lỗi người, lúc này lên nhà ta tự nhiên buồn ngủ, xong lăn ra ngủ mất tiêu. Lúc khi tỉnh dậy mới nhớ ra là có hẹn với người, nên vội chạy đi tìm người. Còn cái này, hà hà ngại quá, lúc này vừa chạy ra không để ý nên ta ngã xuống cái hồ ở trong công viên, vừa lồm cồm bò dậy thì thấy người nên ta chạy lại!”

Hấn vừa nói vừa cười ra vẻ rất áy náy để cho cô không phải lo lắng cũng như không phải suy nghĩ vì đã quên cuộc hẹn với hấn. Nhưng cô cũng thừa biết hấn nói vậy chỉ để an ủi, để cô không phải lo lắng thôi. Nếu là trước đây, cô sẽ tin ngay những cái lý do vô lý này. Nhưng giờ cô đâu còn là một con nhóc 15 tuổi ngốc nghếch như lúc hấn mới rời đi. Cô đã biết suy nghĩ nhiều hơn rồi. Nhìn cái thái độ hốt hoảng lúc ôm lấy cô thì cô đã biết hấn đã lo lắng như thế nào.

“Cái hồ đấy sâu thế nhỉ?”

“Hà hà, rất sâu, rất sâu!”

Cái hồ đấy chỉ đến đầu gối của cô. Và hiện tại vẫn đang tu sửa nên không có nước.

Lúc đuổi được hấn về nhà thay đồ thì cô cũng nhìn vào màn hình điện thoại, lúc ra ngoài cô đã vô tình để quên điện thoại ở nhà. 22 cuộc gọi nhờ từ hấn. Tên này ngốc thật, muốn nói dối thì cũng phải chắc chắn là không để lại dấu vết chứ. Vậy mà khi nghe tiếng hấn giải thích vớ vẩn như vậy, cô chỉ nói được với hấn một câu bảo hấn lần sau cẩn thận hơn. Lúc này hấn cười tươi ảm áp nói rằng sẽ chú ý. Hấn không có lấy một câu trách cứ cô, chỉ cười vui vẻ, lúc về còn xoa xoa đầu chúc cô ngủ ngon. Cô cũng cười tươi với hấn, cho hấn yên lòng rằng rằng cô tin những gì hấn nói.

Nhưng bước tới cửa chính, hấn dừng lại nhưng không quay đầu lại hỏi cô

“Hấn và người đang quen nhau à?”

Ngữ điệu của hấn làm cô thoáng hoang mang. Cô trả lời

“Làm gì có!”

Thấy hấn như thở ra, bước tiếp ra ngoài nhưng vẫn nói vọng lại thêm một câu.

“Chỉ cần người nói như vậy, ta sẽ tin người!”

Chỉ cần người nói như vậy ta sẽ tin người?

Chỉ cần cô nói không phải hấn sẽ tin cô?

Hấn tin cô đến như vậy sao?

Nhớ lại hồi còn nhỏ. Hai nhà của cô và hấn ở cạnh nhau, hai đứa chơi thân với nhau từ bé. Hấn khá hiền lành, nhìn rất đáng yêu và có vẻ ít giao thiệp. Nhưng sau khi bị một đứa nghịch ngợm như cô rủ rê chơi bởi đủ thứ trò nào là đá dế, nào là câu cá, nào là làm nhà cửa nấu ăn thì hấn đã “thành tinh”. Mấy lần cô rủ rê hấn đi chơi mà không xin phép, lúc về sợ hấn bị mắng, cô lại phải nhận tội trước để hấn không bị phạt. Tuổi thơ của cô gắn liền với hấn. Những mảnh ký ức của tuổi thơ của cô luôn có hấn.

Còn nhớ có một lần, lúc ấy cô mới 8 tuổi còn hấn 11 tuổi, hai đứa trốn đi chơi với lũ bạn. Trong lúc chơi trốn tìm, cô vô ý bị mắc kẹt trong một cái hầm trong lúc đang trốn. Các bạn đi tìm một lúc thì đều bỏ về vì nghĩ cô đã đi về nhà trước rồi, chỉ có mình Đăng Minh là vẫn tiếp tục tìm cho đến tối mịt thì thấy cô đang khóc thút thít dưới một cái hầm có nắp mà người ta dùng để làm kho cất giữ nông sản. Lúc về đến nhà thì đã là 8 giờ tối, cả bố mẹ cô và mẹ hấn đều đang lo lắng, cô chưa kịp giải thích thì hấn đã vội nhận lỗi rằng do hấn mãi chơi và dù cô có nhắc nhở thì mãi tới lúc này hấn mới chịu về, chính vì vậy mà hấn bị bố phạt quỳ nguyên một buổi tối cho chừa cái tật đi chơi không biết giờ về. Bố hấn nghe nói là một người rất nghiêm khắc, cô rất ít khi nhìn thấy ông vì ông ấy đi công tác liên tục.

Khổ thân hấn.

Nhưng nếu không nghe mẹ hấn ngồi nói chuyện với mẹ cô mấy hôm sau đó là đã phạt hấn thì cô không thể biết được việc hấn đã phải chịu khổ cực một đêm. Bởi đến hôm sau gặp hấn, cô hỏi thăm hấn rằng có bị phạt gì không, thì hấn tỉnh bơ nói rằng hấn rất được bố mẹ cưng chiều nên không bao giờ có chuyện bị phạt. Cô hỏi hấn tại sao lại nói dối cho cô, thì hấn lại xoa xoa đầu cô, đáp bằng một câu gọn lỏn:

“Ta sẽ bảo vệ người, ta hứa!”

Lúc đó cô không để ý, vì cô nghĩ đó chỉ là lời nói của một tên nhóc hâm đơ dở hơi. Nhưng từ đó cho đến bây giờ, hấn vẫn luôn bảo vệ cô, hôm nay cũng vẫn vậy. Phải đối xử tốt với hấn một chút, cô tự nhủ.

7. Chương 7

Chương 7: Tiến thoái lưỡng nan

Đúng như cô nghĩ, hôm sau hấn vẫn trưng ra một gương mặt hớn hở vui vẻ khi gặp cô. Lại khoác vai bá cổ đúng theo phong cách của hấn. Trước đây khi còn bé hấn cũng như vậy, lâu thành quen. Nhưng giờ cô đâu còn là một con nhóc nữa, thể nên mỗi khi bị hấn ôm như vậy, cô liền sút cho hấn một cái vào chân. Nhưng mỗi lần như vậy hấn chỉ nhăn mặt la làng, nói cô độc ác này nọ nhưng chẳng bao giờ để lòng và ghi nhớ, bởi lẽ lần sau khi thấy cô hấn vẫn làm y chang như vậy.

Đang bị hấn khoác vai vào trong công ty, thì cô lại bị một người nhảy xổ vào giữa để tách riêng cô với hấn ra. Lại là Trần Phương, xong hấn chỉ nói lời chào buổi sáng cô xong và chuẩn mắt.

Cô bỗng có một suy nghĩ lóe lên trong đầu, chẳng là bữa nay trong bộ phận cô nói riêng và công ty nói chung có một sự hào hứng không hề nhẹ của các nhân viên nữ đối với Đăng Minh. Hấn ta là người cởi mở, luôn ấm áp và hòa đồng với mọi người, nếu không phải quá biết rõ bản chất con người hấn thì có lẽ cô cũng sẽ bị nụ cười và cái vóc dáng điển trai bánh bao đom đống ấy đánh lừa. Chính vì thế mà trong công ty không hề thiếu những người để ý đến hấn, coi hấn là mục tiêu chinh phục. Mặt khác, suy xét về biểu hiện của Trần Phương mấy hôm nay, việc Trần Phương thích cô là điều không thể, bởi lẽ trước tới nay hấn đối xử với cô rất hòa nhã, không cảm xúc, chỉ khi Đăng Minh xuất hiện thì hấn mới trở nên tích cực như vậy. Liên kết các vấn đề lại, vậy chính xác là Trần Phương cũng đang để ý Đăng Minh. Haizzz, cô không khỏi thở dài, không ngờ con người lý trí như Trần Phương cũng bị cái vẻ ngoài của Đăng Minh thu hút. Tình yêu quả là khó nói.

Bước vào văn phòng, thấy Trần Phương đang mải miết với đồng tài liệu trên bàn, cô lân la định cảnh tỉnh Trần Phương một chút, không thể để hấn bị mù quáng coi cô là tình địch được.

“Tôi với Đăng Minh là bạn thân từ nhỏ! Giữa chúng tôi không có gì cả!”

“Tôi biết!” Hấn trả lời cụt ngắn.

Biết? Cũng đúng, đã để ý đến người ta thì phải biết rõ chân tơ kẽ tóc lý lịch của người ta và số vệ tinh vây quanh người ta chứ. Nhưng đã biết rồi sao hấn còn ghen tuông vớ vẩn như vậy. Mà cũng phải thôi, dù có thân thì thân nhưng làm sao chịu đựng được người mình thích quàng vai bá cổ người khác cơ chứ.

“À, hấn ta có sở thích là quàng vai bá cổ người khác, cái tên đó hay bị dở dở như vậy đó mà!” Cô cười hòa nhã, cố gắng giải thích thêm lần nữa.

“Tại sao cô phải nói những điều này với tôi?” Hân đáp mà vẫn liên tục nhìn chăm chú vào đồng tài liệu và sắp xếp chúng gọn gàng với nhau.

Tại sao cô nói với hân? Hân còn không hiểu à? Dù cô lúc nào cũng lãnh đạm với những người trong công ty nhưng cũng chỉ là cô ra vẻ như vậy còn đối với hân thì cô không được coi là lãnh đạm. Bởi lẽ hân là người lãnh đạm hơn cả cô. Hàng giả thì không thể thắng hàng thật. Cô luôn biết vậy. Thế nên, hiếm khi thấy hân nhiệt tình với một ai đó, không muốn làm hân mất đi hứng thú nên cô mới giải thích. Nhưng không ngờ phản ứng của hân lại như vậy. Chẳng lẽ hân đã coi cô là kẻ thù mà không thèm nói chuyện luôn rồi sao? Cô không muốn mất đi một trợ thủ đắc lực như hân đâu.

“Cô có một cuộc họp với khách hàng bên Vansenter lúc 8:30, thưa Giám đốc!” Hân vừa nói vừa đặt lên bàn cô một sắp tài liệu.

Hân không nhắc thì cô cũng không nhớ, đúng là sơ sót quá. Vội vàng lật dở những trang tài liệu cần thiết. Những suy nghĩ vừa rồi cũng được cất gọn trong đầu.

Thiên An bắt đầu cuộc họp mà không hề hay biết rằng trong công ty đang loan truyền một tin đồn mới. Người ta đồn Giám đốc bộ phận Marketing sắp trở thành phu nhân Tổng giám đốc. Nhưng ngặt nỗi Tổng giám đốc đương nhiệm chẳng phải đã có phu nhân rồi hay sao? Ông ta còn là một ông già gần 60 tuổi. Có người lại đồn là cô là hồ ly tinh, vì quyến rũ Tổng giám đốc nên mới lên được chức Giám đốc, không những cướp chồng người khác mà còn cướp mất vị trí mà “nam thần” của họ là Hoàng Phong đang ngồi. Mọi người đều như vỡ lẽ ra rằng có lẽ đó là lý do mà trước đây cô không hẹn hò với ai cả. Một bước thành phượng hoàng. Đúng là thủ đoạn vô biên.

Trong phòng họp không khí thương lượng hợp đồng đang căng thẳng nhưng phía ngoài phòng họp không khí cũng căng thẳng không kém. Chẳng là, mọi người đang chuẩn bị chào đón phu nhân Chủ tịch Hội đồng Quản trị – Tần Anh đến thăm công ty. Mọi người cũng vô cùng thắc mắc rằng tại sao một người chẳng hứng thú lắm với Estermir hôm nay lại đột nhiên đến thăm. Không khí khẩn trương, hồi hã phủ khắp công ty.

9:00.

Phu nhân chủ tịch cuối cùng cũng đến trong sự cung kính của toàn công ty. Khác với tưởng tượng, bà là một quý bà phúc hậu, hòa nhã. Nhưng không đến thăm phòng của Tổng giám đốc trước dù ông ấy có cất tiếng mời, bà quyết định đi đến thăm văn phòng của Giám đốc Marketing Phạm Thiên An trước. Vì bà đã đích thân nói thế nên dù Tổng giám đốc có mặt tái mét cũng vẫn phải vâng lời. Nhưng nhìn mặt Tổng giám đốc lúc này, người ta không khỏi nghĩ rằng phu nhân Chủ tịch đến là vì gian đấu giữa Tổng giám đốc và Giám đốc bộ phận Marketing. Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Các cụ đã dạy, cấm có sai.

Trên đường đến văn phòng của Giám đốc Marketing, đi qua khu vực phòng họp mà trong đó Thiên An đang cố gắng đấu tranh để ký kết một hợp đồng thuận lợi nhất và mang lại nhiều lợi nhuận nhất cho Estermir thì bên ngoài, bà Tần Anh lại thấy có một người dáng vẻ gấp gáp, đang mãi miết cầm nhìn nhìn ngó ngó vào trong phòng họp, trên tay đang cầm một cái điện thoại để chuông liên tục. Bà dừng lại hỏi.

“Cô là ai?”

Cô gái thấy bà đi cùng Tổng giám đốc và các Giám đốc bộ phận khác thì hiểu ngay ra vấn đề, liền cung kính đáp lời:

“Thưa phu nhân, tôi là thư ký của bộ phận Marketing, tên Thu Ngọc ạ!”

“Cô đứng đây làm gì?”

“Dạ thưa, Giám đốc có điện thoại ạ!”

“Ồ, vậy không mau đưa cho cô ấy!”

Lương lự đôi chút, cô tiếp lời:

“Nhưng Giám đốc có thói quen, khi đang họp không cho ai làm phiền, nên...!”

Bà Chủ tịch ngẫm nghĩ nghĩ một hồi, liền đưa tay ra và nói với thư ký.

“Cô đưa tôi nghe cho!”

“Chuyện này...” Thư ký bối rối không biết hành xử như thế nào cho đúng, thì lại nghe thấy tiếng nói của bà, tiếng nói có phần gắt gỏng.

“Tôi nghe điện thoại của con dâu tôi thì có gì là không được!” Nói rồi bà dứt phắt điện thoại trên tay thư ký vì nó lại bắt đầu đổ chuông. Bà bật nút nghe và để lên tai.

Trong lúc bà nghe điện thoại thì toàn thể các lãnh đạo cấp cao xung quanh đều choáng váng không hiểu sao Giám đốc bộ phận Marketing lại trở thành con dâu của bà được, và cũng không hiểu có vấn đề gì mà bà lại hốt hoảng như vậy. Bà Chủ tịch sau khi cúp máy liền nói với thư ký:

“Không được làm kinh động đến con dâu ta, cứ để nó hoàn thành công việc, chuyện nhà cứ để ta lo!”

Nói rồi bà quay lưng đi thẳng ra ngoài, Tổng giám đốc vội vàng gọi bà lại, nói với bà rằng phải đi thăm này nọ rồi thông báo này nọ nhưng bà vội gạt đi, rút trong túi xách ra một tờ giấy đưa cho ông ta và bảo ông ta tự lo liệu mọi chuyện. Tổng giám đốc cũng chỉ biết làm theo những gì bà nói.

Đến lúc bóng bà đi khuất thì tin đồn cũng càng lúc càng phức tạp. Mọi người lại càng không ngờ cái con hồ ly tinh kia cũng đã lập gia đình. Mọi người không hiểu tại sao đang làm con dâu bà Chủ tịch quyền thế là thế mà lại phải quyến rũ một ông già như Tổng giám đốc để mang tiếng ngàn đời như vậy. Chẳng lẽ có uẩn khúc gì đó? Hay thực sự tình yêu là thứ có thể vượt qua mọi rào cản về tuổi tác và địa vị?

Cho đến khi một bản thông báo đổi vị trí nhân sự được niêm yết thì mọi người mới vỡ lẽ. Rằng cái người đang ngồi ở vị trí Tổng giám đốc kia sẽ được bổ nhiệm làm Phó Tổng giám đốc, và Tổng giám đốc mới được bổ nhiệm là Hoàng Phong, và vị này chính là con trai của Chủ tịch, người thừa kế của tập đoàn Estermir.

Cục diện thay đổi nhanh chóng, một người tưởng chừng như mất tích sau khi bị bãi chức Giám đốc Marketing thì giờ đây lại ngồi trên vị trí cao nhất của cái công ty này. Cái con người mà một ít phút trước đây còn đang là Tổng giám đốc thì giờ đã bị giáng xuống thành Phó tổng. Kịch tính hơn, cái con người mà ít phút trước đây còn bị coi là “hồ ly tinh” giờ đã nhanh chóng biến thành “cô bé lọ lem”, sự di chuyển nhanh chóng từ Trung Quốc sang châu Âu này quả là ngoạn mục.

Nhưng cái con người được coi là cô bé lọ lem thì vẫn không hề hay biết, rằng trong thời gian cô ký kết một hợp đồng lại có thể có nhiều chuyện xảy ra như vậy. Đến lúc ra khỏi phòng họp với một bản hợp đồng không thể thuận lợi hơn cho công ty, trên đường về văn phòng của mình, cô chỉ thấy Đăng Minh hốt hoảng chạy tới nói với cô.

“Bệnh viện báo có chuyện, người đi nhanh lên!”

Nụ cười trên môi cô tắt vụt. Cô luống cuống, không biết làm gì lúc này, nhìn những giấy tờ còn chưa xem xét trên bàn, cô loạng choạng suýt ngã thì Đăng Minh vội vàng đỡ cô, hẩn đặt chìa khóa xe vào tay cô nói.

“Chuyện ở đây để ta lo, người đi đi, nhớ lái xe cẩn thận!”

Cô cố gắng trấn tĩnh, nhìn Đăng Minh đầy biết ơn rồi lao thẳng ra ngoài, phóng như bay đến bệnh viện.

Mẹ ơi! Mẹ đừng sao nhé! Nước mắt cô trào ra khắp mặt khi cô lái xe đến bệnh viện. Trong hai tuần này, cô chưa ghé thăm mẹ cô lần nào, chỉ vì sợ mẹ thấy gương mặt buồn bã vì thất tình của mình sẽ khiến mẹ lo lắng. Nhưng giờ cô lại bắt đầu lo sợ và hối hận. Cô cầu xin ông trời ban ẹ cô được bình an vô sự.

Cô đỗ xe và chạy nhanh chóng vào bệnh viện. Nơi này đã quen thuộc với cô từ khi cô 10 tuổi. Mẹ cô bị một khối u ở não, lúc nào cũng phải ở trong bệnh viện. Trước đây, hầu như ngày nào cô cũng sang thăm mẹ. Nhưng thấy cô quá vất vả, mẹ khuyên cuối tuần hãy sang. Chính vì thế mà mỗi tuần cô đều sắp xếp qua thăm mẹ. Đây không phải là lần đầu tiên bệnh viện báo tin này cho cô. Còn nhớ lần trước, sau khi cấp cứu mẹ đã nằm bất tỉnh đến hơn 5 ngày, cô thực sự rất sợ, nếu mẹ không tỉnh lại thì cô sẽ thế nào. Cô không dám tưởng tượng nữa.

Chạy xộc thẳng vào phòng của mẹ, cô hốt hoảng tìm mẹ nhưng không thấy. Vội vã hỏi, y tá cho hay mẹ cô đã chuyển phòng lên tầng trên, cô vội vã đi theo sự chỉ dẫn của y tá. Chạy đến nơi, cô tròn tròn mắt khi thấy mẹ cô đang ngồi đó nhìn cô cười vui vẻ, bên cạnh là bố cô. Mắt cô càng tròn to hơn nữa khi thấy một người đàn

g ngồi bên cạnh mẹ cô, nắm lấy tay mẹ cô đang vui vẻ nói chuyện. Người này không ai khác mà chính là “mẹ chồng” của cô.

Mẹ cô nhìn cô âu yếm nói mẹ cô không sao, chỉ tại cái máy của phòng mẹ cô nằm báo tín hiệu sai nên bệnh viện mới gọi điện thoại cho cô. Và đó cũng là lý do mà mẹ cô chuyển phòng. “Mẹ chồng” cô cũng gật đầu cười đồng ý.

Cô nhìn thấy mẹ không sao thì nước mắt lại rơi lã chã, cô cứ đứng đó mà khóc hu hu như một đứa con nít mà không để ý có người đang từ từ bước vào phòng. Đang vừa choáng váng vừa vui mừng, cô lại nghe thấy có âm thanh vang lên.

“Anh chị sui[1] có thấy chúng nó đẹp đôi không?”

Cô gạt nước mắt, nhìn bố mẹ và “mẹ chồng” cô đang chăm chú nhìn về phía này, cô không hiểu họ đang nói về vấn đề gì. Bất giác nhìn quanh, cô phát hiện ra có người đang đứng bên cạnh cô, giật mình khi thấy đó là Hoàng Phong.

Lúc mới vào do quá vội vàng nên cô không kịp suy nghĩ rằng tại sao “mẹ chồng” cô lại đến được đây, và giờ lại còn có cả hấn. Nhìn đôi mắt của mẹ cô và “mẹ chồng” cô thì dường như đang rất mãn nguyện. Không, phải nói là vô cùng mãn nguyện. Đang không biết giải thích như thế nào trong tình huống này thì lại nghe thấy tiếng của “mẹ chồng” cô tiếp tục.

“Ấy thế mà chúng nó chưa chịu cưới anh chị ạ! Tôi cũng khổ tâm lắm!” Nói đến đây bà lại khẽ thở dài một tiếng.

Mẹ cô lại nhìn bà thông cảm, rồi quay sang nhìn cô và Hoàng Phong ra vẻ trách móc nhưng cũng rất trù mến. Trời ơi, cô phải giải thích như thế nào bây giờ. Chẳng lẽ nói ra sự thật, rằng cô và Hoàng Phong chẳng phải là người yêu của nhau chi cả, tất cả chỉ là bịa đặt thôi. Nhưng nói ra như vậy hấn có trách cô không, đằng nào thì hấn cũng đã muốn cô đóng vai người yêu hấn trước mặt mẹ hấn cơ mà. Nhưng cứ để hiểu lầm như thế này thì sẽ không có hồi kết. Đang mãi suy nghĩ không biết nên làm thế nào thì giọng mẹ cô lại vang lên.

“Con có người yêu tốt như vậy, mẹ rất vui!”

Được! Chỉ cần mẹ vui thì cô làm người yêu của hấn cũng được. Cưới hấn luôn cũng được. Cô không nói gì thêm, chỉ tiến lại ngồi lên giường bóp chân ẹ. Cô thấy Hoàng Phong cũng tiến lại đặt một ít thuốc cùng hoa quả đã gọt sẵn lên bàn, không quên liếc nhìn mẹ hấn một cái, còn “mẹ chồng” cô lại làm như không thấy ánh mắt của hấn. Mẹ cô hỏi chuyện cô.

“Đây là người con trai con đã kể với mẹ hay sao?”

Cô không thể phủ định lúc này được, thế nên đành gật đầu. Cô lén đưa mắt qua nhìn hấn. Hấn lại làm như không thấy ánh mắt của cô, chỉ lơ đãng nhìn về phía mẹ cô, trong đôi mắt hiện lên nét quan tâm. Giờ thì cả hai đều đóng kịch lừa dối bố mẹ của nhau rồi.

“Đã yêu nhau gần 10 năm rồi, sao các con lại không muốn kết hôn?”

Đúng, cô có kể ẹ nghe cô và anh thích nhau từ hồi cô học trung học. Thế nên mẹ cô suy ra như vậy cũng không phải là sai. Nhưng làm sao cô có thể kết hôn với Hoàng Phong được. Đang định mở miệng giải thích thì lại nghe thấy tiếng của mẹ cô.

“Phong là một chàng trai tốt, mẹ rất muốn dự đám cưới của hai con!”

Lời nói của cô lại một lần nữa nghẹn lại, ngẩng lên nhìn mẹ, nhìn gương mặt tiêu tụy của mẹ, nó lại làm cô bất giác cảm thấy sợ hãi. Liếc mắt về phía Hoàng Phong, trong mắt hấn không chút cảm xúc, nhưng có vẻ mong chờ xem cô sẽ ứng phó với tình huống này như thế nào. Cô chậm rãi mở miệng nói với mẹ.

“Sẽ đám cưới thôi, mẹ!”

Cô không dám quay sang nhìn hấn nữa, cô không biết lúc này hấn suy nghĩ gì, chắc là sẽ khó chịu nhỉ. Bởi lẽ hấn chỉ muốn cô nói dối, nhưng nói dối là kết hôn thì hơi đi quá giới hạn, nhất là lại ở trước mặt mẹ hấn. Hấn đã dùng điều kiện để trao đổi với mẹ hấn là hấn không kết hôn. Tuy không biết đó là điều kiện

gì, nhưng quả thật là cô đã đi quá giới hạn. Nhìn thấy vẻ vui mừng mãn nguyện hiện lên đầy tràn trên cả gương mặt của cả hai bà mẹ, lòng cô lúc này bỗng hỗn độn ngổn ngang suy nghĩ. “Mẹ chồng” lại nhanh nhẹn nói

“Mẹ nghĩ các con nên nhanh lên thôi, không cháu mẹ sẽ phải mắc cỡ khi có trước đám cưới đấy!”

Cái gì? Tất cả mọi người trong phòng đều trở mắt quay sang nhìn “mẹ chồng” cô. Người yêu? Ừ, chấp nhận! Sắp đám cưới? Ừ, chấp nhận! Nhưng giờ lại là sắp có em bé. Làm sao chấp nhận được khi mà chính cô còn không biết nó từ đâu ra. Nhưng quan trọng là phải phủ nhận cái thông tin này đã. Nhưng cô chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy giọng của Hoàng Phong vang lên.

“Mẹ con nói quá lên rồi, chúng con...chưa đến mức độ đó!”

Cô có thể hiểu được mức độ mà Hoàng Phong nói đến ở đây là gì. Nhìn gương mặt bối rối của hấn cũng là lần đầu tiên mà cô thấy. Hấn cũng có lúc phải trưng ra vẻ mặt này sao? Cô thoáng thấy buồn cười.

“Các con không qua được mắt mẹ đâu!” Mẹ chồng cô càng quả quyết, điều này khiến cho bố mẹ cô hết quay sang nhìn mẹ chồng cô rồi lại quay sang nhìn cô, rồi lại quay sang nhìn Hoàng Phong.

Cô và hấn không biết phải làm thế nào để thanh minh, thì mẹ chồng cô đã đưa ra một loạt dẫn chứng. Cô và Hoàng Phong nghe xong cũng không khỏi choáng váng.

Chẳng là, mẹ chồng cô vốn muốn Hoàng Phong nhanh chóng lập gia đình, nhưng lúc nào anh cũng từ chối. Lo sợ con trai không thích phụ nữ, nên bà đã cho người lén lút theo dõi. Đầu tiên, thám tử của bà thấy cô bước vào văn phòng của hấn khi hấn còn là Giám đốc bộ phận Marketing với mái tóc chỉnh tề, nhưng sau đó đi ra thì đầu tóc bị xộc xệch, đồ đạc trên bàn của hấn cũng xộc xệch. Tiếp đó là bà thấy được con trai bà và cô gặp gỡ bạn ở quán cà phê, hấn đã quả quyết với bạn rằng họ sắp kết hôn. Tuy lúc ấy hấn nói dối rằng bố mẹ hai bên đã đồng ý, nhưng chuyện đó cũng không to tát nên có thể bỏ qua. Tiếp đó, bà thấy hấn không quản ngại mưa to gió lớn đi mua ô cho cô, rồi không quản ngại đứng trong mưa che cho cô. Nói đến lúc này bà nức tiếng khen ngợi sự lãng mạn của hấn, còn nói đó là di truyền từ bà. Tiếp đó bà còn thấy hấn ở trong phòng của cô nguyên một đêm, bà càng quả quyết với tình yêu mãnh liệt như vậy, thì không thể không có chuyện gì được. Không chỉ phán đoán thiên cận, hôm sau bà còn nhờ người dò hỏi thì cô lại quả quyết rằng cô đã bị nôn và cảm thấy mệt vì phải “vật lộn chăm sóc” một người. Và khi mà Hoàng Phong dẫn cô đến giới thiệu với bà đây là người yêu của hấn thì bà càng vui mừng và hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Khi cô và hấn quả quyết rằng không phải thì bà lại gặt phất đi, bà mắng hấn một trận và nói rằng đã ở chung phòng với con gái người ta một đêm, làm mất thanh danh con gái người ta thì phải chịu trách nhiệm. Rồi bà lại quay sang nói với mẹ cô bằng một giọng thân mật, rằng bà rất thích cô, và mong muốn cô làm con dâu của bà.

Cô cứng đờ người, không biết phải nói như thế nào cho phải. Hoàng Phong cũng không hơn không kém, mặt hấn tối sầm lại, không nói một lời, hình như hấn đang kiềm chế lắm để không phát hỏa. Tai hại rồi, những chuyện tưởng như tình cờ thì khi đến tai “mẹ chồng” cô nó bỗng nhiên có một sự logic kỳ lạ. Mà cái sự logic này làm cho các đương sự trong câu chuyện là cô và Hoàng Phong không khỏi choáng váng. Không biết bố mẹ cô sẽ suy nghĩ thế nào về cô đây.

Bố mẹ cô nghe chuyện thì cũng không có bình luận gì, nhưng cô biết bố mẹ cô là những người trọng danh dự. Họ sẽ không chấp nhận việc trong phòng cô xuất hiện một người con trai qua đêm mà chưa cưới hỏi gì. Sau một hồi, mẹ cô lại nói với cô và hấn.

“Hai con cũng nên kết hôn đi thôi!”

[1] Cách gọi thông gia theo kiểu Nam bộ của Việt Nam

8. Chương 8

Chương 8: Cô ấy là vợ tôi

Sau cuộc nói chuyện vừa rồi, Thiên An cảm thấy như sinh lực và sức chống chọi của mình bị rút đi tám chín phần, chỉ còn lại một phần để cô duy trì hô hấp. Cô không ngờ, mình vốn là một con người mạnh mẽ, có

thể chiến đấu đầy nhiệt huyết trong công việc nhưng khi đứng trước mặt các đồng nghiệp thì gần như đầu óc cô không hoạt động nổi.

Mẹ chồng cô nói là muốn ở lại bệnh viện để nói chuyện thêm với “anh chị sui” và đuổi cô và Hoàng Phong về trước vì công việc ở công ty không thể bỏ lỡ và cũng bởi bà cũng khá e dè thái độ của Hoàng Phong từ khi này tới giờ. Bà bảo Hoàng Phong đi nhờ xe của cô và dặn dò hẳn phải chăm sóc cô cẩn thận, bởi phụ nữ sắp kết hôn rất dễ xúc động.

Cô không phải là phụ nữ sắp kết hôn rất dễ xúc động mà là khi nghe được những câu nói đó của bà thì cô mới xúc động đến choáng váng. Hoàng Phong thoáng lưỡng lự, nhưng không biết phải làm thế nào lúc này nên đành rút lui trước rồi tìm cách giải quyết sau.

Cô dặn dò mẹ phải cẩn thận hơn một chút, có gì mệt mỏi phải báo bố cô để mời bác sĩ, rồi hẹn ngày mai sẽ vào thăm mẹ. Bà chỉ gật đầu xuề xòa và nở nụ cười triu mến để giúp cô phần nào yên tâm rồi nói cô hãy yên tâm tiếp tục làm việc, bà còn dặn dò cô và hẳn đi đường cẩn thận, hẳn cũng vâng dạ đúng mực lễ phép rồi cùng cô đi ra ngoài.

Trời đã quá trưa, nắng ngoài đường gay gắt, ngồi trong xe, đầu óc cô vẫn quẩn quanh hình ảnh mẹ cô đang phải cực khổ, đau đớn chống chọi lại với bệnh tật trong bệnh viện, cô khẽ thở dài. Bỗng nhiên cô nghe thấy hẳn nói:

“Đi ăn nhé! Tôi đói!”

Cô hơi sững người rồi đồng ý. Đúng là cô đã quên mất việc ăn trưa.

Hắn chở cô đến một quán ăn gần với khu nhà ở của cô, cô cũng biết quán này. Nó được bố trí như một khu vườn nhỏ, với mỗi bàn ăn dưới một gốc cây tóc tiên, bàn ăn trang nhã màu gỗ, xung quanh còn có hồ nước và những loại hoa đồng nội nhẹ nhàng. Cô cũng đã đến đây đôi lần và cũng rất yêu thích nó.

Hắn và cô chọn một bàn gần hồ nước, hẳn gọi món, cô cũng không để ý lắm, không đói lắm nên ăn thế nào cũng được và cô cũng đang mãi suy nghĩ về bệnh tình của mẹ cô. Nhưng khi món ăn được mang ra thì cô có chút giật mình vì những món này được nấu bởi hầu hết một loại nguyên liệu: củ cải.

Nhìn một bàn thức ăn, món nào cũng có củ cải: củ cải hầm chân giò, củ cải kho thịt, củ cải xào hải sản, củ cải muối,...may là cơm nấu không thể cho củ cải vào, không thì cô nghĩ trong cái nồi cơm đó gạo sẽ được thay bằng củ cải. Cô tròn mắt nhìn hẳn trong lúc hẳn nhanh nhẹn lau bát đĩa cho cô và dường như không thêm để ý đến thái độ của cô. Quay sang nhìn người phụ vụ, cô ấy cũng chỉ cười với cô với một cái nhún vai đầy thông cảm.

Hắn ta xới cho cô một bát cơm đầy, gấp đầy đồ ăn vào, đặt thìa và đũa ngay ngắn trước mặt cô và nói: “Ăn nhiều một chút!” và rồi hẳn ta bắt đầu ăn ngon lành. Cô dụi mắt không biết có nhìn lầm không khi mà một con người, nhìn bề ngoài công tử như hẳn lại thích ăn củ cải. Cô cũng động đũa chút chút, cũng bởi cô không đói lắm, nhưng nhìn hẳn ta ăn ngon lành như một đứa con nít, cô cũng thấy buồn cười. Đến lúc nhìn thấy hẳn dù đã no lắm rồi, nhưng vẫn nhìn miếng củ cải còn trong đĩa tỏ vẻ tiếc nuối thì cô không nhịn được. “Phì...” cô vội vàng bịt miệng.

Hình như nhận thấy cô đang cười, hẳn lại quay lại gương mặt vốn dĩ. Cô và hẳn cứ im lặng như thế cho đến khi phục vụ dọn bàn và mang món tráng miệng ra. Phù, cô thở hắt ra, may mắn không phải là củ cải.

Bữa ăn cũng làm lòng cô nhẹ nhàng đi đôi chút.

Suy nghĩ một hồi, cô nghĩ cũng nên nói chuyện của cô và hẳn. Nhưng hẳn vẫn nói trước.

“Không cần lo lắng, tôi sẽ có cách nói chuyện với mẹ tôi!”

“Ừ...ừ...”

Hắn ta không cần để cô phải mở miệng cũng đã biết cô muốn nói gì, hẳn cũng tài giỏi thật. Nếu hẳn nói là có thể giải quyết được thì chắc chắn có thể giải quyết được, cô cũng yên tâm phần nào. Nhưng có một chuyện cô vẫn thắc mắc.

“Sao anh lại biết mà đến?”

“Mẹ cô gọi tôi đến!”

“Mẹ tôi? Sao mà được?”

Thiên An không hiểu được tại sao mẹ cô lại gọi hấn đến và cũng không biết bằng cách nào thì chỉ thấy hấn thở dài và nói: “Bằng điện thoại của mẹ tôi!”.

Hình như Thiên An bắt đầu tư duy được một số chuyện, nhưng làm sao để mẹ hấn lại đến đúng vào thời điểm này và tại sao lại gọi cả hấn đến thì cô hoàn toàn không biết được. Có phải bà muốn xúc tiến đám cưới của cô với Hoàng Phong? Nghĩ đến đây cô không khỏi rùng mình.

“Dù thế nào, tôi cũng sẽ không lấy anh!”

“Tôi đâu có cầu hôn cô”.

“À, ừ, nhưng tôi chỉ muốn xác nhận lại cho chắc thôi, mất công...”

“Yên tâm, cô có muốn tôi cũng không đồng ý đâu!”

Xì, cái tên này, làm như cao giá lắm không bằng. Cô bĩu môi quay đi khi thấy cái vẻ phách lối của hấn. Không cãi với hấn vì đã nể tình hấn giúp cô trấn an mẹ cô khi nãy, hấn còn dương dương tự đắc sao? Cô hậm hực một hình không để ý thấy hấn đang nhìn cô, khóe miệng lại hiện lên ý cười.

Hấn không chở cô về công ty mà biến mất sau khi ra khỏi quán ăn. Cô nhìn đồng hồ, thấy đã gần bốn giờ chiều cũng sắp tan ca, nếu quay lại công ty chắc cũng không kịp. Ý lại vào Đăng Minh một chút, cô uể oải lái xe về nhà.

Nằm vật ra sô-pha, cô không còn hơi sức để suy nghĩ, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Khi cô bừng tỉnh cũng là lúc mặt trời đã ló rạng phía đằng đông. Vệ sinh cá nhân, ăn mặc chỉnh tề và chuẩn bị đi làm, cô bỗng nghe thấy có tiếng huyền nao trước cửa nhà mình. Linh tính mách bảo cô có chuyện chẳng lành. Cô thận trọng bước ra, thận trọng mở cửa và cô đã thấy Đăng Minh đứng chỉnh tề trước cửa chính, trên miệng là nụ cười toe toét như thường lệ, nhưng nụ cười ấy không giữ nổi bao lâu vì có người đã bay vào chen ngang giữa cô và Đăng Minh đồng thời cũng nở nụ cười toe toét chào cô.

“Chào buổi sáng, Giám đốc!!”

“Cô...cô??”

“À, em mới chuyển đến căn hộ bên cạnh giám đốc, chúng ta là hàng xóm rồi, cùng đi làm nhé Giám đốc!”

Nói rồi Thu Ngọc – thư kí của cô và hiện lại là hàng xóm mới của cô giơ tay ra khoắc lấy tay cô, bước đi trước sự ngỡ ngàng của cả cô lẫn Đăng Minh đang bực dọc vì chưa nói với cô được câu nào.

Trên đường đi làm, nếu Đăng Minh ngồi ở vị trí tay lái thì Thu Ngọc lại nhanh chân kéo cô ra phía sau xe ngồi, Đăng Minh hỏi han cô cái gì thì Thu Ngọc cũng nhanh chóng hỏi han cô sang chuyện khác, Đăng Minh muốn quàng vai bá cô như mọi ngày thì lại có ngay một người đẩy cô ra khiến Đăng Minh lờ lững ôm phải người khác mà không ai khác ở đây là Thu Ngọc. Sao cô thấy cái tình cảnh này giống với lúc ở công ty với cái tên Trần Phương vậy không biết. Sao giờ này cả ở nhà cô cũng có một cái đuôi tham gia vào những cuộc hội thoại của cô và Đăng Minh thế nhỉ.

Đến công ty, vai của Thu Ngọc lại được chuyển sang cho Trần Phương như dự liệu, có lẽ Trần Phương đã nhờ Thu Ngọc can thiệp vào để tách cô và Đăng Minh ra. Cô có thể hiểu được. Nhưng cô khá bất ngờ về mức độ mãnh liệt trong tình cảm của Trần Phương. Dù nói thế nào thì thấy Trần Phương như thế mà lại đi thích cái tên Đăng Minh thì cô cũng tương đối xót ruột.

Cô mải miết với những suy nghĩ của mình mà không hề để ý đến những sự thay đổi trong thái độ của những người khác trong công ty đối với mình. Hôm nay, khi đến bàn làm việc, cô đã phát hoảng vì mức độ quan tâm của nhân viên dành ình, nào là bánh ngọt, đồ ăn sáng, café,...loại nào cũng có cả. Rồi trong giờ làm việc các giám đốc các bộ phận khác cũng tranh thủ ghé qua hỏi thăm sức khỏe của cô, sức khỏe gia đình cô, sức khỏe của họ hàng thân thích của cô, những người trước đây đã từng muốn theo đuổi cô thì bỗng tỏ ra

khúm núm, còn những nhân viên nữ thì nhìn cô vừa ai oán vừa xót xa, đôi khi đi qua một số người còn ôm nhau khóc. Cô đã làm cái chuyện gì nên tội à? Hay là lại sắp sửa đổi nhân sự tiếp?

Khi cô nhận thấy được sự kì lạ thì cũng là lúc phải họp toàn công ty. Cũng là họp thường kì nên cô không để ý lắm, chỉ chuẩn bị một số tài liệu về kế hoạch đang triển khai. Cô và Đăng Minh cùng nhau đi họp, vì sau này nếu như cô bận rộn quá thì hẳn sẽ phải đi thay cô trong những cuộc họp như thế này. Gặp hẳn đang đứng trước cửa phòng họp với gương mặt không thể tiêu nghỉu hơn. Cô cười với hẳn và hỏi hẳn có muốn đi thăm mẹ cô cùng cô sau giờ làm hay không. Chỉ nghe được có thể là gương mặt hẳn lại toe toét, nét mặt lại phớn phở như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bước vào phòng họp, cô và Đăng Minh được sắp xếp ghế ngồi cạnh nhau, ở gần khu vực chủ tọa cuộc họp. Cũng không bất ngờ, vì cuộc họp hôm nay cô sẽ phải báo cáo một lần nữa kế hoạch của mùa cưới này nên cô vui vẻ ngồi xuống mà không để ý mọi người đều chờ cô ngồi xuống rồi mới dám ngồi xuống.

Khi chủ tọa phiên họp bước vào, mọi người ai cũng đứng dậy chào hỏi, cô cũng không ngoại lệ nhưng việc đứng lên của cô chỉ như lấy lệ, còn đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn vào mớ tài liệu đã được chuẩn bị trên bàn, cô đang mải sắp xếp chúng theo thứ tự thuận tiện nhất cho việc báo cáo. Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì. Đăng Minh dùng khuỷu tay huých vào cánh tay cô, cô nghĩ anh ta có ý trêu chọc cô nên chỉ quay sang liếc anh ta một cái rồi lại quay về với tài liệu của mình.

Đến khi thư kí thông báo cô lên thuyết trình thì cô mới bừng tỉnh và bước lên đầy tự tin. Cô nói say sưa về ý tưởng của mình, nhưng thống kê triển khai bước đầu một cách hăng say. Đến khi kết thúc, cô tươi cười nhìn toàn bộ hội trường cuộc họp, thấy không khí có phần khác thường, không ai dám thở mạnh chứ đừng nói là vỗ tay khen ngợi cô.

Bỗng cô thấy ghế của Tổng Giám đốc xoay lại và cái người đang là người ngồi trên đó đứng lên vỗ tay thì cô bỗng loạng choạng suýt chút nữa thì ngã. Toàn bộ hội trường lúc này mới thờ phào đứng lên vỗ tay theo. Có người còn cao hứng nói thêm:

“Thiếu phu nhân không chỉ tuổi trẻ xinh đẹp và còn tài năng xuất chúng!!”

“Thật không hổ danh là con dâu nhà họ Hoàng, chủ tịch và Tổng Giám đốc thật là tinh tường!”

“Thật vinh hạnh vì được làm việc chúng với một con người xuất sắc như vậy!”

Nhìn thấy gương mặt cái con người ngồi ở ghế Tổng Giám đốc cũng như nghe những lời xu nịnh của mấy lão già Giám đốc các bộ phận khác mà tai cô ù đi. Miệng lắp bắp:

“Tại sao?...Tại sao?”

Cô cứ như vậy lặp đi lặp lại cái cụm từ tại sao vô nghĩa đó. Và dường như hiểu ra tại sao

cái không khí trong công ty lúc sáng cũng như trong cuộc họp vừa rồi lại khác thường như vậy. Không phải cả công ty đã biết việc cô và cái tên Hoàng Phong này sắp kết hôn đó chứ? Vậy là lúc này họ sợ Hoàng Phong sẽ khó chịu vì kế hoạch của cô được chọn chứ không phải của hẳn nên mọi người mới không dám vỗ tay khen ngợi cô, và khi Hoàng Phong đứng lên vỗ tay thì họ như được giải phóng khỏi thế bí bách và bắt đầu các hoạt động lấy lòng như trên. Sao cô không để ý một chút nhỉ? Tại sao đến giờ này cô mới phát hiện ra hẳn là người đã được bổ nhiệm làm Tổng Giám đốc mới nhỉ? Hình như những ngày này não của cô chậm cập nhật thông tin hơn hay sao ấy.

Trong lúc cô đang đứng không biết phải làm như thế nào đó thì Đăng Minh đã bước lên bên cạnh cô, hẳn đang định mở miệng giải thích cái gì đó, cô chỉ nghe được rằng: “Mọi người hiểu lầm rồi, Thiên An không phải là...”

Thì đã bị cái tên Hoàng Phong nhanh nhẩu nhảy vào nói mất, với cái ngữ điệu cũng như cái điệu cười nhếch mép vốn có, hẳn chỉ nói một câu đơn giản như thế này: “Mọi người quá khen rồi!” và tất cả hội trường lại nháo nhào lên trong tiếng ca ngợi dành cho cô, cho Hoàng Phong, cho gia tộc nhà họ Hoàng mà không thêm để ý đến hai kẻ đang đứng như trời trồng phía bên trên này.

Hoàng Phong!!! Rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

Cuộc họp kết thúc, mọi người nhanh chóng đi ra khỏi hội trường, Đặng Minh còn muốn nán lại để giúp cô thu dọn tài liệu thì cũng bị Trần Phương chạy một mạch vào và lôi một mạch ra ngoài khiến hấn chỉ ú ớ được vài câu gì đó cô cũng không nghe rõ.

Hội trường nhanh chóng trở nên im lặng, khi cô ngẩng đầu lên thì chỉ còn thấy mỗi mình cô và Hoàng Phong là còn ở lại trong này. Không thêm để ý đến hấn, cô vẫn cúi đầu thu dọn cho nhanh chóng rồi ra khỏi đây mới được. Đang định quay lưng sải bước ra ngoài, thì cánh tay cô chạm vào lưng ghế khiến tài liệu trên tay rơi hết xuống đất, cô vội vàng cúi xuống để nhặt lên, vẫn không thêm nhìn mặt hấn. Đang cúi, cô thấy hấn tiến lại gần và định cúi xuống để nhặt đồ dùm cô, cô vội ngăn lại.

“Không cần Tổng Giám đốc phải bận tay đâu ạ!”

Vẫn tư thế khom người cúi xuống, cô thấy hấn như khựng lại rồi đứng thẳng dậy.

“Ê! Sao thế?”

“Không sao ạ!”

Cô trả lời đầy thái độ, cô đang rất bức bối. Tự nhiên cô biến thành một con ngốc trước sự chứng kiến của bao nhiêu người. Người ta không thêm để ý đến những thứ cô làm ra mà chỉ chăm chăm nhìn vào thái độ của một kẻ đang được coi là chồng cô. Cô không có năng lực đến vậy sao? Và hình như giờ người ta sẽ nghĩ kế hoạch của cô được chọn là nhờ hấn nhường cô? Chồng nhường vợ, đẹp cả đôi bên, người ta sẽ nghĩ gia đình hạnh phúc nhỉ? Cô lại thấy những cố gắng của cô từ trước tới giờ chỉ là một trò đùa trước mặt hấn và hấn không mảy may gì để ý đến những nỗ lực đó của cô. Hấn muốn cho thì cô được, không thích thì cô lại tay trắng. Cô giận. Từ giận dỗi thành ra cáu bẳn.

Tay vợ lấy con dao rọc giấy đang lẩn lóc dưới đất, không để ý cô bị đứt tay. Máu bắt đầu trào ra, hấn thấy vậy, vội vàng kéo cô đứng dậy, cô giật tay ra khỏi tay hấn, vẫn ngồi trên sàn. Hấn lại một lần nữa kéo cô đứng dậy.

Hấn sưng người khi thấy cô mắt rưng rưng muốn khóc. Cô cũng không hiểu tại sao mình muốn khóc. Lần thứ hai khóc trước mặt hấn.

“Đau lắm sao?” Hấn hỏi. Tay vội cầm lấy tay cô.

“Lấy tôi ra làm trò đùa, anh vui không?” Cô giật tay ra.

Cô đang vùng vằng thì hấn lại giật lấy tay cô và đưa chỗ đang chảy máu lên miệng. Cô sưng người. Cứ thế, cứ thế nhìn con người đứng trước mặt cô đang chăm chú từng tí một cho vết thương của cô. Đến khi tay cô không còn chảy máu mới buông ra.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Tôi không lấy cô ra làm trò đùa!”

“Vậy tại sao lại khiến tôi như một con ngốc như vậy?”

“Tôi không muốn ai được khinh thường cô nữa!”

“Tôi bị người khác khinh thường? Có sao?”

“Không có sao?...”

Lời nói của hấn bỗng làm cô nhớ đến một thời. Cái thời cô mới đặt chân vào Estermir. Đối với một đứa con gái mới ra trường đến một mối quan hệ cũng không có thì việc cô vào được Estermir đã là một kì tích. Nhưng những mối quan hệ trong cộng việc không đơn giản như cô nghĩ. Đồng nghiệp, cấp trên, tất cả mọi thứ đều quá mới mẻ và với cái tính tình cởi mở, hiền lành của một đứa sinh viên mới ra trường thì mọi người ở trước mặt sai cô đủ việc lật vật, sau lưng thì khinh thường cô, dè bĩu, dèm pha. Khi cô biết được sự đố kị và ganh ghét của mọi người đối với nhau, và sự thật là cái cuộc sống này không còn gì gọi là tốt đẹp thì đã có lúc cô tưởng chừng như mình không chịu đựng được nữa. Chán ghét tất cả mọi thứ mà muốn bỏ chạy. Nhưng đó cũng là lúc bệnh tình của mẹ cô trở nặng. Em trai cô lại chuẩn bị cho dự định du học sắp tới. Cô cần tiền. Cô lại đành cắn răng tiếp tục cố gắng. Cô biến đổi bản thân mình từ một người hòa nhã thành một kẻ lạnh lùng, cô nỗ lực vượt qua tất cả những người khác để khẳng định mình. Cô dùng năng

lực của mình để chứng minh cho người khác thấy cô là người như thế nào. Và cô trở thành Thiên An như bây giờ đây. Một Thiên An mà cô tưởng chừng như sẽ khiến Khải Hưng tự hào và yêu mến hơn, một Thiên An đầy bản lĩnh. Nhưng giờ thì cô là ai đây? Những người xung quanh đang nhìn cô thế nào? Còn khinh thường cô hay không?

Chỉ một câu nói của hắn cũng làm cô ghen lời. Hắn ta muốn cho cô cái danh vợ Tổng Giám đốc để người ta không còn khinh thường cô nữa sao? Hay để họ chỉ trở nên hơn sau lưng cô? Hắn ta nghĩ như vậy là bảo vệ cô à?

“Anh sai rồi! Người ta sẽ vẫn khinh thường tôi! Vì thực sự tôi không phải và cũng không bao giờ là vợ anh!”

Cô ôm chồng tài liệu, lau khô mắt, quay về với dáng vẻ lãnh đạm như cũ để bước ra ngoài. Cô thấy hắn vẫn đứng đó, mắt nhìn xa xăm.

Thu xếp công việc công ty xong xuôi, cô xin phép về trước để đi thăm mẹ vì bệnh viện có gọi điện thoại tới nói cô thu xếp đến gặp họ. Đăng Minh vì không thu xếp ổn thỏa công việc của hắn với Thu Ngọc và Trần Phương nên đành ngâm ngùi để cô đi một mình.

Đến bệnh viện nói chuyện với bác sĩ và bố cô, lòng cô lại nặng trĩu hơn bao giờ hết. Bác sĩ nói bệnh tình của mẹ cô thực sự đã đến hồi nguy kịch, thời gian còn lại không nhiều và bà cũng biết điều đó. Bà muốn xin về nhà để thoải mái đầu óc và vì bà cũng rất nhớ nhà. Nhìn bố cô buồn rầu ngồi ngoài hành lang bệnh viện. Cô chỉ biết khẽ khàng đến và ngồi bên cạnh. Rồi cả hai bố con đều dồn nén để tươi cười bước vào gặp mẹ. Đau buồn mà, nhưng đừng ai tỏ ra đau buồn thì sẽ không gục ngã.

Nhìn thấy mẹ, mẹ lại tươi cười ngồi đó, sống mũi cô lại cay cay.

Mẹ nói với cô rằng có bạn của cô mấy hôm trước đến thăm và có để lại cho thiệp mời đám cưới. Mẹ cầm thiệp mời đám cưới nâng niu đưa cho cô, cười với cô. Hỏi thăm tại sao Hoàng Phong không cùng cô đến, cô chỉ trả lời qua loa là do anh ta bận. Mẹ lại nhìn cô tươi cười nói:

“Con gái mẹ mặc áo cô dâu chắc đẹp lắm! Mẹ muốn được nhìn thấy ngày đó!”

Cô đến thử cũng không dám thử mạnh, sợ chỉ cần một chút thôi thì cô sẽ khóc mất. Muốn ôm mẹ, muốn kể lể với mẹ rằng mẹ ơi, người con yêu thương sắp kết hôn mất rồi mà cô dâu lại không phải là con. Muốn xin lỗi mẹ vì đã nói dối mẹ, rằng thực sự Hoàng Phong và con chẳng có quan hệ gì, rằng con chỉ cần có mẹ, chỉ cần mẹ khỏe mạnh ở với con mãi như thế này thôi. Nhưng cô không dám nói, lại càng không dám nói khi mẹ lại nói với cô rằng:

“Con gái mẹ hạnh phúc! Mẹ cũng hạnh phúc!”

Ngồi trò chuyện với mẹ một chút, cô cũng xin phép ra về. Cô hẹn mẹ sẽ đến để đưa mẹ về nhà. Cũng đã lâu lắm cô chưa về thăm nhà. Từ khi mẹ cô nằm ở bệnh viện, nơi đây như trở thành nhà của cô vậy.

Khi ra đến nhà để xe và thì sực nhớ đến tấm thiệp mời trên tay, cô mở ra xem thì thấy là thiệp mời của một người bạn cũ thời học cấp 3 – Hoài Anh. Người này không được mấy thân thiện với cô, sao lại mời cô đến dự đám cưới nhỉ? Là tối ngày mai, địa điểm là White Garden Plaza. Cô hơi đắn đo, xong rồi lại nghĩ cuộc đời người chỉ có 1 lần đám cưới, cứ đi chúc mừng sẽ tốt hơn, đằng nào thì cô ấy cũng đã phải cất công đến tận đây thăm mẹ cô và mời cô rồi, những chuyện không hay trong quá khứ, cũng đã quá lớn để coi nó là trò con nít rồi phải không?

Đứng trước White Garden Plaza, cô thoáng lưỡng lự trước khi bước vào. Đã rất lâu rồi cô không tham dự vào một đám cưới nào cả. Bởi bạn bè thân quen với cô rất ít, những người thân với cô đã lập gia đình cách đây vài ba năm rồi.

Hôm nay cô vận một chiếc váy đen ôm sát người, tóc vấn nhẹ để rơi một vài sợi bay bay trông khá tự nhiên, trang điểm nhẹ nhàng. Hít một hơi thật sâu, cô tiến vào lễ đường. Nhìn thấy ánh cưới để ngoài cổng hoa, áo cưới Estermir đây mà, cô dâu chú rể đẹp đôi quá, ngưỡng mộ thật.

Tiến vào bên trong, lễ đường được trang hoàng toàn hoa tulip màu đỏ. Thật đúng với phong cách của Hoài Anh, rực rỡ và bốc lửa.

Trước đây khi còn học cấp 3, cô là một đứa con gái không mấy nổi bật, cái duy nhất cô có được là sự kiên trì và cô học khá tốt. Trong lớp cô luôn là người đứng đầu và tiếp đó đến Hoài Anh, thế nên Hoài Anh không được thân thiện với cô cho lắm. Cô cũng không hề để ý đến thái độ của Hoài Anh bởi cô không thích quan tâm đến những đồ kị cỡ con, vì cô nghĩ nó sẽ làm mai một đi giá trị của chính bản thân mình và cuốn mình vào những cuộc đua vô vị. Nhưng đến một ngày năm cô học lớp 11, khi mà Hoài Anh lên lực cặp của cô và tìm thấy bức thư cô viết cho Khải Hưng nhưng chưa từng dám gửi cho anh thì cô thực sự tức giận. Nói đúng hơn là vừa xấu hổ, vừa lo lắng và tức giận. Phần vì cô sợ bức thư sẽ bị Hoài Anh công khai, phần vì cô sợ dù Khải Hưng đã đi học xa nhưng biết đâu anh sẽ biết được những gì cô đang dấu diếm, phần lại vì Hoài Anh đã làm một việc thật sự quá đáng. Cô còn nhớ cái lúc cô giật lại bức thư và nhìn thái độ cười sung sướng của Hoài Anh, cô thật sự muốn tiến đến tát cho cô ta một bạt tai, nhưng rồi cô vẫn nhẫn nhịn và mọi chuyện kết thúc ở nụ cười nhếch môi và câu nói của Hoài Anh: “Thiên An, cậu cứ chờ mà xem!”.

Nhìn thấy bạn bè cùng lớp cấp 3 đều được mời đến tham dự đầy đủ, cô cũng bớt phần lạc lõng. Đã lâu không nói chuyện với người quen cũ, cảm giác ôn lại kỉ niệm xưa cũng có phần thú vị. Mọi người đều đã

hẹn và phần lớn đều đã kết hôn. Bạn bè giới thiệu cho nhau nửa kia của mình với dáng vẻ hạnh phúc, khi quay sang cô hỏi thăm thì cô chỉ cười và nói mình chưa kết hôn.

Lễ đường nhanh chóng ổn định và mọi người đón chào cô dâu chú rể tiến vào lễ đường. Nhìn Hoài Anh như một nàng công chúa hạnh phúc đang khoác tay hoàng tử của mình. Xung quanh cô lại có một số tiếng xì xào to nhỏ rằng chồng của Hoài Anh là con trai thứ hai của tập đoàn Pritte – một trong những tập đoàn nổi tiếng nhất cả nước về bất động sản, rằng Hoài Anh thật là có phúc khi phút chốc biến thành phượng hoàng, rằng “hồng nhan thì bạc tử”... Cô chỉ nghe loáng thoáng, nhưng phải công nhận rằng để tổ chức một đám cưới long lầy như thế này thì gia thế của nhà chồng Hoài Anh cũng không phải hạng vừa.

Cô dâu chú rể nhanh chóng hoàn thành phần thề ước và trao nhẫn trước sự chứng kiến của gia đình, quan khách và bè bạn. Phần giao lưu bắt đầu. Mọi người cùng ăn tiệc vừa hòa mình vào niềm vui chung của cô dâu và chú rể. Vì là tiệc đứng nên mọi người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau. Cô dâu nhanh chóng thay lễ phục và bước ra chào đón mọi người bên cạnh chú rể. Họ tiến nhanh đến chỗ cô cùng những người bạn cấp 3. Hoài Anh tươi cười chào tất cả mọi người, cô cũng tươi cười chào lịch sự và gửi lời chúc mừng hạnh phúc đến người bạn cũ. Mắt Hoài Anh lấp lánh hạnh phúc. Hoài Anh bỗng nhiên nói:

“Hôm nay đông đủ như vậy, thật là hiếm khi mới có dịp, mà không chỉ có lớp mình đâu nha, tui còn mời được mấy người cùng trường nữa nè, có người mà mấy bồ cũng biết nữa đó!”

Câu nói của Hoài Anh khiến ọi người ai nấy đều tò mò, rồi mọi người đều nhìn theo phía tay chỉ của Hoài Anh, thấy một dáng người cao ráo đang đứng nói chuyện niềm nở với quan khách.

Là Khải Hưng.

Cô hơi sững người. Tiếng xì xầm lại bắt đầu vang lên xung quanh.

“Là anh Khải Hưng mà!”

“Vậy là người yêu của Thiên An à? Mà hai người sao lại không đi với nhau nhỉ?”

“Nghe nói ảnh qua Úc lập nghiệp, Thiên An nhà mình chờ từ đó tới giờ luôn đó, chung tình ghê chưa?”

Cảm giác lo sợ, cô lại thấy nụ cười nhếch môi của Hoài Anh và vang vang đâu đây câu nói của quá khứ: “Thiên An, cậu cứ chờ mà xem!”.

Hoài Anh vẫy tay gọi: “Bảo Hân!”

Cô thấy từ phía sau Khải Hưng xuất hiện một dáng người quen thuộc, cô ấy nhanh chóng cười rạng rỡ khi thấy Hoài Anh, khoác tay vị hôn phu của mình, Bảo Hân tiến lại gần chỗ cô đang đứng. Bảo Hân ôm lấy Hoài Anh và chúc mừng. Khi nhìn thấy Thiên An, Bảo Hân lại càng vui vẻ hơn nữa.

“Thiên An mà, phải không? Trùng hợp ghê chưa?” Rồi cũng nhảy vào ôm chầm lấy cô cười hạnh phúc.

Mọi người vẫn chưa biết người này là ai chỉ đến khi Hoài Anh giới thiệu đây là Bảo Hân, bạn của Hoài Anh và là vị hôn thê của Khải Hưng thì mọi người mới hiểu rõ vấn đề. Có người không kịp kiềm chế sự ngạc nhiên, thốt ra: “Vây Thiên An với Khải Hưng thì sao?” rồi không gian bỗng nhiên im bật.

Cô không dám ngẩng mặt lên, không dám nhìn anh, cũng không dám nhìn vào vẻ mặt ngây thơ đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra của Bảo Hân, cô bỗng thấy mình như một kẻ ăn trộm lén lút đang sợ hãi vì sắp bị bắt quả tang. Nụ cười của Hoài Anh ngày càng đậm trên miệng và đậm hơn trong tâm trí của cô. Thì ra là vậy, mời cô đến đám cưới này chỉ để dồn cô vào bước đường này. Cô không nên đến đây mới phải. Cô đang muốn vùng chạy ra ngoài thì đã bị xô đẩy ngã xuống bên cạnh chồng ly rượu, rượu đổ vương vãi lên bộ lễ phục của cô, đôi guốc cô mang đứt mất một quai do cú ngã vừa rồi.

Không được sợ hãi! Không được khóc!

Cô nghe thấy tiếng la hét hoảng của mọi người, tiếng rượu vẫn tiếp tục chảy từ bàn xuống đất, tiếng trái tim cô sợ hãi đập liên hồi, tiếng xì xầm to nhỏ xung quanh cô...

Cô thấy Khải Hưng và Bảo Hân nhanh chóng chạy lại bên cạnh để đỡ cô dậy.

Nhưng khi hai người bọn họ đến bên cạnh cũng là lúc vai cô được khoác lên một chiếc áo vest màu trắng. Người con trai ấy đỡ cô dậy trước rất nhiều cặp mắt kinh ngạc của mọi người. Mặt Hoài Anh như bị đứng hình.

“Em không sao chứ?”

Hoàng Phong nhẹ nhàng nâng cô dậy, ân cần dùng một chiếc khăn tay để lau đi những giọt rượu còn đang vương trên mặt, trên má cô. Nhìn cử chỉ ân cần của hắn, người cô thoáng run lên, nhưng cơ thể thì đứng như trời trồng. Như bị thôi miên, cô nhìn hắn không chớp mắt.

“Em ổn chứ?” Hắn lại hỏi.

Cô không nói được lời nào chỉ gật đầu theo bản năng, mắt vẫn không rời khỏi hắn. Nét mặt Khải Hưng như tối sầm lại, nét mặt của Bảo Hân lại như yên tâm nhẹ nhõm.

Mọi người xung quanh vẫn không ai dám thở mạnh trước cảnh tượng đang diễn ra. Về lịch lãm bức người của Hoàng Phong là cho không khí thêm phần ngọt ngào mãi cho tới khi hắn lên tiếng nói:

“Cô ấy vốn hậu đậu như vậy đấy! Thật là tôi không thể không yên tâm nổi!”

Nói xong hắn lại quay lại nhìn cô, quan tâm âu yếm hỏi: “Minh về thôi?”

Cô lại gật đầu. Hắn định cầm tay kéo cô ra khỏi buổi tiệc. Bước được vài bước, dường như cảm nhận được bước chân cô khập khiễng, hắn cúi xuống thấy đôi giày của cô đã bị đứt một quai, trán hắn khẽ nhăn lại. Trong lúc cô còn chưa định hình được chuyện gì xảy ra thì hắn đã bế bổng cô lên, vững chãi bước đi ra phía ngoài.

Cô nhìn thấy nét mặt hoảng hốt của Khải Hưng, nét mặt ngưỡng mộ của Bảo Hân cũng như điệu bộ không cam tâm của Hoài Anh. Trên đường ra ngoài, Hoàng Phong đi ngang qua chú rể, hắn – vẫn trong tư thế đang bế cô, nói có chuyện gấp phải về trước, thấy vậy chú rể vẫn vui vẻ đùa hỏi một câu: “Ai mà làm cho Phong thiếu gia phải lao lực thế này?”

Hoàng Phong chỉ đáp lại gọn gàng một câu: “Cô ấy là vợ tôi!” Rồi bế cô đi thẳng ra ngoài.

Lúc này bên trong lễ đường mọi sự bàn bạc lại càng thêm phần nhộn nháo. Không ngờ người đẹp trai, khí thế bức người vừa xuất hiện lại là Phong thiếu gia của Estermir, và không ngờ cô gái kia lại là vợ của anh. Chỉ có Hoài Anh là mất đi vẻ rạng rỡ ban đầu, cô bực dọc ngừng nguẩy định bỏ đi sang vị trí khác. Nhưng chưa kịp đi thì đã thấy bố mẹ chồng cô đang vội vã tiến lại gần chồng ly vợ cùng với một người phụ nữ quý phái. Cô chưa kịp hiểu ra vấn đề gì đã thấy người phụ nữ quý phái kia đã lên tiếng:

“Trời ơi! Sao cái đồng ly này nó lại đổ được cơ chứ! Nhà hàng này không muốn làm ăn nữa rồi hay sao vậy?”

Hoài Anh cảm thấy có cái gì đó rất buồn cười, rằng bố mẹ chồng cô hằng ngày oanh phong, cả quyền là thế mà giờ đây cứ phải cúi đầu xin lỗi người đàn bà này vì một lý do đó là chồng ly đổ, mà lỗi làm đổ chồng ly này đâu phải là do họ. Thấy vậy, Hoài Anh liền lên tiếng:

“Chắc có sự hiểu nhầm gì phải không ạ? Là lúc này bạn cháu sơ ý nên đã làm đổ, bác...”

Câu nói của cô chưa ra hết đến miệng thì đã gặp phải cái quắc mắt sắc lẹm của cả bố và mẹ chồng cô. Cô lại nghe thấy tiếng của người phụ nữ kia.

“Con dâu cứng của tôi mà có mệnh hệ gì thì cái nhà hàng này không xong với tôi đâu!” Nói rồi bà vung tay rồi đi ra ngoài. Bố mẹ chồng của Hoài Anh vẫn tiếp tục với thái độ cung kính như trước mà tiễn bà ra tới cổng cưới, luôn miệng: “Xin lỗi phu nhân, cho chúng tôi gửi lời xin lỗi thiếu gia, thiếu phu nhân, chúng tôi sẽ rút kinh nghiệm,...phu nhân đi thông thả!”

Nhìn cảnh tượng này, Hoài Anh càng cảm thấy hôm nay quả thật là một ngày nặng nề.

9. Chương 9

Chương 9: Một phút trước, em vẫn yêu anh

Hắn đặt cô lên xe rồi bắt đầu nhả ga. Cô không biết hắn và cô đi bao xa, nhưng khi dừng lại thì cô đã thấy mình đang ở cạnh một dòng sông nước chảy êm đềm. Có lẽ là một vùng ngoại ô nào đó của thành phố. Cô bước từng bước khập khiễng trên đôi giày đã bị đứt quai ngồi xuống một ghế đá ven sông. Xa xa là chiếc cầu tấp nập xe cộ qua lại, ở gần thì lại là những ngọn đèn đường hắt bóng xuống dòng sông. Cảm nhận được hương của gió, cảm nhận được tiếng thở của đêm, cảm nhận được hương hoa cỏ và tiếng côn trùng đang tí tách kêu đâu đây.

Cô hít một hơi thật sâu để xua đi những gì vừa trải qua.

Cảm ơn hắn đã đưa cô thoát khỏi nơi ngột ngạt ấy.

Gió đêm lùa vào sau gáy, cảm giác se lạnh làm cô đưa tay khoác chặt cái áo vest đang choàng trên vai vào người. Lúc này cô mới chợt nhớ hắn vẫn đang ở đây với cô. Nhưng hắn chỉ im lặng dựa vào chiếc xe, ánh mắt cũng đang nhìn về phía vô định nào đó.

Hắn thoát khỏi vẻ uy nghiêm của một công tử nhà giàu ban nãy, khoác vào một vẻ phong trần, mái tóc hắn lại bồng bềnh trong gió đêm, đôi môi khẽ mím nhẹ và đôi mắt đượm buồn. Cô không biết mình có cảm nhận đúng hay không, nhưng hắn lúc này quả thật là như vậy. Không còn nụ cười nhếch mép bá đạo, không còn khí thế bức người, không còn những câu nói làm người khác phải á khẩu mà hắn chỉ là hắn với sự cô đơn và âm thầm như bóng đêm.

Mênh mang, vô tận.

Hắn quay lại nhìn thì bắt gặp ánh mắt cô vừa giật mình quay đi, đôi môi lại khẽ nở nụ cười như có như không.

Cô không hiểu tại sao má mình lại có cảm giác bưng bưng. Cô đang nhớ lại cảm giác lúc được hắn bế bổng lên, tựa sát vào người hắn. Một cảm giác chưa bao giờ xuất hiện từ trước đến nay với cô, cảm giác được che chở, được vỗ về. Lúc bấy giờ, cô như một đứa trẻ ngây ngô dựa sát vào lồng ngực ấm áp của hắn như muốn y lại vào hắn, muốn được hắn dỗ dành.

Một đôi giày thể thao to đùng được vứt xuống trước mặt cô. Cô không hiểu đành ngẩng mặt lên nhìn hắn. Hắn lại lãnh đạm:

“Mang vào đi!”

Cô nhìn đôi giày thể thao, rồi lại nhìn sang đôi giày đã đứt quai của mình, có một chút ngượng ngùng giấu hai chân vào gầm ghế đá.

“Không mang? Hay muốn tôi mang cho cô?”

“Không phải!”

Cái tên này lại suy nghĩ đi đâu không biết. Cô vội vàng cúi xuống tháo đôi giày đã đứt ra rồi mang đôi giày thể thao vào. Nhìn ngắm một hồi, cô thấy cũng khá ngộ nghĩnh khi vừa mặc lễ phục vừa mang giày thể thao.

“Bỏ vào đây!”

Hoàng Phong chìa ra trước mặt cô một chiếc túi. Cô vẫn không hiểu hắn đang nói gì. Trong lúc ngơ ngác thì hắn đã cúi xuống, cầm lấy đôi giày bị đứt quai của cô bỏ vào trong chiếc túi hắn vừa giơ ra. Hắn ngồi phịch xuống bên cạnh cô, nói:

“Đôi giày đã hư mất rồi, đừng cố chấp mang nó nữa, sẽ bị đau chân đó! Nếu chưa thể vứt đi thì hãy bỏ nó vào chiếc túi, để vào một góc làm kỉ niệm cũng được! Hiểu không?”

Hắn ta đang nói về đôi giày?

Không! Hắn ta đang nói về cô và Khải Hưng. Hắn đang khuyên cô à? Nhưng lúc này sao cô không cảm thấy đau lòng mà ngược lại còn cảm thấy rất nhẹ nhàng thanh thản. Cô mỉm cười. Hiểu! Hiểu chứ!

“Ê!” Hắn sốt ruột.

Cô dừng dòng suy nghĩ của mình, quay sang hỏi hắn:

“Anh đã bao giờ phải cắt một đôi giày đi vì nó bị hỏng và làm anh đau chưa?”

Cô thấy hắn thoáng lưỡng lự nhưng rồi không nói gì thêm. Cô lại hỏi:

“Cô ấy và anh sao rồi?”

Không gian lại trở nên im lặng. Cô lại thấy có một nét thoáng buồn trên gương mặt hắn. Hắn lại hỏi cô:

“Sao không can đảm bày tỏ với Khải Hưng?”

Hay thật, chẳng ai muốn trả lời ai mà chỉ đặt ra câu hỏi. Cô cũng không còn gì phải dằn vặt cả. Nói ra với hắn, cũng chẳng sao đâu phải không?

“Nói ra thì được gì? Sự thật bây giờ đâu thể thay đổi?”

“Không hối hận sao?”

Không nói ra tình cảm giấu kín gần mười năm của mình, về sau cô có hối hận không, thực sự cô chưa bao giờ nghĩ đến. Nhưng sâu thẳm, hình như cô đã hối hận.

“Hối hận chứ! Hối hận đến chết đi được! Tôi đã từng nghĩ rằng nào cũng thế thì tôi cứ nói hết ra cho lòng nhẹ nhõm, nói ra rồi chấm dứt cái quá khứ đau khổ đầy màu sắc tưởng tượng của mình, nhưng tôi không dám nói, tôi sợ sẽ mất đi những thứ tốt đẹp còn lại, tôi sợ không được gặp lại anh ấy nữa!” giọng cô bỗng run run.

“Này, đôi khi chỉ cần làm những việc bản thân sau này không hối hận là được!” Hắn nhìn cô.

Hay là vậy nhỉ? Hay là cứ nói ra hết nhỉ? Chỉ cần vứt hết tất cả những cái gọi là sĩ diện hão để đối diện với tình cảm của chính mình, chỉ cần như thế thôi, có được không? Chỉ cần nói ra thì cô sẽ không phải đối mặt với những tình cảnh như ngày hôm nay nữa, không còn sợ người ta dùng tình cảm của cô để uy hiếp chính cô nữa, không cần phải lằm lũi nữa mà sẽ sống thật rực rỡ, sẽ tìm thấy một hạnh phúc mới.

Cô những tưởng mình đã buông tay không níu kéo nữa, nhưng cô biết mình vẫn muốn níu kéo.

Hoàng Phong áp di động vào má cô khiến cô giật mình, đầu gối bên kia là tiếng của Khải Hưng. Hắn nhìn cô: “Quyền quyết định là ở cô!”

Đầu gối bên kia bắt đầu nóng lòng khi không nghe thấy tiếng trả lời, Khải Hưng vẫn lặp đi lặp lại từ alo trong điện thoại.

“Alo...anh Hai hả?”

“Thiên An? Em ổn chứ, sao giọng em lại kì cục vậy? Em bệnh sao?” giọng Khải Hưng nghe có phần hốt hoảng.

“À...em không sao?”

“Không sao nhưng nghe sao như em đang khóc vậy? Em đang ở đâu? Anh đến đón em?”

“Không cần đâu, em gọi để báo với anh rằng em vẫn ổn! Anh không cần phải lo lắng!”

“VẬY Ờ?” Giọng Khải Hưng nghe như chùng xuống.

“Anh yên tâm đi, em cúp máy đây!”

“À...ừm...”

Cô đưa mắt nhìn Hoàng Phong, ánh mắt hắn vẫn nhìn thẳng vào cô. Cô cúp máy và tự nhận mình là kẻ hèn nhát.

Níu giữ đến bao giờ?

“À...Khải Hưng à....!” lần đầu cô gọi tên anh trực tiếp như thế này.

Đầu dây bên kia vẫn đang lắng nghe, cô biết anh đang lắng nghe cô.

Cô hít một hơi thật sâu, và nói thật nhanh:

“Em ấy mà...đã từng rất yêu anh! Mà không, đến 1 phút trước đây vẫn còn yêu anh, nhưng giờ thì hết rồi! Chúc anh hạnh phúc nhé!”

Và cô tắt máy. Trả lại điện thoại cho Hoàng Phong. Nước mắt vô thức chảy ra.

Giờ thì kết thúc thật rồi!

Mười năm dang dở, giờ đã kết thúc thật rồi!

Đôi mắt cô lấp lánh trong đêm khuya, môi mím lại cho tiếng nấc không nghẹn ngào trong cổ họng. Nhưng một cánh tay ấm áp kéo chặt cô vào lòng, để cô dựa cằm lên vai hắn, vỗ về cô.

Không kiềm chế nổi cảm xúc, cô òa khóc nức nở, khóc như chưa bao giờ được khóc. Mọi sầu não cứ thế mà trôi xuống theo dòng nước mắt. Cảnh vật xung quanh cứ thế nhòe đi trong nước mắt.

Lại là lần thứ ba cô khóc trước mặt hắn.

Cảm giác hiện tại của cô tuy còn khá đau lòng nhưng cũng thực sự thoải mái. Sau khi để nước mắt nước mũi chảy ròng ròng xuống vai áo của kẻ đang ngồi đối diện thì cô lại càng có cảm giác thoải mái. Cô thấy mình như mạnh mẽ lên rất nhiều. Trung thực với chính mình, đôi khi rất có tác dụng.

Mà cũng phải cảm ơn cái tên này rất nhiều. Cô lại một lần nữa phát hiện cô không ghét hắn đến vậy. Hình như còn có một chút cảm kích hắn. Hôm nay hắn đã làm cho cô rất nhiều điều. Thế nên, cũng không hẹp hòi, cô mời hắn đi uống rượu với cô. Hắn không từ chối.

Chính vì thế mà cái khung cảnh hiện tại mới xuất hiện. Một cô gái trẻ vừa mặc lễ phục vừa mang giày thể thao, vừa uống rượu vừa cười vừa khóc trong khi một chàng trai trẻ đẹp đang phải ngồi thất thần nghe cô gái kia vừa kể lể, vừa chửi rủa, vừa bị ai vừa hài hước.

Hắn không hiểu nổi cô đang mời hắn hay bắt hắn chịu trận thêm một lần nữa đây. Nhưng thôi, phải rộng lượng, không nên chấp nhất những kẻ thất tình, nhất là những kẻ thất tình tìm quên trong men rượu.

Nhìn cô cười ngô nghê trước mặt hắn, hắn lại phì cười. Cô thấy vậy thì bực mình lắm, lên giọng quát nạt.

“Cười cái gì? Biết mình đẹp trai nên cười cười hoài! Có biết là chị đây rất ghét cái loại con trai đẹp mà rồi làm tổn thương phụ nữ không?”

Hắn vẫn cố nén để không cười to thì đã thấy cô trút hết chai rượu vào cái cốc to đựng cô mợ của bác chủ quán lúc ban đầu để “uống cho nó hoành tráng” – như lời cô tuyên bố, hắn tá hỏa ngăn cô lại.

“Không uống được thì đừng có uống nữa!”

Cô giật phắt cái cốc trên tay Hoàng Phong, đưa lên miệng tu một hơi, xong lại ngất ngưỡng nói với Hoàng Phong:

“Chú là chú sai rồi, tửu lượng của anh rất chi là tốt! Không! Rất rất...rất...rất là perfect mới đúng!”

Xong cô với tay quát ông chủ đưa thêm rượu ra. Ông chủ vốn là người tốt bụng, ông rất chường mắt mấy loại thanh niên lêu lổng chuốc rượu bia cho con gái say mềm rồi giở trò xằng bậy nên ông không những không mang thêm rượu ra mà còn mắng cho Thiên An và Hoàng Phong một bài. Ông mắng Thiên An là vô ý để người khác lợi dụng, ông bảo Hoàng Phong chỉ được cái mã ngoài còn tâm địa thì Sở Khanh. Hoàng Phong không biết giải thích thế nào cho ông hiểu thì Thiên An đã nghe thấy tiếng mắng nhiếc khi nãy, cô ngẩng đầu lên nhìn, kéo ông chủ quán ra và hếch mặt:

“Ông thì biết gì? Anh ta là chồng của tôi! Là chồng của tôi! Của tôi ông có hiểu không? Không phải chồng của ông nên ông đừng có can nhảm, biết chưa?”

Thấy thái độ của Thiên An bỗng nhiên dữ tợn, vừa nói vừa vuốt vuốt má Hoàng Phong ra vẻ yêu mến lắm, ông chủ quán không nói gì thêm. Hoàng Phong thì bị hù cho xanh mặt mũi khi suýt chút nữa Thiên An đã ngã lăn ra đất. Hắn đành cười xòa, thanh toán rồi nói sẽ “đưa vợ về nhà”.

Hắn chở cô về tới khu nhà của cô, vật vã bế cô lên đến trước cửa nhà thì đã là quá nửa đêm. Mọi phòng đều đã đóng cửa đi ngủ hết. Nhưng lúc này hắn mới phát hiện ra là không biết cô để chìa khóa ở đâu. Hỏi thì dĩ nhiên chỉ nhận được câu trả lời ú ớ từ cô mà thôi. Đã quá trễ để kêu thợ khóa. Bảo vệ có tin đây là chủ phòng hay không hay lại cho rằng trộm cướp giở trò lúc nửa đêm, nhìn tình trạng nhếch nhác hiện giờ của hai người thì tỉ lệ bị đưa lên đồn công an là rất cao. Trong khi hắn đang vật vã suy xét mọi việc thì có một con heo lười vằn vừa ngủ vừa lằm nhằm bên tai hắn. Đúng là làm ơn thì mắc oán. Trong cái hoàn cảnh như thế này thì phải làm thế nào?

Cô vươn vai tỉnh dậy trong một căn phòng tràn ngập ánh nắng, một mùi hương dịu nhẹ. Một giấc ngủ sâu đã lâu rồi cô không được trải qua.

Nhưng cô thoáng giật mình khi phát hiện ra đây không phải là nhà mình. Quần áo của cô. Ôi không! Ai đã thay quần áo cho

cô thế này? Đưa tay ôm chầm lấy hai vai mình, cô sợ hãi nhìn xung quanh.

Có người đẩy cửa bước vào. Là một người phụ nữ trung niên, nhìn có vẻ rất nghiêm túc và khó tính. Cô vẫn đang trợn tròn mắt không hiểu chuyện gì đang diễn ra thì phía sau lưng bà ta có thêm một loạt 6 người phụ nữ khác đi vào, chia làm hai bên, mỗi bên 3 người đứng cùng với bà già khó tính kia. Ba người bên phải, trên tay họ đang cầm chiếc váy của cô, đôi giày thể thao của cô, cả đôi giày đã đứt của cô nữa. Ba người bên trái họ đang cầm khăn mặt, bàn chải đánh răng và một chiếc váy khác màu xanh nước biển.

Cô dụi dụi mắt, cái quái gì đang diễn ra ở đây vậy. Cô nhớ loáng thoáng hôm qua sau khi cô khóc đã đòi một trận thì có mời Hoàng Phong đi uống chút rượu giải sầu, còn những thứ sau này thì đầu óc cô hơi mơ màng. Chuyện gì đã xảy ra nhỉ?

“Mời tiểu thư thay đồ và làm vệ sinh cá nhân. Ông bà chủ tịch và cậu chủ đang chờ tiểu thư ra ăn sáng!” Bà già khó tính lên tiếng.

Cô nuốt nước bọt, hình như cô đã biết được mình đang ở đâu. Vừa làm vệ sinh cá nhân vừa hỏi han những người giúp việc về gia đình này nhưng không nhận được một câu trả lời nào đầy đủ.

Có cần phải phô diễn như vậy không trời? Nhà họ Hoàng dù từ trước tới giờ đều được người trong nước gọi là “Hoàng gia”, nhưng cũng đâu nhất thiết phải biến hết tất cả người làm trở nên lãnh đạm như thế này chứ. Đang lằm rằm bước ra thì cô nghe có tiếng của bà già khó tính:

“Họ không được phép nói chuyện trong giờ làm việc, có chuyện gì muốn hỏi thì tiểu thư cứ hỏi tôi, tôi là Khánh, quản gia ở đây!”

Cô cười cười với bà già khó tính, người mà giờ cô biết phải gọi là quản gia Khánh. Cô vừa đi vừa hỏi chuyện bà. Rằng bà có biết hôm qua tại sao cô lại về đây hay không. Rằng ai là người thay đồ cho cô. Rồi cô bảo bà đừng gọi cô là tiểu thư này nọ được không, vì cô không quen. Thì được bà đáp lại rằng, tối qua bà chủ tịch đã cướp cô về từ tay cậu chủ (!?!), rồi chính bà chủ tịch đích thân thay đồ cho cô. Và cuối cùng bà không gọi cô bằng tiểu thư nữa mà chuyển hẳn sang gọi cô là cô chủ. Nói đến đây thì cô không biết nói gì thêm.

Đã đi qua 2 khu vườn và 3 dãy hành lang và một loạt phòng được bày trí theo nhiều cách khác nhau mà mãi vẫn chưa tới nơi để ăn sáng. Cô hít một hơi thật dài cảm giác đồ kị hiện lên trong đầu. Cái nhà lớn đến vậy sao lại có ít người như thế. Đi mãi vẫn chỉ thấy người làm cúi đầu chào cô, còn lại thì chẳng thấy ai quen thuộc cả. Cô lại lên tiếng hỏi quản gia Khánh về số người ở trong ngôi nhà rộng lớn này. Quản gia Khánh đáp: phần lớn là bà chủ tịch ở một mình, ông chủ tịch đi công tác suốt rất ít khi về, cậu Hoàng Phong thì đi du học từ nhỏ nên cũng rất ít khi về. Chỉ có khoảng 30 người phụ giúp các công việc lật vật trong nhà. Và hiện tại thì trong nhà đang có em họ của cậu chủ đến thăm.

Cái con số 30 người giúp việc cũng làm cô choáng váng, choáng váng hơn khi quản gia Khánh đính chính rằng trước đây số người giúp việc còn nhiều gấp đôi, nhưng thấy họ không cần thiết nên đã điều chuyển đến các biệt thự khác.

Hồ hấp của cô càng bất ổn. Cô đang nhắm soát lại xem trước đây mình có làm gì quá có lỗi với Hoàng Phong hay không vì nếu có thì hẳn ta chỉ cần kêu một nửa số người làm trong nhà hẳn đây xử lý cô thì cô cũng sẽ không còn thấy được ngày mai, không còn được về nhìn thấy bố mẹ và em trai cô nữa. Càng nghĩ cô càng thêm đau lòng. Không biết tối qua khi xin rượu cô có làm trò gì gây thù chuốc oán với hắn hay không.

Thất tình chưa xong thì đã bị cuốn vào rắc rối. Đến thời gian cho người ta tỉnh ngộ cũng không có. Số cô là số con rệp rồi.

Đi thêm một đoạn hành lang dài nữa, cô được dẫn vào một phòng ăn được bày trí theo phong cách châu Âu. Cô thấy ngồi ở vị trí chính giữa là một người đàn ông nhìn có nét hao hao giống Hoàng Phong, chắc đây là bố anh ta – Hoàng Nghiệp cũng là người đang trả lương cho cô đây mà, cô cúi đầu chào lễ phép. Còn bên phải ông là người phụ nữ quý phái mà hiện tại đang là mẹ chồng của cô – Tần Anh, bà nhìn thấy cô thì đôi mắt lộ vẻ triu mến, yêu thương ngập tràn, bà cười rạng rỡ kéo ghế cho cô ngồi xuống bên cạnh. Nhìn sang phía đối diện với bà, cô bắt gặp hắn đang chậm rãi thưởng thức đồ ăn sáng không thèm ngẩng lên nhìn cô. Bên cạnh hắn còn có một cậu nhóc khoảng 15, 16 tuổi cũng không thèm ngẩng lên nhìn mặt cô.

Mẹ chồng cô nhanh chóng gấp thức ăn trên bàn vào bát của cô. Bà nói cô cứ dùng tự nhiên. Cô ngẩng đầu mời ông chủ tịch và mọi người trước khi ăn, dù gì cô cũng đang là người đi làm công cho họ mà, không thể để sơ ý một chút mà thất nghiệp được. Cô tự nhủ.

Trái với dự liệu ban đầu của cô, ông chủ tịch nở nụ cười nhân hậu nói cô cứ tự nhiên như nhà mình vậy, còn hai cái con người ngồi đối diện thì không nói không rằng mà chỉ cắm cúi ăn.

Trong bữa ăn, cô có thể thấy được sự yêu thương trong đôi mắt của ông chủ tịch nhìn về phía bà chủ tịch đang thao thao bất tuyệt kể chuyện tối hôm qua. Ông không nói gì, chỉ thỉnh thoảng nhấp một chút nước rồi cười phụ họa với bà chủ tịch. Cô có thể cảm nhận được tình cảm của ông dành cho bà, đôi mắt ấy giống như đôi mắt bố cô hay nhìn mẹ cô lúc mẹ cô đang ngồi trên giường bệnh đọc sách vậy. Tình yêu, đôi khi không cần phải nói.

Nhưng những dòng suy nghĩ tản mạn về tình yêu của cô bị chấm dứt ngay sau đó khi bà chủ tịch kể lại chuyện tối hôm qua bà đã “cướp cô dâu” như thế nào. Theo như lời bà kể thì tối qua, sau khi thấy Hoàng Phong đưa cô đi ra khỏi tiệc cưới thì bà đã lo lắng đi tìm khắp nơi nhưng không tìm được nên đành chờ trước cửa nhà cô rồi bà thấy “thằng nhóc nhà mình” – từ bà gọi Hoàng Phong, bế cô lên phòng nhưng loay hoay mãi không làm sao mở cửa được, nhìn thằng nhóc đến là tội nghiệp, nhưng hình như thằng nhóc chỉ chờ có vậy vì ngay sau đó, ngay lập tức nó quyết định đưa cô về nhà nó. Khi mà nó đang định “thoát y” của cô thì bà chủ tịch không thể nào chịu đựng được việc nó dám làm cái chuyện bại hoại thanh danh con gái nhà người khác khi chưa cưới xin gì, thế nên bà đã đành xông vào và bắt cả hai về nhà này. Nói đến đây bà lại càng vui vẻ cười với ông chủ tịch, trong khi có 3 kẻ là cô và 2 tên kia chỉ biết cúi đầu xuống ăn vì xấu hổ.

Xong bữa sáng, món tráng miệng được mang lên, ông chủ tịch không động đến mà chỉ nói cô cứ dùng tự nhiên còn ông gọi Hoàng Phong vào phòng của ông để nói chuyện. Cô thấy thái độ của Hoàng Phong không được mấy vui vẻ. Từ sáng tới giờ, hắn chưa nhìn cô lấy một lần.

Suy nghĩ của cô cũng đi mất theo bóng của Hoàng Phong. Mẹ chồng cô vui vẻ nói chuyện với cô, hỏi han xem cô có không khỏe ở đâu không, rằng cô có bị chóng mặt, buồn nôn gì hay không thì cô đều trả lời là

không. Cô và bà nói chuyện vui vẻ, nhưng cái cậu nhóc 15, 16 tuổi kia thì dường như là bất mãn lắm, nhóc ta lên tiếng:

“Nhìn chị này cứ như su-mô, làm sao mà có việc gì được!” Nhóc vừa nói vừa dứt miếng hoa quả vào miệng.

Nhưng cũng chính vì câu nói đó mà nhóc con bị mẹ chồng cô ột cái cốc vào đầu, bà nạt cậu nhóc là trẻ con thì biết gì rồi lại quay lại với cô. Bà nói cô đừng trách trẻ con, nó mới học lớp 11, tên là Hoàng Duy, tại cái tính tình khó gần của nó mà giờ nó vẫn chưa có ai để ý. Cô cũng chỉ biết cười gượng gạo. Cậu nhóc kia lại tiếp:

“Ai bảo bác cháu chưa có người yêu, tới sinh nhật bác, bác sẽ thấy! Người yêu của cháu sẽ ăn đứt cô con dâu này của bác!” Hoàng Duy ra vẻ tự đắc. Nhóc còn bồi thêm: “Mà bác cũng đừng vui vẻ quá, có những việc có lẽ bác chưa biết hết được đâu!” Nói rồi nhóc con đó bỏ ra ngoài.

Cái vẻ phách lối ấy đúng là cùng một khuôn mà ra mà. Hoàng Phong có lẽ đã luyện đến cái lever mà có thể chỉ cần dùng một câu là có thể đánh sập tư tưởng của người khác, trong khi Hoàng Duy cần đến tận hai câu. Gừng càng già càng cay chẳng? Nhưng cô lại thấy đôi mắt hấp háy của mẹ chồng cô nhìn theo về phía Hoàng Duy đang đi ra, bà nói với theo một câu nhẹ nhàng: “Bác sẽ mách bố cháu!”

Cô thấy bóng Hoàng Duy khẽ khựng lại rồi run lên.

Đây mới đích thực là gừng càng già càng cay.

Nhưng suy nghĩ cho cùng, khi cô nhìn vào đôi mắt của người phụ nữ đang ân cần chăm sóc cô đây, cô lại cảm thấy ăn năn hối lỗi, bởi những gì đang diễn ra đều là trò lừa bịp. Hoàng Duy đã biết được điều đó nên mới nói như vậy chẳng. Có lẽ màn kịch này cũng đã đến lúc hạ màn rồi, những ân tình cô đã nhận từ người phụ nữ này cũng như người con trai kia cũng nên dừng lại ở đây thôi. Cô không có quyền để chiếm lấy tình cảm chân thành từ bà chủ tịch bằng một trò đùa giả dối. Không được quyền cho người khác hi vọng lừa bịp rồi lại cướp mất của họ, như thế là vô nhân đạo.

Đang lưỡng lự muốn nói ra sự thật với bà thì Hoàng Phong bước vào trong phòng nói muốn nói chuyện riêng với cô. Bà Tần Anh tỏ vẻ tiếc nuối nhưng cũng đồng ý để cô và hấn nói chuyện riêng với nhau. Bà đang định ra ngoài để “nhường lại không gian cho lũ trẻ” thì hấn đã kéo cô đi về phía cuối hành lang, rẽ sang một khu vườn xanh mướt cỏ. Đặt cô ngồi lên một băng ghế màu trắng gần một gốc cây lớn. Hấn ngáp ngừng không biết bắt đầu từ đâu. Rồi hấn cũng ngồi xuống bên cạnh cô đan hai tay vào nhau đặt trên đầu gối, khẽ gập người suy ngẫm.

Cô nghĩ mình nên là người bắt đầu trước.

“Cảm ơn anh và... xin lỗi anh!”

Hấn ngẩng đầu quay sang nhìn cô, ánh mắt khó hiểu.

“Cảm ơn vì đã giúp đỡ tôi rất nhiều việc trong ngày hôm qua, còn xin lỗi là vì đã mang lại cho anh nhiều rắc rối trong ngày hôm quá!”

Hấn cười, nhìn sang phía cô. Nhưng cô lại tiếp tục.

“Tôi nghĩ chúng ta nên dừng lại thôi!... Cái chuyện vợ chồng hồ này này! Chúng ta thì không sao, nhưng bố mẹ mà biết chắc sẽ buồn lắm!”

Hấn nhìn cô, nói:

“Cô không sợ sẽ bị mất mặt sao?”

“Giờ thì hết chuyện làm tôi sợ được rồi! Mặt tôi giờ dày lắm rồi, không sao! Với lại chuyện yêu đương hợp tan là chuyện bình thường!” Cô cười xuề xòa.

Hấn thở ra nhẹ nhõm.

“Tôi định nói chuyện này với cô, nhưng không biết bắt đầu từ đâu, nhưng giờ nghe cô nói vậy thì tôi yên tâm rồi! Cô đừng lo, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô!”

Cô cười, chịu trách nhiệm gì chứ, chẳng qua từ trước tới giờ có bao giờ là thật đâu. Nghe từ chịu trách nhiệm của hần không khỏi làm cô thấy buồn cười. Hần nói thêm:

“Cô không cần nói g

ì cả, mọi chuyện cứ để tôi lo!”

Cô gật đầu đồng ý. Hần ta nói lo được thì chắc chắn là được. Cô cũng không biết từ lúc nào cô lại tin tưởng hần như vậy, cũng không biết từ lúc nào cô không còn thấp thỏm khấn trương khi nói chuyện với hần. Mọi thứ dường như cởi mở hơn, nhẹ nhàng hơn.

“Cảm ơn cô!”

“Hả?”

Tại sao hần lại cảm ơn cô? Thực sự là trước đến giờ cô là người mang ơn hần nhiều hơn, muốn nói thì người nói lời đó đáng lẽ ra phải là cô mới đúng.

Hần lại nhếch mép cười nói: “Vì đã cho tôi dũng khí để bước những bước cuối cùng!”

Thực sự cô không hiểu lắm, dũng khí gì, bước cuối cùng gì cơ?

Nhưng cô bỗng giật mình khi nhìn vào nụ cười của hần. Bá đạo nhưng trong trẻo và hiền lành. Thoáng, cô cảm nhận được hai má nóng lên và nghe thấy tiếng trái tim mình đập mạnh trong lồng ngực. Nhưng tất cả rất mơ hồ, mơ hồ đến nỗi cô không kịp định hình rõ ràng đó là gì.

10. Chương 10

Chương 10: Hay là...Anh cưới tôi đi

Giật mình nhớ ra hôm nay là chủ nhật, cô phải thu xếp để đưa mẹ cô về nhà. Bà chủ tịch một mực giữ cô lại nhưng cô lấy lý do này để từ chối. Chia tay ông bà chủ tịch, bà vẫn yêu thương ôm chào tạm biệt cô. Bà bắt Hoàng Phong phải đưa cô về cho tới nơi tới chốn, rồi bắt luôn hần phải đến để thu xếp đưa bố mẹ cô về nhà, bà cứ xin lỗi mãi vì hôm nay bà có việc bận nên không thể đi tiễn “anh chị sui” được mà đành phải để hôm sau xuống thăm gia đình.

Ngồi trên xe, cô gọi điện thoại cho Đăng Minh để nhờ hần đến đưa cô và bố mẹ cô về nhà vì cô không muốn làm phiền Hoàng Phong thêm nữa, nhưng hần lại có việc phải quay về Mỹ một thời gian, đầu giây bên kia cứ xin lỗi cô rồi rít, hần hứa sẽ mua quà cho cô. Cúp máy và nhìn sang tên Hoàng Phong, cô nói với hần là hần chỉ cần để cô ở bệnh viện rồi quay về, mặt hần bỗng nhiên hằm hằm, nhấn ga phóng thật nhanh đến bệnh viện.

Không giống như cô tưởng, mọi thứ đồ đạc của bố mẹ cô đã được 5 người mặc vest đen lịch sự thu dọn xong xuôi, bố mẹ cô cảm ơn Hoàng Phong và nhờ gửi lời cảm ơn đến ông bà chủ tịch vì đã cho người đến giúp đỡ. Riêng cô nhìn cái đội ngũ áo vest đen, đeo kính đen này thì chỉ có một cảm giác: rợn da gà.

Đang định quay sang đuổi Hoàng Phong quay trở về thì đã thấy hần ta đang dìu bố mẹ cô lên xe của hần. Hần đang làm cái trò gì vậy? Cô đâu cần hần đưa bố mẹ cô về.

“Anh về được rồi! Còn lại tôi sẽ tự lo!”

Nghe câu nói của cô, cả bố mẹ cô và hần đều tròn tròn mắt nhìn cô. Cô nói gì sai à?

“Phong à! Con có bận gì thì không cần phải đưa hai bác về đâu!” Mẹ cô ôn nhu nói.

Đúng đúng đúng, hần ta rất bận cơ mà, mà không hần ta có bận hay không thì cô cũng không dám nhờ hần gì nữa đâu. Cô phải tìm cách để nói cho bố mẹ cô biết cô và hần không có quan hệ gì đã. Cứ dây dưa như thế này thì đến bao giờ mới chấm dứt cái màn kịch vở vắn này.

Nhưng cái tên này hình như không hiểu ý cô thì phải, hần ta vẫn cẩn thận đỡ mẹ cô rồi cả bố cô vào trong xe rồi nói:

“Mình là người nhà mà, bố mẹ đừng khách sáo!” Hần vừa nói vừa nhìn cô cười đều giả.

Nói rồi hắn đóng cửa xe, nhanh nhẹn phân phó cho 5 cái người áo vest đen kia khuân đồ lên một chiếc xe khác và nói cho họ địa chỉ nhà cô sau khi hỏi ý kiến bố mẹ cô. Riêng cô thì đã bị cái cụm từ “bố mẹ” phát ra từ miệng hắn làm cho tai ù đi. Không phải mới mấy phút trước cô và hắn đã thỏa thuận kết thúc cái việc nói dối này sao? Giờ hắn đang giở trò gì? Hay hắn lại tính làm khó dễ cô nữa. Rốt cục trong cái đầu hắn có tí gì gọi là logic không vậy?

Tên này điên thật rồi!

Đến lúc hắn đã lên xe thì cô vẫn đứng như trời trồng giữa sân bệnh viện, hắn nhún còi:

“Ê!” Rồi ra hiệu cho cô lên xe, lúc ấy cô mới giật mình nhớ là mình còn chưa lên xe.

Không khí trong xe ngột ngạt không thể chịu đựng được. Hay chỉ có mình cô cảm thấy ngột ngạt nhỉ, bởi ba người còn lại nói chuyện với nhau rất vui vẻ, rôm rả cả xe. Hắn nói chuyện có vẻ thu hút, vì vậy nên bố mẹ cô nói chuyện với hắn rất ăn ý. Khi nói chuyện với người lớn, hắn không đến nỗi là khó chịu, ngược lại còn có vẻ dễ gần, đáng mến. Người ngoài không biết lại tưởng hắn đang lấy lòng bố mẹ vợ thật cũng không chừng. Nhưng cái không khí này làm cô s름 cả người. Chính vì thế, khi hắn đang kể chuyện cho bố mẹ cô nghe thì cô thường hay chêm vào mấy câu như: “Có thật không đó!” hay “Nghe là biết xạo rồi!” để mong làm cho hắn bớt nói đi. Nhưng ngược lại, cô bị bố mẹ cô mắng ột trận vì không biết gì thì đừng xen vào chỗ người khác đang nói chuyện. Thế là sau một hồi đấu tranh, cô đành phải ngậm tằm suốt quãng đường còn lại.

Cuối cùng cũng đến nhà. Ngôi nhà vắng người nên nhìn cũng có phần xác xơ. Nhưng khi vừa bước xuống xe, mọi người trong gia đình, họ hàng của cô đã nhanh chóng ùa ra đón bọn cô. Khoảng chục người chứ chẳng ít. Ai ai cũng ân cần hỏi han, quan tâm đến bố mẹ cô và cô. Ông ngoại cô dù đã lớn tuổi nhưng cũng chống gậy đi sang, ông thấy hắn đang cúi cúi lấy đồ đạc sau cốp xe thì hỏi thăm xem hắn là ai. Đang không biết trả lời thế nào thì cậu của cô đã nhanh nhẹn trả lời:

“Bố à, nhìn là biết là cháu rể mình rồi!”

Nghe được câu này, cô còn chưa kịp đính chính thì hắn đã cúi đầu chào ông ngoại và cậu của cô đầy lễ phép. Ông ngoại cô thích lắm, cứ đứng cười rồi khen hắn ngoan, tốt, có phong thái đủ loại. Rồi ông nhanh chóng dẫn hắn vào nhà còn lại mặc kệ cô không thèm quan tâm.

Lúc đi qua chỗ cô, hắn còn nở nụ cười gian xảo nhìn cô.

Ông ơi, cậu ơi! Con mới là cháu của mọi người cơ mà!!!!

Một lúc sau, một cái xe khác cùng với 5 tên áo vest đen, mắt kính đen cũng đến nhà cô. Bọn họ khuân đồ đạc vào nhà và định đứng lên chào tạm biệt mọi người thì đã bị người nhà cô nhiệt tình giữ lại mời ăn cơm tối. Không thể khước từ, bọn họ cũng nhận lời ở lại, và dĩ nhiên người ở lại có cả cái tên Hoàng Phong kia.

Nhà cô vốn ở một vùng đất nông thôn, gia đình cô cũng chỉ là một gia đình làm nông bình thường. Lúc bố mẹ cô rời thành phố về quê thì cô vẫn còn rất nhỏ. Nhưng cuộc sống ở một vùng quê thanh bình, cô vẫn thích thú hơn so với thành thị tấp nập.

Đồ ăn chưa có sẵn, thế nên có việc cho bọn cô làm đó là: đi bắt gà, đi bắt cá và đi hái rau.

Nhìn mấy tên áo vest đen khỏe mạnh nên ông ngoại cô phân cho họ đi kéo lưới bắt cá ở ao nhà ông. Nhìn mấy tên có vẻ lạnh lùng ấy thế mà khi xuống ao kéo cá cũng hò hét, quây phá rộn cả một góc vườn.

Cô và tên Hoàng Phong, vì chỉ còn hai thanh niên còn lại nên bị giao cho đi bắt gà và hái rau.

Ra đến chuồng gà, nhìn mặt hắn có vẻ lo lắng. Hắn chưa bắt gà bao giờ thì phải. Cô nảy ra ý định chọc cho hắn một trận ra trò. Cô bảo với hắn:

“Ồ, anh là đàn ông, anh bắt gà đi, tôi qua bên này hái rau. Bắt gà dễ lắm, anh cứ cho nó nắm thóc rồi chờ nó đứng im thì vỗ lấy nó là được!” Nói rồi cô đưa cho hắn một túi thóc.

Mặt hắn hơi nhăn lại, nhưng cũng cầm lấy túi thóc và đi vào khu chuồng gà. Cô đi sang ruộng rau để hái, được khoảng nửa rổ thì cô nghe thấy tiếng gà kêu quang quác, tiếng hắn huỳnh hịch đuổi theo và la hò í ới.

Cô vội chạy sang xem chuyện gì đang diễn ra thì nhìn thấy hấn quần áo xộc xệch đang đuổi theo một con gà mái. Trên tay hấn vẫn cầm nắm thóc vừa chạy theo vừa gọi con gà rằng sao tao ày ăn mà mày không ăn, rằng sao mày cứ chạy hoài vậy. Nhìn điệu bộ dập dùi của hấn chạy hết từ góc này sang góc khác của cái sân chuồng gà chỉ để dí được con gà mái trước sự chứng kiến của những con gà còn lại và cô thì cô không nhìn được cười.

Rồi cô bỗng thấy hấn từ từ đứng lại, con gà cũng từ từ đứng lại ở một góc sân và thoát một cái, hấn nhảy lên để vỗ lấy con gà mái. Xem chút nữa bị hụt, nhưng hấn vẫn vỗ được, ôm con gà cười ha hả: “Mày chạy đi đâu hả nhóc con!”. Hấn vừa ôm con gà, vừa phát phát vào người nó như đánh đòn con nít. Mồ hôi nhễ nhại nhìn cô cười đầy vui vẻ.

Lúc này ở ngoài cửa chuồng gà, cô đã không còn đứng nổi nữa vì quá buồn cười. Cô nói thêm vào:

“Anh cố lên, 3 con nữa là đủ rồi!”

Nghe thấy vậy hấn lại xụ mặt xuống. Đang tiu nghỉu đứng lên ôm con gà ra định giao cho cô rồi tiếp tục bắt thêm vài con nữa cho đủ thì cô Út của cô vội vàng chạy tới. Nhìn thấy tình cảnh của hấn đang ôm con gà đến là khổ sở, còn con gà thì vẫn la oai oái. Cô Út vội mắng cô:

“Cái con quỷ con này, lại trêu người rồi!”

Hấn ta dường như vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẫn ngô nghê đứng ôm con gà. Nhìn bộ dạng đó của hấn cô lại càng không nhìn được cười, cô Út của cô cuối cùng cũng không nhìn được cười mà cười phá lên.

Mãi lúc sau, cô Út mới nói cho hấn biết là gà không phải dí để bắt được. Gà thịt đã được nhốt trong lồng từ hôm qua rồi, chỉ cần bắt ra là được thôi. Còn bắt gà phải để khi trời tối, nó không thấy đường thì nó mới không chạy. Thêm nữa, cái con gà mà Hoàng Phong vừa bắt là con gà mái đang để để trứng, nó khỏe và dữ lắm. Hoàng Phong bắt được nó là giỏi lắm rồi. Rồi cô Út trách cô rằng quậy phá từ nhỏ, nói Hoàng Phong đừng giận.

Hoàng Phong nghe vậy thì mặt mũi lại càng tái. Hấn ta buộc phải thả con gà ra trong khi cô vẫn cười tùm tùm. Hấn nhìn con gà chạy vèo đi thì mặt hiện lên vẻ tiếc nuối cùng cực. Cô Út kêu hai đứa ra ruộng cải rồi ít củ cải để lát xào thịt gà, còn cô sẽ mang tự bắt gà mang về để làm cơm cho sớm.

Cô Út đi khuất. Cô dẫn hấn ra ruộng cải để dỡ củ cải. Cô vừa đi vừa khen hấn bắt gà giỏi thì hấn lại cau mặt vào. Thấy thế cô càng cảm thấy thích thú. Thì ra Hoàng Phong khi bị mang ra trêu đùa thì lại có vẻ mặt như thế này.

Nhưng khi vừa ra đến ruộng cải, nhìn thấy cây củ cải thì mặt hấn lại tươi phơn phớt. Không ngờ hấn thích củ cải đến vậy, không chỉ thích ăn củ cải mà nhìn thấy cây củ cải hấn cũng cảm thấy thích.

Hấn nhanh chóng nhảy đi xuống dưới ruộng, gập cây nào hấn cũng nhấc lên, nhưng như vậy làm ột vài củ cải chưa lên tới nơi đã bị đứt ở dưới đất. Khi nhấc lên không thấy củ đâu, mặt hấn lại tiu nghỉu.

Cô đành đưa cho hấn một chiếc cuốc nhỏ chuyên dùng để nhổ củ. Cô chỉ hấn cách bới củ cải để không bị sứt củ. Hấn chăm chú nghe rồi làm theo. Khi hấn cầm được trên tay một củ cải trắng phau, mập mập thì lại cười tít mắt. Cô cảm thấy hấn thật trẻ con.

Sau khi đã được một rổ lớn đầy ắp củ cải. Cô và hấn ngồi xuống bên một bờ ruộng cạnh một gốc cây lớn. Mùa này, hoa cúc dại mọc ven theo bờ ruộng đã không còn nhiều, thay vào đó là cỏ may mọc đầy các con dốc. Chúng làm cho xung quanh chỗ này thoảng hương đồng quê dịu nhẹ. Một buổi chiều như bao nhiêu buổi chiều quá khứ chạng vạng, nó làm cô liên tưởng đến tuổi thơ của mình. Bất giác đưa mắt nhìn về phía ngôi nhà của Đăng Minh. Nhanh thật, giờ cô và hấn đã lớn thật rồi.

Nhìn người con trai đang ngồi bên cạnh cô, quần áo vốn phẳng phiu thì giờ đã xộc xệch, mái tóc bông bênh của hấn bết lại đầy mồ hôi, gương mặt ửng lên vì cái nóng. Một lần nữa, cô lại cảm thấy có một thứ cảm xúc kì lạ nơi trái tim mình. Nhưng vẫn mơ hồ, không rõ ràng.

Đang định giơ tay lấy chiếc lông gà ban nãy còn vương trên tóc hấn thì bắt gặp hấn cũng quay sang nhìn cô. Cả hai bỗng nhiên ngượng ngùng.

Chiều bắt đầu tím và gió bắt đầu thổi.

Vì để cho Hoàng Phong và 5 tên kia về thành phố trước khi trời tối để tránh nguy hiểm thì bữa tối diễn ra vào khoảng 4 giờ chiều. Thời tiết

đẹp, nắng chiều không gay gắt nên mâm cơm được dọn ra ở giữa sân. Mọi người ai nấy đều ngồi ăn uống vui vẻ.

Không chỉ có Hoàng Phong mà cả 5 tên kia người cũng nhếch nhác đầy bùn đất vì đánh cá. Mọi người trong nhà cô ai ai cũng gấp đồ ăn tiếp cho bọn hắn. Có lẽ vì lao lực nên những tên đó ăn rất nhiều. Thành thạo, cô quay sang phía Hoàng Phong thì thấy hắn khi đang ăn củ cải, khi thì được ông ngoại, bố cô hay các cậu của cô mời rượu. Mọi người đều trò chuyện vui vẻ, cô Út cứ nhắc hoài về chiến tích bắt gà mái của Hoàng Phong, cô tưởng hắn sẽ giận dữ hay xấu hổ nhưng hắn lại phụ họa theo đầy hứng khởi. Hắn nói nhiều hơn mọi ngày. Không! Hắn nói rất nhiều! Nhiều như cái cách hắn ăn củ cải nhà cô vậy.

Nhìn mọi người như vậy, cô cảm thấy hạnh phúc.

Mẹ cô cũng ra ngồi dùng cơm, nhưng đến nửa bữa cơm thì bà phải vào trong nhà vì máu mũi bà lại chảy. Lòng cô lại thoáng chùng xuống. Hạnh phúc này, có thể nào giữ trọn vẹn được không?

Sau bữa cơm, mọi người dọn dẹp rồi cũng ra về. Ai cũng bắt tay và hẹn gặp lại Hoàng Phong cùng với 5 tên kia. Rồi 5 tên kia cũng ra về, chỉ còn lại bố cô, hắn và cô thì đã là sẩm tối. Chẳng biết vì sao, mọi người đều không ai nói gì.

“Thiên An nó còn nhiều chỗ thiếu sót, con hãy nhường nhịn nó nhé!” Bố cô lên tiếng xua tan đi bầu không khí im lặng.

Cô và Hoàng Phong nhìn nhau bối rối. Còn chưa kịp nói gì thì bố cô đã tiếp tục: “Bố không bắt ép chúng con kết hôn, nhưng hãy nghĩ ẹ một chút, mẹ...”

Nói đến đây thì bố cô ngập ngừng không nói tiếp nữa. Cô và hắn cũng đành im lặng.

Cô và bố cô tiễn hắn ra xe. Cô nhờ hắn xin phép cho cô nghỉ hai ngày, hắn đồng ý. Trước khi hắn về, không quên nói với cô.

“Hôm nay coi như hạnh hạ lại cô bù cho ngày hôm qua!”

Hạnh hạ gì chứ, hắn đã giúp đỡ cô rất nhiều mà. Cô mỉm cười gật đầu.

“Chuyện kia, tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm!” Hắn khẳng định một lần nữa rồi lên xe rồi đi khuất.

Suy nghĩ của cô vẫn vơ. Cô bỗng ý thức được hạnh phúc gia đình. Cô muốn cùng một người tìm hiểu, cùng người đó kết hôn, cùng người đó xây dựng một gia đình, sống và chăm sóc những đứa trẻ... Bỗng nhiên hình ảnh Hoàng Phong hiện lên trong đầu cô với vẻ mặt cười vui vẻ, và ánh mắt trìu mến của gia đình cô nhìn hắn làm cho cô bất giác mỉm cười.

Khoan!

Hình như cô thất tình rồi suy nghĩ cũng bị lung tung hơn hay sao ấy. Hay bây giờ cô đã bước sang giai đoạn do cô đơn quá lâu nên muốn nhanh chóng lấp chỗ trống nên có thể tưởng tượng ra cái bản mặt của Hoàng Phong trong tâm tưởng. Tỉnh táo lại đi nào! Tự vỗ vào mặt mình, cô cố gắng xua đi những suy nghĩ vớ vẩn ấy.

Thứ tư, cô quay trở lại công ty để làm việc.

Đặng Minh vẫn chưa về nên không có ai gọi cửa. Nhưng Thu Ngọc thì đã chờ sẵn ở cửa để chờ cô cùng đi làm, việc này cũng đã quen thuộc với cô mấy ngày rồi nên cô cũng không để tâm lắm. Nhưng sao vừa mở cửa ra thì thay vì thấy bộ mặt tươi rói hằng ngày của Thu Ngọc lại là một bộ mặt tiu ngiu. Cô tưởng cô nàng này đang bị bệnh hay gặp phải chuyện gì đó không hay nên hỏi thăm. Đáp lại tầm chân tình của cô là một tràng diễn giải của Thu Ngọc về Tổng giám đốc, rằng anh ta xuất sắc này nọ, rằng anh ta chỉ có vẻ bề

ngoài lạnh lùng nhưng tâm địa thì rất tốt, rằng anh ta rất chân thành trong tình yêu. Sao cô không thấy có một sự liên quan nào giữa câu hỏi của cô và câu trả lời của Thu Ngọc nhỉ. Cô cứ gắng hỏi, nhưng đáp lại lời cô cũng vẫn là tiếng thở dài của Thu Ngọc.

Nhưng không phải chỉ có mình Thu Ngọc có thái độ như vậy. Khi đến công ty, mọi người ai cũng chỉ tỏ, xỉ xàm sau lưng cô. Ngay cả đến tên Trần Phương mặt vô cảm hằng ngày cũng thở dài thườn thượt. Tất thấy mọi người, ai cũng trưng ra bộ mặt buồn bã, nhìn cô đầy tiếc rẻ.

Cô hoàn toàn không hiểu gì cho đến khi vô tình nghe được một cuộc nói chuyện của các nhân viên nữ trong phòng vệ sinh.

Sự việc cụ thể là như thế này. “Cái bà chảnh chọe” – cái này nghe mãi một lúc sau cô mới biết là bọn họ nói về cô – đã từ chối lời cầu hôn của Tổng Giám đốc và hai người đã đường ai nấy đi. Nghe trong câu chuyện của họ thì cô hẳn là một người đã “xấu mà còn đóng vai ác”, được một người như Tổng Giám đốc để ý đâu phải là dễ, rồi lại còn từ chối lời cầu hôn, người ta cho rằng cô không biết hơn thua, biết bao nhiêu người mơ được Hoàng Phong cầu hôn còn không được, đằng này cô lại làm à từ chối. Có người lại bảo rằng cô biết lượng sức mình, vì nếu có lấy Hoàng Phong xong thì với cái bản tính của cô thì được vài bữa nửa tháng là “nam thần” của bọn họ sẽ chán ngấy. Với lại, cô từ chối thì bọn họ lại có cơ hội để tiếp cận anh ta. Xong bọn họ kết luận một câu rằng thể nào cô cũng ế già à xem và đi ra ngoài.

Nuốt nước bọt, cô chỉ cần nghĩ một chút thôi thì đã hiểu cái người đưa ra cái tin này là ai. Hẳn ta muốn cho cô ở thế chủ động để không bị bẽ mặt vì những lời đồn đại trước đây sao? Nghĩ đến cái cách mà hẳn gọi là chịu trách nhiệm thì cô càng buồn cười hơn. Không ngờ hẳn lại nghĩ ra được cái cách vớ vẩn như thế này. Tuy không mấy dễ chịu khi phải là trung tâm của dư luận nhưng ít nhất là cô biết hẳn cũng nghĩ cho cô một chút. Phải không nhỉ?

Nhưng đỉnh cao của dư luận được đẩy lên đến mức cực đại là khi ở trong phòng họp. Giám đốc các bộ phận khác hoàn toàn nào nề khi người chủ trì cuộc họp hôm nay là Phó Tổng giám đốc chứ không phải Tổng Giám đốc, cô thì không quan tâm lắm đến chuyện đó, nhưng khi thấy những vị giám đốc kia hết nhìn cô ai oán rồi nhìn vào cái ghế Tổng Giám đốc bỏ trống rồi thở dài thì cô càng cảm thấy nhột sống lưng. Cuộc họp vừa kết thúc thì các giám đốc đều để mặc mình cô mà vây quanh lấy Phó Tổng để gửi lời hỏi thăm sức khỏe, rồi động viên Tổng Giám đốc hãy cố gắng để bình phục, và nhấn rằng anh ta còn trẻ nên không cần phải quá lo lắng.

Cô vô tình bước ra ngoài phòng họp và nhận được điện thoại từ Đăng Minh hỏi thăm cô thì đứng nghe và cười nói vui vẻ. Nhưng cứ lần lượt từng người đi ra khỏi phòng họp đều tặc lưỡi và ném cho cô ánh nhìn sắc lẹm rồi không nói không rằng mà đi mất. Hít một hơi thật sâu, có quá lố rồi không vậy. Giờ trong mắt mọi người của cái công ty này, cô đã trở thành tội đồ rồi.

Ngồi phịch xuống cái ghế của mình, cô nhận được tin nhắn điện thoại từ một số lạ.

[Mọi việc tốt cả chứ?]

[Xin lỗi ai vậy?]

[Không có số của tôi thật à? Chồng cô đây, người vừa bị cô đá!]

Thì ra là hẳn, hẳn nên đến đây mà xem cái việc tốt hẳn đã làm cho cô đi.

[Tốt con khi, anh đến mà xem thành quả của anh đi! L]

Mãi một lúc sau mới có tin nhắn trả lời.

[Cố gắng chịu đựng vài ba ngày, mọi chuyện sẽ ổn thôi! J]

Ít nhất thì hẳn cũng biết là cô đang phải đối mặt với chuyện gì nhỉ? Không biết có nên gọi hẳn là người tốt bụng không nữa. Hẳn ta là người tung tin đồn xong lặng lẽ chuồn êm để mình cô đối diện với cái cảnh làm tội nhân trăm họ này, sao bỗng nhiên cô thấy mình giống con gà mái hôm trước vậy không biết, bị hẳn vờn đuổi cho bao nhiêu kẻ khác nhìn vào. Cái tên độc ác!

Cô lưu số của hẳn là: Cũ cái độc ác!

Đến ngày thứ 7 thì không khí trong công ty đã quay lại vẻ bình thường, mọi chuyện cũng lắng xuống vì họ cũng chán ngắt khi chỉ có cô – một trong hai đương sự – xuất hiện, còn Hoàng Phong thì lại biến mất không có chút tăm hơi nào. Nhưng không phải tất cả mọi người đều bình thường bởi Trần Phương và Thu Ngọc vẫn nhiệt tình trưng ra vẻ mặt sầu não. Thu Ngọc vẫn tranh thủ mọi lúc mọi nơi, từ nhà tới công ty để hỏi thăm về hình mẫu lý tưởng của cô, rồi vẫn tiếp tục chiến lược quảng cáo về Tổng Giám đốc, đến khi cô không chịu nổi thì đành giao cho cô ta một đồng công việc để cô ta không cảm râm bên tai cô nữa mới thôi. Còn về Trần Phương, có lẽ vì nhớ Quang Minh nên mặt hần ta cũng đến là sầu thảm, nhưng cô thì không dám gây sự với hần nên cô cứ chuồn trước khi hần có cơ hội mở miệng nói chuyện với cô. Hai người thân cận nhất của cô đều trở thành kẻ địch rồi. Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá.

Nhưng xét đi xét lại, Hoàng Phong không có ở đây, Đăng Minh cũng không có ở đây cũng khá buồn. Đăng Minh luôn làm cô vui, hần không có ở đây thì cô buồn cũng là điều bình thường. Nhưng tại sao Hoàng Phong không có ở đây cô lại cảm thấy buồn chán nhỉ?

Buổi trưa hôm đó, bà chủ tịch lại đích thân đến Estermir. Cũng như lần trước, bà mặc kệ dàn nhân viên đứng ra chào hỏi mà đi thẳng tới vị trí của Thiên An. Bà mời cô ra nói chuyện với bà ở quán café đối diện công ty.

Ngồi đối diện với bà, cô thấy mặt bà có vẻ buồn, trông gương mặt tiêu tụy, hốc hác. Lo lắng cho sức khỏe của bà, cô cất lời hỏi thăm thì bà đã nắm vội lấy tay cô, mặt như sắp khóc đến nơi. Làm cô giật mình sợ hãi. Bà nói:

“Mẹ biết là thằng nhóc trời đánh đó nó là đứa xấu xa, nó không đối xử tốt với con phải không? Mẹ sẽ dạy bảo lại nó cho đàng hoàng, con đừng trách nó nhé! Tính nó từ bé đã ăn nói cộc lốc, chả có tí tình cảm nào khiến những người dạt dào tình cảm như mẹ con mình phải buồn. Nhưng nó cũng là thằng tốt bụng con à. Con rộng lượng với nó một chút, đừng từ chối nó mà tội nghiệp!”

Hình như cô đã bắt kịp vấn đề. Bà đến để giải thích thay Hoàng Phong chăng? Chẳng lẽ hần vẫn chưa nói thật cho bà biết sao?

“Thưa chủ tịch, mọi chuyện thực ra là..., bọn con...”

“Con đừng gọi mẹ như vậy! Mẹ đến là buồn chết mất!”

Lời giải thích của cô còn chưa kịp ra đến môi thì đã bị đôi mắt đầy cầu xin của bà làm cho nghẹn lại. Bà chủ tịch buồn đến như thế sao?

Bà lại thao thao bất tuyệt nói về Hoàng Phong, vừa dấm vừa xoa. Nhưng thông qua những lời bà chủ tịch kể thì hần cũng là một kẻ cô đơn, tội nghiệp. Năm 12 tuổi, chị hần bị tai nạn phải nằm viện rồi qua đời, từ đó hần cô độc một mình. Hần chẳng hứng thú với mấy chuyện của công ty mà chỉ muốn làm một nhiếp ảnh gia để chụp ảnh khắp nơi, đó là mơ ước của hần từ thuở nhỏ. 13 tuổi, hần bỏ nhà đi bụi, sau đó bị bố hần bắt về và tống đi du học. Hần không chống đối mà chọn Úc để du học. Hần chỉ mới đặt chân về nước có 2 lần kể từ khi hần đi, lần thứ nhất là khi ông nội hần qua đời năm hần 24 tuổi, và vừa rồi là do bố hần bệnh nặng.

Nghe câu chuyện về hần, thì ra cuộc sống của hần cũng không hoàn hảo như cô nghĩ. Một hoàng tử lang thang, một kẻ may mắn muốn chối bỏ hào quang của một người m

ày mắn. Có phải chính vì thế mà người ta hoàn toàn không có chút thông tin nào về người thừa kế duy nhất của nhà họ Hoàng hay không? Có phải vì vậy mà đôi khi cô nhìn thấy sự cô đơn và vẻ trầm ẩn hiện trong con người hần không? Và cái chất phong trần không phải chỉ là ảo giác mà cô tự cảm nhận?

Cô vừa ngồi nghe bà kể chuyện, vừa tự đúc kết ình được một số nhận xét như vậy. Bà chủ tịch kể chuyện say sưa nên cô không có cơ hội để có thể chen vào mà giải thích. Thôi đành phải nghe Hoàng Phong, chuyện này cứ để từ từ rồi sẽ lắng đi theo thời gian mà thôi.

Trước khi chia tay, bà chủ tịch đưa cho cô một hộp quà lớn và một tấm thiệp mời. Thì ra ngày mai là sinh nhật của bà, bà chân thành mong cô đến dự. Cô khá bối rối, nhưng đành phải nhận lời trước sự nồng nhiệt của bà chủ tịch. Bà vẫn ôm hôn để chào tạm biệt cô và nhắc đi nhắc lại là cô phải đến buổi tiệc ngày mai.

Cô vận chiếc váy màu hồng phấn đã được bà chủ tịch tặng. Bước xuống dưới nhà thì đã có xe chờ sẵn. Lần đầu tiên trong đời cô đi xe limo, tài xế thận trọng mở cửa xe và mời cô lên xe, anh ta cứ một lời cô chủ, hai lời cô chủ khiến cô cảm thấy gượng ngùng.

Xe đỗ xuống trước cửa nhà họ Hoàng. Chính là căn nhà hôm trước cô đã tới. Nhìn mọi thứ được trang hoàng lộng lẫy nhưng vẫn rất ấm cúng. Theo như lời của tài xế thì vì năm nay có cả ông chủ tịch và cậu chủ cùng ở nhà nên bà chủ tịch mới có nhã hứng làm tiệc sinh nhật để mời bạn bè cùng tham dự, vì là tiệc gia đình nên cũng không lớn lắm.

Như thế này mà bảo là không lớn lắm. Nhìn cách tổ chức bữa tiệc này dù đã được gọi là “tiệc gia đình” nhưng cũng vượt xa cái đám cưới của Hoài Anh trước đó. Cô lại có mặt ở một nơi không phù hợp nữa rồi!

Đang long ngóng đứng trước cửa ra vào thì cô đã thấy bà chủ tịch hồ hởi chạy ra ôm lấy cô và kéo cô vào nhanh đến mức cô còn chưa kịp nhận ra là mình được kéo đến đâu thì đã bị rất nhiều các quý bà khác vây quanh, bà chủ tịch dẫn cô đi giới thiệu cho quan khách với tư cách là người yêu của con trai bà. Cô không biết nói gì hơn chỉ biết cười trừ cho qua.

Vì không biết mua quà gì để tặng cho bà bởi bà là người muốn thứ gì sẽ có thứ đó nên cô đành tự làm cho bà một tấm thiệp nhỏ, một tấm chặn sách nhỏ bằng bìa và hoa khô và một bộ dây chuyền. Mở quà của cô, bà vui đến mức gỡ luôn sợi dây chuyền đang đeo và đeo sợi dây của cô lên rồi đi khoe khắp mọi người rằng đây là đồ do “con dâu” tự làm để tặng cho bà. Mọi người ai ai cũng nức tiếng khen con dâu bà khéo tay, và bà thấy thế làm hãnh diện lắm.

Vì biết bà bận tiếp đón các bạn nên cô xin phép đi sang chỗ khác thăm quan, bà cũng đồng ý dù vẫn muốn dẫn cô đi khoe với tất cả mọi người. Nhưng cô cũng biết như thế thì không tiện nên đã từ chối khéo. Cô bước qua bức tượng thiên nga tạc bằng băng trong suốt được đặt chính giữa sảnh, gần về phía góc khuất của sân khấu đang lấp lánh ánh đèn có một hàng ghế được đặt sẵn. Cô thả mình ngồi xuống, tự nhủ rằng một chút nữa cô sẽ tìm cách đi về. Phải đau bụng, đúng, phải đau bụng và xin đi về.

Đang lẩm nhẩm xem sẽ phải nói với bà chủ tịch thế nào để xin phép ra về thì có người đến đứng trước mặt cô. Không phải chỉ một người mà tận hai người. Cô ngẩng mặt lên để nhìn thì phát hiện ra đó là Hoàng Duy, nhìn thấy cô, nhóc này lại cười khẩy:

“Bà chị ăn mặc như vậy khiến tụi này nhận không ra!”

“Ý hấn là khen chị đẹp đó chị, cái kẻ này ăn nói cộc lốc từ trước tới giờ rồi, chị đừng buồn nhé!” Một cô bé xinh xắn với một chiếc váy đỏ tươi như hoa hồng vui vẻ nói với cô.

Nghe cô bé nói vậy, Hoàng Duy không nói gì thêm chỉ nhét hai tay vào túi quần và quay đi hướng khác. Cô bé ngồi xuống bên cạnh cô trò chuyện. Cô bé này chính là người bạn mà Hoàng Duy đã nhắc đến sao? Tuy mới nhỏ tuổi, nhưng nhìn em rất có khí chất, cả người tỏa ra vẻ hiền hòa, ấm áp. Hỏi ra mới biết, cô bé đáng yêu này tên là Hải Anh.[1] Gặp được người có thể nói chuyện giữa một chốn xa lạ thế này cũng là một điều may mắn, cô tự nhủ.

“Chào! Nghe nói chị là hôn thê của anh Hoàng Phong? Tôi là Anh Quân, bạn của anh Hoàng Phong, còn đây là vợ chưa cưới của tôi, tên Tú An!”

Lại thêm một cặp nữa đến làm quen với cô. Một chàng trai trông có vẻ tri thức còn cô gái thì có vẻ khá lạnh lùng. Nhưng cả hai bọn họ đều rất đẹp, và nhất là rất đẹp đôi.[2]

Tất cả bốn người họ đều có dáng vẻ hòa nhã, cô cũng tươi cười đáp lại và nói chuyện lịch sự với họ. Họ đều là những con người cởi mở, điều này khiến cô cũng khá thắc mắc vì trước đây cô nghe nói những người giàu có thường rất ít khi làm quen với người khác, hoặc nếu có làm quen thì cũng không đến lượt cô được họ làm quen.

Ngồi nói chuyện vui vẻ, Tú An cất tiếng hỏi cô:

“Anh Hoàng Phong đâu rồi chị? Sao anh lại để chị ngồi một mình thế này?”

Câu hỏi này của Tú An quả là rất hợp lý nhưng đối với cô thì nó chẳng có tí hợp lý nào. Bởi làm sao mà cô biết được cái tên đó đang ở đâu kia chứ.

Hình như mọi người đều rất thắc mắc về việc tại sao cô lại ngồi ở đây một mình. Cô nhìn ra phía xa, hình như lại có người tiến đến, không ai khác mà là Hoài Anh và chồng của cô ta. Nên tránh xa mấy chuyện thị phi này trước đã. Cô nghĩ rồi vội đứng lên xin phép đi tìm Hoàng Phong để chuẩn bị ra phía ngoài.

Không khí bên trong buổi tiệc này hoàn toàn không phù hợp với những người như cô. Cô cảm thấy nếu mình chỉ cần ở trong đó một chút nữa thôi thì chính cô sẽ bị ngột thở.

Thơ thần đi ra phía ngoài, đi xa tiếng huyền ảo của bữa tiệc. Khi giật mình thì cô đã không biết mình đang ở chỗ nào. Cái tạt hậu đậu thích đi lung tung làm cho cô thật sự chán nản với bản thân. Mà cái nhà này sao cứ như mê cung vậy nhỉ? Đang loay hoay nghe ngóng xem tiếng ồn phát ra từ phía nào để đi về phía đó thì cô nghe thấy có tiếng người đang nói chuyện, cô nín thở đứng yên lặng trong góc khuất, đang định quay đầu bỏ đi thì cô lại thấy giọng nói đó quen thuộc:

“Tại sao em lại tới đây?”

Thì ra là Hoàng Phong, không phải hẳn đã thấy cô rồi chứ? Không, làm sao mà thấy được, cô đang trốn cơ mà? Vậy chắc không phải là cô rồi.

“Câu này em phải hỏi anh mới đúng, John, tại sao anh lại ở đây? Anh theo dõi em sao?”

Cô nghe thấy giọng nhẹ nhàng của một người con gái. Nhìn lên một chút, cô thấy người con gái đang rất ngỡ ngàng khi thấy Hoàng Phong, nhưng cô ta gọi Hoàng Phong là John. Hoàng Phong không trả lời mà nắm chặt lấy tay cô ta.

“Trả lời anh, Thiên Ân, tại sao em lại ở đây? Em nói với anh là em sẽ đi Canada không phải sao?”

Thiên Ân?

Thì ra cô gái đó tên Thiên Ân, nghe không kĩ thì lại làm cô giật mình đấy.

Người con gái kia cố gắng giữ cánh tay mình ra khỏi cánh tay của Hoàng Phong. Cô gắng mãi, cánh tay đó cũng bị giằng ra được.

“Anh không hiểu đâu, John, em sẽ giải thích sau. Được không anh?”

Người con gái tên Thiên Ân vừa bối rối, vừa cô gắng trấn tĩnh để nói với Hoàng Phong. Nhưng hẳn ta lại cầm bàn tay của cô lên, chỉ vào nó mà nói:

“Em từ chối anh, em nói còn chuyện muốn làm, anh cũng đồng ý chờ em. Nhưng giờ em đeo cái nhẫn này là sao?”

Lần đầu tiên cô thấy Hoàng Phong tức giận đến vậy. Trước đây, cô không nghĩ được có người có thể làm cho Hoàng Phong tức giận.

Cô gái kia vẫn mặc cho Hoàng Phong tức giận, bước đến đưa hai tay áp vào má hắn, tìm cách nhìn vào mắt hắn:

“Anh yêu em mà, phải không? Anh không thể cứ ở bên cạnh em như vậy được sao?”

Cô bỗng cảm nhận thấy thân hình Hoàng Phong run lên, hắn gạt tay cô gái kia xuống rồi nói:

“Em có bao giờ yêu anh không?”

“Dĩ nhiên là có!”

“Thế còn Mạnh Huy, anh ấy là gì đối với em? Tại sao yêu anh mà lại làm vợ của người khác?”

“Em...”

Cô nín thở khi nghe được đoạn nói chuyện này. Đúng là chuyện tày trời. Thì ra đây chính là người con gái mà cô phải thể thân sao?

Cô thấy cô gái ấy bắt khóc nhưng vội vàng lau đi, cô ấy hít một hơi thật dài để tự trấn tĩnh sau đó cô ấy lên tiếng:

“Anh không bao giờ hiểu được em muốn gì, John! Anh chỉ biết đến tình yêu của anh thôi. Đúng vậy! Em yêu anh, nhưng em không chọn anh vì anh không thể cho em những gì em mong muốn. Tình yêu đối với em không phải tất cả, John à!”

Nói rồi cô gái ấy xách gấu váy định bỏ đi. Nhìn bóng dáng Hoàng Phong lúc này, cô có cảm giác đang đối diện với chính bản thân mình. Cả hai người bọn cô, đều yêu thương đến bi lụy và cùng cực.

Nhưng trước khi cô gái ấy bỏ đi quá xa, cô lại nghe thấy tiếng của Hoàng Phong nói với theo.

“Nhưng tình yêu đối với anh là tất cả!”

Cô thoáng thấy người của cô gái kia run lên, nhưng rồi cô ấy vẫn không quay lại mà cứ thế đi thẳng.

Hoàng Phong thả mình ngồi xuống một cái ghế đá trong khu vườn. Thời gian cứ thế trôi qua. Cô đứng mãi ở một góc thế này trên đôi giày cao gót thì đến là mỏi chân. Nhưng cô phân vân không biết có nên tiến lại để an ủi hắn ta hay không. Nhưng mà không được, hắn mà biết cô nghe lén chuyện của hắn thì thế nào hắn cũng nổi đóa lên cho xem, đây là nhà hắn, địa bàn của hắn, hắn muốn làm gì cô mà chả được. Tốt nhất là không nên ra.

Vẫn đang phân vân đấu tranh giữa lương tâm (muốn ra an ủi người khác) và cơ thể (tự bảo vệ sinh mạng của mình) thì cô nghe thấy tiếng bước chân, quay nhìn ra thì thấy hắn đã lê bước ra phía xa. Ờ, đúng là cô đang đi lạc mà. Thế nên cô nhanh chóng bám theo hắn để đi vào trong buổi tiệc. Đến lúc phải ra về rồi, cô tự nhủ.

Đúng là cái tên kia đi về phía bữa tiệc, thế nên cô cũng nhanh chóng đi vào. Đang loay hoay giữa rất nhiều người để tìm đến gần chỗ bà chủ tịch để xin phép bà ra về vì lý cô đã chuẩn bị sẵn thì cô lại thấy bà chủ tịch được mời lên phía sân khấu để nhận quà của mọi người gửi tặng. May mắn lúc này cô đã tặng quà rồi, không thì sẽ bị mời lên sân khấu mất.

Người lúc này được mời lên sân khấu là Mạnh Huy – người thừa kế của tập đoàn Vansenter, anh đi cùng vị hôn thê của anh để thay mặt mẹ anh đến chúc mừng bà chủ tịch vì mẹ anh đang bận đi công tác. Nghe cái tên Mạnh Huy, cô bất giác nhìn sang người được gọi là vị hôn thê của anh ta, chính là cô gái lúc nãy, Thiên Ân.

Hoàn toàn khác với dáng vẻ lúc nãy, người con gái trên sân khấu lúc này tỏa sáng như một vị công chúa với một chiếc váy dài lấp lánh kim tuyến, mái tóc nhẹ nhàng, bông bênh với nụ cười dịu dàng. Cô gái mỉm cười ôm bà ch

ủ tịch và trao cho bà món quà. Bà chủ tịch mở quà, là một sợi dây chuyền ngọc trai tuyệt đẹp, Thiên Ân lịch sự muốn giúp bà đeo lên nhưng bà từ chối vì bà thích sợi dây đang đeo. Thiên Ân thoáng bối rối nhưng rồi nhanh chóng lấy lại được sự tự nhiên, yếu điệu khép nép được vị hôn phu của mình dìu bước xuống phía dưới.

Mọi quan khách trong bữa tiệc đều lần lượt mang quà lên tặng bà chủ tịch nên bà vẫn đứng yên trên sân khấu, chính vì thế nên cô không thể nào xin phép mà đành phải đứng chờ cho đến khi bà bước xuống dưới này.

Đến phiên ông chủ tịch, MC rất có nhã hứng đã đưa ra một đề nghị là bà chủ tịch muốn gì thì ông chủ tịch cũng phải đáp ứng theo. Chính vì thế mà khắp sảnh tiệc ngày càng hào hứng. Bà chủ tịch vui vẻ yêu cầu ông chủ tịch hát tặng bà và mọi người một bài, dù hơi lưỡng lự nhưng rồi ông chủ tịch cũng cất tiếng hát dành tặng cho người vợ của mình. Bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay vang rền của quan khách.

Người cuối cùng được giới thiệu lên sân khấu chính là Hoàng Phong. Lúc MC vừa xưng tên hắn ta với tư cách là con trai và cũng là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Estermir thì mọi người ai nấy đều vỗ tay và tỏ ra hết sức tò mò. Bởi người con trai này của bà chủ tịch gần như hiếm khi xuất hiện vì anh ta đi vắng suốt, anh ta chỉ mới về nước được khoảng 1 tháng. Họ đồn thổi vì mang cả nét của ông bà chủ tịch nên anh ta rất đẹp.

Cô thoáng lo lắng. Vì từ lúc hắn ta bước vào sảnh tiệc thì cô đã không thấy hắn đâu nữa. Không biết hắn có biến mất không?

Nhưng rồi rẽ giữa đám đông, Hoàng Phong với trang phục chỉnh tề, đôi mắt sắc lẹm vô hồn cùng khí thế bức người cũng tiến lên sân khấu. Đến khi hắn đứng trên sân khấu thì mọi người, nhất là các tiểu thư đang đứng xung quanh cô đều phải thốt lên kinh ngạc trước vẻ đẹp của hắn. Cô ngẩng đầu nhìn kĩ lại, đúng là hắn cũng khá đẹp trai, nhưng làm gì đến mức để các cô nàng mê mẩn đến vậy.

Cô nghe thấy tiếng ly vỡ và mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bàn của Mạnh Huy và vị hôn thê của anh ta. Có lẽ trong phút bất cẩn, vị hôn thê của anh ta đã làm rơi cái ly thủy tinh đựng rượu trong tay, chiếc ly rơi xuống va vào cạnh bàn, vỡ tan làm thủy tinh và rượu bắn ra mọi phía, bắn cả vào lễ phục mà cô ta đang mặc. Nhưng hình như không cảm nhận được điều đó, mặt cô gái vẫn như thất thần, như không thể tin được vào mắt mình, khi vị hôn phu của cô dùng khăn lau rượu đi cho cô, anh còn lịch sự cởi áo vest ngoài khoác lên cho cô thì cô mới hoàn hồn trở lại. Nhưng đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía con người đang đứng trên sân khấu.

MC khéo léo dùng tiếng nói của mình đưa sự chú ý của mọi người về phía sân khấu. Cũng giống như đối với ông chủ tịch thì cậu chủ cũng là một người đặc biệt đối với bà chủ tịch nên bà có thể yêu cầu cậu chủ làm một việc mà bà thích. Cô cũng tò mò không biết Hoàng Phong mà hát thì có hay như bố hắn ta hay không.

Nhưng...

Bà chủ tịch khi cầm micro để yêu cầu món quà từ con trai mình thì bà lại mời thêm một người nữa lên sân khấu và người đó không ai khác mà chính là cô. Cô giật mình đến nỗi khi đôi chân ý thức được là phải bỏ chạy thì cô đã được bà dẫn lên sân khấu trước sự chứng kiến của toàn thể quan khách. Bà đặt cô ngay ngắn đứng bên cạnh Hoàng Phong.

Cô đến hít thở cũng không dám, lần đầu tiên cô đứng trước đông người như thế này, cô cũng không dám quay mặt sang nhìn hắn. Thực sự là cô không biết phải làm sao cho phải. Đang phân vân, bỗng rồi thì cô nghe thấy tiếng yêu cầu từ bà chủ tịch đối với Hoàng Phong:

“Phong à, bố mẹ không thể ở đời với con. Nhưng bố mẹ mong con sẽ tìm được một người con gái để có thể đi cùng con đến cuối cuộc đời. Hãy kết hôn đi, được không con?”

Cả bữa tiệc đột nhiên im lặng. Cô chỉ cảm thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Bỗng rồi, cô quay sang nhìn hắn, cô chỉ thấy mặt hắn hơi nhẵn lại, đôi mắt vẫn sắc lẹm nhìn xuống phía người con gái kia rồi lại quay sang nhìn cô.

Phốc! Hắn quỳ xuống trước mặt cô khiến cô giật mình lùi lại phía sau vài bước. Hắn ta định làm gì đây? Cả sảnh tiệc đến tiếng thở cũng không có. Cô thấy đôi mắt hắn nhìn sâu vào mắt của cô, tay hắn khẽ nắm lấy bàn tay của cô, giọng hắn vang lên:

“Anh có thể không hiểu được em, anh có thể không cho em được mọi điều mà em mong muốn, anh cũng không thể hứa sẽ mãi ở bên em, nhưng anh sẽ cố gắng làm mọi thứ cùng với em! Làm vợ anh nhé, Thiên An!”

Hắn...hắn...hắn vừa làm gì vậy? Hắn vừa cầu hôn cô sao? Sao hắn lại làm như vậy? Cô phải làm gì bây giờ?

Trong lúc cô đang bối rối không biết phải làm thế nào thì cả sảnh cười đều nhất loạt hô lên bảo cô hãy đồng ý đi. Tại cô bỗng nhiên ừ đi, cô muốn bỏ chạy. Cô không muốn ở đây thêm một chút nào nữa. Xung quanh cô, máy ảnh, điện thoại bắt đầu được giơ lên để quay chụp. Cô sợ hãi nhìn hắn.

Lúc cô muốn bỏ chạy, cô lại nhìn thấy nỗi đau ẩn sâu trong đôi mắt hắn. Cô lại thấy được vẻ phong trần, lạc lõng cô đơn của hắn. Hắn cũng đang ở cùng cô giữa chốn đông người tấp nập này, nhưng cô vẫn thấy hắn bơ vơ. Hình ảnh tươi cười của hắn, hình ảnh bá đạo của hắn, hình ảnh hắn xả thân giúp cô lúc cô hoạn nạn không lối thoát. Hắn bây giờ cũng đang ở trong hoàn cảnh ấy. Bị dồn đến cùng cực và đau khổ. Cánh tay nắm lấy tay cô khẽ xiết lại, cô cảm thấy nó khẽ run lên sợ hãi. Bỗng nhiên, cô muốn bảo vệ người đàn ông này. Dùng cả tấm thân mình để bảo vệ anh ta. Dù anh ta đang dùng cô chỉ để qua cửa ải hay để trêu tức người con gái ban nãy cũng được. Vì cô chỉ cảm thấy bảo vệ anh ta giống như bảo vệ chính bản thân cô vậy.

Suy nghĩ đến đây, cô bỗng cảm thấy mình nhẹ nhõm. Vì sao cô lại có suy nghĩ này thì cô vẫn hoàn toàn không biết nhưng cái áp lực ban nãy còn tồn tại ngồn ngộn ép cô đến nhặt thờ thì giờ như đã bốc hơi. Cô

nhìn ra sự hoang mang trong đôi mắt của Hoàng Phong. Cô nhẹ nhàng nói:

“Anh sẽ không hối hận chứ?”

Hoàng Phong dường như hơi bất ngờ vì cô lại hỏi như vậy, đôi mắt anh ta vẫn nhìn thẳng vào mắt cô.

Hít một hơi thật sâu, cô tiếp:

“Nếu vậy thì em đồng ý!”

Cả bữa tiệc vô tay vang rền, mọi người đều lên tiếng chúc mừng cho cô và Hoàng Phong. Bà chủ tịch vội vàng chạy đến bên cạnh ôm lấy cô và đỡ hân dẩy. Bà tìm trong ví lấy ra một chiếc nhẫn nói đây là đồ gia bảo để dành tặng cho con dâu của nhà họ Hoàng, bà kêu Hoàng Phong đeo vào cho cô. Hân ta vâng lời, cầm lấy bàn tay cô và xỏ chiếc nhẫn vào ngón áp út. Bà chủ tịch tuyên bố rằng sẽ mời tất cả mọi người trong sảnh tiệc đến đám cưới một cách sớm nhất có thể. Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong tiếng chúc mừng của mọi người. Chỉ riêng cô và hân là im lặng. Những ngày tiếp theo sẽ như thế nào đây?

Tiệc tàn, Hoàng Phong đưa cô về nhà. Cô và hân không nói gì trong suốt quãng đường. Cô mở điện thoại thì thấy ngập tràn tin nhắn chúc mừng của bạn bè cũng như đồng nghiệp. Thì ra chuyện cô được thiếu gia của nhà họ Hoàng cầu hôn đã thành tin sốt dẻo nhất trên mạng. Thở dài, cô ném lại chiếc điện thoại vào ví.

Dù nghĩ thế nào thì cô cũng cảm thấy chuyện hiện tại khá hoang đường. Hai con người mà chỉ vừa quen biết nhau chưa đầy một tháng, vì một lời nói dối giữa đường mà giờ lại ở bên nhau với tư cách là vợ chồng sắp cưới. Chuyện giả thành thật. Nhanh đến nỗi khiến con người ta choáng váng.

Hoàng Phong bỗng nhiên cất tiếng:

“Nếu cô không muốn, chúng ta có thể...”

Điện thoại của cô đổ chuông. Bố cô gọi.

Cuống cuồng nhờ Hoàng Phong chở cô về nhà. Đến nửa đêm, cô cũng về tới nơi, lúc này bố nói mẹ cô đã qua cơn nguy kịch. May mắn là có bác sĩ riêng của bà chủ tịch cử xuống để chăm nom sức khỏe cho bà không thì mẹ cô đã không qua khỏi đêm nay. Nhìn mẹ nằm đó, dù rất đau khổ nhưng bố cô vẫn trấn an cô. Cô biết, thời gian thực sự không còn nhiều nữa.

Ngồi trong sân, cô ngẩng đầu nhìn trăng, hôm nay trăng rất sáng, tháng 11 rồi nên gió đêm cũng lạnh hơn rất nhiều nhưng cũng không lạnh bằng lòng cô lúc này. Hoàng Phong khoác áo lên vai cô, hân đặt một bàn tay lên vai trấn an cô rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Giữa màn đêm hôm đó, cô nói với hân:

“Hay là...anh cưới tôi đi!”

[1] Tìm đọc: “My Sunshine” sẽ có thể hiểu được chuyện tình cảm của Hoàng Duy và cô bé Hải Anh đáng yêu này.

[2] Tìm đọc: “Định mệnh là những chiếc giày!” để biết được chuyện tình của Anh Quân và Tú An J

11. Chương 11

Chương 11: Đám cưới

Thế là đám cưới của bọn cô được chính thức chuẩn bị. Và thời gian để chuẩn bị cho đám cưới chỉ vồn vện trong một tuần. Một phần vì bà chủ tịch quá thích thú với đám cưới này thế nên từ khi gặp mặt cô bà đã tự mình chuẩn bị hết tất cả mọi thứ. Phần khác cũng vì gia đình cô mong muốn hôn lễ được nhanh chóng diễn ra. Vì mọi chuyện đã được sắp đặt hoàn hảo nên cô không phải bận tâm gì nhiều. Hôn lễ sẽ được cử hành tại tư gia hai nhà và tổ chức lại giáo đường thánh John.

Trong một tuần này, cô thực sự sống như người mất hồn. Cô không thể tin được rằng có một ngày mình lại kết hôn với một người mà chỉ xuất hiện trong cuộc đời mình chưa đầy một tháng, nói chuyện với hân chưa được một ngày, chấp nhận lời cầu hôn trong một phút bồng bột và hân và cô gần như hoàn toàn chẳng biết gì về nhau.

Nhưng cô cũng hiểu đám cưới này thực chất chỉ là một thỏa thuận giữa cô và Hoàng Phong với những mục đích khác nhau, hẳn thì để bảo vệ sĩ diện cho nhà họ Hoàng còn cô thì vì mẹ của mình. Nên cái việc kết hôn này được thảo ra thành một hợp đồng và có sự kí kết của hai bên. Đêm hôm đó, cái đêm cô được cầu hôn thì cũng là đêm cô đề nghị kí kết hợp đồng hôn nhân với Hoàng Phong.

Cái hợp đồng cụ thể như thế này.

” Quốc hiệu tiêu ngữ

Hợp đồng hôn nhân

Bên A: Anh Hoàng Phong.

Bên B: Cô Phạm Thiên An.

Sau đây cùng nhau thống nhất những điều khoản sau:

Điều 1: Bên A và bên B sẽ chấp nhận nhau là vợ chồng với đầy đủ mọi thủ tục kết hôn.

Điều 2: Trong thời gian cuộc hôn nhân tiếp diễn cũng như sau khi cuộc hôn nhân này kết thúc, cả hai bên không được phép cho người thứ ba biết đến sự tồn tại của hợp đồng này.

Điều 3: Trong thời gian chung sống, hai bên cam kết không có bất cứ hành vi nào ảnh hưởng đến cuộc sống riêng tư của bên còn lại.

Điều 4: Nghiêm cấm mọi hành vi đụng chạm về mặt cơ thể.

Điều 5: Hai bên có nghĩa vụ tôn trọng nhau, tôn trọng bố mẹ của nhau, giữ hình tượng một đôi vợ chồng hạnh phúc trước mặt bạn bè của nhau, nghiêm cấm mọi hình thức làm mất hình tượng của nhau.

Điều 6: Thời hạn hợp đồng kết thúc khi có một trong hai người cảm thấy hợp đồng này không còn cần thiết những không quá 6 tháng kể từ ngày kí kết hợp đồng.

Điều 7: Mọi hành vi vi phạm sẽ phải chịu mọi mức phạt bồi thường do bên còn lại yêu cầu.

Hai bên đã kí.”

Cô và Hoàng Phong đã cam kết như vậy.

Dường như mọi chuyện diễn ra quá hoang đường. Những chuyện mà cô tưởng chỉ xuất hiện trong các bộ phim truyền hình thì hiện tại đang diễn ra với chính cô. Cô không hiểu được những chuyện cô đang làm là đúng hay sai. Nhưng cô cũng tự nhủ bản thân mình không nên nghĩ ngợi nhiều vì thời gian của mẹ cô không còn nhiều nữa, để mẹ cô thấy cô hạnh phúc thì màn kịch này cô chấp nhận diễn. Huống hồ Hoàng Phong lại là một người quá hoàn hảo mà cô có thể nhờ để diễn trọn vai người chồng của mình.

Dù đã cố gắng tự an ủi bản thân, nhưng những chuyện diễn ra trong vòng một tuần trước khi cưới đối với cô thực sự hết sức nặng nề.

Sau khi gửi những tấm thiệp cưới đến người thân và những người bạn của mình với tâm trạng không mấy vui vẻ nhưng lại nhận được lời chúc phúc từ họ. Cô có cảm giác tội lỗi với họ vì cô đang nói dối, cũng có cảm giác tội lỗi với chính bản thân mình vì cô cảm thấy hình như đang mang chính mình ra để chào bán, đang dùng chính mình làm thứ để trao đổi lấy một bản hợp đồng, dùng chính liêm sỉ của bản thân để kiếm tiền và cảm giác này cứ đeo bám cô mãi cho đến ngày cưới.

Đến công ty, đối diện với dư luận chỉ là một nhưng đối diện với ánh mắt của Đặng Minh lại là hàng trăm, hàng ngàn.

Đêm hôm đó, cô nhắn tin cho Đặng Minh.

[Người có về kịp không? Ta sắp lấy chồng rồi!].

Và ngay buổi sáng hôm ấy, hân hoan đầy mệt mỏi vì đã chạy thẳng từ sân bay về khi nhận được một tin nhắn của cô. Cô bị hân kéo xềnh xệch lên trên sân thượng trước sự xì xào bàn tán của những kẻ tò mò trong công ty.

Hắn ta đẩy cô vào bức tường trống làm lưng cô đau điếng. Hắn tìm mọi cách nhìn thẳng vào mắt của cô, nhưng cô không đủ dũng khí để đối diện với hắn nên đã quay mặt tránh né. Vì cô sợ sẽ lại ỷ lại vào hắn, sẽ lại than vãn rồi kể hết mọi chuyện với hắn và cô sẽ lại vì bản thân mình mà dừng lại việc mà cô đang làm. Nhưng những việc cô làm có đúng đắn hay không thì cô cũng hoàn toàn không biết.

Hắn một mực hỏi cô có phải bị ép buộc hay không, cô chỉ cười xòa rồi nói với hắn là cô tự nguyện nhưng hắn một mực không tin bởi vì chắc chắn có lý do nào đó mới khiến cô quyết định như vậy. Nếu hắn biết cô kết hôn chỉ vì làm vui lòng cha mẹ hắn sẽ lại mắng cô nhỉ? Nhưng hiện giờ cuộc hôn nhân này diễn ra sẽ làm đẹp lòng biết bao nhiêu người và cứu vớt mặt mũi của rất nhiều người.

Hắn còn nổi điên đến mức đâm mạnh vào tường khiến tay hắn bật máu. Cô chỉ biết đứng nhìn trong sợ hãi. Hắn tự mắng hắn ngu ngốc rằng không bảo vệ được cô, mắng hắn không nên quay lại Mỹ để rồi mọi chuyện xảy ra như thế này. Rồi hắn dùng dùi búa xuống dưới văn phòng, xộc thẳng lên phòng Tổng Giám đốc, rất may là Hoàng Phong không có ở đó nên không có chuyện gì xảy ra.

Về đến nhà, hắn điên cuồng đập phá đồ đạc. Cô ngăn hắn lại thì thấy đôi mắt của hắn dường như ướt ướt. Cô trấn an hắn rằng cô sẽ hạnh phúc mà, rằng mọi chuyện cũng ổn thôi, khuyên hắn không nên lo lắng thái quá cho cô như vậy. Nhưng hắn lại nói với cô:

“Thiên An, người không biết thật hay người giả vờ không biết? Ta quay về thì đã không còn kịp nữa sao?”

Câu nói này của hắn làm cô khựng lại. Nhìn vẻ mặt đau khổ lúc bấy giờ của hắn, cô có thể nói rằng mình không biết được không? Trước đây những cảm nhận đến với cô từ hắn chỉ rất mơ hồ, nhưng nhìn những biểu hiện hôm nay của hắn cô có thể làm ngơ như không biết không? Như vậy có làm cho hắn bình tĩnh trở lại hay không? Bỗng cô cảm thấy mình vô tâm quá.

“Biết gì cơ?”

Cô chỉ nói có vậy rồi cũng im lặng. Không rõ ràng tuy sẽ rất đau, nhưng rõ ràng thì sẽ mất tất cả. Cô không phải là không biết điều này.

Hắn không còn đập phá mọi thứ nữa mà ngồi xuống nhìn cô chằm chằm. Cô không dám nhìn vào ánh mắt của hắn nên lại quay mặt đi. Sau một hồi suy nghĩ, hắn cất tiếng:

“Ta biết người chắc chắn có chuyện gì giấu ta nên mới làm cái việc điên rồ này, nhưng ta sẽ tôn trọng quyết định của người. Ta vẫn sẽ bảo vệ người, sẽ không để ai bắt nạt người!”

Cảm ơn hắn vì đã không ép cô đến bước đường cùng. Cảm ơn hắn đã chọn cách ở lại bên cô. Thật sự nếu bây giờ chính hắn cũng bỏ cô đi thì cô thực sự bi thảm quá, sẽ không còn một chút động lực nào để cô gắng. Cô không ngờ có một người tin tưởng vào mình lại giúp cô an tâm đến như vậy.

Nhưng nhìn vào đôi mắt lạnh lùng và đau khổ của hắn, cô lại thoáng thấy xót xa.

Đã hai ngày kể từ ngày hợp đồng được ký kết và cô vẫn chưa gặp Hoàng Phong. Hắn đang ở đâu, đang làm gì, có đang phải trải qua những cảm giác như cô trước đám cưới hay không?

Chuyện của Đặng Minh đã khiến cho lòng cô chùng xuống, nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó khi hai ngày sau đó, bỗng nhiên cô nhận được điện thoại của Khải Hưng, anh hẹn cô để nói chuyện, cô lưỡng lự định từ chối thì anh đã cúp máy. Tâm trạng lại càng nặng nề, cô đi đến điểm hẹn.

Vào trong quán cà phê trong địa chỉ đã được nhắn tin, cô thấy Khải Hưng chọn ình một góc bàn sâu bên trong và khuất ở một góc kín, anh chỉ đi một mình, không thấy Bảo Hân đâu cả. Anh nhìn tiêu tụy và có phần hốc hác. Đôi mắt đượm buồn khi nhìn thấy cô thì ánh lên những tia lấp lánh.

Cô kéo ghế ngồi xuống trước mặt anh và gọi đồ uống. Nhưng thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua mà dường như anh vẫn không có ý định muốn mở lời. Không khí tràn đầy vẻ ngượng ngịu.

“Em sắp kết hôn thật rồi sao?”

Anh cất giọng hỏi, vẫn chất giọng ôn nhu như cũ nhưng nó lại như một lưỡi dao cứa vào lòng cô. Cô chỉ gật đầu.

“Em không yêu anh ta, đúng không?”

Nghe câu nói này của anh, cô bỗng nhiên giật mình. Chuyện này làm sao anh có thể biết được? Hoàng Phong nói với anh sao? Sao có thể như vậy được?

“Là anh tự đoán ra!” Khải Hưng thở dài.

Sao anh có thể đoán ra được? Trong đầu cô hiện lên câu hỏi đó, nhưng cô không hỏi như vậy, cô đáp:

“Ý của anh là sao?” Cô tỏ vẻ nghi hoặc nhìn anh.

Khải Hưng vẫn dùng những lời lẽ nhẹ nhàng nhất nói cho cô hiểu. Ngay từ đầu anh đã thấy giữa cô và Hoàng Phong dường như chẳng có chút quan hệ nào nhưng hai người lại nói là sắp kết hôn. Sau hôm hẹn gặp cô, anh có chạy đi tìm cô và thấy cô đang khóc ở một ghế đá trong cơn mưa, khi anh định tiến lại thì Hoàng Phong đã đứng che mưa cho cô. Anh nói anh hiểu cô, rằng từ trước tới nay anh đều hiểu những gì cô nghĩ, và anh cũng biết cô yêu anh. Vậy nên anh hoàn toàn không tin rằng cô có thể từ bỏ tình yêu của mình để kết hôn cùng với Hoàng Phong bởi cô không phải là người như vậy. Anh hỏi có phải vì muốn quên anh, muốn trả thù anh hay không? Vì thực sự đến lúc thấy cô được Hoàng Phong bế đi ra khỏi tiệc cưới của Hoài Anh, nghe được tiếng khóc của cô qua điện thoại anh mới thực sự biết người anh yêu thực sự là cô. Và Bảo Hân chỉ là một cái bóng của cô từ trước tới nay, ở nơi xa xôi anh đã tìm hình ảnh cô trong con người của Bảo Hân mà anh không hay biết, rằng đối với Bảo Hân mọi chuyện chỉ là ngộ nhận. Anh muốn cô và anh làm lại từ đầu, anh muốn cùng cô bỏ trốn.

Nực cười!

Nghe những lời nói đó phát ra từ miệng anh cô cảm thấy thật nực cười. Thì ra anh cũng yêu cô sao? Và chỉ khi cô sắp kết hôn với người khác thì anh mới nhận ra sao? Tình yêu chung thủy gần mười năm của cô chỉ để anh tìm hình ảnh của cô trên một người con gái khác. Anh nghĩ cô thù hận anh, muốn trả thù anh nên mới kết hôn để trêu tức anh? Muốn cùng cô bỏ trốn, muốn cô phản bội tất cả mọi thứ để theo anh?

Cô hoa mắt, cô không nghĩ được người con trai cô từng yêu lại có thể nói ra những lời này với cô. Cô cứ nghĩ nếu được anh yêu thì cô sẽ hạnh phúc lắm, nhưng bây giờ cô đã được anh yêu, và anh muốn mang lại hạnh phúc cho cô nhưng cô lại thấy ghê sợ. Anh có thể vì một lý do ngu ngốc rằng anh không nhận ra từ trước tới giờ anh cũng yêu cô để làm cô tổn thương đến mức độ này và giờ anh còn muốn làm tổn thương đến một người con gái vô tội là Bảo Hân. Một loạt câu hỏi với những đáp án phũ phàng được đặt ra trong đầu của cô.

Cô cười khẩy, đã quá muộn rồi, đã không còn kịp nữa rồi, Khải Hưng ạ!

Cô nhìn anh, cô nhìn thấy sự mong chờ từ đôi mắt của anh. Vẫn gương mặt ấy, vẫn con người ấy, người mà đã biết bao lần hiện lên trong giấc mơ của cô, người luôn hiện lên trong khát khao hạnh phúc của cô, nhưng giờ anh đối với cô sao mà xa lạ quá, đã không còn là Khải Hưng mà cô yêu thương của trước đây hay cô chưa bao giờ hiểu được anh, hoặc giả cô không còn yêu anh nữa?

“Bảo Hân...cô ấy không còn sống được bao lâu nữa!”

Câu nói của anh một lần nữa làm cô choáng váng. Anh lại giải thích vì cô ấy bị bệnh nặng và sắp không qua khỏi, cô ấy muốn được cùng anh sống hạnh phúc trọn vẹn những ngày còn lại nên anh đã đồng ý kết hôn cùng cô ấy. Một lần nữa anh khẩn thiết xin cô hãy chờ anh, xin cô đừng kết hôn.

À, vậy ra cô sẽ phải chờ đến khi Bảo Hân không còn tồn tại trên thế gian này nữa để đến bên anh? Cô sẽ phải sống từng ngày, từng giờ để khẩn cầu cho ngày đó nhanh đến để anh có thể trở về bên cô. Cô sẽ lại vui vẻ cùng với anh sau khi vợ anh qua đời, sẽ hạnh phúc lắm, nhỉ?

Cô thực sự không còn chút sức lực nào để tiếp tục cuộc nói chuyện này. Cô đứng dậy, nói tạm biệt vì không muốn nghe tiếp những lời anh nói. Anh nắm chặt tay cô xin cô hãy cho anh cơ hội. Giật cánh tay mình ra khỏi tay anh, cô nói rằng cô không hiểu anh muốn làm gì và cô cũng sẽ không chờ anh, cô không muốn phản bội chồng mình rồi bỏ chạy ra ngoài.

Nghĩ lại mọi chuyện anh kể, cô cảm thấy thực sự đáng sợ. Tại sao có thể yêu một người mà lại kết hôn với người khác? Tại sao đã đến với người khác nhưng vẫn muốn người đó chờ đợi mình? Tình yêu thực sự ích kỷ đến thế sao?

Ngồi ở cái ghế đá trước đây cô từng ngồi khóc vì anh, bỗng cô cảm thấy mình thật đáng thương, khi không có được tình yêu cũng đáng thương mà khi có được rồi cũng đáng thương.

Lại nhớ đến Hoàng Phong và buổi trời mưa hôm đó. Giá mà lúc này hắn đang ở đây nhỉ?

Đã bốn ngày rồi, cô và hắn không gặp nhau.

Chọn váy cưới cũng là một việc quan trọng đối với hôn lễ, thường thì cô dâu sẽ cùng đi chọn váy cưới với chú rể của mình, nhưng riêng cô thì đi chọn váy cưới với mẹ chồng và mẹ của cô.

Cô chỉ thoáng chút ngĩ ngại, vì suy đi tính lại, Hoàng Phong và cô cũng không cần thể hiện sự gắn bó quá mức như thế, vậy nên cô cũng vui vẻ lựa chọn ình một bộ váy cưới thật đẹp cùng với hai người phụ nữ ấy.

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ hạnh phúc của mẹ cô và bà chủ tịch khi cô mặc trên mình chiếc váy cưới màu trắng thì mọi ưu tư trong lòng của cô cũng tan ra vài phần. Nhưng rồi một người khác cũng phá tan đi bầu không khí ấy, là Thiên Ân.

Thiên Ân tự giới thiệu với bà chủ tịch rằng cô ấy tình cờ đi ngang qua cửa hiệu đồ cưới Estermir nên vào để gặp và chào hỏi bà. Và khi nhìn thấy cô bước ra thì cô ấy lại nở một nụ cười rạng rỡ như bạn thân lâu ngày gặp lại. Cô ấy nói với cô rằng cô ấy và Hoàng Phong vốn là bạn tốt của nhau, nên nghe được tin cô và Hoàng Phong sắp đám cưới cô cũng mừng cho hai người. Rồi cô lên tiếng mời bà chủ tịch cùng mẹ con cô đi ăn trưa để nói chuyện. Bà chủ tịch và mẹ cô cũng vui vẻ nhận lời.

Thiên Ân là một người con gái duyên dáng và rất cởi mở, cô ấy nói chuyện rất có duyên nên khiến bà chủ tịch và mẹ cô rất vui vẻ. Cô ấy không ngớt lời khen ngợi cô, còn nói cô và Hoàng Phong rất đẹp đôi và lên tiếng chúc phúc cho cô và hắn. Cô còn vui vẻ kể những kỉ niệm của cô và Hoàng Phong giúp vui ọi người khiến không khí càng thêm phần thoải mái.

Nếu không phải cô đã nghe lén được cuộc nói chuyện giữa Thiên Ân và Hoàng Phong thì cô cũng sẽ bị cô gái đang ngồi trước mặt mình đây thu hút vào, nhưng những gì cô cảm nhận ở hiện tại chỉ là lo sợ trước một người con gái như vậy. Cô ta có thể gán ghép người mình yêu với một người con gái khác đây tự nhiên như vậy sao? Cô ta bao giờ yêu thương Hoàng Phong thật lòng hay không?

Sau khi kết thúc bữa trưa, Thiên Ân tỏ nhĩa muốn mời mọi người đến một spa mà cô quen biết để chăm sóc da mặt. Bà chủ tịch và mẹ cô từ chối vì còn phải về thu xếp lo đám cưới nhưng họ một mực bắt cô đi cùng Thiên Ân để chăm sóc cơ thể trước khi làm đám cưới. Cuối cùng trước sự nhiệt tình của họ, cô đành lên xe của Thiên Ân đến đến cái spa kia.

Cô không phải là người ít nói, nhưng cô không thể mở miệng nói chuyện tự nhiên với những người mới gặp lần đầu, thế nên từ lúc vào trong spa, cô rất kiệm lời, chỉ trả lời những câu hỏi của Thiên Ân, còn lại không nói gì thêm. Nhưng Thiên Ân thì khác, cô ấy tỏ ra hết sức thân thiện với cô.

“Thiên Ân, Thiên An, tên của bọn mình giống nhau nhỉ?” Cô ấy vừa đắp mặt nạ vừa nói với cô.

“À...ừ!” Cô đáp qua loa.

“Cậu biết không, tớ là mối tình đầu của Hoàng Phong đấy! Bí mật nhé! Nói ra chắc anh ấy xấu hổ chết mất!” Thiên Ân lại cười lên thích thú.

“Vậy sao?” Cô cũng làm ra vẻ ngạc nhiên.

“Cậu đừng có giận nha, anh ấy chắc đã quên mình từ lâu rồi, vì anh ấy sắp kết hôn với cậu rồi mà!” Mặt Thiên Ân lại như ăn năn hối lỗi.

“Tôi có giận gì đâu!”

“Vậy tui mình là chị em tốt nhé!”

Cô không hiểu người con gái này đang muốn nói gì với cô. Có phải cô quá đa nghi rồi chẳng. Có phải Thiên Ân vốn không hề thích Hoàng Phong nên mới chọn kết hôn với Mạnh Huy và giờ cô ấy đang thực sự muốn chúc phúc cho Hoàng Phong và cô. Nhưng cô ấy thực sự không biết Hoàng Phong yêu cô ấy đến nhường

nào sao? Nhìn thái độ chân thành và tự nhiên của cô ấy, cô lại thấy mình thật xấu xa, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Khi chia tay, Thiên Ân còn hứa chắc chắn sẽ đến hôn lễ của cô và Hoàng Phong. Cô cũng vui vẻ nhận lời.

Trên đường về, nghĩ đến nụ cười thiên thần, sự chân thành và vẻ đằm thắm của Thiên Ân, lòng cô lại thoáng chùng xuống. Thì ra đó là người con gái Hoàng Phong yêu thương. Quả thực là một người con gái đáng để người khác yêu thương. Còn cô, đơn giản chẳng qua chỉ là một hình nhân thay thế.

Tự hỏi bản thân, có phải cô đang muốn tranh giành những thứ không thuộc về mình hay không?

Đã là ngày thứ sáu, cô và hấn vẫn không có liên lạc gì. Cô thoáng ngỡ ngàng khi nhận ra rằng hình như cô đang đợi điện thoại hay tin nhắn từ Hoàng Phong. Mở danh bạ, tìm tên Cử cải độc ác, định soạn một tin nhắn cho hấn, nhưng rồi không biết phải nói gì nên cô lại cất điện thoại sang một góc.

Đó là những gì xuất hiện để lại dấu ấn trong cô trước khi tiến hành lễ cưới.

Tối hôm thứ bảy, một ngày trước khi diễn ra hôn lễ.

Không khí nhà cô bỗng nhiên tấp nập hơn rất nhiều, ai ai cũng chạy đôn chạy đáo để lo cho đám cưới của cô, nhìn gương mặt mọi người ai cũng lo lắng nhưng cũng tràn ngập niềm vui, nhất là bố mẹ cô. Em trai của cô – Thiên Phúc – cũng đã về nước được 2 ngày, nó là đứa không biết bày tỏ cảm xúc nên lúc nào cũng trưng ra một vẻ mặt bất cần đời, nhưng cô biết nó rất quan tâm cô bởi lẽ buổi tối hôm đó nó nói với cô: “Anh rể quả là người can đảm nên mới dám lấy chị. Chị lo mà sống cho đàng hoàng, không người ta trả về là không ai dám nhận chị đâu! Hầy, không biết có nên gọi anh rể là đại ân nhân của nhà mình không nữa...”. Cốc cho nó một cái vào đầu, nó lại nhìn cô ai oán còn cô thì cười thích thú.

Đăng Minh cũng có mặt, sau khi chào hỏi một lượt tất cả mọi người vì hấn kéo cô ra ngồi ngoài sân. Đường như cô vẫn còn giữ một chút ngượng ngùng với hấn kể từ sau buổi hôm đó. Khi nghe hấn nói lời chúc mừng cô, cô cũng chỉ cười và gật đầu. Đến khi đứng lên định đi vào thì lại bị hấn kéo lại, cô trợn tròn mắt nhìn hấn thì hấn lại cười ha ha rồi xoa xoa đầu cô như cái cách hấn thường làm, hấn định nói gì xong lại thôi. Cô hèn gấp lại hấn ngày mai tại hôn lễ, hấn gật đầu.

Sau khi bận bịu đến chung vui với cô đã về hết, mọi người trong nhà cũng tranh thủ đi ngủ sớm để ngày mai chuẩn bị cho hôn lễ một cách tốt nhất. Cô trần trọc mãi không ngủ được, cô nghe thấy tiếng tâm sự của bố mẹ cô. Dù vẫn ho, nhưng mẹ vẫn cố gắng ôn lại những kỉ niệm từ khi cô ra đời cho đến bây giờ với bố. Nghe những lời ấy, nước mắt cô chẳng hiểu tại sao lại trào ra.

Cuối cùng ngày cô kết hôn cũng đến.

Buổi sáng hôm ấy, khi cô thức dậy để kịp chuẩn bị mọi thứ cho hôn lễ thì đã thấy mẹ cô ngồi chờ sẵn ở bàn trang điểm. Mẹ đặt cô ngồi xuống và chải tóc cho cô.

“...Một lược, hiền lương thực đức.

Hai lược, con cháu đầy đàn.

Ba lược, hạnh phúc an khang.

Bốn lược, sung túc giàu sang...”

Tay cô run run bầu chặt vào nhau. Mẹ vừa làm lễ trưởng thành cho cô. Nhìn đôi mắt mẹ rưng rưng cô lại càng cảm thấy muốn khóc. Mẹ hạnh phúc ôm lấy cô, khen cô xinh đẹp rồi dặn dò cô những điều mà một người làm vợ, làm dâu, làm mẹ phải làm.

Khoác lên mình chiếc áo dài đỏ, giờ đây, cô đã là cô dâu thật rồi.

Lễ rước dâu diễn ra nhanh chóng. Một tuần nay, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Hoàng Phong. Hấn mặc một bộ vest màu đen sang trọng, tóc mượt thẳng thớm đứng chất công tư nhà giàu, và hấn lại mang vào mình vẻ lạnh lùng và đôi mắt vô cảm. Đường như hấn gầy đi đôi chút. Ngồi trong xe hoa với hấn, cả hai đều không nói với nhau một lời nào.

Cô được bà chủ tịch, người mà giờ đã trở thành mẹ chồng chính thức của cô đón vào nhà trước rất nhiều cặp mắt ngưỡng mộ của mọi người. Sau khi thực hiện nghi thức bái gia tiên, cô thay y phục chuẩn bị đến giáo đường để làm lễ cưới.

Giáo đường thánh John – vị thánh của tình yêu...

7:00 tối.

Phòng chờ của cô dâu.

Trước khi tiến hành hôn lễ, tâm trạng của cô thật sự rất lo lắng. Mẹ cô và mẹ chồng của cô đều vào động viên và trấn an tinh thần của cô khiến cô cũng cảm thấy bớt hồi hộp phần nào.

Thiên Ân cũng vui mừng ôm lấy cô đầy thân thiết, cùng lúc đó là Khải Hưng và Bảo Hân cũng đến chúc mừng cô. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt Khải Hưng cũng như cố gắng tránh né ánh mắt của Bảo Hân đang nhìn cô đầy hào hứng và hâm mộ. Cô sẽ chết ngộp trong không khí này nếu không có Anh Quân, Tú An, Hoàng Duy, Hải Anh vào chúc mừng và chụp ảnh kỉ niệm. Rồi cuối cùng căn phòng cũng trở nên yên lặng khi mọi người đều phải ra ngoài vì sắp đến giờ cử hành nghi thức.

8:00 tối.

Cô kéo lê chiếc đuôi váy dài bên cạnh bố mình bước đi trên tấm thảm đỏ trải dọc chiều dài lễ đường trong tiếng nhạc đám cưới quen thuộc. Mọi thứ xung quanh cô hết sức hoàn hảo. Hoa hồng trắng ngập tràn, chính là loài

hoa mà cô thích nhất.

Hai bên lối đi, những con người thể hiện những nét buồn vui lẫn lộn. Mẹ cô và ông bà chủ tịch ưu ái nhìn cô. Thu Ngọc và Trần Phương vui vẻ cúi đầu chúc mừng cô. Những người khác nhìn cô đầy ngưỡng mộ. Nhưng cô bắt gặp ánh mắt vô hồn của Đăng Minh, vẻ đau khổ của Khải Hưng và sự bùi ngùi ẩn hiện từ Thiên Ân. Trong lòng cô có gì đó như bồn chồn lo lắng.

Nhìn về phía trước, người đàn ông đứng ở kia sẽ trở thành chồng của cô trong ít phút nữa, hít một hơi thật sâu, cô từng bước, từng bước tiến lại gần hắn.

Từng đoạn ký ức lại mập mờ xuất hiện, cô nhớ đến ngày cô lên văn phòng hắn gây sự với hắn, cô nhớ đến ngày hắn đứng trong mưa che chở cho cô, nhớ hắn bế cô ra khỏi lễ cưới, nhớ hắn ngồi nghe cô khóc, nhớ hắn động viên cô, nhớ hắn uống rượu giải sầu cùng cô, nhớ đến hắn cùng với giấc mơ hạnh phúc vu vơ của cô, nhớ đến hắn với đôi mắt u buồn và dáng người đau khổ trong màn đêm khi bị người con gái ấy bỏ lại, nhớ đến lời cầu hôn không hề có tình yêu... Cứ nhớ đến rồi lại nhìn hắn đang đứng ở phía trước kia, lạnh lùng và vô cảm. Đã có lúc cô tưởng chừng giữa cô và hắn có thể trở thành những người bạn tốt. Giờ đây, cô đang tiến lại gần hắn, nhưng sao cô lại có cảm giác khoảng cách giữa hai người ngày càng xa cách, mờ mịt. Rồi bỗng nhiên cô sợ hãi, cảm giác này lại càng khiến cô bất an, lo lắng.

Rốt cục, Hoàng Phong là gì đối với cô?

Bố cô trao tay cô cho Hoàng Phong, hắn nắm lấy tay cô rồi cả hai cùng quay lên đối diện với cha xứ. Ông đọc một đoạn thánh kinh, đoạn thánh kinh nói về việc Thượng đế đã tạo ra Eva từ Adam, ban cho họ một sự hiệp thông là tình yêu và muốn họ sống trung thành với nhau mãi mãi, bởi “này là xương bởi xương tôi, thịt bởi thịt tôi”[1]

Sau khi hoàn thành phần thề ước, và trao nhẫn, cha xứ tươi cười nhìn cô và Hoàng Phong, tuyên bố cô và hắn đã trở thành vợ chồng và thêm câu “Sự gì Thiên Chúa đã liên kết, loài người không được phân ly! Amen!”

Lúc này cả lễ đường rộn vang tiếng vỗ tay của tất cả mọi người. Cô và Hoàng Phong đã chính thức trở thành vợ chồng. Nhìn về hạnh phúc của mọi người, rồi nhìn chiếc nhẫn cưới được đeo trên tay, và nghe câu nói cuối cùng của cha xứ lại làm cho cô cảm giác đầy tội lỗi vì chỉ trong những ngày tới đây thôi, giao ước này sẽ bị cô và hắn phá bỏ bởi hôn nhân này thực chất là giả. Nhưng chưa kịp suy nghĩ cho thông suốt thì

cha xứ đã nói thêm một câu nữa khiến cô và Hoàng Phong bật ngửa. Cha xứ nhìn Hoàng Phong trù mến nói:

“Con có thể hôn cô dâu!”

[1] Một câu trong kinh thánh của Thiên Chúa giáo, muốn nói Thiên Chúa tạo ra Eva từ chiếc xương sườn của Adam, ý chỉ hãy yêu thương người bạn đời của mình vì tuy là hai người nhưng là một thân thể tạo thành.

12. Chương 12

Chương 12: Thuốc giải đau thương

Biển xanh, cát trắng, gió lồng...

Mọi thứ ở Nha Trang thật tuyệt vời và nó cũng giúp cô quên đi những chuyện mệt mỏi trong một tuần qua. Cảm giác đứng yên bên bờ biển nhìn ngắm màu xanh trải dài vô tận của biển, cảm nhận gió biển len lỏi vào từng kẽ tóc, cảm nhận cát dưới chân đang được sóng vỗ đưa đi lạo xạo thật sự rất bình yên. Nhưng nói đến việc có mặt ở Nha Trang lần này cũng là một việc ngoài ý muốn.

Chẳng là do đã thống nhất với nhau chuyện sẽ không đi hưởng tuần trăng mật nên cô và Hoàng Phong đều không quan tâm đến việc chuẩn bị đi đâu cả. Cả cô và hắn đều đã thống nhất lý do là vì muốn tập trung cho công việc và chăm sóc mẹ cô nên chắc hẳn sẽ không khó để được sự đồng ý của mọi người trong nhà. Tuy nhiên, đến phút cuối thì chuyện hưởng tuần trăng mật đã được mẹ chồng cô chuyển thành đi du lịch chung gia đình, vì lý do sức khỏe của mẹ cô mà thay vì cả nhà sẽ đi Bali một tuần thì sẽ đi Nha Trang. Cô và Hoàng Phong đã cố gắng để không phải đi, tuy nhiên vẫn không thể nói lại được lời của người lớn và cũng bởi cô thấy bố mẹ cô rất vui vẻ với lời đề nghị này. Mẹ chồng cô chu đáo đến mức đã dẫn theo 3 bác sĩ và 3 y tá để chăm sóc ẹ cô. Và kết quả cuối cùng là cô và hắn đành ngậm ngùi tuân lệnh.

Được đi du lịch thì quả là thú vị, nhưng đi du lịch mà lại phải luôn tỏ ra vui vẻ, hạnh phúc trong khi chả có chút vui vẻ, hạnh phúc nào thì thật là một thảm kịch. Bởi lẽ cô và Hoàng Phong từ khi phải thực hiện nọ hôn giữa giáo đường lễ cưới trước sự chứng kiến của không biết bao nhiêu người thì cô và hắn bỗng cảm thấy ngượng ngịu khi nhìn thấy nhau.

Cô con nhớ lúc bấy giờ, khi cô và Hoàng Phong đều đã thờ phào vì mọi chuyện đã kết thúc thì cũng là lúc nghe được lời đề nghị hôn cô dâu từ cha xứ. Cô và hắn lại tròn mắt nhìn nhau. Cô biết nghi thức hôn cô dâu rất phổ biến trong các giáo đường khi thực hiện phép cưới, nhưng đó là ở nước ngoài thôi, còn trong nước cô chưa bao giờ biết có lễ đường nào mà cha xứ lại đề nghị chú rể hôn cô dâu. Đang bối rối không biết làm thế nào cho phải, quay xuống phía dưới thấy nọ cười đầy mãn nguyện của mẹ chồng cô thì cô hiểu được chuyện này là từ bà mà ra. Cô ngại ngùng, liếc nhìn sang Hoàng Phong thì thấy hắn ta cũng có vẻ bối rối. Thấy thế mẹ chồng cô lại giục Hoàng Phong rằng hắn ta làm gì mà như trai mới lớn, sao đã là chồng của người ta rồi mà vẫn còn ngại ngùng, hay là hắn còn xấu hổ. Cô thấy mặt hắn ta bỗng đành lại.

Cô đang cười trừ với bà định tìm cách thoát khỏi vòng vây này, định nháy mắt nói anh ta hôn vào má thôi là được nhưng chưa kịp ra hiệu thì hắn ôm lấy eo của cô, kéo sát cô vào người một bàn tay nâng khẽ nâng cằm của cô và đặt môi hắn lên môi cô.

Cô nín thở, mắt tròn tròn, toàn thân cứng đờ trước hành động vừa rồi của hắn. Cô bỗng nghe tiếng trái tim mình đập rộn ràng, cô cảm nhận được máu trong cơ thể cô như bị đốt nóng toàn bộ và hết thấy cảm giác đều tập trung vào đôi môi. Cô không còn nghe được tiếng vỗ tay reo hò của mọi người, bên tai cô vang lên một bản nhạc tình yêu dịu nhẹ.

Một nọ hôn từ hắn.

Nọ hôn đầu tiên của cô là dành cho hắn.

Giờ đây nghĩ lại, hai má cô bỗng nhiên đỏ ửng, cảm giác xấu hổ vẫn còn nguyên như cái lúc nọ hôn kết thúc. Tự tát vào mặt mình, tự nhắc mình là phải quên đi cái cảm giác đó. Tất cả là vì bị ép buộc, bị ép buộc mà thôi!

Gia thế nhà họ Hoàng quả là không hề đơn giản một chút nào. Bởi khi vừa xuống khỏi xe thì cô đã đặt chân đến một biệt thự ven bờ biển. Biệt thự này ở một vị trí rất đẹp phía trước nhìn ra biển, phía sau dựa vào núi, nhưng không cách xa đô thị là bao. Biệt thự rất rộng, khi tiến vào bên trong, cô hoàn toàn bị choáng ngợp trước sự tinh tế trong cách trang trí của khu nhà này. Tất cả mọi thứ đều có nếu không muốn nói là hoàn hảo.

Nhưng dù nhà có rộng đến mấy thì cô cũng đâu có được tự do lựa chọn phòng ở, bởi lẽ, bằng mọi cách nhanh chóng nhất, mẹ chồng cô đã tìm cách nhét cô và Hoàng Phong vào một căn phòng do bà đã chuẩn bị từ trước. Bà dặn dò cô và hắt nghỉ ngơi cho thoải mái rồi tối xuống dưới cùng ăn cơm với cả nhà. Nói rồi bà dìu mẹ cô vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, bố cô và ông chủ tịch cũng nhanh chóng chia tay bọn cô để đi ra ngoài uống nước nói chuyện với nhau.

Bước vào trong phòng, có vẻ như bà chủ tịch đã chuẩn bị mọi thứ rất kỹ lưỡng và cái phòng này đây đích thị là “phòng tân hôn” theo đúng nghĩa của nó.

Tất cả mọi thứ đều được trang trí theo cặp. Nến cặp, ly cặp, dép cặp, thậm chí nhà cặp, bàn chải đánh răng cặp,...nhưng duy nhất giường chỉ có một chiếc. Không những vậy, trên chiếc giường đó còn được rắc đầy hoa hồng, giữa giường chần được khéo léo kết thành hình đôi thiên nga trắng. Những thứ này làm cô càng bối rối hơn. Cô không biết phải làm gì cho qua được cái chuyến du lịch được coi là “kỳ nghỉ gia đình” này đây.

Nhưng Hoàng Phong thì dường như rất bình tĩnh, hắn ta nhìn một lượt tất cả những thứ trong phòng rồi với cái vẻ lãnh đạm như cũ, hắn cởi bỏ áo khoác. Đến đây thì cô đỏ mặt quay đi. Dường như hắn cũng ý thức được biểu hiện của cô nên cũng không nói gì mà đi đến bên giường, một tay hắn gạt bay cái đôi thiên nga ở giữa giường sang một bên và thả người nằm xuống. Đến khi thấy hắn không còn động đậy nữa thì cô mới thở ra và nhẹ nhàng đến ngồi ở ghế sofa.

“Làm gì mà bên lên thế?” Hắn đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” Cô giật mình.

Không biết có đúng không nhưng hình như cô nghe thấy tiếng cười phì của hắn, cô vội đính chính.

“Ai bên lên đâu!” Nhưng dường như câu nói của cô cứ nhỏ dần. Quả thật cô đang rất ngại.

Nhưng hắn đã nhanh chóng nhảy khỏi giường và đi đến ngồi đối diện với cô. Hắn bảo bọn cô cần phải có sự thỏa thuận thống nhất hành động trong kỳ nghỉ này. Cô và hắn thống nhất rằng trước mặt bố mẹ của cả hai thì cô và hắn sẽ giữ hình ảnh vợ chồng mới cưới hạnh phúc, còn những lúc họ không có ở đó thì cả hai được tự do. Hắn trấn an cô rằng buổi tối hắn sẽ ngủ ở sofa còn cô sẽ ngủ ở giường nên cô không cần lo lắng. Nghe hắn nói như vậy cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào. Hắn còn nói cô không cần bối rối và hành động ngượng ngùng vì như vậy sẽ khiến cho người khác, nhất là bố mẹ hắn và bố mẹ cô nhìn ra ngay. Cô cũng gạt đầu đồng ý, mục đích của cô là để ẹ cô thấy cô hạnh phúc mà. Phải hạnh phúc, cô tự nhủ.

Nhưng cái tên đó không chỉ nói có những điều ấy, hắn bỗng nhiên hỏi:

“Cô xấu hổ vì nư hôn với tôi à?” Hắn lại nhếch mép.

Nghe được những lời này thì hai má của cô hai như nóng lên, đang định lên tiếng đính chính thì hắn lại tiếp:

“Đừng nói đây là nư hôn đầu đời của cô nhé!” Mặt hắn đầy nghi hoặc.

Hắn nghĩ hắn là ai mà có quyền vặn hỏi cô mấy cái chuyện này. Cô đành lời quy định trong hợp đồng về việc không can thiệp vào chuyện riêng tư của hai bên ra nói với hắn thì hắn chỉ nhìn cô cười gian xảo.

Củ cải đáng ghét, rồi cô sẽ cho hắn biết tay.

Hoàng hôn đi qua và màn đêm bắt đầu buông xuống.

Cô và Hoàng Phong sau khi nghỉ ngơi một chút thì đã có người lên mời bọn cô xuống cùng ăn uống với gia đình. Cô và hắn cũng thu xếp nhanh chóng rồi bước ra. Trước mắt bọn cô, mọi người đã đông đủ, ai ai

cũng đầy nét vui vẻ hiện trên gương mặt. Cô nhanh chóng chọn ình một chiếc ghế gần mẹ cô và ngồi xuống, không thèm để ý Hoàng Phong vừa giúp cô kéo ghế thì mọi người trong bàn ăn đột nhiên im bật. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì đã gặp phải những ánh nhìn khó hiểu từ mọi người. Bàn tay đang kéo ghế của Hoàng Phong khựng lại và trán hấn ta khẽ nhăn vào. Họ làm sao vậy? Cô chỉ muốn ngồi xuống để hỏi thăm mẹ cô một chút thôi mà.

“Cô ấy đang xấu hổ đó mà!” Hoàng Phong lên tiếng rồi nhanh chóng ngồi xuống rồi ra vẻ nhanh nhẹn soạn bát đĩa trên bàn.

“Xi, ai thèm xấu hổ?” Cô nhanh nhẹn bật lại hấn. Hấn ta lại muốn trêu cô đây mà.

Nhưng nghe câu nói này xong mọi người trên bàn lại một lần nữa đơ người, ánh mắt nhìn cô tỏ vẻ nghi hoặc. Thôi xong, cô lại lỡ miệng rồi. Phải tỏ ra hạnh phúc cơ mà, đúng rồi phải hạnh phúc, cô là cô dâu mới cưới và hấn là chồng cô cơ mà.

“À, chồng con đang mệt nên con không muốn làm phiền anh ấy! Anh ấy phải giữ gìn sức khỏe vì còn nhiều việc phải làm mà!”

Cô vừa cười xòa vừa ra vẻ ân cần quan tâm. Đúng vậy, một người vợ phải đặt công việc của chồng lên hàng đầu là chuẩn mực. Nhất là một gia đình như nhà họ Hoàng thì công việc của hấn ta càng có ý nghĩa hơn. Cô là một người vợ hiền, dâu thảo, yêu thương chồng hết mực thì phải chăm lo cho chồng, chăm lo cho sự nghiệp nhà chồng là điều cốt yếu. Chính vì thế những lời cô nói quả là hợp tình hợp lý để xua tan đi sự vô ý ban nãy.

Nhưng sao khi cô nói xong thì mọi người trong bàn ăn đều hít vào, bố và bố chồng cô im lặng không nói gì, mặt mẹ cô bỗng nhiên đỏ lên, mẹ chồng thì nhìn cô đầy âu yếm, riêng hấn thì mặt tái xanh. Mẹ chồng cô hỏi Hoàng Phong:

“Con...con mệt à?”

“Nhìn anh ấy mệt mỗi mà con cũng xót xa!” Cô nhanh nhẩu đáp. Đằng nào thì cũng là cô đang quan tâm hấn mà.

Mẹ chồng cô bỗng nhiên cười rộ lên, mọi người trên bàn ăn cũng cười theo. Trong lúc ngồi ăn thì nghe mẹ chồng cô nói chuyện với bố mẹ cô gì mà thanh niên giờ nó thế, không có tính nhẫn nại, rồi bà còn khuyên Hoàng Phong năng tập thể dục, uống thêm thuốc bổ để tăng cường sức khỏe. Cô không thấy có sự liên quan lắm giữa tính nhẫn nại và việc tập thể dục nhưng cũng cười vui vẻ cho qua. Riêng Hoàng thì mặt hấn đã đen sì.

Sau bữa cơm, nhìn thấy sắc mặt mọi người ai nấy cũng vui vẻ nên quyết định sẽ ra biển đi dạo. Mẹ cô vì hơi mệt nên đã được bố cô dìu đi nghỉ trước, bà nói mọi người cứ chơi vui vẻ, không phải để ý đến bà, thế nên mẹ chồng cô dù rất tiếc nhưng cũng phải để bà về nghỉ ngơi. Nhưng chưa kịp bước chân ra khỏi khu biệt thự thì trời lại kéo đông và mưa bắt đầu trút xuống. Bà chủ tịch nhìn trời oán trách không biết tại sao lại mưa đúng lúc này. Đang ngồi chờ mưa tạnh thì bà chợt nhớ ra chuyện gì đó, bà bắt đầu kêu đau đầu, đau lưng. Ông chủ tịch vội vàng đến bên hỏi bà có sao không thì bà nói là vì mệt quá nên sẽ không đi nữa nhưng bà một mực không cho cô và Hoàng Phong đi chơi vì trời mưa rất nguy hiểm. Thế là, dù vẫn đang tỏ ra vô cùng đau đớn nhưng bà vẫn kéo tay cô và Hoàng Phong tống vào phòng

và khóa trái cửa ở ngoài dù cô và hấn đã cố gắng thuyết phục rằng sẽ không trốn đi nên bà không cần khóa cửa rất may mắn là cuối cùng bà cũng đồng ý mở cửa cho bọn cô. Nhưng trước khi bước ra khỏi phòng, bà còn vừa cười vừa nháy mắt với Hoàng Phong.

Giờ thì cô đã hiểu được dụng ý của bà khi làm như vậy rồi. Dù gì cái đêm hôm nay cũng được gọi là đêm tân hôn của cô. Đêm hôm diễn ra hôn lễ, tiệc rượu kéo dài đến tận khuya, cô và Hoàng Phong dường như đã thức trắng đêm để tiếp đón bạn bè của hấn. Kết quả là cô và hấn đều mệt mỏi quá mà thiếp đi trên ghế sofa giữa phòng khách. Sáng hôm sau khi khởi hành đi Nha Trang thì bà chủ tịch cứ hỏi đi hỏi lại việc có phải hai người bọn cô đã nằm ngủ ở sofa cả đêm hay không rồi thở dài thườn thượt khi biết được câu trả lời.

Cửa phòng đóng lại, cô và Hoàng Phong lại quay về trạng thái lúng túng. Nhưng rồi hấn cũng nằm ra sofa để ngủ. Cô cũng leo lên giường để nghỉ ngơi.

Tưởng chừng như mọi chuyện đã đâu vào đấy vì vậy cô cũng mơ màng thiếp đi, nhưng rồi cô lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô ngồi nhồm dậy và thấy Hoàng Phong đang bước ra ngoài để mở cửa, có lẽ hấn cũng vừa thiếp đi nên nhìn dáng vẻ như đang ngái ngủ. Nhưng hấn chưa kịp bước đến thì cửa phòng đã mở ra, người bước vào là mẹ cô. Cô mỉm cười hỏi xem mẹ có chuyện gì hay không thì cô thấy mẹ liếc nhìn cô rồi nhìn Hoàng Phong một lượt và mặt mẹ cô lại đỏ lên, bà bối rối:

“Mẹ xin lỗi, mẹ thấy cửa không khóa nên...à, mẹ không có quà gì cho hai đứa nên mua cho bọn con một bộ quần áo ngủ, mẹ để ở đây nhé, hai đứa cứ từ từ...”

Mẹ cô nói rồi để hai bộ quần áo ngủ xuống dưới bàn giữa phòng, nhìn hai bọn cô cười á ngại rồi ra ngoài, khép cửa lại.

Cô và hấn ngồi như bị đứng hình. Mặt cô bỗng nhiên đỏ bừng khi phát hiện ra cô và hấn đều trong tình trạng đầu tóc bù xù và quần áo xộc xệch. Thật là dễ khiến người khác hiểu lầm. Nguy hiểm quá!

Cô và hấn thống nhất là nên khóa cửa lại để ngủ cho an toàn và tránh sự xông vào đột ngột như vừa rồi. Xong xuôi, cô và hấn lại ai về chỗ nấy để ngủ. Nhưng khi cô đã ngon giấc thì có người bỗng nhảy lên trên giường của cô, chiếm chỗ của cô. Đang ngủ ngon bỗng nhiên bị phá bình, cô bực bội định cho hấn một trận thì đã thấy hấn ôm lấy cô, chưa kịp mở miệng thì đã thấy hấn dùng một tay bịt miệng của cô lại. Hấn nín thở đưa mắt nhìn ra phía cửa, cô cũng hướng mắt nhìn theo. Hai bọn cô tròn mắt nhìn khóa cửa được xoay tròn rồi cửa bắt đầu mở hé ra từ từ. Đang sợ hãi không biết chuyện gì đang xảy ra thì cô nghe tiếng Hoàng Phong quát lớn:

“Mẹ!!!!!!!!!!”

Cánh cửa đột nhiên ngừng lại và rồi mở tung ra, là mẹ chồng cô.

“Rồi rồi rồi rồi! Khiếp quá, mẹ định hỏi xem mấy đứa có lạnh hay không để mẹ mang thêm chăn cho!” Bà xuề xòa giải thích.

Xong khi bị ánh mắt đăm đăm của cô và Hoàng Phong nhìn thì bà đành phải đi ra ngoài dù vẫn tỏ vẻ rất tiếc nuối.

Cửa phòng đóng lại một lần nữa. Nhưng sao cô thấy bất an quá vậy. Khóa rồi cũng có người xông vào. Đang không biết phải làm thế nào thì Hoàng Phong đã nằm xuống giường quay lưng về phía cô. Hấn nói:

“Cứ nằm như vậy đi!”

“Hả?”

“Khuya rồi, muốn ngủ yên thì nằm thế này đi!”

“Nhưng...”

Hấn nói rồi yên lặng ra về đã ngủ để mặc cô vẫn đang ngồi bên cạnh tròn mắt nhìn hấn. Cô lại thấy tim mình đập thình thịch trong lồng ngực.

“Ngủ đi! Đừng xàm sỡ tôi lúc tôi đang ngủ!” Giọng hấn bình thản như không.

“Xì, có cho tôi cũng không thèm!” Hấn nghĩ hấn là ai cơ chứ. Cô búi môi quay đi, không thèm để ý đến hấn. Sự hồi hộp ban nãy bị câu nói của hấn thổi vèo đi mất. Hấn chỉ như một cái gối trên giường thôi, mặc kệ hấn.

Nhưng quả thực cô vẫn chưa thích nghi được với việc nằm chung với hấn nên. Dù đã cố gắng trấn tĩnh bản nhưng dù gì thì cô cũng là con gái mà, việc nằm chung với hấn như vậy thật sự bất tiện. Liếc nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ tối, cô không ngờ cô ngủ thiếp đi lâu đến vậy. Mưa đêm hắt qua lan can vào thêm cửa, gió lùa làm chiếc rèm trong phòng bay bay. Cô bước xuống để đóng lại cánh cửa, nhìn màn đêm bên ngoài rồi cảm nhận không khí trong phòng, lạnh hơn cô nghĩ rất nhiều. Cô ngồi ở mép giường và cảm thấy tội nghiệp cho hấn từ tối đến giờ phải chịu lạnh. Hấn dường như đã ngủ say, hơi thở đều đều. Cô đến bên kéo chăn đắp lại cho hấn. Cô cứ ngồi như vậy đến khi cơn buồn ngủ kéo đến và cô thiếp đi lúc nào không hay.

Chuông điện thoại báo có tin nhắn. Cô giơ tay với tìm điện thoại và thấy tin nhắn của Khải Hưng, trái tim cô một lần nữa chùng xuống.

[Không thể về bên anh được sao?]

[Anh yêu em!]

Cô không biết nhấn lại như thế nào và cũng không muốn nhấn lại. Cô thở dài xoay người gác tay lên trán. Xong cô bỗng nhớ ra lúc ban nãy cô vẫn ngồi nhìn Hoàng Phong ngủ nhưng sao giờ lại cuộn tròn trong chăn ấm thế này. Cô quay sang bên cạnh thì không thấy hân đâu nữa, nhìn đồng hồ lúc này mới là hai giờ sáng. Hân đã đi đâu?

Cô cố gắng gạt mọi suy nghĩ về hân để dỗ giấc ngủ nhưng vẫn không sao ngủ được. Có lẽ đã ngủ đủ rồi. Bước xuống giường, cô khoác áo khoác và bước ra ngoài.

Trời đã tạnh mưa, không gian quan đặng hơn rất nhiều. Bước ra khỏi khu biệt thự, cô đi về phía bờ biển. Dù trời còn tối nhưng, đèn đường dọc hai bên lối đi cũng soi được lối cho cô ra đến bờ biển. Cô bỏ dép ở một mỏm đá và bước đi trên cát. Biển đêm, nước lên gần bờ, từng con sóng cứ tấp vào chân cô rồi tan ra. Giá mà cảm xúc bên trong cô cũng tan ra nhanh chóng như vậy thì hay biết mấy.

Cô thở thẩn thán, suy nghĩ về rất nhiều người, rất nhiều việc. Cô bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống của người trưởng thành thật sự quá mệt mỏi. Sao cô không thể thoải mái sống như những đứa trẻ muốn yêu thương thì yêu thương, muốn ghét bỏ thì ghét bỏ, không giữ trong lòng thứ gì để không phải mệt mỏi như vậy.

Bỗng nhiên cô cảm thấy bàn chân đau điếng. Dường như cô chân trái của cô đã dẫm trúng cái gì đó, cô cảm thấy rất buốt dưới bàn chân khi nước biển tràn vào. Lại xui xẻo rồi đây. Đang chán chường khắp khiêng đi lại chỗ mỏm đá ban nãy cô để dép lại thì cô nghe thấy tiếng của ai đó làm cô giật bắn mình.

“Lại sao nữa rồi?”

Cô định thần. Thì ra là hân. Hân cũng bỏ ra đây sao. Cô thấy hân từ từ tiến lại. Vẫn là cái vẻ phong trần ấy. Áo sơ mi trắng bỏ ngoài quần và hai tay nhét trong túi quần ung dung tự tại, hân lại đứng đó giữa màn đêm. Khuôn mặt và đôi mắt hân được ánh đèn phía xa làm cho rõ ràng hơn một chút nhưng cho cùng vẫn mờ ảo không thể nắm giữ.

Cô vẫn khắp khiêng lê từng bước. Hân đứng bên cạnh cô thì hiểu ra vấn đề. Không nói gì, hân ngồi xuống trước mặt cô, ra hiệu cho cô lên để hân cõng. Cô bối rối, nói với hân rằng cô không sao nhưng rồi hân cũng kéo cô lên vai và cõng cô bước từng bước về phía trước.

Được một người con trai cõng đi trên bờ biển quả thực là một điều rất nhiều cô gái mong muốn, nhưng nếu đó là người yêu mình thì mới thực sự là hạnh phúc, còn cô được hân cõng như vậy là vì cô bị thương. Có vẻ việc cô được hân cõng cũng giống như cuộc hôn nhân này, đều là mơ ước của những người con gái khác nhưng không phải là mơ ước của cô, đều xuất phát từ việc cô bị thương và đều may mắn có hân đứng ra giúp đỡ. Cô với hân hân cũng có chút duyên nợ, nhỉ? Bởi hân chính là ân nhân của cô, phải không?

Đang mãi suy nghĩ vẩn vơ, cô nghe thấy hân lên tiếng:

“Màn hình phẳng!”

Suy nghĩ của cô bị hân kéo về thực tại. Hân, hân, hân ta vừa nói cái gì vậy? Cô vừa lúng túng, vừa xấu hổ khi hiểu ra hân ta đang trêu mình. Nhưng như vậy là xúc phạm lòng tự trọng của phụ nữ. Cô đánh cho hân một cái rồi giãy dụa một mực nhảy xuống, cũng may là đã đến cái mỏm đá cô để dép ban nãy nhưng khi bàn chân vừa chạm vào đá lại làm cô đau đến nhắm mắt, khụy xuống. Cô nhìn hân ai oán như chính hân gây ra cho cô vết thương này vậy.

Hân lúc ban nãy còn nhếch mép cười thì khi thấy cô ôm lấy bàn chân thì nhanh chóng ngồi xuống để xem xét bàn chân cho cô. Hân mở điện thoại để lấy ánh sáng, ánh sáng điện thoại hắt lên gương mặt hân, cô thấy ánh mắt hân nhìn vào vết thương thì nheo lại. Rồi hân lấy trong túi ra một chiếc khăn, cô không rõ lắm nhưng hân chùi lưỡng lự đôi chút rồi xé đôi chiếc khăn đó ra. Một nửa hân lau vết thương cho cô, một nửa còn lại dùng để buộc lại bàn chân cô sau đó. Xong việc, hân ngồi xuống bên cạnh cô và nhìn ra biển.

Cô lí nhí nói tiếng cảm ơn hần, hần nhún vai rồi lại nhếch miệng cười. Cô không biết nói gì nên cũng im lặng.

Rồi bỗng hần lên tiếng hỏi cô về chuyện của cô và Khải Hưng. Cô thấy hần cũng đã biết gần hết nên cô đã kể cho hần nghe câu chuyện tình yêu mười năm của mình. Hần nghe mà không nói gì thêm. Chỉ ngồi yên lặng lắng nghe. Cô cũng cất tiếng hỏi hần về chuyện của hần. Hần vẫn im lặng. Nhưng một lúc sau, vẫn nhìn ra biển, hần kể cho cô nghe chuyện tình của hần.

Hần và Thiên Ân lần đầu gặp nhau là khi hần bỏ nhà đi bụi. Chính Thiên Ân đã cho hần một chút niềm tin vào cuộc sống và hần ấn tượng với Thiên Ân từ lúc ấy dù mới chỉ gặp một lần. Thiên Ân nói với hần là cô muốn đi du học Úc và thế là hần quyết định sang Úc để tìm cô. Cuối cùng, hơn mười năm sau họ cũng gặp lại ở nước Úc. Hần đã nghĩ Thiên Ân chính là người con gái của cuộc đời mình, bởi xa cách bao nhiêu năm như vậy, không một chút quen biết như vậy mà cuối cùng họ vẫn gặp lại được nhau. Hần nói có những lúc hần cũng tin vào số phận. Giữa hần và Thiên Ân thực sự có rất nhiều kỉ niệm đẹp và đã có lúc hần cứ nghĩ Thiên Ân cũng yêu hần. Nhưng cuối cùng chỉ là hần ngộ nhận, Thiên Ân chưa bao giờ yêu hần và chính vì thế nên cô ấy đã quyết định kết hôn với Mạnh Huy. Hần cười khẩy rồi lại thở dài.

Nghe đến đây thì lòng cô bỗng nhiên thất lại. Cô hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác ngộ nhận hạnh phúc như hần vậy. Và cô cũng có thể hiểu được nỗi đau trong đôi mắt của hần, nỗi đau của một người không bao giờ được làm nhân vật chính trong câu chuyện tình yêu. Nhìn hần ngồi bên cạnh cô lúc này, cô đột nhiên cảm thấy thương xót hần. Hần là một kẻ mà mọi người ai nhìn vào cũng phải nể phục và ngưỡng mộ vì những gì hần có, nhưng thực sự cái hần có có mạng lại cho hần hạnh phúc hay không bởi người con gái hần yêu thương nhất lại không yêu thương hần và cái mà hần gọi là số phận ấy đã trêu đùa hần.

“Đừng mang đồ

i giày đó nữa!” Cô nói với hần. “Đã đến lúc cất đi rồi!”

Hần thoáng ngạc nhiên xong lại cười với cô. Cô bỗng sững sờ vì nụ cười của hần. Một nụ cười rục rờ chứ không phải chỉ nhếch mép như mọi lần.

“An ủi có tác dụng đó!” Hần nói.

Rồi hần và cô kết luận rằng: Khải Hưng không còn xứng đáng để cô yêu nữa nên hãy quên anh ta đi và hần cũng sẽ cố gắng quên Thiên Ân. Hần còn nói trong thời gian hợp đồng ngoài những mục đích của mỗi người, cô và hần hãy coi nhau như “thuốc giải đau thương” giúp đỡ nhau như những người bạn. Cô đồng ý. Cô và hần móc tay vì đây là một điều khoản mới của hợp đồng và bảo đảm thực hiện bằng danh dự.

Cô cười và hần cũng cười. Lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm.

Nhìn ra phía biển, xa xa đã ửng hồng, mặt trời sắp ló rạng.

Bình minh rồi!

13. Chương 13

Chương 13: Phòng em bé

Kì nghỉ gia đình cuối cùng cũng kết thúc và những gì còn đọng lại trong cô sâu đậm nhất dường như chỉ có buổi tối hôm ấy. Buổi tối mà cô dường như hiểu thêm về con người hần. Hiểu thêm về cuộc sống của hần và dường như cô đã dần dần bước vào cuộc sống của con người ấy lúc nào không hay.

Nhưng ngày còn lại ở Nha Trang, hần và cô đã dành hết thời gian để tận hưởng cảm giác của những kẻ tự do, không gò bó và ràng buộc vào những nỗi đau vẫn luôn âm ỷ trong lòng. Như lời hần nói, sẽ không quên ngay được và vết thương sẽ vẫn còn đó, nhưng thời gian sẽ xoa dịu tất cả và nụ cười sẽ giúp cô và hần người ngoài.

Hần rất thích chụp ảnh, nhưng cô không biết hần lại đam mê đến như vậy. Trong những ngày này, hần lại quay về cái dáng vẻ trẻ con như lúc ở nhà cô. Với chiếc máy ảnh trong tay, hần và cô thỏa thích chụp hết mọi góc ở thành phố biển này. Người ngoài nhìn vào có lẽ sẽ thấy bọn cô đúng là một cặp đôi mới cưới đây

hạnh phúc. Cô và hấn không mấy chú tâm tới ánh mắt của mọi người, bởi mục đích của cô cũng là để cho bố mẹ của bọn cô thấy được sự hạnh phúc của mình.

Cô không ngờ mình có thể tìm lại được nụ cười nhanh chóng như vậy. Đã lâu lắm rồi cô không được thỏa thích cười đùa và làm những gì mình thích. Đôi khi cô còn trẻ con tranh cãi với hấn về mấy chuyện vẩn vơ, còn tranh giành với hấn để được chụp hình và ăn các món ngon. Và có những lúc cô dường như cảm thấy hình như cô chưa từng bị tổn thương và cuộc hôn nhân này không phải chỉ là bất đắc dĩ. Nhất là khi cô nhìn thấy nụ cười của hấn. Có lẽ thuốc đã bắt đầu có tác dụng chẳng?

Một tuần nhanh chóng trôi qua, cô, hấn cùng gia đình phải trở về nhà. Bố mẹ cô nhanh chóng từ biệt mọi người để ra về. Cô một mực đòi tiễn bố mẹ về tới nhà nhưng mẹ cô gạt đi vì đã có người của nhà chồng cô đưa về, mẹ nói cô hãy yên tâm, mẹ cô nhắc nhở cô một lần nữa về trách nhiệm của một người phụ nữ đã có chồng, mẹ cũng nhắc nhở Hoàng Phong hãy độ lượng và quan tâm cô, cũng nhờ cậy ông bà chủ tịch chỉ dạy bảo ban cô thêm trước khi lên xe ra về. Nhìn xe đi khuất mà lòng cô lại chùng xuống.

Cô đã kết hôn thật rồi!

Cô và Hoàng Phong chỉ ở lại trong ngôi nhà của bố mẹ chồng cô được khoảng 3 ngày thì cô và hấn không thể nào chịu nổi cảnh cứ suốt ngày phải đóng giả vợ chồng hạnh phúc trước mặt gia đình nhưng đó còn chưa khổ bằng việc mẹ chồng cô cùng tai mắt của bà có thể có mặt ở bất cứ đâu trong nhà, từ trong phòng ngủ, phòng tắm, phòng ăn đến tủ quần áo, máy giặt...để nghe lén cũng như quay lén bọn cô. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình như diễn viên trong một show truyền hình thực tế thể không biết.

Đến ngày thứ tư thì cô và hấn thống nhất chuyển ra ngoài. Hấn mua một căn nhà gần công ty và cũng dùng lý do này để xin phép ra khỏi nhà. Mẹ chồng cô một mực phản đối nhưng không hiểu Hoàng Phong đã dùng phương pháp gì để thuyết phục bà đến nỗi bà từ phản đối chuyển thành nhiệt tình giúp bọn cô chuyển nhà và mua sắm đồ đạc. Cô cũng không quan tâm lắm bởi chỉ cần không bị theo dõi, quay lén nữa là cô đã mừng lắm rồi.

Căn nhà cô chuyển đến không rộng lắm, chỉ là một căn nhà đơn giản với một phòng khách, ba phòng ngủ, phòng bếp và các công trình phụ. Nhưng điều làm cô thích nhất là nó có một khoảng sân rộng, giữa sân có một cây mai rất lớn, lớn đến nỗi người ta đã có thể mắc lên cây một cái xích đu. Xung quanh ngôi nhà cũng có một vài ngôi nhà khác, không quá cô quạnh nhưng cũng không quá đông đến mức ồn ào.

Mọi chuyện có thể nói là khá ổn cho tới khi cô bước vào để xem xét ba phòng ngủ thì đến hai trong số ba phòng đã được trang trí thành phòng em bé. Một phòng màu hồng cho bé gái, một phòng khác màu xanh cho bé trai. Cô thắc mắc hỏi Hoàng Phong rằng phòng của cô ở đâu thì hấn ta vẫn trong cái tình trạng cầm máy ảnh để xem hình, trả lời:

“Ngủ chung đi!”.

Cô không hiểu sao từ lúc cô và hấn đi du lịch cùng nhau về thì hấn lại có cái kiểu ăn nói thoải mái không kiêng dè gì với cô như vậy. Hấn lại quay lại cái việc lấy cô ra làm trò tiêu khiển cho hấn. Nhưng hấn nghĩ rằng cô sẽ sợ hấn sao?

“Được thế thì còn gì bằng!” Cô héch mặt nhìn hấn.

Hấn ta hơi sững người, xong nhanh chóng điềm tĩnh lại, từ tốn bỏ chiếc máy ảnh trong tay xuống mặt bàn, ngả lưng ra ghế rồi gác chân lên chiếc bàn, khoanh tay nhìn cô. Đôi mắt hấn lấp lánh ý cười, hấn lại nhếch mép:

“Được!”

Được, được cái gì mà được. Cô hít sâu vào một hơi. Không hiểu sao chỉ cần nghe hấn nói từ này là cô lại giật mình như thể đã bị hấn biết được điểm yếu không bằng.

“Không phải anh nằm cùng tôi một lần rồi bị nghiện đấy chứ?” Cô bối rối nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

Hấn ta lại nở một nụ cười nửa đầy gian xảo nữa, mắt vẫn không rời khỏi cô.

“Nghiện? Có lẽ vậy!”

“Anh...anh...” Cô bắt đầu mắt bình tĩnh.

“Nếu ngủ chung thì chẳng mấy chốc các phòng kia sẽ có người ở nhỉ? Mẹ sẽ vui lắm đây!”

Hắn nói rồi đưa mắt nhìn về phía sau, cô bắt giác nhìn theo, xong bối rối quay vội mặt về khi phát hiện đó là hai cái phòng em bé lúc nãy, nhưng lại chạm vào đôi mắt và nụ cười của hắn. Ý...ý hắn là gì? Hai cái phòng em bé kia được lấp đầy? Hắn ta lại muốn làm cho cô thêm phần bối rối đây mà. Cô không biết tại sao sau cái đêm hôm ấy, hắn ta hay nhìn cô rồi cười với vẻ gian xảo như vậy. Lắm lúc cô không hiểu được đâu mới là bản chất thực sự của con người hắn. Hắn ta lại muốn làm cô phải xấu hổ mà khuất phục đây mà. Nhưng không hiểu tại sao cứ nhìn thấy nụ cười của hắn là cô lại bối rối, khẩn trương như vậy. Cô bực mình dùng dùng bả vào trong căn phòng màu hồng. Đối phó với cái tên này, phải thực sự bình tĩnh và tỉnh táo mới được. Cái tên này, cứ mỗi khi người ta vừa có chút thiện cảm với hắn một tí là y như rằng hắn lại đá vèo cái thiện cảm vừa đâm chồi nảy lộc ấy bằng một câu nói không thể nào chấp nhận được. Oan gia mà!

Cuộc sống của Hoàng Phong sau khi kết hôn khá nhàn rỗi vì ngoài việc đi làm ở công ty ra thì hắn không – phải – làm – gì – nữa – cả. Chẳng bù cho cô bởi sau khi kết hôn, ngoài công việc bận rộn thì còn phải chống chọi với những cái nhìn soi mói của một hệ thống các bà các cô trong công ty, những buổi trưa cô phải mua cơm mang lên cho cái tên Hoàng Phong đáng ghét đó chỉ bởi vì mẹ chồng cô dặn Hoàng Phong không quen ăn cơm ở canteen công ty, thêm nữa cô phải tranh thủ buổi chiều sau khi tan làm để đi về thăm mẹ cô và tối về thì phải lau dọn nhà cửa và lo bữa tối bởi cái tên củ cải độc ác kia không – biết – làm – bất – cứ – một – cái – gì – cả.

Lấy chồng tài phiệt người ta cứ nghĩ là sung sướng lắm. Có lẽ là sung sướng thật nếu đây là một cuộc hôn nhân thực sự, nhưng đối với cô, cô thấy mình không khác gì osin không công trong nhà hắn. Vì sợ có người làm sẽ làm cho chuyện cô và hắn không ở chung phòng bị bại lộ nên cô và hắn quyết định sẽ tự làm tất cả mọi thứ. Xong cuối cùng thành cô sẽ tự làm tất cả mọi thứ. Bởi vì cô không thể để cho bố mẹ cô và bố mẹ hắn biết chuyện khiến họ phải phiền lòng, và thực sự cô đang “ăn nhờ ở đậu” trong nhà hắn.

Ban đầu, cô và hắn phân chia công việc nhà, cô phân công hắn quét dọn nhà cửa còn cô sẽ nấu cơm. Vì ở chung nên phải lao động chung thể nên hắn cũng gật đầu đồng ý. Khi cô đeo tạp dề vào và bắt đầu nấu nướng thì hắn bắt đầu quét dọn, và khi cô nghe thấy những tiếng đổ vỡ và khi chạy lên thì thấy hắn đã làm vỡ ba cái đèn, một cái bình hoa và vài cái ly đến nỗi bị đứt tay chảy máu và đứng trong đống đổ vỡ ai oán nhìn cô thì cô quyết định cho hắn đi nấu cơm còn cô sẽ quét dọn. Vừa quét dọn cô vừa im lặng lắng nghe xem hắn có “gây tai nạn” trong nhà bếp hay không cho đến khi hắn gọi cô nghỉ tay để ăn cơm thì cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Cứ tưởng ít nhất thì cái tên này còn biết nấu ăn.

Nhưng cái thứ mà hắn nấu ra thì chỉ có một mình hắn ăn được. Ba bữa hắn nấu thì cả ba bữa món chính đều là củ cải luộc. Cô bảo hắn đổi món thì sang bữa thứ tư hắn chuyển sang củ cải xào. Hắn ta vẫn ăn ngon lành còn cô thì không thể nào sống mà chỉ ăn củ cải được. Hết chịu nổi, cô muốn gọi điện thoại đặt cơm nhà hàng, nhưng rồi thấy như vậy quá lãng phí, cô còn phải để dành tiền để lo ẹ cô nữa. Ăn không được mà còn phải lao lực với một núi công việc như vậy. Số cô đúng là khổ mà.

Và chính vì thế mà trong ngôi nhà của cô mới diễn ra tình cảnh hiện tại, hắn nằm trên sofa đọc sách trong khi cô tất bật chạy đôn chạy đáo hết góc nhà ra góc bếp. Hắn nhìn cô làm việc như vậy nhưng vẫn bình thản như không. Cô không biết có phải kiếp trước cô đã cướp một vợ củ cải hay không để đến bây giờ củ cải đối với cô nó lại ám ảnh như vậy.

Nhưng sự việc không chỉ dừng ở đó, chẳng hiểu sao từ lúc Đặng Minh chuyển đến sống ở căn hộ đối diện nhà cô thì cái tên Hoàng Phong kia lại một mực tìm mọi cách bắt cô phải nghỉ việc ở công ty. Cô bực mình lắm, hắn ta là ai mà ỉnh cái quyền bắt cô bỏ việc. À, đồng ý là hắn ta là Tổng Giám đốc, nhưng không có lý do chính đáng thì đừng mơ mà hắn có thể buộc cô thôi việc. Chính vì thế mà hắn nghĩ ra đủ thứ việc từ ở nhà đến ở công ty bắt cô phải thực hiện, mục đích nhằm làm cho cô bận rộn đến mức nản chí và sẽ phải khuất phục hắn, hắn còn nói nếu cô ở nhà thì vẫn sẽ trả lương cho cô và còn trả gấp ba lần lương cũ. Cô có hơi bị động lòng một chút, nhưng nghĩ lại thì Thiên An cô làm việc là vì danh dự, tiền cũng quan trọng nhưng không phải là tất cả. Và cũng chính vì điều này mà cô với hắn đang trong giai đoạn chiến tranh lạnh, không ai thèm nói với ai câu nào.

Câu chuyện bắt đầu như thế này. Chẳng là hôm ấy, vì Hoàng Phong đã đi công tác được hai ngày nên cô

bỗng nhiên rảnh rỗi thế nên cô cũng muốn tận hưởng một chút cảm giác được tự do trong ngôi nhà này. Buổi sáng hôm đó, cô ngủ quên mất vì điện thoại của cô không sạc pin nên hết pin và nó không thể báo thức cho cô dậy đi làm như mọi ngày. Trong lúc cô vẫn đang ngủ không biết gì thì cô nghe thấy tiếng chuông cửa. Mơ màng đi ra thì cô thấy người đứng trước cửa nhà mình là Đăng Minh. Hắn đứng đó với gương mặt đầy lo lắng và cũng khá bất ngờ khi nhìn thấy bộ dạng xù xì sau khi ngủ dậy của cô. Mở cửa để hắn vào nhà, cô uể oải hỏi thăm hắn sao hắn lại đến đây. Hắn trả lời do không thấy cô đi làm nên sợ cô có vấn đề gì nên đã hỏi thăm d

ịa chỉ và tìm đến đây. Nghe hắn nói tới đây cô mới hoàn hồn rằng giờ đã là 8 giờ sáng và chỉ trong vòng 30 phút nữa cô sẽ có cuộc họp quan trọng toàn bộ phận. Cô cuống cuống đánh răng rửa mặt, thay đồ để đi làm cho kịp. Lần đầu tiên trong hơn 6 năm đi làm, cô đi làm trễ. Từ lúc trở thành osin của cái nhà này, cô bỗng nhiên trở nên bẽ bối hơn thì phải. Đến lúc chạy ra ngoài không may cô vấp ngã ngay bậc thềm, Đăng Minh vội vàng đỡ lấy cô. Ngón chân cô bị va vào bậc thềm, đau điếng, cô ngồi xuống ôm chân. Đúng là xui xẻo mà.

Nhưng lại sức nhớ đến tập tài liệu còn ở trong phòng, cô bèn nhờ Đăng Minh vào phòng cô lấy hộ, hắn hơi chân chừ rồi cũng bước vào để lấy. Mãi không tìm thấy nên hắn lên tiếng hỏi cô để ở đâu, cô trả lời hắn là trên đầu giường của cô ấy, hắn vẫn trả lời là không thấy. Đúng là không trông mong gì được ở người khác. Cô bèn tự mình lê chân vào để lấy vậy.

Cô nhanh chóng vào phòng và lấy tập tài liệu ra thì đã thấy Đăng Minh đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng của cô, đôi mắt nhìn cô đầy khó hiểu. Cô cũng chẳng hiểu vì sao hắn lại nhìn cô như vậy, cô chỉ mới trách hắn có mấy câu rằng mất hắn để làm cảnh à thôi mà. Từ trước đến nay hắn đâu phải người dễ giận như vậy.

Bước ra phía cửa, hắn đột nhiên hỏi cô:

“Người và Hoàng Phong đang giận nhau à?”

Cô đang mãi miết xem lại chồng tài liệu xem còn thiếu văn bản gì hay không thì thấy hắn hỏi vậy, cô thật thà trả lời:

“Ta và hắn thì có gì mà phải giận nhau?”

Cô lại thấy hắn im lặng, nhưng ra đến cổng thì hắn lại lên tiếng.

“Sao người và hắn lại mỗi người một phòng?”

Nghe đến đây thì cô giật bản mình. Thôi xong rồi, lúc này trong lúc ngớ ngẩn cô lại quên bẵng đi mất rằng chuyện cô và Hoàng Phong mỗi người một phòng không được để cho ai biết và chính cô lại còn nhờ Đăng Minh vào phòng mình lấy tài liệu cho cô nữa. Và giờ thì hắn đã biết cô và Hoàng Phong không ở chung phòng. Có nên giải thích rằng tại Hoàng Phong đi vắng nên cô sang phòng đó để ngủ cho thoải mái không, có ai tin được rằng vợ chồng mới cưới mà đồ đạc của vợ để một phòng còn của chồng để một phòng không. Giải thích cho tên này thế nào bây giờ? Đang lóng ngóng không biết trả lời thế nào thì cô lại nghe có một tiếng nói khác vang lên.

“Cô ấy muốn con gái mình được thấy trước phòng của nó đó mà!”

Cô giật mình lần nữa quay lại thì thấy Hoàng Phong đã đứng phía sau bọn cô từ lúc nào. Hắn ta bảo đi công tác tận 4 ngày nhưng sao mới hai ngày đã về rồi thế này? Mà hắn ta vừa nói gì cơ? Hắn ta bảo cô ở trong cái phòng màu hồng ấy để làm gì cơ? Cái gì mà muốn con gái thấy trước phòng của nó? Trong lúc cô tròn tròn mắt nhìn hắn thì hắn đã đến bên cạnh, cầm tay cô kéo về phía sau lưng hắn. Tuy cô rất muốn đính chính rằng không có chuyện đó nhưng lại nghĩ nếu cứ để Đăng Minh hỏi vặn thêm vài câu nữa thì mọi chuyện sẽ lộ tẩy hết mà hắn mà biết thì thế nào có ngày mẹ cô cũng biết, và như thế thì bà sẽ sốc chết mất. Thế nên cô đành ngoan ngoãn để cho Hoàng Phong kéo tay cô về phía sau lưng hắn.

Đăng Minh thấy thế cũng cầm một tay cô giữ lại. Cô lại giật mình nhìn về phía hắn.

Hai người con trai xiết chặt tay cô khiến cổ tay cô đau điếng nhưng mắt thì không thèm nhìn đến cô mà nhìn nhau chăm chăm. Mặt Hoàng Phong trông đến là khó coi, chắc hắn ta rất tức giận vì cô lại để cho Đăng Minh phát hiện ra việc cô và hắn không ở chung phòng rồi suy ra cô và hắn chẳng qua chỉ là vợ chồng

hờ, mà như vậy thì tổn hại danh dự của hắn và cũng là vi phạm hợp đồng. Còn đối với Đăng Minh chắc hắn với cái đầu của hắn thì đã nghĩ ra được cái gì đó không ổn giữa cô và Hoàng Phong, hắn ta không muốn cô phải chịu khổ vì bất cứ ai, cái này cô hoàn toàn biết rằng hắn nghĩ cho cô. Nhưng cũng không cần đăng đàn sát khí nhìn nhau như vậy chứ.

Hoàng Phong bỗng nhiên lên tiếng:

“Buông tay!”

Đăng Minh nghe thấy thế thì phì cười, xong hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hắn nói:

“Còn nhớ tôi đã nói gì không, trừ khi anh bước qua xác tôi!”

Cô thấy mặt Hoàng Phong ẩn hiện tia giễu tợn, người hắn lại tỏa ra cái khí thế bức người của một công tử nhà giàu. Hắn lại nhếch miệng nhìn Đăng Minh rồi nói.

“Được!”

Chỉ cần nghe thấy từ này thôi thì toàn thân cô bỗng nhiên lạnh toát. Sao hắn có thể chỉ dùng một từ thì có thể đàn áp tư tưởng người khác được cơ chứ. Bỗng nhiên Hoàng Phong thả tay cô ra, hắn không nhìn Đăng Minh nữa mà quay sang nhìn cô, ánh mắt hắn vừa quét qua người cô lại khiến cô bất giác giật mình. Không nhanh không chậm, hắn nói:

“Lại đây!”

Không hiểu sao khi nhìn thấy hắn như vậy, nghe hắn nói như vậy và bỗng nhận ra tình cảnh cô đang tay trong tay với Đăng Minh trước mặt một kẻ được coi là chồng cô đây thì cô loại thoáng bối rối ngượng ngập, cô bỗng thấy giống như mình đang làm một việc có lỗi với hắn. Cô nhìn Đăng Minh ái ngại rồi gỡ bàn tay cô ra khỏi tay hắn, bàn tay hắn ban đầu còn kiên quyết không buông nhưng rồi nhìn vào ánh mắt như van nài của cô, hắn lại thở hắt ra và buông tay. Nhưng trước khi cô bước về phía Hoàng Phong, hắn ta lại xoa đầu cô và nói:

“Chờ nhé!”

Cô không hiểu rằng hắn nói cô chờ cái gì cho đến hai ngày hôm sau, khi cô nghe tin căn nhà phía trước cửa nhà cô đổi chủ, và chủ của nó lại không ai khác ngoài Đăng Minh.

Ngay khi vừa chuyển đến nhà mới, hắn đã hốt hơ hốt hải chạy sang để khoe cô và mời cô sang thăm quan nhà hắn. Sân nhà hắn trồng toàn hoa hồng, theo lời hắn nói thì đây là hoa hồng trắng mà cô thích nhất, cô nghe thấy hắn nói rằng hắn trồng hoa hồng trắng thì cũng cảm thấy hứng thú vô cùng.

Đăng Minh chuyển tới, hắn ta giúp đỡ cô dọn dẹp sân vườn, giúp cô trồng rất nhiều hoa hồng trong vườn nhà cô, giúp cô làm một cái chuồng nuôi chim bồ câu màu trắng, hắn còn chờ cô đi làm cùng, mang đồ ăn ngon sang cho cô để cô đỡ phải mất công nấu nướng. Thấy vậy, cô cũng cảm thấy có thêm Đăng Minh ở bên cạnh quả là hữu ích.

Nhưng cái tên Hoàng Phong thì hoàn toàn không nghĩ như vậy, hắn cho rằng Đăng Minh rất phiền phức, hắn bỗng dưng đòi tự dọn dẹp sân vườn, hắn nói không thích hoa hồng vì mùi rất khó chịu, thay vào đó hắn gieo đầy hạt củ cải trong vườn nói củ cải vừa giúp xanh vườn, vừa có củ cải để ăn, thêm nữa, hắn bắt Đăng Minh mang cái chuồng và mấy con bồ câu của anh ta về và một mực bắt cô xin bố mẹ cô cho hắn mấy con gà con để hắn thả trong vườn. Không những bắt cô cùng hắn cho gà ăn, trông củ cải cùng hắn mà hắn còn hôn ha hôn hờ trên choker cô khi cô đang phải giang nắng để tưới củ cải cho hắn. Cô đang phụng phịu lâu lâu thì hắn lại lôi máy ảnh ra chụp rồi rửa ra một loạt hình “xấu không thể tả được” của cô và dán khắp nhà khiến cô phải vất vả lắm mới thu dọn hết chúng, nhưng rồi hôm sau lại thấy hắn dán lên như cũ. Cô phải làm sao khi mà hắn đang giữ hình gốc kia chứ. Cô có thể kiện hắn tội xâm phạm quyền hình ảnh không nhỉ?

Không những thế, hắn ta một mực không chịu ăn đồ ăn Đăng Minh làm, hắn nói ăn đồ ăn không rõ nguồn gốc sẽ dễ bị đau bụng và nhất định không cho cô nhận đồ ăn mang về với lý do để đồ ăn đó nhờ hắn không may ăn phải thì sao. Thêm nữa, thay vì trước đây hắn có xe đến tận nhà đón hắn đi làm còn cô thì đi bộ đến công ty vì cũng không xa lắm thì giờ hắn cũng một mực bắt cô phải lên xe đi làm cùng hắn vì sợ mẹ

chồng cô phát hiện không đi làm cùng nhau thì không hay. Nhưng cô một mực không đồng ý vì trước giờ cô không quen cùng hấn đi làm, cô vẫn đi làm cùng với Đăng Minh như bình thường. Nhưng rồi cuối cùng, hấn yêu cầu cô nghỉ việc bởi hấn không muốn trong mắt người khác “phu nhân” của hấn phải đi làm vất vả, người ta sẽ nói hấn không biết thương vợ, ảnh hưởng đến hình tượng của hấn và suy ra cô vi phạm hợp đồng. Cái lý lẽ như vậy cô nghe không lọt và chắc chắn là còn lâu cô mới đồng ý thỏa hiệp với hấn.

Cô thật sự không hiểu sao hấn có thể đối xử với cô như vậy, nhưng thứ cô thích thì hấn đều thay thế hết tất cả bằng thứ hấn thích với một lý do đây là nhà hấn, lại còn bắt cô nghỉ việc. Thật quá trẻ con. Không thêm đôi co với hấn, cô cũng không thêm nói chuyện với hấn nữa. Chính vì thế mà hấn sau nhiều lần bị què vì nói chuyện với cô mà cô không thêm đáp lời thì hấn cũng quay sang giận dỗi mà không thêm nói chuyện với cô nữa.

Những ngày này trong nhà, đối với cô thì hấn không khác gì bức tường. Cô coi hấn như không tồn tại. Nhưng cô đâu có ngờ hôm nay sau khi đi thăm mẹ cô trở về, khi cô và hấn vừa bước xuống xe thì giật mình phát hiện ra mẹ chồng cô đang đứng trước cửa nhà để đợi bọn cô.

Cũng may sau sự việc với Đăng Minh lần trước, cô và hấn đã thống nhất là sẽ để đồ đạc của bọn cô trong phòng hấn để tránh có sự viếng thăm bất ngờ như thế này còn ngủ thì cô vẫn sẽ ngủ trong “phòng em bé” nên khi mẹ cô chồng cô bước vào nhà cũng không thấy có gì là bất thường.

Nhưng không có gì bất thường chứ không phải mọi chuyện sẽ diễn ra bình thường bởi vì mẹ chồng cô nói rằng sẽ ở đây với bọn cô một thời gian vì bà đang giận dỗi ông chủ tịch vì ông không quan tâm đến bà. Nghe thấy vậy thì cô nhìn Hoàng Phong đầy lo lắng, không thể để bà chủ tịch ở đây được!

Cô ra sức khuyên can bà nên suy nghĩ kỹ, rằng ông chủ tịch do quá bận rộn nên mới không có thời gian quan tâm bà. Nhưng rồi bà một mực không chịu ra về vì bà muốn cho ông chủ tịch biết thế nào là giá trị của một người phụ nữ, thêm nữa là bà rất nhớ vợ chồng cô nên sẽ ở đây chơi với vợ chồng cô vài ngày. Thế nên cô và hấn cũng chỉ còn biết nhìn nhau ngao ngán.

Và cái việc đáng lo lắng nhất cũng đến.

Đêm hôm đó, mẹ chồng cô lại vui vẻ đẩy cô và Hoàng Phong vào phòng và đóng cửa lại kèm theo một lời chúc ngủ ngon cùng với một ánh nhìn lấp lánh. Bà còn nhấn mạnh rằng bà sẽ ngủ ở phòng cháu nội của bà và sẽ không làm phiền hai bọn cô. Lại một lần nữa, cô và hấn bị bà dồn vào chung một phòng.

Cô và hấn lại nhìn nhau không biết nói gì. Có lẽ do vẫn còn tức giận nhau nên hành động của cô và hấn bỗng nhiên ngược ngáp. Đang định mở miệng hỏi hấn sẽ phải ngủ như thế nào, xong cô đã thấy hấn nhảy lên giường và nằm xuống, đúng là đồ con trai nhỏ mọn thù dai, cô không thêm chấp với hấn. Nếu hấn đã nằm trên giường thì cô sẽ nằm dưới sàn vậy, dù gì đây cũng là phòng của hấn nên cô không thể đòi hỏi chủ quyền được.

Đang d

ình nằm xuống thì cô bỗng nghe tiếng gõ cửa. Cô vội chạy ra mở cửa thì thấy mẹ chồng cô đã nở nụ cười trìu mến nói rằng bà muốn tham quan phòng của bọn cô, cô hơi e dè nhưng không dám ngăn cản bà.

Bà bước vào trong phòng nhìn một lượt rồi quay sang mắng Hoàng Phong rằng trong phòng có phụ nữ mà sự nức mùi nước hoa đàn ông, rồi bà quay sang hỏi cô rằng có phải hấn bắt nạt cô không thì cô vội vàng giải thích rằng không phải, bởi nếu mà cô dám hé răng nói với bà chủ tịch một câu về việc hấn bắt nạt cô thì cuộc sống của cô từ nay về sau sẽ chỉ còn một màu xám xịt, giữa hấn và bà chủ tịch thì tốt nhất không nên dùng bà chủ tịch để đối đầu với hấn bởi cô phải sống chung với hấn về sau nữa mà. Phải nhận nhận, phải nhận nhận, tự lực cánh sinh là tốt nhất.

Đang mải suy nghĩ thì cô lại nghe thấy tiếng bà chủ tịch mắng Hoàng Phong rằng hấn không được xịt cái mùi nước hoa của hấn trong phòng nữa, vì nó sẽ làm cho Thiên An khó chịu vì chính bà cũng thấy khó chịu và phụ nữ mà khó chịu thì không thể nhanh chóng sinh em bé được.

Nghe đến đây thì mặt cô bỗng đỏ bừng vì xấu hổ. Quay sang nhìn hấn, thấy mặt hấn lại lạnh tanh thì cô lại khấn trương giải thích với bà chủ tịch:

“À, mẹ, cái này không phải do chồng con xịt đâu, là do...do con xịt đó mẹ, con thích cái mùi này!” Ấc, sao mà cô có thể nói rằng mình thích cái mùi này cơ chứ. Đúng là vội vàng quá thì sẽ không nói được cái gì ra hồn.

Nghe đến đây thì bà chủ tịch thoáng sững người, xong cô thấy hai má của bà bỗng đỏ lên, quay sang Hoàng Phong thì thấy mắt hấn ta lấp lánh ý cười.

Rồi bà chủ tịch chúc bọn cô ngủ ngon và nhanh chóng đi ra ngoài, cửa phòng lại đóng lại. Cô thở hắt ra ngoài, coi như qua được một ải, tuy hơi xấu hổ một chút nhưng không đắc tội với ai hết, cũng như không làm lộ tẩy cái gì hết, thật là may mắn.

Cô quay đầu lại phía sau thì mặt cô bỗng dâm sầm vào một cái gì đó. Ngẩng mặt nhìn lên.

Là hấn!

Không hiểu sao khi nhìn vào đôi mắt hấn, đôi mắt ấy lại thoáng hiện ý cười, cô lại bối cúi đầu xuống, cô nhanh chóng đi lại phía dưới sàn nằm xuống. Trái tim bỗng nhiên hồi hộp, cô quay người về phía tường nhắm mắt và cố tự trấn tĩnh lòng mình.

Những tưởng mọi chuyện đã êm xuôi khi nghe thấy tiếng bước chân của hấn tiến về phía gần giường và tiếng kéo chăn loạt xoạt. Cô thở hắt ra nhẹ nhõm.

Nhưng...

Bỗng nhiên cô thấy cả người bị ai đó nhấc bổng lên. Đang hoảng sợ thì cô đã nằm trọn trong tay hấn. Cô sợ ngã nên hốt hoảng vòng tay ôm lấy cổ hấn. Cô thấy hấn sững người xong nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, hấn vững chãi bước lại phía giường, hấn đặt cô nằm xuống giường, mắt vẫn nhìn cô chằm chằm. Người cô cứng đờ, miệng lắp bắp:

“Anh...anh đang làm gì vậy?”

Do cô nằm đè lên cánh tay của hấn, nên mặt hấn vẫn để gần sát ngay mặt cô. Cô cảm thấy hai má mình bỗng nóng lên, cô cảm nhận được hơi thở của hấn, cảm thấy mùi nước hoa trên người hấn, cảm thấy đôi mắt của hấn nhìn cô, không hiểu sao cô bỗng nhiên nhắm tịt mắt.

Bỗng cô thấy tiếng hấn phì cười, xong hấn gỡ tay ra và đứng thẳng dậy. Hấn nói:

“Cô làm đang gì vậy?”

Thấy hấn đứng dậy thì cô cũng mở mắt ra, cô cảm thấy rất xấu hổ. Cô không hiểu tại sao lúc này cô lại nhắm mắt lại như vậy. Khi mở mắt ra cô cảm thấy mặt cô còn nóng hơn lúc này. Hấn lại càng cười lớn và đi sang nằm ở phía bên cạnh.

“Cười cái gì mà cười!” Cô phụng phịu kéo chăn che mặt.

Hấn ta nằm yên gác tay lên trán ra vẻ cố gắng nén cười. Cái tên này, muốn chọc cho cô ngại chết đây mà. Đang không biết phải làm thế nào thì cô lại nghe thấy tiếng hấn nói:

“Thích mùi nước hoa sao?”

“Không có!”

Xong hấn lại nhếch mép cười. Cô trúng bẫy của hấn rồi. Đêm rồi mà vẫn còn xui xẻo.

Cô bực mình định bước xuống dưới sàn để ngủ. Đang định bước xuống thì hấn cầm tay cô giật lại. Cô lại lơ trớn, nằm đèn lên người hấn. Cô lại tròn mắt nhìn hấn, dường như hấn cũng thoáng giật mình vì hành động của chính mình, xong hấn nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, hấn nói:

“Cứ ngủ ở đây đi, không biết lúc nào mẹ lại xông vào còn tôi thì không thể thức cả đêm để canh cho con gà cô ngủ được!”

Lời nói của hấn làm cho cô lại nhớ đến cái hôm bà chủ tịch tự ý mở cửa mò vào phòng của bọn cô khi còn ở Nha Trang. Đúng là không thể cứ phải lo lắng thấp thỏm mà ngủ như vậy được. Với lại việc cô và hấn nằm chung một giường với nhau cũng không phải là lần đầu. Vừa suy nghĩ, cô đã thấy hấn thả tay cô ra

và quay lưng về phía cô như hấn đã từng làm, hấn còn mở miệng nói là cô đừng vì thích mùi nước hoa của hấn mà nhân lúc hấn ngủ giờ trò với hấn. Xì, cô thềm vào. Nghĩ thế rồi cô cũng nằm xuống kéo chăn và nhanh chóng nhắm mắt dễ giấc ngủ. Thật uổng công lúc này cô cũng có chút hồi hộp, hấn thực sự không phải là đàn ông mà.

Nhưng khi hấn chìm sâu vào giấc ngủ thì cô vẫn còn thao thức. Hấn trở mình quay mặt về phía cô. Trong ánh đèn ngủ, cô phát hiện ra hấn thực sự rất đẹp. Lông mày rậm, sống mũi cao và đôi môi mỏng. Nhìn vào đôi môi ấy không hiểu sao cô lại bất giác mỉm cười. Đôi môi này để hấn nói những lời bá đạo, để hấn chọc giận cô, để hấn làm người khác bật vía, nhưng cũng là đôi môi này an ủi cô, mỉm cười với cô và đã từng hôn cô. Cô bỗng nhận ra cô và hấn đang ở rất gần nhau, và nhìn hấn có giấc ngủ ngon lành như vậy, cô bỗng mong muốn có thể ở bên hấn và dỗ cho hấn những giấc ngủ bình yên như vậy. Cảm giác bỗng nhiên chùng chênh, có một cái gì đó len lỏi trong tâm tư của cô bỗng nhiên cuộn trào.

Rồi cô chìm dần vào giấc ngủ. Đêm hôm ấy, cô mơ màng nhìn thấy một người con trai nhẹ nhàng ôm lấy cô có, mũi cô thoáng ngửi thấy một mùi hương dịu nhẹ và cô cảm nhận mơ hồ một nụ hôn lên trán mình. Cô không nhìn rõ gương mặt người đó. Có phải Khải Hưng hay không? Cô vẫn mơ về anh sao? Nhưng những cảm nhận từ giấc mơ này sao lại chân thực đến vậy. Nó như vừa xoa dịu nhưng cũng vừa bóp nghẹn trái tim cô.

Một đêm dài trôi dạt trong cảm xúc và mộng mị.

14. Chương 14

Chương 14: Hạnh phúc

Mẹ chồng cô chỉ ở cùng với bọn cô thêm một ngày nữa, rồi hôm sau bà cũng từ biệt vợ chồng cô để ra về. Nhưng bà một mực không chịu về nhà dù ông chủ tịch đã đích thân đến đón mà quyết định sẽ đi thăm “anh chị sui”. Nhìn cảnh ông chủ tịch bị bà bỏ rơi đứng giữa sân nhà cô như vậy, cô cũng cảm thấy tội nghiệp cho ông. Ông thực sự rất thương yêu và cưng chiều bà. Nhưng sao cái tên Hoàng Phong này không có chút nào di truyền từ ông vậy. Hấn ta đối xử với phụ nữ không có chút thương hoa tiếc ngọc nào. Lắm lúc quá tức tối với hành động của hấn đối với mình cô đã nghĩ, có phải vì cái tính tình quái dị này mà hấn mới bị “đá” hay không. Nhưng đây là suy nghĩ của cô thôi, còn giờ thì cô không dám đụng đến cái tên đó. Dù gì thì cô cũng phải tự biết yêu thương và bảo vệ bản thân của cô trước đã. Cô không muốn bỗng nhiên ôm thêm một núi công việc vào thân nữa.

Nhưng nói về cái ngày thứ hai bà chủ tịch ở nhà cô thì lại một lần nữa thấy sợ hãi. Hôm đó, ban ngày cô và Hoàng Phong phải đi làm nên chỉ có một mình bà ở nhà. Đến tối sau khi đi làm về, mọi chuyện diễn ra hết sức bình thường nhưng cô thấy có cái gì đó lấp lách trong đôi mắt của bà khi nhìn cô và Hoàng Phong. Cô bỗng cảm thấy bất an nhưng khi nói với cái tên Hoàng Phong thì hấn chỉ hơi nhíu mày mà không nói gì. Nhưng rồi sáng hôm sau khi tiễn bà chủ tịch ra về, cô hốt hoảng khi phát hiện ra trong phòng khách có gắn camera, cô và Hoàng Phong đi lục lọi khắp trong nhà thì phát hiện ra phòng nào cũng có 1 cái camera rất nhỏ được gắn trong một chỗ kín. Bà chủ tịch đúng là nguy hiểm quá.

Hoàng Phong dường như vô cùng tức giận, hấn gọi điện ngay cho bà chủ tịch nhưng điện thoại liên tục báo bận. Tức mình hấn mang tất cả số camera đó gắn vào mái chuông gà của hấn. Mẹ nào con nấy, tên này cũng nguy hiểm không kém.

Cô và hấn kết hôn đã được hơn ba tuần, mọi chuyện trong nhà thì dường như vẫn được giữ kín nhưng dường như mọi người xung quanh đang hết sức tò mò về cuộc sống riêng của cô và hấn. Chẳng là, hấn vốn là một người không có nhiều thông tin được công bố cho công chúng, nhưng màn cầu hôn của hấn đối với cô đã trở thành một sự kiện hot được nhiều người biết đến, chính vì thế mà mọi người đã tò mò lại càng tò mò hơn. Không những thế, vì quá đẹp trai (cái này thì cô không đồng ý lắm) mà lại có xuất thân từ “Hoàng gia” nên số lượng fan hâm mộ của hấn tăng lên nhanh chóng, con số này đã vượt ra khỏi ranh giới công ty của cô và phần lớn là người hâm mộ hấn đều là con gái. Trên mạng, hấn còn có một fanpage với số lượng người theo dõi lên đến con số trăm ngàn. Nhưng như thế thì chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cô cho đến khi cô phát hiện cô cũng là một người nổi tiếng cùng với hấn và mức độ nổi tiếng cũng không thua kém gì hấn. Nhưng mà thay vì hâm mộ thì mọi người lại thành lập cho cô một hội Anti. Ngồi nhìn những con

người này thỏa sức nói xấu cô, chửi ẽo cô thì cô đến là một mỗi nào là “mèo mù vớ cá rán”, nào là “chuột sa chính gạo”, hơn nữa họ còn so sánh cô và Hoàng Phong với hình ảnh “hoàng tử và phù thủy”.... Trước đây cô từng mong muốn mình được nổi tiếng, nhưng nổi tiếng như thế này thì làm sao cô chịu được. Tại sao cô lại gắn hình ảnh của mình với hắn để rồi giờ phải gánh chịu gạch đá của dư luận như thế này chứ.

Nhưng cô cũng biết, đối với những chuyện phiếm trên mạng thì cũng giống như chuyện trong công ty của cô mà thôi. Suy nghĩ nhiều chỉ làm cô đau đầu mà cũng không giải quyết được gì. Nhưng cô im lặng không có nghĩa là cô sẽ ngồi im.

Nhưng ngày này nhìn bản mặt của tên Hoàng Phong được hâm mộ kia lại làm cô cảm thấy khó chịu. Cô cũng không biết tại sao lại khó chịu khi nhìn hắn được các nhân viên nữ trong công ty bữa vậy hỏi han công việc, tặng quà tặng bánh, cũng không biết sao đôi khi đang đi cùng cô, hắn lại được một số người xin chụp ảnh cùng, mà những người này đa phần là con gái thì cô lại cảm thấy bức bối. Và nhất là cái tên đó lại bỗng nhiên nhiệt tình và thân thiện chụp ảnh cùng họ. Vừa chụp ảnh hắn còn đưa mắt nhìn cô nhếch mép cười. Còn cái con người là cô đây dù đứng bên cạnh hắn thì những kẻ hâm mộ hắn kia chỉ coi cô như không khí mà thôi. Có lẽ giờ cô đã hiểu cảm giác của một kẻ không nổi tiếng đi cạnh một ngôi sao rồi. Cảm giác đó là: bức mình!

Cô thực sự không chịu đựng được tình cảnh hiện tại cứ suốt ngày phải ở nhà dọn dẹp và nhìn vẻ mặt đắc ý của cái củ cải độc ác kia thế nên vào tối thứ bảy Đăng Minh nhắn tin muốn rủ cô cùng đi xem nhạc kịch với hắn vì hắn có được hai vé nhạc kịch “Romeo và Juliet”. Đúng là thể loại cô thích và cô cũng muốn giải trí một chút cho khuây khỏa đầu óc nên cô đã nhận lời.

Sáng chủ nhật, sau khi chọn inh một bộ trang phục thoải mái. Cô nhanh chóng bước ra ngoài vì Đăng Minh đang chờ cô ở ngoài. Bước ra đến phòng khách, cô thấy Hoàng Phong đang ngồi ung dung trên ghế sofa để lau chùi máy ảnh. Cô thấy hắn chăm chú thì không thêm nói gì với hắn mà định đi thẳng ra ngoài. Hắn vẫn giữ nguyên trạng thái chăm chú lau chùi máy ảnh, lên tiếng:

“Đi đâu?”

“Anh hỏi làm gì?”

Cô đi đâu thì cần gì phải nói cho hắn biết, hắn ở nhà mà nói chuyện với fan hâm mộ của hắn đi.

“Nhà sắp có khách!” Hắn vẫn ung dung, thong dong như cũ.

“Ai?” Tại sao nhà sắp có khách mà cô lại không biết.

Nhưng cô chưa kịp nghe trả lời thì đã thấy chuông cửa reo lên, cô tưởng Đăng Minh đến tìm nên đã nhanh chóng đi ra phía cửa để mở cửa. Nhưng mọi việc đúng là hoàn toàn không theo ý muốn của cô mà.

Lúc này cô và hắn đang cùng mặc áo đôi, ngồi trên ghế sofa giữa phòng khách, khoác vai ôm eo thân mật và xung quanh cô là một phóng viên cùng với một quay phim.

Cô đang trả lời phỏng vấn cùng với hắn. Nhìn người phóng viên ngồi trước mặt cô đây, tâm trạng của cô lại bỗng trở nên chán chường.

Người phóng viên này tên là Lê Hòa, là phóng viên của tạp chí phụ nữ rất nổi tiếng. Bà là bạn của mẹ cô, cô biết bà từ khi còn rất nhỏ và trong những ngày mẹ cô ở bệnh viện bà cũng rất hay đến thăm mẹ cô. Chính vì thân thiết với mẹ cô nên bà đã nhờ mẹ cô sắp xếp cho bà được phỏng vấn vợ chồng cô, mẹ cô cũng vui vẻ nhận lời. Nhưng buồn cái là mẹ cô không hề liên lạc gì với cô về chuyện này mà chỉ thông báo với Hoàng Phong, và hắn thì không thêm nói gì với cô cho tới buổi sáng hôm nay. Vì là phỏng vấn vợ chồng nên cô không thể chuẩn bị chơi cùng Đăng Minh được. Mọi chuyện ngày càng không theo ý muốn của cô nữa rồi. Cuộc đời của cô đang bị Hoàng Phong chi phối và cô có cảm tưởng như tất cả những người thân của cô đều quay sang yêu quý hắn. Nếu có số phận thì nó đối với cô quá bất công rồi đây.

Lên báo thì phải giữ gìn hình tượng cho nhau như trong hợp đồng đã ghi nhận, thêm nữa cô còn phải tỏ vui vẻ với cái tên này để khi lên báo ai ai cũng có thể thấy rằng cô là người rất mực hạnh phúc. Cuối cùng thì cô vẫn phải gồng mình lên để nở nụ cười tươi tắn để chụp hình quay phim cùng hắn vậy.

Phóng viên và quay phim xin phép đi một vòng thăm quan nhà của cô. Đồng ý. Phóng viên muốn chụp hình một số góc trong nhà của cô. Đồng ý. Nhưng phóng viên muốn chụp hình cô và Hoàng Phong vui vẻ hạnh phúc bên nhau. Cô phải làm thế nào?

Nhưng chưa kịp biết phải làm thế nào thì cái tên Hoàng Phong đã vui vẻ nhận lời. Chính vì thế mà phóng viên và quay phim lại càng nhiệt tình dàn cảnh để chụp những bức ảnh “ấn tượng nhất” cho tờ tạp chí tháng sau. Thế là, trong phòng khách thì họ bắt cô cùng hấn ngồi uống trà – cười – nói – vui – vẻ. Trong nhà bếp thì họ bắt cô cùng hấn nấu cơm và – cười – nói – vui – vẻ. Ngoài sân họ cũng bắt cô cùng hấn dọn dẹp và chăm sóc khu vườn và – cười – nói – vui – vẻ. Rất may trong phòng ngủ họ không bắt bọn cô cười nói vui vẻ nữa nhưng lại bắt bọn cô thay đồ ngủ và nằm lên giường, họ bắt cô nằm dựa đầu vào vai hấn, đôi mắt phải quay sang nhìn hấn trìu mến. Cô không biết phải làm sao với cái điệu bộ đáng xấu hổ này, thôi thì đành làm nhanh nhanh cho xong. Nghĩ thế, cô quay sang nhìn hấn.

Nhưng khi quay sang nhìn vào đôi mắt của hấn, cô và hấn lại bỗng nhiên ngượng ngùng.

Những tưởng mọi chuyện đã xong xuôi thì phóng viên lại một lần nữa yêu cầu cô và hấn có một cử chỉ thân mật nào đó để họ chụp lại.

Cử chỉ thân mật cái gì chứ. Nằm như thế này để chụp hình đã là quá sức tưởng tượng của cô rồi. Trước giờ cô rất ghét đọc báo, và bây giờ lại cảm thấy càng ghét hơn nữa.

Đang mải suy nghĩ và loay hoay không biết làm thế nào thì cái tên Hoàng Phong kia lại nhanh chóng quay sang hôn lên trán cô. Cô sững người.

Hành động của hấn rất từ tốn, như thể đây là chốn không người. Sau khi hôn lên trán cô, hấn còn nhìn thẳng vào mắt cô cười hiền lành. Đôi mắt lấp lánh yêu thương. Không hiểu sao cô lại cảm thấy cảm giác này có phần quen thuộc. Tim cô lại đập liên hồi.

Sau khi chụp hình xong phóng viên và quay phim tặng cho bọn cô một cặp áo đôi, họ muốn cô và hấn mặc vào và ra phòng khách để trả lời phỏng vấn xong họ nhanh chóng đi ra ngoài.

Cô và hấn ngồi trên giường, cô vẫn chưa hoàn hồn sau hành động vừa rồi của hấn.

“Anh vừa làm gì vậy?” Cô nhìn hấn khó hiểu.

Thực sự cô không hiểu được tại sao hấn lại làm như vậy. Tự nhiên trong lòng cô hiện lên suy nghĩ rằng có phải hấn đã thích cô hay không?

Hấn nhìn cô nhếch mép cười xong chậm rãi bước xuống giường cầm lấy chiếc áo nam để đi vào nhà vệ sinh thay áo. Cô vẫn nhìn hấn chằm chằm. Đến cửa, hấn hơi dừng lại rồi lại với về điềm tĩnh không nhanh không chậm nói với cô.

“Giúp cô nhân đôi số người hâm mộ!”

Hiểu luôn! Hấn đúng là không có gì tốt đẹp cả. Cô tự tát vào mặt mình rằng lại thích suy nghĩ vớ vẩn rồi tưởng tượng lung tung mà. Một tên tài phiệt ranh ma như hấn, cô bị hấn lừa bao nhiêu vớ rồi vẫn chưa biết sợ. Đôi với hấn phải luôn cảnh giác đề phòng mới được, nhất định không để cho hấn có cơ hội mang cô ra làm thú tiêu khiển cho hấn nữa. Cô thực sự ghét cái tính hay tưởng bở và mơ mộng của mình. Nhưng sao cô lại có cảm giác hơi hụt hẫng nhỉ?

Thực sự là cô thờ không nổi với những hành động sến súa được giàn xếp như thế này. Ra đến phòng khách ngồi để trả lời phỏng vấn thì bọn họ vẫn bắt cô và hấn quàng vai bá cổ để chụp hình. Nhưng bọn họ lại hứa hẹn sẽ chọn một bức ảnh đẹp nhất để làm bìa

tạp chí. Sao cô xem trong phim thì những tên nhà giàu như Hoàng Phong phải cảm thấy khó chịu khi có người soi mói cuộc sống riêng tư chứ nhỉ? Sao hấn lại có thể thân thiện và vui vẻ như thế này không biết? Hấn là một thể loại đột biến hay sao?

Nói về chiếc áo đôi hôm nay, không viết là vô tình hay hữu ý mà hai chiếc áo được tặng là hai chiếc áo phong màu xanh da trời, trên mặt áo in hình một đôi gà con ngộ nghĩnh. Cô thiết nghĩ, có phải phóng viên muốn trêu cô hay không mà lại cho cô mặc áo hình con gà, bởi cái tên Hoàng Phong kia cứ suốt ngày gọi cô là gà này gà nọ. Đến là bực mình. Mà đáng lẽ trên áo của hấn nên in hình một con đười ươi mới đúng. Nếu mà

hắn mặc áo như vậy thì người ta sẽ tưởng hắn đem hình mình ra để in lên áo cũng không biết chừng. Nghĩ đến đây thì cô có chút hào hứng.

Đang mải miết trong những suy nghĩ thì câu nói của phóng viên lại làm cô giật mình quay về hiện tại. Bà nói sẽ hỏi bọn cô một số câu hỏi và mong bọn cô sẽ trả lời thật lòng vì đây là câu hỏi được đọc giả gửi đến. Cô gật đầu đồng ý vì cũng muốn nhanh nhanh kết thúc cái buổi phỏng vấn này để còn gọi điện thoại cho Đăng Minh, chắc giờ hắn ta đang giận cô lắm đây.

Và phóng viên bắt đầu hỏi.

“Hai người lưu tên nhau trong danh bạ là gì?”

Cô không cần suy nghĩ đáp: “Củ cải độc ác!” và quay sang hắn cười trêu mếu với đôi mắt hấp háy. Cô thích câu hỏi này!

Hắn cũng quay sang cô nhếch mép như cái kiểu hắn vẫn thường làm, nhưng hắn không nói mà đưa màn hình điện thoại cho phóng viên đọc. Nhìn vào danh bạ điện thoại, phóng viên đọc thành tiếng: “Gà mái khóc nhè!”

Cô tức giận quay sang nhìn hắn thì bắt gặp ánh mắt đầy đắc ý của hắn. Cái tên này, hắn dám lưu tên cô là gà mái khóc nhè. Hắn được lắm, hãy chờ mà xem.

Phóng viên lại tiếp tục câu hỏi tiếp theo:

“Hai người biết gì về sở thích của nhau?”

Cô không cần nghĩ nhiều vì trong đầu cô đã hiện lên một núi củ cải. Cô nhanh chóng trả lời phóng viên rằng hắn ta thích củ cải và cũng thích chụp ảnh nữa. Tại câu này cô không biết phải làm cách nào đối phó với hắn nên đành trả lời thật thà và dành cơ hội phục thù trong câu hỏi sau.

Cô trả lời rồi quay sang nhìn hắn, cô thấy đôi mắt hắn lấp lánh khi nghe thấy câu trả lời của cô. Phóng viên quay sang chờ câu trả lời từ hắn thì hắn tỏ ra suy tư, lưỡng lự một chút. Cô cảm lý định nhấp một chút nước, cái tên này, hắn có biết gì về cô đâu, không bắt ngờ!

“Cô ấy thích mùi hương của tôi!” Hắn bình tĩnh nói.

Sặc! Hắn vừa nói cái gì vậy? Mùi hương gì cơ? Cô tròn tròn mắt nhìn hắn rồi quay sang nhìn phóng viên cùng quay phim đang che miệng cười. Sao bỗng nhiên cô cảm thấy chóng mặt thế này nhỉ? Cô lại nhớ đến câu nói cô đã nói với mẹ chồng cô đêm hôm bà bước vào phòng hắn. Nhưng sao tên này có thể nói thành mùi hương của hắn. Lại còn nhấn mạnh rằng cô thích mùi hương của hắn. Cô vội vàng thanh minh:

“Ý của chồng tôi là mùi nước hoa ấy mà! Mùi nước hoa của anh ấy!” Cô cười xòa, xua xua tay.

Xong cô quay sang thì lại thấy hắn khề nhưn mày, nhếch mép cười gian xảo. Cái tên đáng ghét này!

Phóng viên khề đàng hắng và hỏi tiếp:

“Hai người quen nhau như thế nào?”

“Quen nhau ở công ty thôi, làm việc cùng nhau!” Lần này cô nhanh nhẩu nói trước khi hắn kịp dở trò gì đó bôi xấu cô trước mặt công chúng. Đáng lẽ cô phải nói rằng cô đã làm cho hắn bẽ mặt ở công ty khi trước nhỉ? Cô thận trọng quay sang nhìn hắn.

Nhưng trái với những gì cô suy nghĩ, hắn ta chỉ nhìn cô và nhìn phóng viên cười gật đầu. Cái tên nham hiểm này, hắn lại suy nghĩ gì trong đầu không biết.

Sau một hồi ghi chép, chọn lọc, phóng viên lại tiếp tục lên tiếng:

“Hai người biết nhau bao lâu thì tổ chức đám cưới?”

Trả lời sao bây giờ? Chẳng lẽ nói vừa biết nhau chưa đầy một tháng đã kết hôn à? Như vậy lỡ chẳng may mẹ cô đọc được thì làm thế nào? Đang mải suy nghĩ xem nên trả lời thế nào cho hợp lý thì đã thấy Hoàng Phong cất tiếng trả lời.

“Tôi biết cô ấy từ năm năm trước!”

Cái tên này cũng biết nói dối đó chứ. Năm năm quen nhau rồi kết hôn cũng hợp lý rồi. Cô gật đầu cười với phóng viên rồi quay sang nhìn hấn nhưng đôi mắt hấn đang nhìn cô không giống như một kẻ vừa nói dối. Đột nhiên trong đầu cô hiện lên câu hỏi về khoảng thời gian năm năm mà hấn nói đến ở đây là như thế nào.

Nhưng dòng suy nghĩ của cô nhanh chóng bị câu hỏi của phóng viên xua đi mất:

“Hai người đang hạnh phúc chứ?”

Cô cười gượng với phóng viên rồi gật đầu lia lịa. Chẳng lẽ lại trả lời với phóng viên rằng: hạnh phúc khi gì mà hạnh phúc. Thì đột nhiên cô thấy một cánh tay của Hoàng Phong vươn ra, khoác lên vai cô, cô quay sang nhìn hấn thì nghe thấy hấn chậm rãi trả lời:

“Hạnh phúc!”

Lại một lần nữa đầu óc của cô vận động hết công suất. Hấn nói rằng hấn hạnh phúc và nhìn vào khuôn mặt hấn kia thì không có chút gì như đang nói dối. Hạnh phúc sao?

Cô trả lời rằng cô hạnh phúc, nhưng như thế nào mới là hạnh phúc? Có một người chồng tài phiệt không biết làm gì như hấn sao? Hay là bị hấn biến thành osin không công trong nhà hấn? Hay là bị hấn mang ra làm trò tiêu khiển? Hấn coi việc sống chung với cô như vậy là hạnh phúc?

Cô mãi miết suy nghĩ về câu trả lời của hấn mà không nhận ra rằng, vì những trêu chọc và bận rộn hấn tạo ra cho cô mà cô dường như không còn thao thức bao đêm vì mất ngủ bởi chỉ cần đặt lưng xuống giường là cô đã ngủ thiếp đi mất. Vì lúc nào cũng phải để tâm trí đề phòng những lời nói mang đầy tính công kích của hấn mà cô không còn thời gian để suy nghĩ vẩn vơ về những chuyện trong quá khứ. Cô cũng không biết rằng từ khi ở cùng với hấn, trong mỗi giấc mơ của cô những hình ảnh đau buồn cũng đã được thay thế bằng những nụ cười và niềm vui. Và đêm đến, dường như có một bàn tay nào đó xoa đầu cô, cầm tay cô để cô cảm thấy ấm áp hơn, cảm thấy được chở che và vỗ về.

“Hai người yêu nhau chứ?”

Câu hỏi này của phóng viên làm cho không gian trong phòng khách bỗng trở nên im bật. Cô bối rối quay sang nhìn hấn. Cô dường như không ý thức được mình phải trả lời câu hỏi mà cô lại có một chút mong đợi câu trả lời từ hấn. Lòng cô bỗng nhiên hồi hộp. Hấn sẽ nói thật hay nói dối? Nhưng làm sao cô biết được hấn sẽ nói thật hay nói dối? Hấn yêu cô chứ?

Hoàng Phong dường như cũng khá bối rối với câu hỏi này của phóng viên, nhưng hấn ta chỉ suy nghĩ một chút. Cô nghe thấy lời nói của hấn lơ lửng rồi vang lên không nhanh không chậm.

“Có lẽ là...”

Có lẽ là gì? Tim cô bỗng nhiên đập nhanh. Cô nín thở.

Nhưng chưa kịp nghe hết câu trả lời thì điện thoại của cô đổ chuông. Là của bố cô. Chắc chắn như vậy, vì để không bị nhầm lẫn, cô đã cài riêng cho bố cô một nhạc chuông. Cô xin phép vội vàng đi nhắc máy.

Đầu dây bên kia là một giọng nói hốt hoảng. Bố nhắc cô và Hoàng Phong về nhà ngay lập tức. Cô bỗng nhiên run sợ. Đôi mắt lại như mờ đi trong sợ hãi. Đưa mắt về phía Hoàng Phong, cô chỉ còn nói được một từ “Mẹ!” thì hấn đã hiểu ra ngay vấn đề. Hấn vội vàng tức tốc xin lỗi và từ biệt phóng viên, lấy áo khoác, cô và hấn nhanh chóng lên xe về nhà cô.

Ngồi trên xe, cô lại bắt đầu có những suy nghĩ đáng sợ. Bàn tay cô bắt giắc rung lên vì sợ hãi. Mẹ cô phải làm thế nào bây giờ? Cô cố gắng tự trấn an mình bình tĩnh nhưng không hiểu sao trái tim cứ co thắt dồn dập, cảm giác khó thở ập đến.

Cô đang hoang mang cực độ thì có một bàn tay bỗng nhiên nắm lấy bàn tay của cô. Cô quay sang nhìn hấn thì bất gặp ánh mắt lo lắng của hấn cũng đang nhìn cô. Nhưng hấn vẫn nhẹ nhàng gật đầu trấn an cô. Tuy cảm giác lo lắng vẫn còn đó nhưng dường như cô cảm thấy bản thân không cô độc, trợ trợ.

Xe chạy chưa được bao xa thì lại có điện thoại báo bọn cô hãy đến thẳng bệnh viện vì mẹ cô đã được đưa đến bệnh viện rồi. Nhanh chóng chuyển hướng xe, bọn cô nhanh chóng chạy đến bệnh viện nơi mẹ cô vừa được chuyển đến.

Đến nơi, cô thấy bố cô đang ngồi ngoài phòng cấp cứu nghe điện thoại của em cô gọi về. Thiên Phúc không thể về vì nó đang phải thi hết học kì, đám cưới của cô nó cũng chỉ sắp xếp về được ba ngày. Cô nghe thấy giọng bố trấn an nó rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cô lo lắng nhìn vào phòng cấp cứu, bố cô dù cũng đang hết sức lo lắng nhưng cũng vỗ về trấn an cô rằng mọi chuyện sẽ ổn.

Nhìn vào đôi mắt của bố, cô cảm nhận được sự lo lắng tột cùng. Bố đã phải cố gắng nhiều thế nào để có thể trấn an cô như vậy? Cô và hần lặng lẽ ngồi xuống hàng ghế chờ bên ngoài cửa phòng cấp cứu. Nhìn hình ảnh bố đang chống tay cúi gằm đầu xuống, cô lại càng cảm thấy nhói lòng.

Cô đứng lên, nói rằng sẽ đến lễ đường để cầu nguyện. Bởi cô không thể ngồi nhìn bố như vậy được nữa. Nhìn bố như vậy, cô lại nghĩ đến hình ảnh của mẹ vẫn cười nói vui vẻ dù đang phải chịu những đau đớn tột cùng đang dày vò thể xác. Cô có thể thấy hết được điều đó nhưng không thể sẻ chia. Và như vậy khiến cô cảm thấy quá đau lòng.

Bệnh viện này là một bệnh viện quốc tế nên phía trong bệnh viện có một giáo đường nhỏ dành cho người nhà bệnh nhân đến cầu nguyện. Mỗi lần đến đây cô đều vào đây để cầu nguyện ẹ cô có thể nhanh khỏi bệnh. Giáo đường vắng người, cô nhẹ nhàng quỳ xuống và chắp tay cầu nguyện. Cô cầu xin thượng đế hãy ban ẹ một phép lạ, hãy giúp bà khỏi bệnh, khỏe mạnh sống bên cô.

Nhưng những hình ảnh của hiện thực làm cho lời cầu nguyện của cô nghẹn lại. Cô lại tự hỏi bản thân rằng trên đời này có thượng đế hay không? Trên đời này có phép lạ hay không? Tại sao người không nghe tiếng cô cầu nguyện? Cô đã tin người như vậy mà sao...

Nghĩ rồi bỗng thấy nước mắt trào ra, cô gục mặt xuống bàn cầu nguyện. Cô thực sự rất sợ hãi, sợ sẽ có điều gì không hay xảy ra ẹ cô.

Cô dường như cảm thấy có một bàn tay để lên vai cô. Cô quay đầu nhìn sang, thì ra là Hoàng Phong. Tại sao hần luôn xuất hiện những lúc cô đang khóc như vậy. Nhưng tại sao khi nhìn thấy hần cô lại không thể kìm được lòng mình, mặc kệ xấu hổ, cô vẫn khóc, nước mắt giàn dụa nhìn hần.

Đang định tiếp tục gục mặt xuống để khóc tiếp thì cô thấy hần nhẹ nhàng đỡ cô dậy, hần vòng tay ôm lấy cô, để cô dựa đầu vào vai hần. Hần vuốt tóc cô, xoa đầu an ủi cô. Không hiểu sao trước những hành động này của hần cô lại càng khóc lớn, tiếng nấc nghẹn ngào vang lên. Nhưng hần vẫn yên lặng không nói gì mà chỉ ngồi

đó, vỗ nhẹ lên vai cô an ủi.

Một lần nữa, cô lại muốn dựa dẫm vào hần, muốn được hần che chở. Muốn nép vào hần như thế này bây giờ vào mãi sau. Bàn tay của hần như xoa dịu trái tim thổn thức trong lòng cô, xóa nhòa đi những lo lắng trong lòng cô.

Khi đang khóc vì đau lòng, người ta sẽ không cần một người đến an ủi mình đừng khóc mà chỉ cần một người ngồi im lặng vỗ về. Để cảm xúc trôi đi theo dòng nước mắt. Để ta có thể yên lòng rằng ít nhất cũng còn một người có thể lắng nghe tiếng nói chân thật từ trái tim mình. Chỉ cần như thế, tâm hồn sẽ thanh thản hơn.

Hần lúc này đối với cô là như vậy. Không, đã rất nhiều lần hần đối với cô là như vậy. Một người có thể hiểu được cảm xúc của cô. Đồng cảm với cô và xoa dịu đi nỗi đau trong lòng cô. Dường như hần đã trở thành thuốc của cô thật rồi.

Còn cô dường như đã nghiện mất rồi!

15. Chương 15

Chương 15: Thiên ân – Thiên an

Những ngày này cô đều ở trong bệnh viện cùng bố cô để chăm sóc mẹ mình. Mẹ cô đã qua cơn nguy kịch nhưng bà vẫn hôn mê và bác sĩ nói với gia đình cô rằng tỉ lệ để bà tỉnh lại là rất ít vì khối u đã quá lớn, bác sĩ còn khuyên bố con cô nên chuẩn bị tinh thần. Bố cô khi nghe tin này thì vô cùng suy sụp, cô cũng như thế nhưng lại thiết nghĩ chỉ còn cách cố gắng đứng thật vững để lo lắng ẹ cô vì cô biết nếu ngay cả bản

thân cô cũng suy sụp thì tất cả mọi thứ sẽ đổ vỡ hết thảy. Đôi khi cố gắng là cách duy nhất giúp con người ta tồn tại.

Cô nói với Hoàng Phong rằng muốn tạm thời nghỉ việc ở công ty, hần không may suy nghĩ mà đồng ý. Hần nói việc chăm lo cho sức khỏe của mẹ cô là quan trọng và điều này sẽ giúp cô không phải ân hận về sau. Cô lý nhí mãi mới có thể nói với hần tiếng cảm ơn.

Đã hai ngày liền cô không ngủ để chăm sóc cho bố mẹ cô. Không phải là cô không muốn nghỉ ngơi nhưng bởi cô không thể nào chợp mắt được. Không khí trong bệnh viện thật hết sức nặng nề. Nhưng đó chỉ là một phần bởi trong cô lại dấy lên những lo lắng khác nữa.

Sau buổi tối Hoàng Phong an ủi cô trong giá đỡ bệnh viện, cô dường như cảm nhận được có gì đó khác biệt trong cảm xúc của mình. Cô không hiểu sao khi cô không được về nhà và nhìn thấy gương mặt tỉnh bơ của hần khi châm chọc cô thì cô lại cảm thấy khó chịu. Khi ăn trưa cô lại nghĩ không biết có ai mang cơm trưa lên văn phòng cho hần hay không. Khi tối về thì lại lo lắng không biết có ai giúp hần tưới củ cải, cho gà ăn và giúp hần nấu bữa tối hay không. Rồi khi hần chưa vào thăm mẹ cô thì cô lại trông ngóng hần. Cô không hiểu tại sao mình lại như vậy. Nhưng rồi cô phát hiện ra, hình như cô nhớ hần.

Suy nghĩ này chỉ được cô chính thức xác nhận khi cô đang ngồi bóp tay chân ẹ và cô nhận ra có người đang đứng phía sau mình, theo phản xạ tự nhiên, cô cứ nghĩ rằng Hoàng Phong đã tới, cô vui mừng quay lại nhìn nhưng rồi lại hụt hẫng khi phát hiện ra người đến là Đăng Minh. Tuy chỉ thoáng qua thôi, nhưng dường như cô đang mong hần đến.

Cô bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi với cảm xúc của mình. Cô nhận thấy có điều gì đó không ổn. Dường như Hoàng Phong đối với cô đã không còn đơn giản là một người chồng hờ. Phải chăng cô đã bắt đầu có tình cảm với hần. Cô thích hần rồi sao?

Đang đi giữa hành lang bệnh viện để lấy chút nước ấm ẹ cô. Cô bỗng cảm thấy mệt mỏi và không còn biết gì nữa. Khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trên truyền nước trên một giường bệnh và Hoàng Phong đang gục đầu bên cạnh cô. Hình như hần cũng rất mệt mỏi.

Cô khẽ cử động cánh tay, vô thức muốn chạm vào mái tóc của hần nhưng rồi bàn tay cũng dừng lại trên không và cô lại bắt đầu sợ hãi. Cô đang muốn làm điều gì vậy?

Hần bỗng tỉnh dậy và thấy cô đã tỉnh dậy thì cười với cô và nói rằng cô do quá mệt mà ngất đi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏe, hần trấn an cô. Vừa nói hần còn vừa xoa xoa mái tóc của cô. Cô nghiêng đầu tránh né và nói rằng cô muốn ra ngoài đi dạo vì cảm thấy ngột ngạt. Hần cũng không ngăn cản mà cùng cô ra ngoài đi dạo.

Công viên bệnh viện về khuya.

Hình như mọi người đã đi ngủ hết, trên đường chỉ còn lác đác một vài người đang đi dạo. Cô và hần bước song song nhau nhưng không nói gì. Hoàng Phong cởi áo khoác ngoài khoác lên vai cô. Cô cảm ơn rồi cả hai lại không nói gì mà đi tiếp tục bước đi. Khi đến gần đài phun nước, cô chọn một ghế đá gần một cột đèn đường và ngồi xuống. Hần cũng ngồi xuống bên cạnh cô, vẫn điệu bộ đan tay và cúi đầu xuống, hần vẫn không nói gì.

Chẳng biết tại sao khi nhìn sang gương mặt có nét mệt mỏi của hần, cô bỗng cảm thấy xót xa. Không kìm được lòng mình, cô hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Cô lại thấy cái dáng vẻ đơn côi, trầm buồn trong đôi mắt của hần. Hần lại tịch mịch, cô quạnh như bóng đêm. Trái tim cô đập liên hồi.

Hần vẫn ngồi đó, yên lặng rồi bỗng nhìn sang cô, hần nói:

“Ở nhà một mình không sao chứ? 4 ngày!”

Hần đi đâu? Sao hần lại dùng vẻ mặt này để nói với cô.

“Lúc nào tôi chẳng ở một mình!...Uhm, anh đi đâu à?” Cô tỏ ra bình tĩnh.

Hắn không nhìn cô nữa mà đưa mắt nhìn ra phía xa.

“Công ty có chút chuyện, tôi phải sang Mỹ 4 ngày, không có tôi, nhớ tự chăm sóc bản thân!”

Công ty có chuyện, là chuyện gì? Hắn phải đi xa sao? Nhưng tại sao hắn lại dặn cô phải tự chăm sóc bản thân, hắn cứ tiếp tục như vậy sẽ làm cô có cảm giác rằng hắn đang thích cô và thật lòng quan tâm cô cũng không biết chừng. Nhưng đây là sự thật hay lại là ảo tưởng do bản thân cô tạo ra, cô có lại đang lừa dối bản thân mình một lần nữa?

Cô thực sự không biết nói gì mà chỉ gật đầu nhìn hắn. Trong lòng cô thoáng chút hi vọng rằng hắn cũng có tình cảm với cô. Hắn nhìn cô rồi lại nhếch mép phì cười trước thái độ của cô. Hắn hỏi cô có muốn mua quà gì không, cô lại tiếp tục không nói mà chỉ lắc đầu. Hắn vẫn giữ nụ cười ấy, đứng dậy nhét hai tay vào túi quần và nói:

“Vậy tôi sẽ làm em bất ngờ!”

Hắn gọi vừa gọi cô là gì? Tại sao lại gọi như vậy? Nhưng cô không những không cảm thấy khó chịu mà ngược lại còn cảm thấy trong lòng nhen lên chút cảm xúc rộn ràng. Hắn sẽ làm cho cô bất ngờ ư? Tại sao chỉ một câu nói của hắn thôi cũng đã làm cho trái tim cô bỗng cảm thấy ấm áp. Hắn cũng quan tâm cô mà, phải không? Vậy nên cô sẽ đến bên hắn, được chứ?

Câu nói của Hoàng Phong làm cô bỗng chốc cảm thấy hạnh phúc. Nhưng nó cũng dày vò bản thân cô trong khoảng thời gian hắn đi xa. Cô như lơ lửng giữa hai khoảng không gian, đấu tranh giữa hai suy nghĩ mà không thể nào thoát ra được. Hắn thích cô chứ? Hay chỉ là thực hiện lời hứa sẽ giúp cô chữa lành vết thương? Nhưng có một sự thật cô đã biết, rằng cô thích hắn mất rồi.

Nhưng dù lý trí của cô đã nhiều lần phủ định và căn dặn cô dẹp bỏ những tưởng tượng vớ vẩn rằng Hoàng Phong cũng thích cô sang một bên, bởi nó thấy dù hắn có đôi khi tỏ ra khó chịu, khó chiều nhưng hắn đối với ai cũng tốt như vậy và cô không phải là trường hợp đặc biệt. Và rằng hắn có chăng đối với cô chỉ là sự tội nghiệp mà thôi. Nhưng sâu trong trái tim của cô vẫn có gì đó thúc giục rằng hắn cũng quan tâm cô, yêu thương cô giống như cô vậy. Và trong cuộc chiến này, dù lý trí có mạnh mẽ nào thì kẻ thắng cuộc luôn là trái tim ngu ngốc ấy. Chính vì thế cô lại bắt đầu nuôi hi vọng.

Hai ngày trôi qua và cô vẫn miệt mài trong sự chờ đợi. Cô không nghĩ rằng mình lại có lúc nghĩ đến hắn nhiều như vậy. Đường như hắn chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của cô. Cô đang chờ hắn quay trở về. Và trông mong điều bất ngờ mà hắn sẽ mang đến cho cô. Cô muốn ra sân bay đón hắn trở về.

Đến ngày thứ ba, bà chủ tịch đến thăm bố mẹ cô và đưa cho cô một tấm thiệp. Bà nói rằng dù biết cô đang rất bối rối nhưng mong cô có thể đi dự buổi tiệc này thay cho Hoàng Phong vì hắn đang ở nước ngoài và công việc đang gặp chút vấn đề nên không thể về thăm dự. Theo như lời của bà thì đây là buổi tiệc quan trọng của gia tộc họ Hoàng, nó là buổi tiệc truyền thống hằng năm và cô là con dâu của ông bà thì không thể không đi, nhất là trong tình trạng chồng cô không thể tham gia được.

Cô hơi lưỡng lự, nhưng rồi bố cô cũng khuyên cô nên đi bởi đây là việc quan trọng đối với nhà chồng cô, rằng cô hãy yên tâm vì ông đã có thể tự chăm sóc ẹ cô. Và rồi cô cũng quyết định tham dự buổi tiệc này.

Vì là thiếu phu nhân của tập đoàn Estermir nên cô không thể ăn mặc đơn giản được. Bà chủ tịch đưa cô đi chọn một bộ lễ phục sang trọng màu đen ôm sát người với thân váy kéo dài, tóc búi cao và đeo một bộ trang sức kim cương lộng lẫy. Ngắm nhìn mình trong gương, cô thực sự cảm thấy bản thân như đã biến thành một người khác, sang trọng và quý phái. Nhưng cô lại có chút lạ lẫm với chính mình.

Như lời bà chủ tịch đã nói thì do công việc xảy ra chút vấn đề nên Hoàng Phong không thể đáp kịp chuyến bay sáng nay để về tham dự buổi tiệc này. Và chính từ lúc đó cô lại trong tình trạng trống vắng, cô mong một cuộc gọi từ hắn. Mong hắn sẽ gọi cho cô và để trực tiếp nói với cô rằng hắn bận mà không về được, hắn sẽ giải thích và xin lỗi vì đã thất hứa với cô. Nhưng rồi điện thoại không có lấy một tin nhắn hay một cuộc gọi nào từ hắn và cô lại thất vọng nhận ra rằng cô đối với hắn không quan trọng đến vậy. Nhét điện thoại vào trong ví, cô bước vào sảnh tiệc.

Một buổi tiệc hoành tráng với đủ mọi nghi thức long trọng. Trong tiếng nhạc du dương của dàn hợp xướng, bà chủ tịch dắt cô đi ra mắt tất cả mọi người. Với một nụ cười xã giao lịch thiệp cô vui vẻ chào đón tất cả

mọi người đến tham dự bữa tiệc. Người đến dự tiệc có cả Thiên Ân và vị hôn phu của cô ấy, Mạnh Huy – người vừa nắm quyền điều hành Vansenter cách đây vài tuần, không những vậy còn có cả Khải Hưng và Bảo Hân, và giờ cô mới biết Bảo Hân chính là con gái của một thương nhân là Việt kiều Úc và là chủ một nhãn hiệu đá quý lớn quốc tế. Thiên Ân và Bảo Hân gặp cô lại vui mừng hơn hởi như bạn thân lâu ngày. Bảo Hân liên tục nhắc nhở cô hãy đi tham dự đám cưới của Khải Hưng và cô ấy, nhưng lại tỏ ra tiếc nuối vì đám cưới của họ đã phải dời sang trung tuần tháng một vì gia đình Khải Hưng có một số trục trặc. Bảo Hân dù có chút tiếc nuối nhưng vẫn không dấu nổi vẻ hào hứng hạnh phúc khi sắp làm cô dâu. Lúc này cô mới nhìn rõ gương mặt của Bảo Hân, một gương mặt trắng xanh có phần nhợt nhạt được phấn trang điểm che khuất đi. Lại nhìn sang Khải Hưng, cô lại bỗng cảm thấy lạnh người vì những lời Khải Hưng đã nói với cô khi ở quán café hôm ấy.

Sau những màn biểu diễn của những nghệ sĩ chuyên nghiệp, khách mời lần lượt lên sân khấu góp vui. Vì đều là những người có tiền tài địa vị nên họ đều biểu diễn các thể loại như dương cầm, vĩ cầm, hay khiêu vũ, hát opera. Cô một phần vì lo lắng trước ánh mắt của Khải Hưng, một phần cảm thấy nhàm chán trước sự ồn ào của buổi tiệc nên nhanh chóng cáo từ và đi vào nhà vệ sinh.

Khi bước vào nhà vệ sinh, việc đầu tiên cô làm là mở điện thoại ra để xem. Màn hình vẫn im lìm. Nhưng suy nghĩ quẩn quanh lại bắt đầu dày vò bản thân cô. Cô lại nghĩ đến buổi tiệc cưới của Hoài Anh, khi Hoàng Phong nói với mọi người rằng cô là vợ anh, nhớ đến buổi tiệc sinh nhật khi Hoàng Phong cầu hôn cô. Giờ đây cô đã tham dự buổi tiệc này với tư cách là vợ của hắn. Nhưng đ

ối với hắn cô thực sự là gì? Có phải cô đã quá hi vọng rồi không?

Trang điểm lại đôi chút, tự trấn an bản thân và bước ra ngoài. Nhưng khi đi qua một căn phòng thì bỗng nhiên cô bị một người kéo mạnh vào trong và lấy tay bịt miệng. Cô hốt hoảng tính kêu lớn nhưng đã bị gương mặt của người đó làm cho im bật.

Khải Hưng? Anh lại muốn gì?

Khải Hưng ra hiệu nói cô đừng hét lớn, cô gật đầu và anh cũng bỏ tay ra. Cô hỏi anh đang làm cái gì vậy, anh nói rằng anh muốn nói chuyện với cô. Nhưng nói chuyện với cô sao lại phải chọn cái cách lén lút như thế này. Cô nói rằng không có gì muốn nói với anh và cô định bỏ ra ngoài bởi cô bỗng nhiên sợ hãi rằng sẽ có người nhìn thấy cảnh tượng này. Nhưng Khải Hưng lại đưa ra một mảnh giấy và hỏi rằng cô còn nhớ nó không?

Cô quay sang nhìn mảnh giấy trên tay anh, mảnh giấy anh vừa lấy ra từ chiếc ví màu da mà cô đã tặng cho anh từ rất lâu rồi.

Nhớ chứ! Cô còn nhớ như in cái mảnh giấy đó. Nó là một mảnh giấy nhỏ màu vàng cô đã khéo léo bỏ vào chiếc hộp đựng đầy một ngàn ngôi sao mà cô làm tặng anh ngày đó. Trong mảnh giấy ấy, cô viết nắn nót rằng:

“Em là một cô gái: thích viết vớ vẩn, hay nghĩ lung tung, lắm nhảm hát một mình một bài hát rồi lại buồn một mình, nhưng luôn chân thành khi yêu! Vậy nên nếu thấy em không đến nổi nào thì hãy yêu em, được không?”

Cô những tưởng anh sẽ không bao giờ biết và đã cất nó vào quá khứ, nhưng tại sao bây giờ anh lại lấy nó ra. Cô thấy nó được gấp vuông vắn và nhét vào một ngách nhỏ trong chiếc ví của anh. Những điều này là sao?

Anh nói với cô. Anh đã biết từ rất lâu rồi. Nhưng anh không tỏ ra cho cô biết rằng anh cũng thích cô từ lúc đó. Bởi anh có việc quan trọng cần phải làm. Anh lại một lần nữa cầm tay cô, xin cô hãy rời khỏi Hoàng Phong vì anh không muốn cô bị tổn thương. Anh muốn cô hãy sang Mỹ để chờ anh, anh sẽ mua vé cho cô.

Ở bên Hoàng Phong cô sẽ bị tổn thương còn ở bên anh thì cô sẽ không bị tổn thương ư? Là ai đã đẩy cô đến bước đường này? Cô không trách anh vì lúc bấy giờ cô nghĩ rằng tình cảm thì không thể đến từ một phía và anh hướng tình cảm về phía người con gái khác không phải là lỗi của anh, bởi tình cảm là thứ không thể khống chế được, cô đã chấp nhận sự thật rằng anh không thích cô và bắt đầu tìm mọi cách để quên đi. Nhưng khi cô bắt đầu quên đi thì anh lại muốn quay về. Lần trước anh nói anh không nhận ra được tình cảm của mình cho đến khi cô đi mất, và lần này anh lại nói rằng anh đã biết cô yêu anh và anh cũng yêu cô từ rất lâu rồi. Đâu mới là sự thật, tại sao anh lại như vậy, và tại sao lại đối xử với cô như vậy? Nếu những

lời nói vừa rồi của anh là thực thì cô thực sự không hiểu nổi việc quan trọng mà anh phải làm là gì đến mức phải để tình yêu của anh sang một bên mà kết hôn với một người con gái khác. Cô bỗng nhận thấy dường như anh lại quá xa vời đối với cô, một con người hoàn toàn khác, một con người mà cô chưa từng biết đến.

Nhưng tất cả mọi thứ đối với cô giờ đã không còn quan trọng nữa rồi. Anh đối với cô giờ đã là quá khứ. Làm sao để cô có thể đến bên anh trong khi mọi thứ của cô ở đây đang rất hỗn loạn và làm sao cô có thể yêu anh khi mà cô đã biết trái tim của mình đã mang một hình bóng khác. Cô bỗng nhiên thấy tội nghiệp cho anh, tội nghiệp cho cô, tội nghiệp ột tình yêu không có kết thúc đẹp đẽ của quá khứ. Cô nói với anh:

“Quá muộn rồi, Khải Hưng à!”

Rồi cô lê bước tiến ra phía cửa. Cô tiếp: “Quay lại thôi, mọi người đang chờ!”

Nhưng cô cảm thấy anh vẫn không hề cử động, chỉ thấy bàn tay anh nắm chặt lại, đôi mắt đỏ lên và nói gần từng tiếng:

“Em yêu Hoàng Phong rồi, phải không?”

Câu hỏi này của anh là cô cũng người. Có lẽ bởi anh đã nói đúng những gì trong lòng cô. Nhưng cô vẫn không trả lời. Cô tiếp tục bước lại phía cửa.

“Ngay cả khi hấn chỉ coi em là người thay thế Thiên Ân?”

Cô bước nhanh ra cửa nhưng không kịp. Nhưng lời nói của Khải Hưng cô đều đã nghe hết. Khải Hưng cũng biết Thiên Ân? Khải Hưng cũng biết chuyện Hoàng Phong yêu thương Thiên Ân?

Cô không đáp lại bởi những gì anh nói cô đều đã tự vấn lòng mình. Có lúc cô tự hỏi có phải Hoàng Phong đối xử tốt với cô đơn giản vì một người có cái tên gần giống và vì hấn ta muốn Thiên Ân biết được điều này. Tất cả những gì hấn đã làm chỉ để chứng tỏ cho Thiên Ân thấy tình yêu của hấn đối với cô ta. Và cô chẳng qua chỉ là một hình nhân không hơn không kém. Nhưng những suy nghĩ ấy đã bị trái tim mù quáng khao khát tình yêu của cô gạt bỏ đi. Đúng là mù quáng thật. Bỗng nhiên cô lại thấy ghét chính cái tên của mình.

Cô lại một lần nữa thấy tội nghiệp cho bản thân mình. Một hình nhân sống trong lòng người con trai ấy, cười nói, an ủi, mơ ước hạnh phúc cùng với hấn trong khi cô hoàn toàn có thể nhận thức được rằng đối với những gì mà người ta đã coi là định mệnh thì sẽ không bao giờ có thể dễ dàng chấp nhận từ bỏ. Cô đã biết Hoàng Phong phải cực khổ thế nào để có thể tìm được Thiên Ân sau bao năm xa cách. Cô đã biết hấn phải yêu thương Thiên Ân thế nào mới đau khổ cùng cực khi cô không chấp nhận lời cầu hôn của hấn, hấn đã muốn chứng tỏ hấn yêu cô ấy đến nhường nào khi chọn một người với cái tên gần giống để kết hôn và hấn đã nghĩ đến việc sẽ quay trở lại với Thiên Ân khi kí kết hợp đồng hôn nhân đối với cô. Hấn vẫn đang nuôi hi vọng về tình yêu với Thiên Ân, và vấn đề chỉ là thời gian.

Cô nhếch mép cười. Thì ra, cô lại là một kẻ ấu trĩ đến vậy. Cô đã biết được những điều đó nhưng vẫn ôm khư khư giấc mộng tình yêu. Biết rằng sẽ đau nhưng vẫn tự huỷ hoại bản thân mình. Một con bù nhìn muốn biến thành ông chủ cánh đồng ngô. Đáng thương thật!

Bước ra sảnh tiệc, cô đứng lặng trong một góc để nhìn mọi thứ. Những thứ này, vốn không phải dành cho cô. Nhìn lên sân khấu, cô thấy Thiên Ân đang chơi đàn hạc. Vẻ ngoài xinh đẹp, nhân ảnh thướt tha, đầy vẻ lôi cuốn, là tâm điểm của mọi ánh nhìn, những thứ ở đây, những thứ trên người cô vốn đều là của người con gái ấy. Còn cô, vốn chẳng là gì cả. Cô thoáng ghen tị với những gì mà cô ấy có, một vị hôn phu tài giỏi, một chàng trai yêu cô hết mực, một vẻ ngoài kiêu diễm. Còn cô, không có gì cả!

Cô nghe thấy tiếng người ta xì xầm bàn tán rằng Thiên Ân mới chính là người yêu của người thừa kế tập đoàn Estermir nhưng rồi không hiểu sao người được làm thiếu phu nhân của “Hoàng gia” lại là một cô gái làm thuê không hề có chút danh tiếng. Người ta còn nói vì quá thương nhớ Thiên Ân mà Hoàng Phong đã cưới một cô gái có tên gần giống với cô ấy. Và chính vì không muốn chính thức công nhận người vợ là cô đây nên Hoàng Phong đã không xuất hiện ở buổi tiệc này. Và cô nhận được sự đồng cảm cũng như ánh nhìn tội nghiệp từ phía những con người kia.

Ngay cả những con người không quen không biết gì với cô kia họ còn nhìn nhận được vấn đề như vậy thì cô làm sao có thể tự lừa dối bản thân mình được nữa. Nếu cứ tiếp tục để tình cảm của mình trôi dạt thế này,

người tổn thương nhiều nhất không ai khác sẽ chính là cô.

Tiệc cũng đã sắp tàn, cô đến nói với bà chủ tịch và xin phép ra về trước. Nhìn vẻ mặt cô mệt mỏi bà chủ tịch nhanh chóng đồng ý và cho xe đưa cô về.

Không khí trong xe quá ngột ngạt, cô mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài thì giật mình phát hiện dường như cô đã quên hết khái niệm về thời gian.

Đêm nay là Giáng Sinh!

Gió lạnh ngoài cửa lùa vào làm cô khẽ rùng mình, cô lại nhớ đến chiếc áo khoác của Hoàng Phong và nhớ ra hẳn không có ở đây. Khẽ lắc đầu, tỉnh lại đi nào, đừng mơ mộng nữa Thiên An ơi! Cô tự nói với lòng mình.

Tài xế hỏi cô muốn đến thẳng bệnh viện hay muốn về nhà. Cô nói muốn về nhà vì cô cũng phải về để thu dọn thêm một ít đồ đạc, sáng mai sẽ vào bệnh viện sớm vì hôm nay bố cô đã nói sẽ chăm sóc mẹ rồi.

Xe cứ chạy, cô dựa đầu vào khung cửa sổ nhìn những bóng đèn đường như thời gian trôi qua cửa kính. Bất chợt, cô thấy một cửa hàng bán đàn guitar còn mở cửa. Cô vội vàng nói tài xế dừng xe lại và bước vào cửa hàng.

Nhân viên bán hàng niềm nở chọn cho cô một cây đàn dây nylon vừa ý. Cô trả tiền rồi nhanh chóng từ biệt.

Lên xe, cô ôm cây đàn và vuốt ve nó. Đã từ rất lâu rồi, lâu đến độ cô không còn nhớ nổi nữa rằng cô đã có lúc muốn tiết kiệm lương tháng của mình để mua một cây đàn guitar. Còn giờ đây thì cô có nó một cách dễ dàng như vậy. Cây đàn này là khao khát một thời của cô, cũng như Khải Hưng vậy. Khi ấy, cô mong ước có được tình yêu từ Khải Hưng nhưng bây giờ có được như vậy cô lại không chút mừng rỡ. Tất cả chỉ là thói quen mà thôi, yêu thương cũng vậy, sự chờ đợi đã giết chết cảm xúc của cô với Khải Hưng từ lúc nào không hay. Và khi anh đi bên người con gái khác, cô buồn vì thói quen của mình đã bị thay đổi, hụt hẫng vì không có thói quen khác thay thế vào. Nhưng rồi cô đã phát hiện ra rằng mình đã có một thói quen khác, thói quen coi Hoàng Phong đó là chỗ dựa ỳnh, là thuốc của mình và vô thức hướng trái tim mình về người đó.

Thật nực cười, thì ra cô mới là người có lỗi với Khải Hưng, xét về một khía cạnh nào đó thì cô mới là người thay đổi trước. Cô đã từ bỏ anh trước khi nói yêu anh. Cô và anh vốn chẳng ai nợ ai cái gì cả. Anh không đến bên cô còn cô thì buông tay anh trước.

Cô nói với tài xế rằng muốn đi dạo một chút nên bảo tài xế dừng xe khi còn cách nhà cô cả một đoạn đường. Lúc này, lê chân từng bước trên con đường về nhà cô, mà không, về nhà hẳn vì đó không phải là nhà của cô, cô nhìn hai bên đường nhà nhà đều trang trí cây thông Noel sáng lấp lánh. Những món quà được đặt dưới gốc cây như báo hiệu một mùa quan tâm, yêu thương và an lành. Cô cũng đã từng có những cây thông Noel, có những món quà và có những Giáng sinh trọn vẹn bên gia đình, nhưng đã từ rất lâu rồi cô chỉ đón Giáng sinh trong bệnh viện. Những món quà của cô nhận được phần lớn đều là từ Đăng Minh, người bạn thân nhất và quan tâm cô nhất. Cô cũng biết tình cảm của hẳn, đôi khi cô cũng muốn đáp lại tình cảm của hẳn, cho hẳn một cơ hội, nhưng rồi lại nghĩ như vậy thực sự quá ích kỷ khi mà đối với hẳn cô không hề có cảm xúc được gọi là tình yêu. Cô không thể nhả tâm nhìn hẳn dành cho cô những quan tâm khác biệt và cũng chính vì thế cô lại tự nhận thấy bản thân mình vô tâm.

Những suy nghĩ vẫn vơ cuối cùng cũng kết thúc

và cô cũng đã đứng trước cổng nhà. Hơi lưỡng lự, xong cô cũng đẩy cửa bước vào, nhìn xung quanh: vườn cải của hẳn, chuồng gà của hẳn, ngôi nhà của hẳn...mọi thứ đều là của hẳn, chỉ riêng cô là kẻ vô tình bước vào cuộc sống của hẳn nhưng rồi lại tham lam muốn có hẳn. Thiết nghĩ, nếu là cô ấy, căn nhà này sẽ hạnh phúc hơn biết nhường nào. Và hẳn sẽ hạnh phúc hơn biết nhường nào.

Nghĩ đến đây, cô bỗng không muốn bước chân vào nhà.

Ngồi xuống chiếc xích đu được mắc trên cây mai ở giữa vườn. Gỡ cây đàn guitar ra khỏi bao da, cô gảy nhẹ một vài nốt. Đã lâu lắm rồi cô không đàn, đã lâu lắm rồi cô không hát.

“...Last christmas, I gave you my heart

But the very next day, you gave it away

This year, to save me from tears

I'll give it to someone special..."

Cô dạo đàn và hát một đoạn một bài hát quen thuộc trong đêm Giáng Sinh mà người ta thường hát – “Last Christmas”. Nhưng lời bài hát này sao như đang nói lên tâm trạng của cô lúc này. Ngồi trong đêm tối một mình, đối diện với chính mình, cô lại nhớ hấn. Ước gì có thể gặp hấn lúc này.

Bỗng nhiên đèn nhà cô bật sáng. Cô hốt hoảng đứng lên nhưng đôi giày cao gót làm cô trượt chân mà ngã xuống đất, cây đàn được đà rơi lên đùi cô đau điếng. Nhưng chưa kịp kêu lên vì đau đớn cô đã phải mở to mắt vì kinh ngạc.

Khu vườn nhà cô, từ lối đi, chuồng gà, cây mai, mái nhà, cánh cửa...đều được trang trí đèn nhấp nháy. Ánh đèn lấp lánh khắp mọi chỗ và Hoàng Phong bước ra từ phía sau cánh cửa màu trắng ấy. Có phải đây là một giấc mơ không?

Vẫn vẻ bình thản cho hai tay vào túi quần, hấn tiến lại gần phía cô và nói:

“Ít nhất thì em cũng còn ý thức được hôm nay là Giáng sinh nhỉ?”

Hấn đã về. Cô còn chưa ý thức được đây là thật hay mơ thì hấn đã đến bên cạnh cô, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô rồi nói:

“Là thật! Bất ngờ thế sao?”

Hấn đang ở trước mặt cô, nhếch mép cười như hấn vẫn thường làm. Nhưng sao trái tim cô bỗng nhiên lại loạn nhịp thế này? Hấn biết mọi điều cô nghĩ sao? Đây là bất ngờ mà hấn muốn làm cho cô sao? Lúc này cô không biết phải làm thế nào cho phải thì hấn đã nhanh chóng cầm cây đàn lên, một tay đưa ra bảo cô đứng dậy. Đưa bàn tay ra cầm lấy tay hấn, cô và hấn đứng dậy.

Hấn cảm ơn cô đã thay hấn đi dự buổi tiệc hôm nay. Lúc hấn đến bệnh viện thì bố cô nói với hấn là cô đã cùng bà chủ tịch đi rồi, lúc đấy đã muộn nên hấn không đến buổi tiệc nữa mà về trang trí nhà chào đón Giáng sinh. Và để cảm ơn cô, hấn đàn tặng cô một bản, hấn hỏi cô có thích bài gì hay không. Cô lắc đầu vì thực sự cô không nghĩ ra bài gì. Hấn nói cô đúng là ngốc, thôi thì hấn sẽ chơi lại bài hát mà cô vừa hát lúc này.

Hấn ngồi xuống chiếc xích đu và dạo qua vài nốt. Rồi tiếng đàn lại vang lên với những âm thanh quen thuộc.

Cô đứng giữa khoảng sân, trên người mặc lễ phục thướt tha, đứng giữa muốn và lấp lánh của những ánh đèn nhìn người con trai ấy. Trái tim cô lại đập rộn ràng. Đôi mắt cô không rời khỏi hấn còn hấn thì đang chú tâm vào bản đàn của mình, đôi khi ngẩng mặt nhìn cô cười vui vẻ. Cô phải làm gì đây? Hấn đang ở trước mặt cô, đang nhìn cô hay nhìn người con gái khác qua cô? Hấn làm những điều này vì cô hay chỉ muốn làm người con gái ấy vui? Hấn có chút tình cảm nào với cô không hay chỉ đơn giản đang cho cô uống thuốc? Một lần nữa muốn thương hại cô sao?

Cô nhìn hấn, người con trai chỉ mới bước vào cuộc đời cô trong một khoảng thời gian ngắn và đến một lúc nào đó sẽ phải kết thúc. Nhưng tại sao cô không thể gạt bỏ ý định muốn ở bên hấn mãi mãi nhỉ? Cô bỗng nhận thấy mình trở nên tham lam vô cùng. Cô bỗng hoảng sợ. Nếu không dừng lại thì cô sẽ đau khổ một lần nữa khi phải trả hấn về cho tự do hoặc trả hấn về cho người con gái ấy. Sẽ rất đau đấy, Thiên An à! Cô tự nhủ.

Bản nhạc kết thúc, hấn ngẩng mặt lên nhìn cô. Nở một nụ cười nói:

“Merry Christmas và Kỷ niệm một tháng ngày cưới!”

Cô thoáng sững người trước lời nói của hấn và phát hiện ra hấn đang nhìn cô trìu mến. Ánh mắt này cô chưa bao giờ được thấy từ hấn. Đừng tốt với tôi như vậy nữa, không thì tôi sẽ yêu anh mất và lúc ấy sẽ không muốn rời khỏi anh là những điều mà cô muốn nói với hấn lúc này. Nhưng rồi cô nhận ra ánh mắt đầy yêu thương kia của hấn dường như không dành cho cô, nó dành ột người khác và cô chỉ là cái bóng của người đó. Chỉ là một cái bóng thôi!

Cô im lặng, nhưng rồi ngẩng mặt lên nhìn vào đôi mắt của hắn. Đã đến lúc phải bỏ chạy rồi, nếu không bỏ chạy thật nhanh, cô sẽ lún sâu xuống vùng lầy này và sẽ không bao giờ thoát ra được mắt.

“Chúng ta...dừng lại đi!”

Cô mãi mãi không thể thay thế được người con gái ấy! Dù có cố gắng thế nào đi nữa!

16. Chương 16

Chương 16: Một hoàng phong khác

Sáng hôm sau, cô nhanh chóng thu dọn hành lý và trở lại bệnh viện khi trời mới chỉ tờ mờ sáng. Hoàng Phong có lẽ còn chưa thức giấc. Để không kinh động đến hắn, cô rón rén bước ra ngoài. Chỉ khi ra đến cổng, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Và cô bắt một chiếc taxi và đi thẳng đến bệnh viện.

Đêm hôm qua, cô không thể nào chợp mắt được và sáng sớm nay cô quyết định phải đến bệnh viện trước khi cái tên Hoàng Phong kia kịp thức giấc. Ngồi trên taxi, cô vẫn cảm thấy hồi hộp và xấu hổ.

Buổi tối hôm qua, sau khi cảm thấy hoàn toàn thất vọng và buồn bã khi nghĩ rằng cô chỉ mãi mãi là một cái bóng của Thiên Ân, mãi mãi không thể ở bên cạnh hắn nên cô quyết định sẽ không tiếp tục nhìn về phía hắn nữa, sẽ đưa mọi thứ trở lại vị trí ban đầu. Cô đã nói với hắn:

“Chúng ta...dừng lại đi!”

Hắn dường như hơi bất ngờ trước câu nói của cô, hắn nhíu mày rồi nhìn cô đầy khó hiểu. Không biết tại sao khi nhìn hắn như vậy cô lại lúng túng, cô cúi gầm mặt xuống nhưng vẫn cố gắng lặp lại một lần nữa cho hắn hiểu, rằng cô muốn chấm dứt tất cả với hắn.

“Chúng ta...kết...thúc...thôi...”

Những từ cuối cùng của câu nói ấy nhỏ dần rồi gần như im bật trong cổ họng khi cô thấy hắn đã đứng trước mặt cô.

Hắn, vẫn dáng vẻ ung dung tự tại chống cây đàn guitar giữa cô và hắn, vắt chéo tay trên cần đàn và khom người xuống nhìn thẳng vào mắt cô. Những ý nghĩ ban nãy trong đầu cô bỗng nhiên tiêu tan hết, cô ngượng ngùng quay mặt đi tránh né. Hắn lại phì cười rồi xoa đầu cô, hắn nói:

“Đúng là gà mái không hiểu chuyện, mất hứng!”

Xong hắn đưa cho cô cây đàn rồi nhét hai tay vào túi quần đi vào nhà. Cô ôm cây đàn mà vẫn không hiểu tại sao hắn lại nói như vậy thì thấy hắn nói vọng ra:

“Đi vào nhà, trời đang lạnh!”

Nghe hắn nói cô mới nhớ mình đang mặc một chiếc váy lưng trần đứng giữa sân trong đêm Giáng Sinh. Cô đúng là một loại người mà cứ suy nghĩ vớ vẩn là quên hết mọi thứ, và cô bắt đầu thấy thương hại cho cơ thể mình, có một “chủ nhân” như vậy, chắc nó cũng đau khổ lắm.

Đứng thay đồ và tẩy trang trong phòng, cô hình như hiểu được tại sao ban nãy hắn lại nói như vậy. Đúng là một câu có thể hiểu thành nhiều nghĩa mà. Cô muốn chấm dứt hợp đồng hôn nhân còn hắn lại hiểu rằng cô muốn dừng lại cái việc đàn hát giữa vườn mà hắn đang làm. Không rõ ràng đúng là tai hại thật.

Cô nằm trên giường lật qua lật lại mà vẫn không ngủ được. Mở cửa phòng định bước ra ngoài đi dạo thì phát hiện Hoàng Phong đang ngồi giữa phòng khách uống rượu. Cô thở dài, muốn đi ra ngoài hít thở chút không khí cũng bị phá đám. Định quay trở lại phòng thì lại nghe thấy tiếng của hắn:

“Ê, lại đây!”

Vẫn cái kiểu gọi đó. Hắn không thể gọi cô bằng tên hay cái gì đó thân thiện hơn một chút sao. Nghĩ mà thấy chạnh lòng.

Cô lê từng bước lại gần chỗ hắn đang ngồi, nhưng không thèm nhìn hắn. Hắn vẫn bình thản:

“Ngồi đi!”

Ngồi thì ngồi, sợ gì chứ. Cô nghĩ rồi ngồi phịch xuống ghế sofa. Hấn thấy vậy lại nhếch mép nhìn, hấn rót một ly rượu rồi đưa cho cô.

“Uống không?”

Cô không thèm động đây, vẫn không trả lời và cũng không nhìn hấn. Hấn không nói gì chỉ đặt cái ly xuống trước mặt cô. Hấn tiến lại gần kệ sách của hấn và cẩn thận lựa chọn. Nói là kệ sách nhưng trên kệ sách của hấn không có sách mà toàn là đĩa phim. Hấn hỏi cô có muốn xem phim gì không bởi hấn phim nào về Giáng Sinh cũng có.

Khoác lác. Hấn lại bắt đầu khoe khoang sự giàu có của mình đó sao. Nhưng cô không tin rằng phim gì hấn cũng có.

Cô có thích một bộ phim nhưng bộ phim đó đã có từ rất lâu rồi. Chắc chắn anh ta sẽ không có.

“Miracle on 34th Street, anh có không!”

Hấn sững người. Biết mà! Với khí thế của người vừa đập tan cái vẻ tự đắc của hấn cô nâng ly rượu trên bàn lên và tu một hơi hết sạch. Rượu nho mà, cũng nhẹ thôi!

Cô thấy hấn từ từ tiến lại gần đầu đĩa và nhét vào một chiếc đĩa. Không để ý lắm, có lẽ hấn chọn đại một phim nào đó khác để thay thế. Cũng là đêm Giáng Sinh mà, thư giãn một chút vậy. Cô đi sang ngồi ở chiếc ghế đối diện TV. Hấn sau khi nhét chiếc đĩa vào cũng bình thần cầm vỏ đĩa để xuống bàn và ngồi ở vị trí đối diện TV. Cô tò mò với xem thử vỏ đĩa để xem bộ phim đang chiếu là gì thì cô giật mình phát hiện nó chính là bộ phim ban nãy cô đã yêu cầu. Nhìn vỏ đĩa dường như đã rất cũ, có đôi chỗ bụi vẫn còn bám. Cô quay sang hỏi hấn.

“Anh mà cũng xem bộ phim này sao?”

Cô không nghĩ rằng một người như hấn lại có thể xem bộ phim này. Bất ngờ thật. Nhưng hấn, với đôi mắt đầy ưu tư nhìn vào màn hình TV, xong chậm rãi nói:

“Chưa xem bao giờ!”

Cái con người khó hiểu. Chưa xem bao giờ thì mua làm gì? Hay là hấn mua chỉ bởi muốn chứng tỏ hấn là công tử nhà giàu, cái gì cũng có. Kiêu kì thật.

Không thèm để ý đến thái độ của hấn, cô dán mắt vào màn hình TV với bộ phim yêu thích của mình. Có lẽ vì đĩa đã cũ nên có đôi chỗ hình bị nhòe, bị nhiễu những lúc ấy cô lại cúi xuống tự rót rượu và tự uống, cô có vẻ thích cái vị ngọt ngọt của rượu nho này thì phải. Nhưng nhìn sang gương mặt của hấn, hấn vẫn giữ cái vẻ đăm chiêu và sầu muộn nhìn chằm chằm vào màn hình TV. Cô không hiểu đôi mắt của hấn ẩn chứa sự giận dữ hay bị thương. Hấn đang nghĩ gì vậy?

Bỗng nhiên màn hình đứng yên ngay lúc một nhân vật trong phim cất tiếng hỏi: “Do you believe in Santa Clause?”. Thật là, đến cả cái phim cũng làm người ta hụt hẫng ngay lúc gay cấn. Nhưng có lẽ là vì cái đĩa này đã cũ quá rồi, cô quay sang nói với hấn thì phát hiện ra hấn vẫn khoanh tay nhìn chằm chằm vào màn hình. Hướm hướm tay trước mặt hấn, hấn quay sang nhìn cô, cô hỏi:

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

Hấn lại nhếch mép.

“Cười cái gì?” Cô bực mình.

Hấn nhíu mày nhìn sang chai rượu và phát hiện ra nó đã cạn hết hai phần ba. Rồi lại quay sang nhìn cô. Hấn đưa hai ngón tay lên xoa xoa thái dương. Rồi hấn lại trầm giọng mà nói với cô.

“Đi ngủ đi! Em say rồi!”

Say cái gì mà say. Cô còn chưa uống hết chai rượu cơ mà. Làm sao mà say được. Cô trừng mắt nhìn hấn. Hấn ngồi đó bên cạnh cô, ánh sáng từ TV hắt lên gương mặt hấn. Cô bỗng nhiên thấy hấn xoa thái dương như vậy thì đẹp lạ lùng. Cô thích hấn. Rất thích.

Chả chút ngại ngần, cô choàng lấy cánh tay hắn. Hắn giật mình quay sang nhìn cô. Cô cười với hắn, ra hiệu cho hắn ghé tai lại gần để cô nói nhỏ với hắn một điều gì đó. Nhưng khi hắn vừa ghé tai lại gần thì cô đã nhanh chóng hôn lên má hắn một cái thật kêu. Cô lại cười, ôm chặt lấy cánh tay hắn và nói:

“Phong là chồng của An! Không để cho ai lấy đi hết! Ai mà động vào là đánh chết!”

Cô lảm nhảm được hai lần câu ấy rồi mắt mờ đi, cô gục xuống trên vai hắn và ngủ ngon lành.

Khi cô tỉnh lại thì cảm thấy đau đầu và buồn nôn vô cùng. Chạy vào nhà vệ sinh để tống hết chất còn trong dạ dày cô ra ngoài, bụng cô lại đau quằn quại. Cô sợ quá, đã bị đau bao tử lại không ăn gì mà uống rượu. Cái thứ rượu ngọt ngọt đó, không ngờ lại dễ say đến vậy. Nhìn đồng hồ, đã 3 giờ sáng. Có lẽ hắn đã phải chặt vật lằm để bế được cô vào giường và giờ đã đi ngủ rồi. Nghĩ đến hắn, cô lại giật mình.

Tối qua hình như...

Cô đã hôn hắn!

Cô đã chủ động hôn hắn!

Không phải chứ? Cô tát vào mặt mình rằng tại sao có thể làm cái trò đó? Cô thích hắn quá đến hóa rồ rồi sao? Hắn sẽ nghĩ cô là người thế nào đây? Một chút thể diện cũng không còn. Vậy mà trước đó cô còn đòi chấm dứt cuộc hôn nhân này. Giờ cô đã đến mức độ không còn kiềm chế được bản thân nữa rồi hay sao? Nghĩ đến đây cô bỗng rùng mình, cô xả nước và liên tục rửa mặt. Thiên An ơi là Thiên An!

Cô lại đập đập đầu vào cửa kính taxi khi nghĩ về những gì cô đã làm buổi tối hôm qua. Cũng may là sáng hôm nay cô đã chuẩn ra khỏi nhà lúc trời mới tờ mờ sáng, chứ không biết nếu cô mà gặp hắn thì sẽ phải ứng xử ra sao. Hắn sẽ lại trêu chọc cô nhỉ, với cái bản tính của hắn thì chắc chắn là như thế rồi.

Bước xuống khỏi taxi, cô khệ nệ vác balô cùng đồ đạc vào trong bệnh viện. Lúc này trông cô không khác gì kẻ bỏ nhà đi bụi, một balô to đùng đầy đồ đạc, một valy kéo theo đằng sau và một cái gối ôm ở trước mặt. Đây là những hành lý từ sau khi kết hôn cô chuyển từ nhà cô sang, cô để những thứ này ở dưới gầm giường nên không ai để ý. Cũng may cô chỉ mang những quần áo mà bà chủ tịch mua cho “thiếu phu nhân nhà họ Hoàng” bỏ sang phòng của Hoàng Phong thôi, không thì cô thực sự không biết phải làm sao mà có đồ đạc để trốn khỏi nhà nữa. Thôi thì phải chuyển đến đây một thời gian để tránh mặt hắn trước đã. Rồi sẽ chọn thời điểm để nói rõ ràng với hắn và kết thúc mọi chuyện. Cô không biết nếu cứ tiếp tục tình cảnh này thì cô có thể làm ra được những hạnh động gì nữa. Hắn giờ là đối tượng nguy hiểm nhất đối với thể diện của cô.

Cô vừa bước vào đến cổng bệnh viện thì thấy giữa khuôn viên bệnh viện có trang trí một cây thông Noel rất lớn, nhưng cây xung quanh đều được gắn đèn nhấp nháy, vì trời vẫn chưa sáng hẳn nên đèn vẫn chưa được tắt đi. Bệnh viện này đối với cô mà nói như một ngôi nhà thứ hai vậy, mẹ cô phải nằm viện suốt nên năm nào cô cũng đón Giáng Sinh ở bệnh viện này cả, nhưng tại sao chưa thấy năm nào bệnh viện lại trang trí đẹp như năm nay. Mùa an lành mà, cầu mong an lành đến với những bệnh nhân đang ở trong bệnh viện và tất nhiên có cả mẹ cô nữa.

Cô mang đồ đạc đi qua cây thông để đến phòng của mẹ cô đang nằm. Có phải không khí Giáng Sinh bao phủ khắp nơi nên mọi người ai cũng thân thiện hơn hay không nhỉ? Vì hết thấy mọi người từ bác sĩ, y tá đến bệnh nhân đều thân thiện cười chào với cô. Cô cũng gượng gạo đáp lại một cách lịch sự. Và rồi lại có hai hộ lý khỏe mạnh ra giúp cô bê đồ đạc. Trước đây bọn họ đâu có đối xử với cô tốt như vậy? Cô dường như cảm thấy có gì đó không ổn nhưng hai tên hộ lý vẫn vui vẻ niềm nở giành hết đồ đạc từ tay cô, đến khi trên tay cô chỉ còn ôm một cái gối thì bọn họ mới không giành với cô nữa. Họ đưa cô đến cửa phòng bệnh của mẹ cô.

Đứng trước cửa phòng bệnh của mẹ, chiếc gối từ tay cô rơi xuống đất, cô thần thờ nhìn vào bên trong giường bệnh của mẹ.

Mẹ cô lúc này đang được bố cô đút cho từng thìa cháo, bà nhìn thấy cô và nở nụ cười trìu mến dù vẫn còn yếu ớt.

Mẹ cô đã tỉnh.

Người mà một tuần trước bác sĩ còn nói rằng có thể sẽ không tỉnh lại nữa thì nay đang mỉm cười với c

ô. Gạt nhanh dòng nước mắt đang chực rơi xuống, cô chạy thật nhanh đến bên mẹ. Cô nhìn mẹ, rồi lại nhìn bố hạnh phúc.

Tách!

Cô quay mặt nhìn sang góc phòng lúc này cô không kịp để ý, là Hoàng Phong đang cầm máy ảnh để chụp hình cho cả gia đình cô. Cô ngạc nhiên nhìn hấn nhưng hấn thì vẫn bình thản như không mang tấm hình vừa chụp đến đưa cho bố mẹ cô xem, rồi hấn cầm tấm hình đó gắn lên một cây thông nhỏ đã được trang trí ở trên bàn cạnh giường của mẹ.

Cô vẫn thẫn thờ nhìn hấn thì bố mẹ cô lại hét lòng lên tiếng cảm ơn hấn. Bố cô kể cho cô rằng mẹ cô đã tỉnh lại từ hôm qua nhưng điện thoại của cô không thể nào liên lạc được. Cô vội nhắc điện thoại ra thì phát hiện nó đã tắt ngấm vì hết pin từ khi nào. Chính vì thế bố mẹ đã gọi điện thoại cho hấn và chính vì thế mà hấn đã đến đây từ rất sớm. Sớm hơn cả cô.

“Sao anh không gọi tôi đây?”

Cô bức tức rằng tại sao chuyện quan trọng như vậy hấn có thể biết mà không nói với cô một tiếng nào. Nhưng vừa nói xong thì đã bắt gặp ánh mắt khó hiểu của bố mẹ cô nhìn chằm chằm. Cô lại mất bình tĩnh rồi. Lại ăn nói không suy nghĩ rồi.

“Tối qua cô ấy hơi mệt, và con nghĩ sáng sớm nay thể nào cô ấy cũng đến đây!” Hấn không thèm trả lời câu hỏi của cô mà lại quay sang thanh minh với bố mẹ cô, nhưng cô thấy mắt hấn vẫn nhìn cô rồi nhướn mày cố ý nhấn mạnh vào chữ “hơi mệt”. Cái tên này, lại muốn làm người khác bẽ mặt đây mà.

Cô đang không biết phải nói thế nào thì bố cô lại nhìn cô sững sốt:

“Con bỏ nhà đi à? Hai con cãi nhau sao?”

Thì ra lúc này bố cô đã để ý đến đồng hành lý của cô mang theo đã được hai tên hộ lý để ngay ngắn ở góc tường. Cô vội vàng phủ nhận rồi nhanh chóng giải thích rằng vì muốn ở lại trong bệnh viện chăm sóc ẹ nên cô định ở lại đây một thời gian, giờ mẹ đã tỉnh lại và có bố chăm sóc thì dĩ nhiên là cô sẽ về nhà chứ. Cô cười xuê xoa.

Bố cô nghe những lời cô nói thì lắc đầu. Mẹ cô cũng vậy. Xong mẹ vẫy hấn lại gần rồi cầm tay hấn, dù mệt mỏi nhưng bà vẫn nói với hấn rằng cô là một đứa hay làm trước khi nghĩ, nhưng là một đứa không có bụng dạ gì, mong hấn hãy bao dung với cô. Rồi mẹ quay sang nhìn cô nói với cô rằng có được người chồng yêu thương cô như hấn là phúc của cô. Phúc đức cái gì không biết. Hấn ta có yêu thương gì cô đâu, hấn ta chỉ coi cô là osin của hấn và là thú vui tiêu khiển của hấn thì có. Nhưng lúc này hấn lại vỗ vỗ bàn tay của mẹ ra điều thấu hiểu. Hấn đang muốn chọc tức cô đây mà.

Bực mình, cô ngồi phịch xuống chiếc ghế và bắt đầu gọt hoa quả. Bố cô cảm ơn hấn về chiếc vòng ỏ định huyết áp mà hấn mua tặng, bố cũng cảm ơn hấn đã tìm về một bác sĩ người Mỹ nổi tiếng để chăm sóc ẹ cô. Khi y tá và bác sĩ bước vào họ không ngừng cảm ơn vợ chồng cô vì nhờ có hấn trang trí mà bệnh viện đã trở nên ấm áp hơn rất nhiều và tinh thần của nhiều người bệnh cũng thoải mái hơn. Thì ra tất cả những điều mà cô thấy từ cổng bệnh viện vào đến đây đều do hấn bày ra. Có tiền đúng là mua được nhiều thứ thật. Mọi người đều đã bị hấn mua chuộc hết rồi.

Nhưng có phải bố mẹ cô cũng thật lòng yêu quý hấn và coi hấn là con rể của mình rồi hay không? Cô có phần bức tức vì hình như chỗ đứng của cô trong lòng bố mẹ nhỏ đi không ít khi hấn xuất hiện, nhưng nhìn nụ cười của bố mẹ cô lại có phần biết ơn hấn. Vậy nếu chia tay với hấn lúc này, bố mẹ sẽ rất buồn nhỉ? Nghĩ đến đây, lòng cô lại chùng xuống.

“Con xin phép đưa vợ con về nhà, hôm nay chúng con muốn ăn mừng một chút!”

Cô như sét đánh ngang tai. Cái gì mà đưa vợ con về nhà. Ăn mừng cái gì chứ. Hấn lại muốn lấy cô ra để giải khuây cho hấn đây mà. Không được, cô thích hấn nhưng cô không muốn bị hấn mang ra làm trò cười. Bởi có người con gái nào muốn biến thành trò hề trước mặt người mình thích đâu. Cô nhanh chóng lấy lý

do muốn ở lại chơi với bố mẹ để từ chối nhưng rồi lại bị bố mẹ cô ột bài rằng cô ở đây có giải quyết được vấn đề gì đâu vì mẹ cô phải nghỉ ngơi, rằng hôm nay là Giáng Sinh nên hai bọn cô nên tranh thủ hẹn hò và bố mẹ cô nhấn mạnh rằng sẽ không vui nếu cô và hấn còn giận nhau và cô bỏ nhà đi như thế này. Và thế là cô đành lê bước theo hấn ra về.

Bước ra đứng trước cây thông Noel giữa sân bệnh viện, cô thấy hấn bỗng nhiên đứng lại, nhìn vào hình ông già Noel đang treo trên cây thông ấy. Khi cô tiến lại gần thì cô nghe hấn nói:

“Em có tin vào ông già Noel không?”

“Có!” Hối dư thừa.

“Dù biết rằng không có thật?” Hấn quay sang nhìn cô với ánh mắt dò xét.

“Sao anh biết rằng không có thật?” Cô không hiểu hấn đang muốn nói gì.

“Đó chỉ là thần thoại thôi!” Hấn lại quay đầu nhìn về phía bức hình đó.

“Bất cứ cái gì cũng có lý do để tồn tại!” Cô thận trọng nói với hấn.

Đôi mắt hấn bỗng nhiên nhíu lại. Hấn gọi người mang đồ đạc của cô về trước còn hấn kéo xềnh xệch cô lên xe, hấn nói cô và hấn sẽ đi một nơi. Cô hỏi hấn là đi đâu nhưng hấn không nói mà chỉ phóng xe về phía ngoại ô thành phố.

Chiếc xe dừng lại ở một thung lũng nhỏ, có một chiếc nhà gỗ nằm bên cạnh một bìa rừng. Cô thực sự rất thích thiên nhiên như thế này, nhưng tại sao hấn lại đưa cô đến đây. Nhưng hấn vẫn không dừng lại ở ngôi nhà ấy mà đi tiếp một đoạn nữa. Một khoảng trống ngập tràn hoa cỏ may, hấn bỗng đứng lại trước một ụ đất, và nhìn chăm chăm vào nó.

Cô tiến lại gần hấn và phát hiện ra đây là một nấm mộ. Tại sao hấn lại muốn đến đây.

Trên nấm mộ có hình ảnh một người con gái với nụ cười xinh đẹp và cái tên Hoàng Phương Linh. Nhìn thời gian được ghi, thì người này đã qua đời cách đây mười bốn năm rồi nhưng mất khi còn quá trẻ, mới mười tám tuổi. Thật đáng xót xa ột người con gái phải ra đi ở một độ tuổi đẹp như vậy.

Cô thấy hấn nửa quỳ nửa ngồi lau bức hình của người con gái ấy rồi hấn đi vòng quanh để nhặt cỏ quanh nấm mồ. Cô cũng làm theo hấn, đối với những người đã khuất, phải có lòng thành.

Cô nghe thấy tiếng hấn nói:

“Lâu rồi không gặp, mười bốn năm rồi nhỉ?...Chị khỏe chứ, chị hai?”

Người nằm đây là chị hai của hấn? Cô loáng thoáng nhớ về câu chuyện đã được nghe từ bà chủ tịch, rằng từ sau khi chị hấn mất, hấn đã quá chán nản và đã từng bỏ nhà đi bụi. Nhưng chưa bao giờ nghe hấn nói về chị hấn và cũng chưa bao giờ biết được tại sao chị hấn lại qua đời. Nhưng nhìn vào đôi mắt của hấn, cô có thể cảm thấy được nỗi buồn mênh mang. Phải chăng vì chị hấn qua đời mà hấn mang trên mình đáng về sâu thẳm, phong trần ấy? Một cú sốc quá lớn chăng?

Sau khi nhổ xong cỏ cho ngôi mộ của chị mình, hấn chán nản quay sang phía bên cạnh. Lúc này cô mới phát hiện ra rằng ở đây có những hai ngôi mộ. Nhưng ngôi mộ thứ hai này đã bị cỏ cây mọc cao che đi mất. Hoàng Phong dù vẫn tỏ ra lãnh đạm xong vẫn đưa tay nhổ nhưng cây cỏ đang mọc trên nấm mồ này. Cô cũng phụ hấn một tay. Sau khi đã sạch sẽ, cô nhìn vào bia mộ thì biết được, đây là một ngôi mộ của một chàng trai, tên Nguyễn Thái Đức, cũng mất cùng năm và ở cùng độ tuổi với chị gái của Hoàng Phong. Nhìn vào di ảnh, cô không hiểu sao cô cứ loáng thoáng thấy được sự thân quen từ đôi mắt của người con trai này. Cô đã từng gặp anh chẳng?

Cô thấy Hoàng Phong chỉ đứng im trước bia mộ của người con trai ấy nhưng không nói gì. Rồi hấn quay lưng ra hiệu cho cô đi về.

Cái tên này, hấn bị làm sao vậy? Đã đến viếng mộ không mang hoa hương lại còn bỏ về với vẻ mặt như vậy. Thật chẳng có thành ý.

“Anh không vái lạy mà đi về sao?”

“Đi về!” Hấn gần giọng.

“Thật quá đáng! Chị anh sẽ buồn lắm đấy!” Cô vẫn không thể hiểu được tại sao hấn có thể đối xử với chị của mình như vậy.

Hấn vẫn không nói gì mà bước nhanh ra phía xe. Cô nhanh chóng chạy theo giật tay hấn lại.

“Mười bốn năm rồi! Vậy là từ lúc chị ấy nằm xuống anh đã không đến gặp chị ấy, nhưng giờ lại dùng cái thái độ như vậy để đối diện với người đã khuất là sao?”

Hấn bỗng nhiên giận dữ. Hấn quát lớn:

“Chị ấy không cần tôi đến thăm!”

Cô sững sờ trước vẻ mặt giận dữ của hấn. Cô thấy người hấn bắt đầu run lên và đau thương chỉ chờ để tràn ra khóe mắt. Hấn nhanh chóng quay mặt đi và bước thật nhanh vào xe.

Cô bước vào xe và ngồi xuống. Xe bắt đầu chuyển bánh và trong suốt quãng đường, hấn và cô không nói với nhau tiếng nào. Nhìn sang hấn, lúc này hấn chỉ mang một vẻ chán chường, kìm nén đau khổ, không phải là Hoàng Phong bá đạo hay châm chọc, cũng không phải là một người tĩnh lặng như đêm. Hấn như một hồ nước yên ả nay bỗng nhiên dậy sóng. Đây có phải Hoàng Phong cô vẫn thương biết hay không?

Hấn để cô trước cửa nhà và lại phóng xe đi mất. Tại sao hấn lại như vậy? Đằng sau những chuyện này rốt cuộc là điều gì?

17. Chương 17

Chương 17: Chuông gió

Đã hai ngày nay Hoàng Phong không về nhà.

Cô thực sự rất lo lắng vì những gì diễn ra trong những ngày hôm ấy hoàn toàn khác với những gì cô biết về Hoàng Phong. Hấn đã đi đâu?

Hàng ngày, cô vẫn giành thời gian vào thăm mẹ cô như cũ. Hôm đó trong khi vừa đi lấy nước ấm về ẹ thì cô thấy bà chủ tịch đến thăm mẹ cô. Nhìn thấy cô, bà lại luôn nở một nụ cười triu mến. Bà lúc nào cũng yêu quý cô như vậy.

Sau khi mẹ cô nghỉ ngơi, bà chủ tịch và cô bước ra ngoài ghế đá của khuôn viên bệnh viện và nói chuyện. Cô lo lắng hỏi bà về những gì đang xảy ra đối với Hoàng Phong thì được bà đáp lại bằng ánh mắt buồn bã. Bà thở dài rồi kể cho cô nghe câu chuyện cách đây 14 năm và giờ cô lại biết thêm một mảng kí ức nữa của Hoàng Phong – một mảng kí ức không mấy êm đềm.

Hoàng Phương Linh vốn là con gái đầu của bà và ông chủ tịch. Linh là một người ấm áp, thích chơi đàn tranh và hát dân ca. Nhưng điều khiến Linh thích nhất có lẽ vẫn là người em trai của mình, Hoàng Phong. Nhưng mọi chuyện bắt đầu khi Linh bắt đầu yêu Nguyễn Thái Đức – bạn học cùng trường của chị nhưng bị ông nội hiện là chủ tịch Estermir lúc bấy giờ và bố chị phản đối. Nhưng với lòng quyết tâm và khao khát được ở bên nhau, cả hai đã dự định cùng nhau trốn đi du học Anh. Ngày họ ra đi là Giáng Sinh cách đây mười bốn năm, khi cả hai tròn 18 tuổi. Ngày hôm sau, người ta phát hiện chiếc xe chở cả hai đã lao xuống một vách núi. Nhưng không biết tại sao con đường đó lại là con đường quay trở về nhà chứ không phải là đường ra sân bay như mọi người vẫn tưởng. Thái Đức đã mất ngay khi xảy ra tai nạn, còn Phương Linh thì được đưa về cấp cứu nhưng cũng không qua khỏi trong hai tuần sau đó. Hoàng Phong rất yêu thương chị của mình thế nên từ sau cái chết của chị, Hoàng Phong thay đổi hoàn toàn tính cách, từ một người ấm áp trở thành một người lạnh nhạt, không mở lòng với ai và hấn đặc biệt là hấn không thích về nhà, nếu có về thì cũng đi rất nhanh và chưa bao giờ đến viếng mộ của chị mình.

Nghe những gì bà chủ tịch kể thì cô cũng đã hiểu được phần nào câu chuyện, rằng tại sao hấn lại đau khổ như vậy. Có lẽ cái chết của chị mình đã làm Hoàng Phong gặp phải cú sốc quá lớn. Nhưng có điều cô vẫn không hiểu được. Tại sao hấn yêu thương chị hấn đến vậy lại có thể không đi thăm chị mình lấy một lần kể từ ngày chị ra đi. Và tại sao hấn lại nói rằng chị hấn không cần hấn đến thăm. Những thắc mắc cứ kéo

dài mãi trong suy nghĩ của Thiên An. Cô muốn tìm đáp án, cô không muốn Hoàng Phong như thế này. Cô muốn mang hắn trở về với con người của hắn. Cô muốn hắn phải là Hoàng Phong kiêu ngạo, một Hoàng Phong luôn vui vẻ, luôn trêu chọc cô chứ không phải một người kìm nén đau khổ.

Nghĩ vậy, cô bèn hỏi bà chủ tịch rằng có nơi nào Hoàng Phong hay lui tới mỗi khi về nước hay không.

Khi cô xuống khỏi xe bus và đi bộ tới được căn nhà đó thì đã là xế chiều. Hoàng hôn đã buông lơi chút ánh nắng cuối cùng ở chân trời xa xôi nào đó chỉ còn lại một vài gợn mây hồng nhạt phía đường chân trời.

Những nơi bà chủ tịch nói rằng Hoàng Phong hay tới cô đều đã đi tìm, nhưng rốt cuộc vẫn không tìm thấy hắn. Cuối cùng, cô quyết định quay trở lại căn nhà gỗ khi hắn chở cô tới viếng mộ của chị mình.

Căn nhà tuy đã cũ và dấu tích của thời gian đã in hằn rõ trên từng thớ gỗ. Cô bước lên những bậc thang dẫn lên ngôi nhà đó. Cửa không khóa, cô đẩy cửa bước vào.

Cô giật mình phát hiện ra Hoàng Phong đã uống say và gục xuống trên chiếc bàn gỗ kê ở giữa nhà.

Hốt hoảng, cô chạy đến xem xét hắn có bị sao không thì phát hiện ra người hắn nồng nặc mùi rượu, trán nóng như lửa đốt. Cô vội vàng cầm điện thoại để định gọi cấp cứu thì lại nghe thấy tiếng nói thều thào của Hoàng Phong, hắn bảo cô đừng gọi người khác tới vì chị hắn không thích người lạ bước vào căn nhà này. Nói xong hắn nằm bất tỉnh.

Cô gần như hoảng loạn, tất cả những gì trong đầu cô nghĩ chỉ là làm sao để đưa hắn trở về nhà an toàn, nhưng hắn lại nói như vậy thì giờ cô biết phải làm thế nào. Xe bus chuyển của cô đi đã là chuyến cuối cùng đến vùng ngoại ô này, mà nếu có xe bus đi chẳng nữa thì cô cũng không thể nào một mình công hắn ra ngoài bến được chưa kể là trời đã bắt đầu tối mịt thế này.

Cô vội vàng dìu hắn lên chiếc giường gần đó, lấy trong túi hành lý của mình ra một cái áo và chạy khắp phòng tìm kiếm nước. May sao ngôi nhà này vẫn còn một cái nồi nhỏ và bếp củi. Cô nhanh chóng nhóm bếp đun một ít nước sôi để đắp trán cho hắn. Theo một quyển sách mà cô đọc thì lúc này cần phải lau người cho người bệnh. Nhưng làm thế nào để lau người cho hắn.

Cô không đang loay hoay không biết phải làm sao thì Hoàng Phong bỗng nhiên tỉnh dậy và chạy nhanh về phía nhà vệ sinh. Hắn ta bước ra ngoài với vẻ mặt phờ phạc, có lẽ đã nôn quá nhiều. Cô vội vàng đến bên cạnh đỡ lấy hắn, dìu hắn về giường, đặt hắn nằm xuống, cô không suy nghĩ gì nhiều, đưa tay cởi cúc áo để lau người cho hắn. Hắn dùng chút sức lực cuối cùng để ngăn bàn tay cô lại. Hắn đã bệnh đến mức này còn coi trọng mấy cái tiểu tiết vớ vẩn, cô gạt cánh tay hắn sang một bên, dùng chiếc áo nữa trong túi hành lý của mình làm khăn lau hết người cho hắn. Trong bóng tối, cô dùng màn hình điện thoại của mình để tìm chút ánh sáng để làm cho dễ dàng. Hắn nằm im để cô lau người cho hắn nhưng một cánh tay hắn lại gác lên che khuất đi đôi mắt của hắn. Cô lại thấy đôi môi mím chặt như đang kìm nén nỗi đau của hắn, bỗng nhiên trong lòng cô thấy xót xa. Cô muốn chia sẻ nỗi đau này cùng hắn. Muốn biết tại sao hắn đau khổ và dằn vặt, muốn bảo vệ hắn, yêu thương hắn.

Cũng may chỉ một lúc sau hắn đã ngủ thiếp đi, cô đắp khăn ướt cho hắn và thấy hắn đã hạ sốt.

Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng thở khó khăn của hắn. Đường như hắn đang mơ một cơn ác mộng, hắn ú ớ gọi tên chị mình.

Cô cầm lấy bàn tay của hắn, vỗ về và an ủi hắn. Rồi cô nghe thấy tiếng thở của hắn trầm ổn hơn.

Đêm đã về, hắn đã hết sốt nhưng xung quanh nhiệt độ lại quá lạnh lẽo. Cô đã ột ít củi vào một cái chậu sắt và mang lên để bên cạnh giường hắn nhưng hơi lạnh vẫn theo gió lùa từ ngoài vào. Cái lạnh của tháng mười hai thật là khắc nghiệt. Và càng khắc nghiệt hơn đối với vùng rừng núi này. Cô lấy hết quần áo trong túi hành lý của mình để đắp lên người cho hắn, nhưng hắn vẫn cứ ôm lấy hai vai và run lên trong đêm tối. Không còn cách nào khác, cô nằm xuống bên cạnh hắn và vòng tay ôm lấy hắn dùng thân nhiệt bản thân mình sưởi ấm cho hắn. Chỉ cần hắn khỏe mạnh, cô có thể là bất cứ điều gì.

Ôm chặt lấy Hoàng Phong, dù mùi rượu vẫn nồng nặc nhưng cô vẫn thoáng thấy mùi nước hoa mà hắn vẫn hay dùng. Không hiểu sao mùi hương này lại thân quen đến vậy. Cô thực sự thích mùi hương này đúng như

hắn nói, và hơn nữa, cô yêu người con trai có mùi hương ấy.

Cô thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy thì trời đã tờ mờ sáng, nhìn qua khe gỗ cửa căn nhà có thể thấy lờ mờ màu xanh cây cối quanh đây, tất cả dường như vẫn được bao phủ bởi sương sớm. Quay sang để xem Hoàng Phong như thế nào thì cô phát hiện ra hắn đang chống một cánh tay lên đầu và nhìn chăm chăm sang phía cô.

Hắn tỉnh lại rồi. Cô chăm sóc người bệnh mà lại ngủ thiếp đi mất lúc nào không hay. Hai má cô bắt đầu đỏ ửng. Cô lại thấy trong đôi mắt của hắn ẩn hiện tia hấp háy và đôi môi lại nhếch lên như có như không. Hắn lại chuẩn bị dùng cái giọng bồn chồn để trêu đùa cô đây mà. Cô nhắm mắt để không phải nhìn vào đôi mắt hắn và chuẩn bị tinh thần cho những gì hắn sắp nói. Thế nào cũng là nhân lúc nhân lúc tôi bệnh mà giờ trò hay là vì em thích mùi hương của tôi hay sao, hắn chắc chắn sẽ lại nói những điều đó. Hay là nói trước nhĩ, giải thích rằng cô chỉ vì lo lắng và trời thì quá lạnh nên mới làm như vậy.

Nhưng cô vẫn chưa kịp mở lời thì hắn lại nhanh chóng đưa hai tay ra ôm chặt lấy cô vào lòng. Cô sững người, hắn bị làm sao vậy. Nhanh chóng đẩy hắn ra, cô giơ tay sờ lên trán hắn để xác minh xem hắn có bị sốt hay không. Hắn vẫn để hai tay của hắn ở eo cô và mặc cô kiểm tra xem xét, thực sự hắn đã bình thường lại rồi mà, nhưng tại sao hắn lại làm như vậy. Cô hoang mang nhìn hắn thì hắn vẫn mặc kệ mà kéo cô và ôm chặt lấy, hắn ghì chặt đầu cô vào ngực hắn và nói.

“Trời lạnh lắm!”

Xong, hắn lại im bất và thở đều đều. Cô nằm trong lòng hắn thì tim đập thình thịch. Mặt cô chớp liên hồi như để xác minh xem điều này là thật hay mơ bởi Hoàng Phong đang ôm lấy cô. Ôm rất chặt. Hắn làm vậy là sao? Hắn chỉ muốn tìm chút hơi ấm khi trời lạnh như hắn nói hay hắn đã có chút tình cảm với cô. Nhưng nếu có tình cảm thì đó có phải là tình yêu hay không hay chỉ đơn giản là sự cảm kích những điều cô đã làm cho hắn từ hôm qua đến giờ. Mà nếu đó là tình yêu thì cô và hắn như thế này sẽ không sao chứ? Không gọi là vượt quá giới hạn chứ. Thực sự cô không làm sao hiểu được.

“Muốn ngủ hay muốn thức?” Hắn đột nhiên lên tiếng.

Mặt cô lại nóng bừng khi cô nghĩ rằng hắn biết cô đang hoảng loạn suy nghĩ những điều vừa rồi. Cô lại đẩy hắn ra một lần nữa, đang định lên tiếng nói rằng sáng rồi và cô không muốn ngủ nữa thì hắn lại kéo cô vào lòng vòng tay ôm chặt lấy cô, hắn nói:

“Tôi muốn ngủ, nên em nằm im đi!”

Không hiểu sao khi nghe hắn nói như vậy, cô bỗng cảm thấy hắn thật trẻ con, nếu hắn đã muốn như thế thì còn hỏi cô làm gì. Cô khẽ cười. Trong đầu cô bỗng hiện lên suy nghĩ, cô ở bên hắn lúc này cũng không sao phải không? Dù hắn không vốn thuộc về cô, nhưng lúc này cũng có thể tham lam xem là hắn đang thuộc về cô cũng được phải không. Cô thực sự muốn ở bên cạnh hắn. Chỉ cần như lúc này thôi, là đủ. Nghĩ rồi cô yên tâm nhắm mắt và nằm im trong vòng tay của hắn. Và cô lại thiếp đi lúc nào không hay.

Trong mơ màng, cô lại cảm nhận được có một bàn tay nào đó khẽ vuốt ve gương mặt mình, một chiếc hôn dịu dàng lên trán và một lời thì thầm thân quen, người đó nói cảm ơn vì cô đã đến bên hắn lúc này. Và cánh vòng tay của người đó lại kéo ghì sát cô vào lòng. Cảm giác này rất cuộc là gì, sao nó lại thân quen đến như vậy. Đã rất nhiều đêm cô có cảm giác ấy.

Khi cô tỉnh dậy lần nữa thì mặt trời đã lên cao. Trên người cô đắp đầy những chiếc áo mà hôm qua cô đã lấy ra từ hành lý để đắp cho Hoàng Phong. Hắn đã khô

ng còn nằm bên cạnh cô nữa. Cô bước xuống giường chạy đi tìm khắp nhà thì phát hiện ra hắn đang ở trong bếp, hắn giơ lên một gói mì ăn liền và nói cô rửa mặt đi rồi cùng ăn. Nhanh chóng rửa mặt bước ra ngoài.

Hoàng Phong đã mang mì ra chiếc bàn gỗ hôm qua, khói mì bốc nghi ngút trong những tia nắng sớm. Hắn bảo cô ngồi xuống đối diện và cùng ăn. Cô thực sự đói nên không từ chối. Cô ngồi xuống cầm đũa và bắt đầu ăn. Hắn chỉ ăn một chút rồi ngồi nhìn cô khi cô đang xì xụp húp nước mì. Hơi xấu hổ, cô ngẩng cổ hỏi hắn không ăn mà ngồi nhìn cái gì. Hắn chỉ cười hiền và nói cô tiếp tục ăn đi. Trời đánh còn tránh miếng

ăn, có hẳn ngồi soi như thế này thì làm sao cô ăn cho ngon được. Cuối cùng cô đành ngậm ngùi bỏ dở bát nước mỳ. Thấy thế hẳn lại mỉm cười. Cái tên khó hiểu.

Bữa sáng kết thúc, lúc này cô mới để ý trong ngôi nhà này có rất nhiều hình của Hoàng Phương Linh và hẳn khi còn nhỏ, không hiểu sao nhìn hẳn khi còn bé cô lại cảm thấy hẳn có chút thân quen và cũng cảm thấy hẳn thật bự bẫm đáng yêu. Thấy cô nhìn chăm chú vào những bức hình trên tường thì hẳn bỗng lên tiếng:

“Đây là ngôi nhà bí mật của chị và tôi!”

Hắn lại nhét hai tay vào túi quần, tiến ra phía ngoài và ngồi xuống bên bậc thang. Cô cũng đi theo hẳn ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh hẳn.

Hắn đưa tầm mắt nhìn về phía đồi cỏ may phía xa. Cô biết hẳn đang nhìn về phía chị hẳn đang nằm. Đôi mắt hẳn lại thoáng nét sầu muộn. Nhìn hẳn thế này, cô thực sự khó chịu. Cô muốn biết mọi chuyện rốt cuộc là gì. Cô nói với hẳn:

“Thề với trời những gì anh kể với tôi hôm nay sẽ đi từ tai này sang tai kia và đi mất, tôi sẽ không nhớ gì! Thế nên, cho anh 30 phút để nói. Hãy nói bất cứ điều gì anh muốn!Hứa danh dự!”

Cô đưa ngón tay út về phía hẳn, nhưng hẳn chỉ nhìn cô rồi lại nhếch mép cười quay đi. Hẳn vẫn không muốn nói sao, hẳn sẽ giữ những tâm sự ấy trong lòng và lại tự dần vặt bản thân mình đến bao giờ?

“Để tôi làm thuốc của anh hôm nay, không được sao?”

Câu nói của cô làm hẳn lại quay sang nhìn cô. Không tránh né ánh mắt của hẳn, cô nhìn sâu vào đôi mắt ấy. Cô như muốn xin hẳn hãy nói ra, muốn xin hẳn đừng tự dày vò bản thân mình nữa.

Cuối cùng hẳn lại đan hai tay lại trên đầu gối và gục mặt xuống. Đang không biết phải làm thế nào nữa thì cô lại nghe tiếng hẳn vang lên. Hẳn bắt đầu kể, một câu chuyện về Phương Linh từ góc nhìn của hẳn.

Hẳn là một đứa trẻ rất tin vào sự tồn tại của ông già Noel. Nhưng hẳn thường cho rằng do hẳn không ngoan nên những điều ước hẳn ghi và bỏ vào bút tất đều không thể trở thành hiện thực. Hẳn rất buồn bã khi thấy các bạn mình ai cũng được những món quà từ vị thánh ấy, chỉ riêng hẳn là không có. Nhưng chị của hẳn từ khi biết hẳn có suy nghĩ đó thì từ đó về sau không Giáng Sinh năm nào hẳn không nhận được món quà mà hẳn xin với ông già Noel. Chị của hẳn vẫn thường xoa đầu hẳn và bảo rằng vì hẳn ngoan nên ông già Noel mới ưu ái hẳn như vậy và hẳn tin vào điều đó lắm. Chị của hẳn luôn tranh thủ mọi thời gian không phải đi học để dạy hẳn nhiều điều, đối với hẳn, chị hẳn thân thiết và đáng quý trọng hơn bất cứ điều gì trên đời. Nhưng rồi khi hẳn 10 tuổi, chị hẳn bắt đầu quen biết Thái Đức, và rồi hẳn cũng biết chị hẳn thực sự rất yêu thương người con trai ấy, vậy nên hẳn hoàn toàn ủng hộ chị mình, chỉ cần chị vui, hẳn cũng vui. Nhưng có vẻ ông nội và bố vì không muốn chị hẳn qua lại với người con trai ấy mà nhiều lần nặng lời với chị. Hẳn nhìn thấy chị khóc, hẳn chỉ biết đến ngồi bên cạnh và giơ tay lau nước mắt cho chị. Chị hẳn lại xoa đầu hẳn và nói cảm ơn với hẳn, chỉ có mình hẳn hiểu cho chị. Chị nói với hẳn rằng nếu chị phải đi thật xa, sẽ không ở bên hẳn nữa thì hẳn có buồn không, chị nói muốn đi Anh du học cùng với Thái Đức. Dĩ nhiên là hẳn buồn chứ, nhưng chỉ cần chị vui thì hẳn có buồn cũng chẳng sao. Hẳn nói với chị rằng hẳn sẽ không sao, chỉ cần chị đừng khóc. Chị cười với hẳn đầy yêu thương, chị lúc nào cũng là người ấm áp như vậy. Nhưng tâm trí của một đứa con nít thì rất nhanh chóng quên, và Noel lại đến, hẳn đang thiếu một bộ phim trong bộ sưu tập của mình, và hẳn đã xin ông già Noel cho hẳn, bộ phim mang tên: “Miracle in 34th stress”. Trong lòng hào hứng bao nhiêu lúc đặt tờ giấy đó vào bút tất thì sáng hôm sau lại thất vọng bấy nhiêu. Trong bút tất trống không và mảnh giấy yêu cầu vẫn còn đó. Hẳn buồn bã và tự hỏi có phải mình đã không ngoan nên ông già Noel không còn yêu thương và tặng quà cho hẳn nữa. Hẳn đi tìm chị để nói chuyện. Nhưng mọi người trong nhà lại nói rằng chị đã đi đâu mất từ đêm hôm qua. Và rồi tin dữ báo về rằng chị của hẳn khi bỏ trốn cùng Thái Đức đã bị tai nạn hiện đang nằm trong bệnh viện. Hẳn tức tốc kêu người đưa hẳn đến bệnh viện. Chị được đưa vào phòng cấp cứu và hôn mê suốt một tuần sau đó. Đến tuần thứ hai, chị tỉnh dậy. Ai ai trong nhà hẳn cũng mừng rỡ vì tưởng như chị đã qua khỏi, nhưng rồi một ngày, chị đưa cho hẳn một chiếc đĩa phim “Miracle in 34th stress” mà chị lấy ra từ trong chiếc túi của chị. Chị nói với hẳn rằng ông già Noel đã gửi nó cho chị để đưa cho hẳn, hẳn mừng rỡ lắm, cầm chiếc đĩa trong tay, hẳn véo von như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng buổi chiều hôm ấy, chị đã ra đi mãi mãi.

Hắn vừa nói, đôi chỗ lại ngập ngừng. Khi lắng nghe câu chuyện từ hắn, cô cảm thấy như có gì đó bóp nghẹt lấy trái tim mình. Hắn lại tiếp tục.

Ban đầu hắn vẫn ngây thơ, và tin hoàn toàn những điều chị hắn nói về món quà này. Nhưng rồi hắn hiểu ra rằng chính hắn là người gây nên cái chết của chị mình. Bởi chiếc xe được tìm thấy trên con đường về nhà hắn chứ không phải đường ra sân bay. Chỉ vì bảo vệ lòng tin vợ vẫn của hắn vào một vị thần không hề có thật mà chị đáng lẽ đã có thể sang Anh cùng với Thái Đức trong hạnh phúc thì lại phải ra đi ở tuổi quá trẻ. Còn bao ước mơ, bao hoài bão mà đành phải buông xuôi tất cả. Chỉ vì hắn. Chính hắn là người giết chết chị gái mình.

Hắn nói đến đây thì im lặng. Cô hoàn toàn kinh ngạc với những suy nghĩ của hắn. Tại sao hắn lại suy nghĩ như vậy cô có thể hiểu được và cô lại thấy xót xa như chính cô mới là người chịu đựng dần vật, đau đớn khi thấy hắn như vậy. Cái chết của Phương Linh đã làm cho tâm hồn của Hoàng Phong chai sạn vì những vết thương và ân hận. Có phải chính vì thế mà hắn mới nói rằng hắn không tin vào ông già Noel nữa, chính vì thế mà hắn mới không dám đến viếng mộ chị mình vì hắn nghĩ đối với chị hắn là một kẻ ích kỷ cướp mất đi tình yêu, ước mơ, hoài bão và cả sinh mạng của chị. Nhưng tai nạn đó đâu phải là lỗi của hắn, tất cả chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Hắn cứ dần vật thể này thì chị có vui hay không? Vì chị yêu thương hắn nhiều đến như vậy cơ mà. Nhưng cô phải làm gì để an ủi được hắn đây?

Bỗng nhiên, một cơn gió thoảng qua và chiếc chuông gió treo trước cửa ngôi nhà gỗ kêu leng keng. Cô ngoái đầu lại nhìn chiếc chuông gió đang đong đưa, trên chiếc chuông gió có hình hai chị em hắn đang ôm nhau cười hạnh phúc.

Bỗng nhiên cô thấy lòng nhẹ nhàng. Cô quay sang nói với hắn:

“Anh có biết tại sao người ta lại gọi là chuông gió không?”

Hắn không trả lời, nhưng cô biết hắn có nghe thấy những điều cô nói. Cô tiếp:

“Vì chỉ có gió mới có thể khiến chuông kêu lên hạnh phúc. Gió là điều thân thiết và đáng trân trọng nhất đối với chiếc chuông mà, vì gió nên sự tồn tại của chuông mới có ý nghĩa.” Cô ngập ngừng đôi chút, rồi cô đặt tay lên vai hắn và tiếp: “Thế nên, chị anh sẽ không bao giờ trách anh đâu, chị ấy đã có thể ở bên cạnh người chị ấy yêu rồi, tôi cũng là con gái nên tôi biết điều đó là điều hạnh phúc nhất.”

Rồi cô lại nhìn về phía chiếc chuông gió:

“Nhưng nếu vì mất đi chuông và gió không còn là gió nữa thì chuông sẽ buồn lắm đấy. Chuông yêu gió nhiều đến nhường nào và linh hồn của chuông sẽ không vui đến thế nào khi gió cứ quẩn quanh bên một góc tường tự dần vật mình. Gió là của tự do mà và chuông muốn thấy điều đó!”

Hắn bỗng nhiên quay sang phía cô với ánh mắt khó hiểu. Cô nhún vai mỉm cười với hắn, nói:

“Phong linh nghĩa là chuông gió!”

Hắn từng người khi nghe câu đó từ cô. Đã từ rất lâu rồi, hắn không còn nhớ rằng vì thích chuông gió nên mẹ hắn đã đặt nên hắn và chị như vậy. Và hắn lại ngạc nhiên hơn khi người con gái đang ngồi bên cạnh hắn đây lại dùng chính điều đó để an ủi hắn. Nhưng không biết tại sao, những lời cô ấy nói ra như cho hắn một lối thoát giữa những hỗn độn mà hắn vẫn mang theo trong suốt mười bốn năm trời. Hắn vẫn sẽ dần vật bản thân vì cái chết của chị, nhưng ít nhất lúc này hắn cũng hiểu được một lần nữa rằng chị sẽ luôn yêu thương hắn như vậy. Hiểu được chị đã hi vọng vào hắn thế nào, mong mỏi ở hắn những gì và đã quyết tâm muốn bảo vệ hắn ra sao. Chị đã bảo vệ hắn thì không có lý gì hắn lại từ bỏ chính bản thân mình, bản thân hắn không chỉ là của riêng hắn nữa mà trong đó mang một phần linh hồn và khát khao của chị gửi gắm.

Người con gái đang ngồi bên cạnh hắn đây dùng một ánh mắt thông cảm và vị tha như chính chị hắn đã từng để nhìn hắn. Hắn không biết tại sao khi này hắn lại kể cho người con gái này nghe câu chuyện mà chưa bao giờ hắn kể cho bất kỳ ai. Hắn tin tưởng đã tin tưởng cô và ỷ lại vào cô mất rồi. Có lẽ hắn mong muốn cô sẽ khuyên hắn, sẽ giúp hắn được giải thoát khỏi những rối bời mà hắn mang trong mình suốt bao năm tháng. Và cô ấy đã làm được. Cô ấy tài giỏi thật.

Và rồi, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Cô không hiểu sao hắn lại bỗng nhiên thở ra như vậy. Cô hồi hộp không biết mình có nói gì sai hay không thì cô thấy hắn bỗng nhiên ngả đầu dựa lên vai cô. Cô sững người. Hắn nói:

“Để như thế này, một chút thôi!”

Người cô bỗng nhiên biến thành khúc gỗ. Cô ngồi im không nhúc nhích lấy một tí. Đầu óc lại bắt đầu rối loạn khi thoáng cô ngửi thấy mùi hương từ cơ thể hắn.

Nhưng rồi cô hiểu ra một điều rằng, yêu một người con trai không phải chỉ nương tựa vào người đó mà còn là có thể để người đó dựa vào mình mỗi khi đau khổ. Không phải những thứ xa hoa, cầu kì, chỉ cần tin tưởng dựa vào nhau mà thôi. Cô lại một lần nữa muốn ở bên hắn bảo vệ hắn. Muốn dùng hết cả cuộc đời này để đi cùng người con trai này. Chỉ đơn giản vì cô yêu hắn. Nhưng hắn có yêu cô không? Hắn có muốn ở lại bên cạnh cô không?

Những suy nghĩ của cô mơn man, tiếng chuông gió lại reo lên từng hồi réo rắt. Người con trai đang dựa vào vai cô bỗng nhiên đưa tay cầm lấy tay cô.

Và hắn mỉm cười cùng cô.

18. Chương 18

Chương 18: Tôi cần em

Lúc này cô đang cùng hắn đứng trước một ngôi mộ trong phần mộ của gia tộc họ Hoàng. Hoàng Phong nói với cô rằng đây mới là nơi chị hắn được chôn cất. Bố hắn đã không đồng ý để chị hắn và Thái Đức được nằm cạnh nhau nên mẹ hắn đã vì thương cảm mà làm hai phần mộ giả nơi căn nhà gỗ ấy để mong hai người có thể ở bên cạnh nhau. Cô nhìn di ảnh của ngôi mộ này, trong lòng cảm thấy xót xa. Khi sống đã không được ở bên cạnh người mình yêu và đến khi mất cũng không được ở cạnh người ấy thật là đau khổ. Cô mong sao linh hồn của chị Phương Linh và Thái Đức có thể gặp lại nhau, ít nhất trên thiên đường sẽ không có ai ngăn cản tình yêu của họ nữa.

Hoàng Phong đứng lặng trước ngôi mộ của chị, cô cũng đứng bên cạnh. Hắn để xuống bên cạnh mộ chị một bó cúc đại mai mà hắn đã mua trên đường đến đây. Hắn nói rằng đây là hoa mà chị hắn thích nhất. Có lẽ chị hắn sẽ rất vui vì hắn đã đến gặp chị, cô thì thầm cầu nguyện trước linh hồn chị, mong chị hãy luôn ở bên bảo vệ và che chở cho hắn. Bỗng nhiên hắn cầm lấy bàn tay cô. Hắn nói:

“Hai, đây là vợ em!”

Cô kinh ngạc quay sang nhìn hắn nhưng phát hiện hắn vẫn đắm chiêu nhìn vào bức di ảnh của chị. Cô không biết tại sao hắn lại nói với chị hắn cô là vợ hắn. Có phải hắn đã thực sự coi cô là vợ của hắn hay không. Cũng giống như cô đã coi hắn là trượng phu của mình. Có phải hắn cũng yêu cô không? Tim cô bỗng nhiên đập liên hồi. Cảm giác ấm áp giống như một cái gì đó từ từ xâm chiếm bản thân. Cô vẫn nắm lấy bàn tay hắn.

Cô và hắn ra về sau khi hứa sẽ thường xuyên đến thăm chị.

Những ngày tiếp theo của cô trôi qua trong nhẹ nhàng và ấm áp. Ngoài những thời gian hắn đi làm và cô đến bệnh viện để chăm sóc mẹ mình thì cô và hắn đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện vui trong ngôi nhà của mình.

Ngày đầu năm mới, hắn bỗng nhiên mang về tấm hình cưới thật lớn của hai bọn cô và treo ở tường phòng khách, hắn và cô cùng đứng bình phẩm chê bai nhau trong tấm hình rồi lại cười nói vui vẻ. Những ngày sau đó, hắn giúp cô nhổ cỏ vườn cải, cho gà ăn, cùng cô trồng hoa hồng trắng xung quanh hàng rào và sửa lại chiếc xích đu trên cây mai thành chiếc xích đu đôi. Dù rất mệt nhưng hạnh phúc vô cùng. Những bữa cơm tối với những củ cải nhỏ xíu mà hắn trồng vừa tròn hai tháng nhưng đã không kiềm chế được mà nhổ lên ăn đến là buồn cười. Sau những bữa cơm đó, hắn mang cây đàn guitar ra vườn, cô và hắn cùng ngồi trên xích đu, hắn đàn, cô hát. Cô có cảm tưởng cô và hắn như một đôi bắt đầu yêu nhau, bắt đầu tìm hiểu. Đây

hào hứng và cảm xúc. Cứ tiếp tục thế này, bọn cô sẽ như một đôi vợ chồng bình thường khác, sống bình dị và hạnh phúc.

Nhưng rồi một ngày cô thấy được thông tin trên mặt báo tràn ngập rằng người thừa kế của Vansenter – Phan Mạnh Huy hủy bỏ hôn ước với vị hôn thê là cô Trịnh Thiên Ân để thực hiện một cuộc hôn nhân kinh tế khác với con gái của tập đoàn tài chính Sin-group của Singapo. Mọi người ai nấy cũng tội nghiệp cho Thiên Ân, và dường như tất cả đều nghĩ rằng Thiên Ân đã là vật phải hi sinh trong kế hoạch mở rộng thị trường của Vansenter và Sin-group. Đối với những người nhiều tiền bạc thì tình cảm chẳng qua chỉ là một vật trang trí, có tiền là có thể mua được mà mua được thì có thể hoàn toàn dễ dàng vứt bỏ.

Khi nghe những thông tin ấy thì cô bỗng nhiên cảm thấy lo lắng. Người con gái định mệnh của Hoàng Phong giờ đã tự do. Cô không biết tại sao mình lại có cảm giác bất an. Ngay cả khi cô và hân cười nói bên nhau, những linh cảm của cô vẫn cứ dẫn dắt cô về hình ảnh một con bù nhìn và một cái bóng trong quá khứ. Người con gái ấy đã quay trở lại. Cô ấy có tình cảm với Hoàng Phong không? Và nếu cô ấy quay lại với Hoàng Phong thì ngày cô phải ra đi chắc đã gần đến. Thực sự, cô sợ hãi những điều đó. Con người ta, khi chìm ngập trong hạnh phúc sẽ trở nên lo lắng và sợ hãi với tương lai, bởi lẽ nó là một điều khó đoán biết được trước.

Hoàng Phong lại sang Mỹ công tác 3 ngày. Và cô dường như sống trong hoang mang suốt thời gian đó. Cô còn nhớ buổi sáng khi Hoàng Phong đọc được thông tin này trên báo, đôi mắt hân khê nhủ lại và thoáng thần thờ. Hân lại đang suy nghĩ về Thiên Ân và lo lắng cho cô ấy phải không? Hay chỉ là cô quá đa nghi. Sống trong thấp thỏm lo sợ thật là mệt mỏi.

Ngày cưới của Khải Hưng và Bảo Hân đã đến, Hoàng Phong vẫn chưa về, đã 4 ngày rồi và hân không liên lạc gì với cô mà chỉ nhắn cho cô một dòng tin nhắn rằng cô hãy chờ hân. Cô không biết phải làm sao nhưng cũng không còn cách nào mà đành phải chờ hân về mà thôi. Cô lại thầm mong ước hân sẽ quay trở về bên cô. Cô có thể chịu đựng được không nếu hân nói chấm dứt tất cả lúc này thì chính cô cũng không biết được nữa. Nhưng thực sự, cô không muốn chấm dứt. Chỉ cần hân có một chút tình cảm đặc biệt với cô thôi, cô sẽ cố gắng tới cùng để được ở bên cạnh hân, nhưng hân chưa một lần nói gì với cô về vị trí của cô trong lòng hân. Rốt cục, cô là gì đối với hân?

Mẹ chồng cô và cô đến tiệc cưới của Khải Hưng và Bảo Hân vì bà nhận được thiệp mời từ bố của Bảo Hân. Bước vào tiệc cưới, mọi người vui vẻ tay bắt mặt mừng khi gặp bà chủ tịch và cô. Ai ai cũng khen cô và bà, họ còn vui vẻ hỏi xem khi nào cô và Hoàng Phong mới báo tin vui cho họ về người thừa kế mới của Estermir thì cô chỉ ngượng ngùng cười trừ còn bà chủ tịch lại hào hứng nói rằng sẽ không lâu nữa.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu đỏ hồng bồng bềnh cùng một đôi guốc cao cũng màu đỏ. Mái tóc cũng được vấn cao khéo léo bằng một chiếc trâm nhỏ màu đỏ có đính đá quý. Cô hôm nay rực rỡ như một đóa hồng nhưng nhưng cô không thích thú lắm với điều này.

Sảnh cưới hôm nay được trang trí màu vàng nhạt và lễ đường toàn bộ đều là hoa hồng vàng. Có lẽ cô dâu thích màu vàng giống như cô yêu hoa hồng trắng vậy. Cô thấy thấp thoáng một bóng người quen thuộc, thì ra là Hoài Anh. Cũng đúng thôi, vì cậu ta là bạn của Bảo Hân mà.

Cậu ta đến bên cạnh cười và chào cô. Cô cũng gật đầu đáp lại cho có lệ và rồi cậu ta lại lướt qua cô, nhưng khi đi ngang qua, cô nghe thấy tiếng cậu ta nói rằng:

“Thiên Ân cũng đến dự tiệc cưới đó, tôi vừa thấy Tổng giám đốc Estermir đi với cô ấy!”

Cô kinh ngạc quay sang nhìn Hoài Anh. Nhưng cậu ta đáp lại cô bằng một đôi mắt ranh mãnh và cái nhìn tội nghiệp. Xong cậu ta dừng dừng bước qua và đi khuất.

Một mình đứng giữa sảnh tiệc cưới. Cô tự hỏi những điều cậu ta nói có phải là sự thật hay không. Hoàng Phong đã về nước rồi mà cô lại không hề hay biết và hân ta lại đang đi cùng Thiên Ân. Tại sao Hoài Anh có thể biết chuyện về Thiên Ân và Hoàng Phong thì cô không mấy bất ngờ vì những tin đồn ấy có lẽ đã loan truyền từ sau buổi tiệc của nhà họ Hoàng hôm ấy. Nhưng với ánh mắt tự đắc của Hoài Anh thì có lẽ cô ta hoàn toàn nghĩ cô chính là người thế thân cho Thiên Ân như những lời đồn, và bây giờ chủ nhân thực sự đã quay về thì cô còn tư cách gì mà ở lại bên cạnh hân. Trách gì Hoài Anh bởi lúc này bản thân cô cũng đang nghĩ đến điều ấy. Cảm xúc trong cô lại trở nên bồn chồn.

Trong lúc cô thả cảm xúc và suy nghĩ của mình trôi dạt thì nghi thức đám cưới được tiến hành. Cô dâu được bố mình dẫn vào lễ đường và trao tay cho chú rể. Khải Hưng hôm nay mặc một bộ vest màu đen lịch lãm, cô dâu tuy nhìn có vẻ mệt mỏi nhưng cũng đầy yêu kiều trong bộ váy cưới màu trắng tinh khôi. Trước đây, cô đã từng khao khát được như làm cô dâu của anh và ghen tị với Bảo Hân nhưng hôm nay, cô thực sự đến để chúc phúc cho họ. Cô mong người con gái kia có thể mang lại hạnh phúc cho anh, sẽ hiểu được anh, bao dung cho anh và mang đến cho anh một tình yêu mà anh hằng mong muốn.

Mọi nghi thức của đám cưới được diễn ra nhanh chóng. Nhưng rồi cô dâu bỗng nhiên đứng không vững và được mọi người nhanh chóng đưa vào trong ghế ngồi. Chủ hôn lên tiếng xin lỗi mọi người vì sức khỏe không tốt của Bảo Hân và mời mọi người cứ tiếp tục dự tiệc. Cô ngược lên phía trên chỗ ngồi của cô dâu chú rể, cô thấy Khải Hưng đang nhìn chằm chằm về phía mình. Tại sao anh vẫn nhìn cô như vậy. Cô sợ hãi quay mặt đi tránh né.

Có người đột nhiên đến nói với cô rằng Bảo Hân muốn gặp cô. Cô cũng thoáng chút lo lắng. Cô không muốn để Bảo Hân biết chuyện cô đã từng có tình cảm với Khải Hưng, cũng không muốn cô ấy biết rằng Khải Hưng vẫn mong cô trở lại bên anh ấy. Bước đi theo người dẫn đường, cô tự trấn an và nói với mình rằng sẽ chối hết tất cả. Lúc này cô đã là người có gia đình, không thể nào để sự việc quá khứ làm ảnh hưởng đến Bảo Hân, cô ấy đã quá mệt mỏi vì bệnh tật rồi. Nói dối như vậy cũng không có tội, phải không?

Người dẫn đường dẫn cô đi qua một lối hành lang nhỏ rồi để cô đứng trước một căn phòng và đi mất. Cô lưỡng lự đẩy cửa bước vào trong, tiến sâu vào bên trong căn phòng này, cô thấy một dáng người quen thuộc đang đứng quay lưng lại với cô.

Không phải Bảo Hân.

Người con trai ấy dường như vẫn không nhận biết được cô đang tiến vào. Cô những tưởng do hấn muốn gây bất ngờ cho cô nên hấn mới bày ra trò này. Cô định tiến lại gần hấn nhưng rồi cô bắt gặp một cảnh tượng vô cùng hãi hùng.

Hoàng Phong đang đứng đó, trong một bộ vest trắng sang trọng, hai tay hấn vẫn nhét vào túi quần như hấn vẫn thường làm. Nhưng khi cô vừa tiến đến gần thì có cánh tay một người con gái vòng qua ôm chặt lấy eo của hấn. Người con gái ấy nấc lên từng tiếng, nói trong tiếng nấc.

“Phong à! Em sai rồi, về bên em được không. Thực sự em không biết anh quan trọng với em thế nào cho tới khi anh đi bên cô ấy. Em chia tay với Mạnh Huy vì em biết em không yêu anh ấy như em vẫn nghĩ, em muốn về bên anh, xin anh đừng rời bỏ em!”

Thì ra là Thiên Ân.

Cô ấy ôm chặt lấy Hoàng Phong. Còn cô thì đứng sau lưng Hoàng Phong để nhìn thấy cảnh tượng ấy. Hấn hoàn toàn không biết rằng cô đang ở đây. Cô thấy người hấn run lên trước câu nói của Thiên Ân.

Điều cô sợ hãi nhất rốt cuộc cũng đến. Hấn đang ở bên cạnh Thiên Ân, còn cô chỉ biết ngậm ngùi đứng sau lưng nhìn hấn. Cô không phải là vợ của hấn để có thể chạy ra dần mặt người phụ nữ đang ôm ấp chồng cô kia, cũng không có tư cách giận dữ chồng mình vì đã không chung thủy. Rốt cục, cô đối với hấn chẳng có bất kì một tư cách gì cả. Tất cả những gì từ trước tới giờ cô có được chỉ là ảo tưởng thôi sao. Nh

ững ngày tháng vừa qua quá hạnh phúc đã khiến cô quên mất đi thân phận vợ hợp đồng của mình. Không phải là Mạnh Huy từ bỏ Thiên Ân mà chính là cô ấy từ bỏ anh ta để quay về bên cạnh Hoàng Phong sao? Hai con người đứng trước mặt cô đây vốn rất yêu thương nhau, cô biết điều đó. Cô chẳng qua chỉ là một nhân vật bất ngờ xuất hiện để giúp họ nhận ra được tình cảm dành cho nhau thôi phải không? Cái con người hay mơ mộng như cô, rốt cục vẫn chỉ mãi mãi mơ về một hạnh phúc xa vời. Một giọt nước mắt lăn dài xuống từ khóe mắt. Cô đau lòng quá. Dù biết rằng sẽ có thể xảy ra sự việc như vậy, nhưng sao trái tim cô lại đau đớn đến vậy. Cô run rẩy lùi về phía cánh cửa và bỏ chạy.

Cô run rẩy sợ hãi dù đã chạy ra phía ngoài. Nhưng rồi cô lại va phải một người đi ngược chiều với cô. Cô vẫn cúi gằm mặt để xin lỗi và toan bỏ đi. Nhưng cánh tay của người đó níu cô lại rồi cúi xuống nhìn thẳng vào mặt cô.

“Thấy hết rồi chứ?” Hoài Anh nói với điệu bộ tự đắc.

Lại là cô ta.

Với câu nói này của cô ta thì có lẽ chính cô ta là người đã kêu người đưa cô đến căn phòng đó để nhìn thấy những điều ấy. Cô ta vẫn còn oán hận cô vì những ganh đua từ thời đi học sao. Rốt cuộc phải thế nào cô ta mới vừa lòng?

“Thật tội nghiệp cho phu nhân Tổng giám đốc!” Cô ta tiếp tục mỉa mai.

“Rốt cục cậu muốn gì?” Cô nhìn Hoài Anh đầy bức tức.

Nhưng cậu ta chỉ cười hắc ám rồi cầm lấy chiếc trâm trên đầu cô và giật xuống. Cô đưa tay ra ngăn cản nhưng không còn kịp nữa rồi. Mái tóc của cô xỏa tung rũ rượi. Cô hốt hoảng nhưng lại nghe thấy cậu ta trầm giọng nói:

“Đây mới là Thiên An cậu, xù xì và xấu xí, đừng bao giờ nghĩ mình đã là thiên nga mà lên mặt với tôi!”

“Nếu không thì sao?” Cô trừng mắt hỏi lại cô ta.

Cô ta là ai mà có quyền bôi nhọ cô như vậy. Cô đã bao dung bỏ qua cho cô ta nhiều lần, nhưng cô ta lại không biết tốt xấu, hết lần này đến lần khác làm cô bẽ mặt trước đông người. Nhưng điều đó không quan trọng bằng việc hôm nay cô ta đã để cô thấy Hoàng Phong đang ở cùng Thiên Ân. Cô ta không biết rằng cô yêu Hoàng Phong mất rồi, cái cô cần không phải là cái danh nghĩa vợ tổng giám đốc hay người thừa kế Estermir này nọ, bởi cái cô cần chỉ là con người của Hoàng Phong, nhưng hôm nay Hoài Anh lại gián tiếp muốn lấy mất của cô. Giống như trước đây cô ta đã lấy mất lá thư mà cô đã dùng hết tình cảm để viết cho Khải Hưng. Cô vốn là người hiền lành không thích đụng chạm đến ai. Nhưng không phải sẽ cam chịu bị coi thường và khinh khi mãi như vậy. Cô có thể bỏ qua khi cô ta đụng chạm đến tất cả mọi thứ của cô, trừ gia đình và người con trai cô yêu. Và giờ thì cô ta đã đụng đến cả hai thứ đó. Cô không cho phép.

Hoài Anh khá bất ngờ trước biểu hiện của cô, xong cô ta nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, nhưng cô ta chưa kịp nói thêm câu gì nữa thì cô đã nhanh chóng giật lấy ly nước trên tay và tạt thẳng vào mặt cô ta. Cô ta bất ngờ và la lên tức tối đang định lên tiếng chửi bới thì bỗng im bất trước ánh nhìn sắc lạnh của cô. Cô gần từng chữ mà nói với Hoài Anh rằng:

“Tôi không muốn đụng đến cậu, chứ không phải không thể đụng đến cậu!”

Cô giật lại cây trâm cài tóc từ tay Hoài Anh rồi nhanh chóng bỏ mặc cô ta đứng đó mà bỏ đi ra phía ngoài không thèm để ý thêm một chút nào đến bản mặt của cô ta bởi trong lòng cô thực sự đang rối bời.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng ở đó vì cô lại bị một người nữa kéo vào trong một phòng trống. Hôm nay là ngày gì vậy?

“Anh đang làm gì nữa vậy?” Cô nhìn chằm chằm vào người đang đứng trước mặt. “Từ lúc nào anh ình cái quyền nói chuyện với em như thế này?”

Thực sự lúc này, cô không muốn gặp ai, cũng không muốn nói chuyện với ai. Cô chỉ muốn bỏ chạy thật nhanh khỏi nơi này.

Khải Hưng đứng trước mặt cô, vẻ mặt buồn bã đau khổ nhưng vẫn im lặng không nói gì. Thấy anh không nói gì, cô định bước ra khỏi phòng thì bị anh cầm tay ngăn lại. Anh đẩy mạnh cô vào tường, giữ chặt lấy cô mặc cho cô chống cự mạnh mẽ. Cô sợ hãi hốt hoảng, anh đang muốn làm gì?

Người anh toàn mùi bia rượu. Anh nói nhớ cô, anh lại nói yêu cô. Cô nói rằng hôm nay anh làm chú rể nên đã uống quá nhiều rồi và tìm cách thoát khỏi vòng tay của anh. Nhưng anh vẫn dùng ánh mắt đau khổ và bi thương ấy để nhìn cô. Anh hét lớn rằng tại sao cô lại tránh né ánh mắt của anh, cô không muốn giải thích và cố tìm mọi cách để thoát ra ngoài nhưng lúc này Khải Hưng lại cố gắng để hôn cô. Cô lắc đầu mạnh mẽ để tránh né. Cô không muốn.

Bỗng có một người xông vào và đẩy Khải Hưng ra khỏi cô. Cô hốt hoảng sợ hãi thì nhận ra người đó là Hoàng Phong.

Khải Hưng nhìn Hoàng Phong cười khẩy, cô thấy nét mặt Hoàng Phong nhú lại. Hắn hỏi anh đang làm trò gì vậy. Anh lại càng cười lớn. Anh nói cô vốn là của anh chứ không phải của hắn, không phải hắn đã có

Thiên Ân và vừa rồi không phải đã đi cùng cô ấy hay sao. Cô thấy mặt Hoàng Phong bỗng chốc biến thành màu đen, hấn hùng hổ tiến lại và đấm Khải Hưng hai cái thật mạnh vào mặt. Vừa ra đòn hấn vừa nói một cái là vì anh dám thất lễ với vợ hấn, một cái là thay Bảo Hấn dạy cho anh một bài học.

Nhưng lúc nghe những lời ấy và nhìn cảnh tượng ấy, cô không thể nào chịu đựng được thêm nữa. Cô bỏ chạy ra ngoài.

Hai con người này rốt cục đang nghĩ gì. Họ đang lôi cô ra làm trò cười hay sao. Một người nói yêu cô ngay chính trong đám cưới của anh ta với một người con gái khác. Một người tự xưng là chồng cô trong khi hấn lại ôm ấp người con gái khác trước mặt cô. Nhưng tại sao khi cô gặp phải những chuyện khó khăn, Hoàng Phong đều ra mặt giúp đỡ cô. Hấn không biết như vậy sẽ càng làm cho con người cô day dứt tưởng rằng hấn yêu cô và lại âm thầm nhen lên hy vọng. Tình yêu, hi vọng, ước mơ hạnh phúc thực ra chỉ là những thứ ảo huyền mà cô điên cuồng theo đuổi. Đáp lại những khát khao mãnh liệt của cô chỉ còn lại bi thương mà thôi. Cô phải làm sao bây giờ. Cô phải dừng lại thôi, đã tổn thương quá nhiều rồi. Nếu cứ tiếp tục, cô không biết đến một ngày nào đó, cô sẽ đau khổ đến mức nào.

Cô đang chạy ra phía ngoài thì lại bị tạt chân và ngã xuống. Nước mắt lại một lần nữa tràn ra khóe mi. Những thứ không phù hợp với mình sẽ làm mình đau như vậy. Cô đã sai rồi. Tất cả những chuyện này đã sai ngay từ khi bắt đầu.

Đang tìm cách chống tay vào tường để đứng dậy thì cô lại được một người đến đỡ dậy. Chỉ thoáng qua mùi nước hoa, cô biết đó là Hoàng Phong.

Cô đẩy hấn ra không cho hấn đỡ cô và cô lại ngã xuống một lần nữa. Cô ngồi đó, cúi gằm mặt xuống đất. Cô không muốn nhìn hấn, cũng không muốn hấn biết cô đang khóc. Tại sao hấn phải thương hại cô khi mà Thiên Ân đã trở về. Cứ để cô tự đau thương, tự chữa lành mình cũng được mà. Những cử chỉ của hấn bây giờ chỉ càng làm cho thời gian đau khổ của cô kéo dài thêm mà thôi.

Cô thấy hấn nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô, hấn lo lắng hỏi:

“Đau lắm sao?”

“Chúng ta chấm dứt hợp đồng đi!” Cô vẫn cúi gằm mặt xuống nói với hấn.

“Tại sao?” Hấn thắc mắc.

Tại sao ư? Hấn không biết tại sao ư? Cô còn lý do gì để ở bên cạnh hấn nữa. Nếu tiếp tục thì cuối cùng người tổn thương nhất cũng là cô mà thôi. Cô muốn ở bên cạnh hấn nhưng có lẽ không được nữa rồi. Người con gái của hấn đã trở về. Cô muốn tranh giành ư. Không thể nào được vì cô biết Thiên Ân quan trọng với hấn như thế nào. Còn cô đối với hấn rốt cục có là gì không?

Cô vẫn ngồi đấy, Hoàng Phong không thấy cô trả lời thì lại một lần nữa đỡ cô dậy. Cô không kìm được lòng mình, cô gạt tay hấn ra nói:

“Anh đừng tốt với tôi như vậy nữa! Anh cứ thế này thì...tôi sẽ không muốn rời khỏi anh đâu. Vậy nên, chúng ta hãy kết thúc tại đây thôi!”

Hoàng Phong sững sờ trước những gì cô vừa nói, hấn dường như nhú mảy khi nghe những lời cô nói. Những lời cô nói vừa rồi thật nực cười, cô muốn kết thúc với hấn nhưng cuối cùng lại là bày tỏ tình cảm với hấn. Cô bỗng nhiên lại cảm thấy xấu hổ vì những hành động vừa rồi của mình. Giống như một cô gái giận đối người yêu của mình vậy. Nhưng nhìn những biểu hiện của hấn thì có lẽ cô đối với hấn không là gì cả. Cô lại một lần nữa không màng đến liêm sỉ của bản thân mà nói với hấn những điều này. Cô hết thuốc chữa mất rồi.

Thất vọng tràn trề, bề bồng đau khổ, cô tự mình đứng dậy và khập khiễng bước đi, còn hấn vẫn ngồi đó. Sau khi quay lưng bước đi, nước mắt cô bắt đầu rơi lã chã. Cô bây giờ thật thảm hại. Tất cả những gì cô sợ hãi nhất đều đến trong cùng một ngày, bị bạn mình chơi xỏ, bị người mình từng thương yêu, tôn trọng cưỡng hôn, nhìn thấy người mình yêu thương trong vòng tay của người con gái khác và lại một lần nữa tổ tình thất bại. Yêu thương là gì, và tại sao nó lại dẫn dắt cô đến mức này.

Nhưng cô vừa bước thêm được vài bước thì có một cánh tay kéo mạnh và đẩy cô vào tường. Cô đau điếng nhưng rồi khi chưa kịp kêu lên thì cô đã bị người đó giữ chặt cô trên tường và cúi mặt đặt lên môi cô một nụ hôn.

Cô cảm thấy được sự mãnh liệt từ đôi môi hắn đang dần xâm chiếm lấy đôi môi của cô. Cô tròn tròn mắt nhìn hắn.

Hoàng Phong, hắn đang làm gì vậy?

Hắn vẫn không dừng lại mà dùng sức ghì chặt lấy đôi môi của cô. Tại sao hắn lại hôn cô? Tất cả những việc này rốt cục là gì?

Cô đẩy hắn ra, đưa tay lên che miệng. Mắt cô rưng rưng. Cô hỏi hắn đang làm gì vậy. Đã không thể yêu thương cô mà còn đối xử với cô như vậy. Có phải hắn đang thương hại cô không. Có phải hắn đang muốn trêu chọc cô hay không. Nếu cả hắn cũng như thế thì cô thực sự quá bi đát rồi. Xin hắn hãy để mọi chuyện dừng lại ở đây thôi. Cô không thể chống đỡ thêm được nữa. Nhưng cô lại thấy hắn không nói gì, trên đôi mắt của hắn hiện lên sự lạnh giá, bi thương. Hắn đang nghĩ gì? Nhưng có là gì thì cũng quá đủ rồi, cô không thể chịu đựng được thêm nữa. Cô gạt cánh tay hắn ra, bước ra ngoài.

Nhưng chưa kịp bước ra ngoài, hắn lại kéo mạnh tay đẩy cô đứng vào tường. Bằng đôi mắt bỗng nhiên dịu dàng, hắn nói với cô:

“Đồ ngốc này, tôi cần em! Em không nhận thấy điều đó sao?”

Câu nói của hắn làm cô sững người. Hắn cần cô. Nhưng hắn cần cô để làm gì? Có phải vì cô đã an ủi hắn không? Có phải vì cô giúp hắn làm việc nhà hay không? Hay hắn cũng yêu thương cô. Còn Thiên Ân thì sao? Hắn không cần cô ấy ư? Nhưng tại sao hắn không tìm cô ngay khi về nước mà lại xuất hi

ện ở đây bên cạnh Thiên Ân. Những điều diễn ra ban nãy trước mắt cô là gì?

Đang quần quanh trong những suy nghĩ hoang loạn. Hắn lại cúi mặt xuống gần mặt cô rồi bằng chất giọng không nhanh không chậm, hắn nói với cô:

“Ở bên tôi, được không?”

Cô bỗng nhiên nhìn sâu vào đôi mắt của hắn. Cô lại thấy nó cô đơn và hoang loạn. Những lo lắng của cô về chính bản thân mình chuyển thành lo lắng cho hắn. Hắn sao vậy? Hắn muốn cô ở bên hắn ư?

Rồi hắn lại cúi xuống đặt môi lên môi cô. Vòng tay ôm chặt lấy cô.

Hắn yêu cô nên muốn cô ở bên hắn, phải không?

Nếu đó không phải là tình yêu thì đó cũng là một biểu hiện cho thấy cô cũng có một vị trí trong lòng hắn.

Hắn muốn cô ở bên hắn. Chấp nhận. Dù hắn có đang muốn lợi dụng cô cũng được. Chỉ cần hắn nói hắn cần cô thì cô sẽ ở bên cạnh hắn. Cô vẫn sẽ lo lắng nhưng vẫn như lúc trước đã nghĩ, chỉ cần hắn cho cô một vị trí dù chỉ là nhỏ bé trong lòng hắn, cô cũng sẽ cố gắng để được ở bên hắn. So với phải sống trong lo lắng sợ hãi thì cô sợ không được ở bên cạnh hắn nhiều hơn. Hắn nói hắn cần cô, thì cô sẽ tin rằng hắn cần cô. Sau sự việc với Khải Hưng, cô đã từng rút ra một bài học rằng đừng bao giờ chờ đợi hạnh phúc mà phải tự tìm kiếm hạnh phúc ình. Lần này, cô sẽ giữ lấy hạnh phúc cho bản thân. Sẽ cố gắng giữ lấy người con trai cô yêu thương. Sẽ làm tất cả để được hạnh phúc. Như vậy có phải là ích kỷ hay không, cô cũng không biết rõ. Nhưng có người đã từng nói với cô rằng, đôi khi chỉ cần làm những việc mà sau này mình không hối hận là được và người đó không ai khác chính là Hoàng Phong. Và lúc này cô lại một lần nữa nhận thấy, cô yêu hắn hơn cả nỗi sợ hãi trong lòng mình.

Cô sẽ ở bên cạnh hắn.

Sẽ yêu thương hắn bằng chính bản thân cô. Sẽ khiến hắn yêu thương cô bằng tất cả nỗ lực của mình. Sẽ không để ai lấy mất hắn từ cô, chỉ cần hắn cần cô. Chỉ cần như vậy thôi cô sẽ có thể vượt qua tất cả.

Việc hôm nay cô đã quyết định, cô sẽ không hối hận. Dù sau này có phải đau khổ đến thế nào, thì ít nhất cô cũng không hối hận.

Bỗng nhiên trong cô tràn ngập những cảm xúc ngọt ngào. Cô nhắm mắt đáp lại nụ hôn của hắn trong vô thức. Vòng cánh tay ôm lấy lưng hắn.

Vì đầu tóc cô đang xù xì nên không thể nào ở lại thêm được nữa. Cô dùng điện thoại nhắn với bà chủ tịch rằng cô đã về cùng với Hoàng Phong nhưng không nhận được hồi âm. Có lẽ bà đang bận rộn với khách khứa của buổi tiệc.

Vì chân của cô lại bị đau nên hắn lại phải bế cô rời khỏi buổi tiệc. Nhưng khi bước vào trong xe thì cả cô và hắn đều không nói gì. Cô cảm thấy trái tim mình đang đập loạn trong lồng ngực. Đôi khi cô lén quay sang nhìn hắn đang lái xe với vẻ lãnh đạm như hắn vốn dĩ.

Đến nhà, hắn bước xuống mở cửa xe và đưa tay đỡ cô ra khỏi xe. Cô ngại ngần nắm tay hắn bước ra khỏi xe. Cô lại cà nhắc bước theo hắn từng bước, hắn bực mình bế bổng cô lên và đi vào nhà. Nhưng vừa bước vào nhà thì cô và hắn đã hết hoảng vì trong phòng khách đang có người đang tròn mắt nhìn bọn cô.

Là Anh Quân.

Mặt Hoàng Phong bỗng nhiên nhăn lại. Rồi cô thấy mặt hắn bắt đầu đỏ bừng. Nghĩ lại tình cảnh lúc này, mặt cô cũng bắt đầu thấy mặt bỗng nhiên nóng bừng. Không khí trong căn nhà bỗng nhiên căng thẳng. Cô vội vàng đẩy cánh tay Hoàng Phong và đứng xuống. Giọng Hoàng Phong trầm trầm vang lên:

“Sao cậu lại ở đây vào giờ này?”

Anh Quân bối rối đứng dậy, cười với cô, cô cũng cười ngượng ngịu đáp lại. Anh Quân nhìn Hoàng Phong cười mờ ám. Nói rằng vì anh muốn đến chào hắn để mai anh có việc phải ra nước ngoài và tiện muốn mượn hắn một cái máy ảnh. Vì mặt mã nhà của Hoàng Phong luôn giống nhau nên đứng chờ lâu quá, anh đã tự mở cửa bước vào nhà để ngồi chờ. Anh Quân liên tục xin lỗi vì đã phá đám cô và hắn.

Mặt cô lại càng đỏ lên. Xong cô thấy Hoàng Phong bước vào trong phòng lấy ra một cái máy ảnh và đưa cho Anh Quân, hắn nhanh chóng đuổi Anh Quân ra về. Nhưng Anh Quân lại nói rằng trời đã tối mà anh đã mang đồ qua đây để mai sẽ ra sân bay luôn, nên tối nay anh xin được ngủ lại đây, và anh cũng có một vài chuyện muốn nói với Hoàng Phong.

Cô không thể nào để Hoàng Phong đuổi Anh Quân ra về khi mà anh đã nói như vậy. Thế nên, mặc kệ Hoàng Phong hằm hằm nét mặt thì cô vẫn giữ anh ở lại.

Cô nhanh nhẹn pha nước cho cả hai khi bọn họ đang ngồi trong phòng khách nói chuyện.

Nhưng có một vấn đề đó là, buổi tối hôm đó cô và Hoàng Phong lại bị nhốt chung vào một phòng.

Việc ngủ chung một phòng với hắn cũng không phải xa lạ gì. Nhưng đó là khi cả cô và hắn đều chưa bày tỏ tình cảm với nhau còn bây giờ hắn đã biết cô thích hắn rồi. Và vừa rồi cô và hắn còn vừa có với nhau một nụ hôn ngọt ngào như vậy. Thật là căng thẳng hết sức.

Cô hoang mang vì những đồ đạc của cô đều đang ở dưới gầm giường mà Anh Quân đang ngủ. Và hiện tại cô không thể nào chạy sang phòng bên đấy để lấy quần áo được. Như vậy chẳng hay ho gì đó là còn chưa kể có thể sẽ bị lộ tẩy hết việc cô và hắn vốn vẫn chia phòng ngủ.

Đang hoang mang không biết phải làm thế nào thì Hoàng Phong bước ra từ nhà tắm. Hắn vừa lau đầu rồi nhìn cô khiến cô bỗng nhiên giật mình. Hắn ngồi lên giường rồi lại quay sang nhìn cô. Cô bỗng cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Hắn hỏi cô không thay đồ đi ngủ hay sao thì cô nói muốn mặc lễ phục để ngủ. Hắn phì cười. Hắn nói cô lấy đồ mà bà chủ tịch mua cho cô ở trong tủ mà thay. Cô lưỡng lự rồi cũng ngại ngần tiến lại mở tủ. Nhìn vào những quần áo ngủ hở hang trong tủ. Cô lại càng bối rối. Cô phải mặc những bộ đồ này trong phòng với hắn sao. Cô thích hắn, nhưng không thích ăn mặc như thế này trước mặt hắn. Để đi quá giới hạn, cô vẫn chưa sẵn sàng. Không thể được!

Cô bối rối chỉ vào một bộ pijama của hắn và nói rằng cô muốn mặc bộ đồ này. Hắn nhìn cô nhếch mép rồi ra hiệu cho cô lấy mà mặc. Cô tẩy trang và mặc bộ đồ của hắn vào. Ít nhất thì bộ quần áo này cũng kín

đáo hơn những bộ trang phục kia là được. Cô thấy trên bộ quần áo này cũng có mùi hương của hắn. Cô lại cảm thấy ngại ngùng.

Đứng trong nhà vệ sinh thật lâu, cô cầu mong rằng hắn đã đi ngủ rồi để cô không phải bối rối khi nhìn thấy hắn.

Nhưng khi cô bước ra ngoài thì cô bắt gặp hắn vẫn đang ngồi trên giường đọc tạp chí. Cô lóng ngóng không biết làm sao thì hắn bỏ tờ tạp chí xuống để nhìn cô. Cô lại giật mình.

Hắn nhếch mép nhìn cô đầy gian xảo. Hắn đập đập tay xuống nệm ra hiệu cho cô lại gần. Cô lo lắng nhích từng bước đến bên cạnh hắn.

Cô định ngồi lên giường nhưng lại ngồi hệt và ngã lăn ra xuống đất. Luống cuống bò dậy thì lại bắt gặp ánh mắt của hắn đang nhìn cô đầy đắc ý. Hắn ra hiệu cho cô nằm xuống. Cô quay lưng về phía hắn và nằm xuống. Người cô cứng đờ như khúc gỗ.

Cô thấy hắn đưa cánh tay về phía mình thì cô lại hốt hoảng lo sợ. Hắn muốn làm gì vậy. Cô vẫn chưa sẵn sàng. Cô vội vàng bật dậy, nhảy khỏi giường, cô nói với hắn:

“Em đói! Anh muốn ăn gì không?”

Cánh tay của Hoàng Phong đang cầm chần định đập cho cô vẫn nằm trên không. Hắn khẽ thu lại và đưa tay xoa lên thái dương. Hắn gật đầu. Cô chạy nhanh ra tủ lạnh lấy ít đồ ăn vào hai chiếc bát lớn và mang lên đưa cho hắn một bát. Chiếc giường bông chốc biến thành bàn ăn của bọn cô.

Nhưng chẳng hiểu sao hắn ăn nhanh như vậy, rồi hắn lại tiếp tục ngồi đọc tạp chí mà không đi ngủ trước. Cô phải là sao bây giờ?

Cuối cùng cũng không thể nhâm nhi mãi bát cơm được. Dọn dẹp xong, cô quay lại phòng và lại nằm quay lưng về phía hắn. Cô lại thấy hắn khẽ động dậy và cô lại nhảy vọt lên. Bước nhanh khỏi giường, cô nói:

“Ăn xong đi ngủ ngay là không tốt, đi dạo thôi!”

Hắn lại nhìn cô khó hiểu. Rồi cũng đồng ý cùng cô đi ra ngoài đi dạo.

Hắn cùng cô đi tản bộ xung ở con đường trước cửa nhà. Chỉ đơn giản là đi bộ, cả hai đều không nói với nhau điều gì. Nhưng rồi đi mãi thì cuối cùng cũng phải về nhà và vào phòng lên giường nằm như cũ.

Đầu cô đang căng như dây đàn thì cô thấy hắn trở mình quay lưng về phía cô. Cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi cô thấy hắn trở mình quay lại thì cô lại lo lắng mà nhảy xuống giường. Hoàng Phong mở tròn mắt nhìn cô, cô lắp bắp:

“Em...em muốn đi vệ sinh!” Xong rồi trước cặp mắt khó hiểu của hắn, cô chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh.

Mất mặt quá, hắn hình như không hề có ý gì mà cô lại luống cuống như vậy. Hình như đầu óc cô đen tối quá rồi thì phải. Phải làm sao bây giờ. Mở nước và tắt nước ướt hết mặt, cô tự nhủ bản thân mình phải bình tĩnh.

Khi cô bước ra khỏi nhà vệ sinh thì cô thấy hắn đã quay mặt về phía khác và dường như đã ngủ mất. May mắn thật, nếu hắn không ngủ thì không biết cô lại có những hành động kì lạ gì nữa đây.

Nằm xuống bên cạnh hắn, cô thở phào nhẹ nhõm, đang nhắm mắt dỗ giấc ngủ thì hắn bỗng nhiên lên tiếng:

“Người mà hôm trước còn chủ động tấn công người khác mà giờ lại lo lắng thế à?”

Hắn...hắn đang nói cái gì vậy? Cái gì mà chủ động tấn công? Cô bỗng nhớ đến cái hôm Giáng sinh khi cô say rượu và hôn hắn một cái vào má. Hắn đang nói chuyện đó phải không? Làm thế nào bây giờ. Xấu hổ quá. Phải chối thôi, làm như không nhớ gì thì hắn sẽ không nắm được thóp của cô mà mỉa mai cô được.

“Anh nói cái gì vậy, không hiểu?”

Hắn phì cười, rồi quay mặt nhìn về phía cô. Cô lại thấy căng thẳng.

“Nếu không hiểu sao hôm sau còn muốn bỏ nhà đi?”

Giấu đầu hỏ đuôi mà. Có lẽ tại vì hôm sau cô chuẩn ra khỏi nhà để tránh mặt hắn nên hắn đã biết là cô vẫn còn nhớ những chuyện tối hôm đó. Cô phải làm thế nào. Bực mình, cô phụng phịu ngồi dậy định bước xuống giường, cô nói với hắn:

“Ồ, đây, em ngủ dưới sàn, anh ngủ đi, không ai thêm tấn công anh đâu!”

Nhưng chân cô chưa kịp chạm đất thì hắn đã kéo cô lại và vòng tay ôm chầm lấy cô. Cô sững người. Thoáng xấu hổ ngại ngùng, cô nằm im trong vòng tay hắn, nhưng hắn vẫn không có ý định buông tha cho cô, hắn nói:

“Không phải hôm nay giữ Anh Quân ở lại cũng vì muốn ở cùng phòng với tôi sao?”

Hắn lại muốn gì nữa. Ai muốn ở cùng phòng với hắn. Cô giận dỗi vùng vẫy tìm cách thoát ra khỏi vòng tay của hắn. Nhưng hắn vẫn dùng lực ghì sát cô vào người, cô bực bội nói với hắn:

“Anh muốn gì đây?”

Mặc kệ câu hỏi của cô, hắn nhắm mắt trong khi vẫn vòng tay ôm cô thật chặt. Hắn nói với giọng kìm nén:

“Nằm im ngủ đi nếu không tôi không biết sẽ làm gì em đâu!”

Nghe câu nói của hắn, người cô bỗng cứng đờ. Hắn vẫn ôm cô như vậy. Cô nghe thấy tiếng thở của hắn trên đỉnh đầu. Cảm nhận được vòng tay ấm áp của hắn. Cô ngại ngùng nằm im trong vòng tay của hắn. Cô lại cảm thấy buồn cười vì những gì đã diễn ra khi nãy. Cảm ơn hắn đã hiểu cho cô. Cô chưa sẵn sàng và hắn nói rằng sẽ không làm gì cô cả. Luôn trêu chọc cô, nhưng người con trai này, vẫn là rất hiểu cô.

Cô yên tâm chìm vào giấc ngủ. Trong mơ màng cô nghe thấy có tiếng của hắn. Hắn nói:

“Gà mái vô tâm, nói ngủ là ngủ thật!”

Giọng hắn hờn trách nhưng rồi hắn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vô về giấc ngủ cho cô.

Một đêm yên lành và ấm áp.

19. Chương 19

Chương 19: Anh sẽ buông tay ai ?

Những ngày sau đó, cô và hắn vẫn cùng nhau làm mọi thứ và chăm sóc gia đình. Nhưng dường như công việc ở công ty có phần bận rộn hơn và Hoàng Phong phải rất mệt mỏi để có thể lo lắng mọi việc. Cô không rõ những áp lực ấy đến từ đâu nhưng càng ngày cô càng cảm thấy hắn mệt mỏi sau khi từ công ty về nhà. Nhưng gắng hỏi thì hắn không trả lời mà chỉ nhìn cô cười trừ. Cô nói với hắn rằng muốn quay lại công ty làm việc, cô muốn san sẻ công việc với hắn nhưng hắn không đồng ý, hắn nói cô nên dành thời gian chăm sóc ẹ mình. Không còn cách nào khác, cô đành ngậm ngùi làm thêm cho hắn vài món củ cải trong bữa cơm. Và hắn lại thấy thế làm hào hứng. Nhưng sao nhìn hắn như vậy, cô lại thoáng thấy trong lòng bất an. Dường như có chuyện gì đó đang xảy ra ở công ty mà cô không biết thì phải.

Cô dùng điện thoại gọi cho Trần Phương, nhưng máy của hắn lại trong tình trạng không liên lạc được. Điều này từ trước tới giờ chưa từng xảy ra, linh cảm thấy điều gì đó không hay, cô gọi cho Đặng Minh và Thu Ngọc, Đặng Minh trả lời rằng hắn đang có việc bận phải giải quyết còn Thu Ngọc thì trả lời qua loa rồi cúp máy. Nhưng có một điểm chung là, bọn họ đều nói với cô rằng cô đang lo xa, vì thực ra ở công ty chẳng có vấn đề gì xảy ra cả.

Ban đầu, cô cho rằng bọn họ đang trấn an cô, nhưng rồi sau khi xét đi tính lại thì có lẽ cô đã lo xa thật. Vì một công ty như Estermir thì sẽ không có chuyện có vấn đề gì xảy ra cho nó được mà nếu có thì chắc chắn báo chí sẽ nhanh chóng đưa tin thôi. Nhưng rồi lại có một chuyện khác khiến cô phải suy nghĩ nhiều hơn.

Ngày hôm đó, sau khi chia tay bố mẹ và từ bệnh viện ra về, cô bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi điện thoại từ một số lạ. Cô nhắc máy, là giọng một người con gái, cô ta muốn nói chuyện với cô và hẹn cô đến một quán café.

Trong lòng cô lúc này đang lo sợ vì người ngồi trước mặt cô đây chính là Thiên Ân.

Cô ấy nói rằng có chuyện muốn nói cùng cô. Cô định lên tiếng từ chối nhưng chưa tìm được lý do gì thì cô ấy đã cúp máy.

Thiên Ân vẫn là một cô gái toát lên vẻ đẹp của sự thanh thoát, cả người đầy khí chất cao quý. Cô cũng biết được rằng, cô không phải là người có thể so sánh với cô ấy, nhất là về cái khí chất cao sang ấy. Từ khi bước vào quán café, cô ấy không nói gì mà chỉ nhăm nháp tách café. Cô ta không nói gì, cô cũng không có gì để nói. Cô lên tiếng hỏi:

“Thiên Ân muốn nói chuyện gì với tôi sao?”

Thiên Ân đặt tách café trên tay xuống, đưa mắt nhìn cô. Một đôi mắt buồn và dường như mang chút u uất. Cô ấy nhìn cô rồi nở một nụ cười chán chường mang chút thông cảm, cô ấy nói:

“Kết hôn không có tình yêu, cô không thấy đau lòng sao?”

Cô sững người, rốt cục cô ta đang muốn nói gì. Cái con người vui vẻ, hấp dẫn, hoạt bát mà cô đã gặp trước kia đâu mất rồi. Thiên Ân của ngày hôm nay sao mang đầy vẻ bí hiểm như vậy.

“Ý cô là gì?” Cô nheo mắt nhìn Thiên Ân.

Thiên Ân lại nở một nụ cười khẩy như có như không rồi tiếp tục.

Cô ta nói rằng, cô ta vốn không biết rằng cô ta yêu Hoàng Phong nhiều đến thế nào, cho đến khi cô và Hoàng Phong làm đám cưới, cô ta mới thực sự đau lòng và nhận ra tình cảm ấy. Thế nên, mặc cho Mạnh Huy có đau khổ cầu xin, cô ta vẫn dứt áo ra đi vì cô ta không thể chịu được những ngày tháng không có Hoàng Phong và cô ta không cam chịu được việc Hoàng Phong đang ở bên một người con gái khác là cô.

Rồi cô ta xin lỗi cô. Cô ta thực sự không ngờ là sự việc sẽ diễn ra như thế này. Cô ta mong cô hãy hiểu cho cô ta và hân. Có lẽ nhờ cô mà cô ta và hân đã nhận ra tình cảm dành cho nhau nhiều đến thế nào. Cô ta hứa rằng sẽ nói với hân bù đắp cho cô tất cả mọi thứ cô cần sau khi cuộc hôn nhân này kết thúc. Và hơn ai hết, cô ta hiểu rằng cuộc hôn nhân của cô vốn không có tình yêu. Cô ta khuyên cô nên chọn tình một lối đi riêng. Rồi cô ta lại nhìn cô bằng một ánh nhìn thông cảm.

Cô hiểu đôi mắt ấy, đôi mắt của một kẻ thắng cuộc nhìn một người thua cuộc. Có phải lúc trước, cô ta cho rằng Hoàng Phong đã thực sự yêu thương cô nên mới ngậm ngùi chấp nhận như vậy, nhưng tại sao bỗng nhiên cô ta lại cho rằng Hoàng Phong cũng muốn quay về bên cạnh cô ta. Cô biết, trong lòng hân, cô ta luôn có một vị trí mà không dễ gì có thể thay đổi. Nhưng trong lúc Hoàng Phong yêu thương cô ta nhất, cô ta lại gây cho hân những vết thương đau đớn để đi theo một người con trai khác và đẩy hân đến với một cuộc hôn nhân hợp đồng với cô. Một thời gian sau, cô ta lại quay lại và nói rằng Hoàng Phong mới là người quan trọng nhất với cô ta. Cô ta không biết được rằng cô đã nghe được cuộc nói chuyện hôm đó giữa cô ta và Hoàng Phong, và rồi lại nhìn thấy cảnh tượng cô ta ôm lấy Hoàng Phong và khóc vì cuối cùng sau ngần ấy thời gian, cô ta cũng nhận thức được ai là người quan trọng với mình nhất. Nhưng cô ta rốt cuộc vẫn chưa bao giờ nghĩ đến cảm xúc của Hoàng Phong mà chỉ là nghĩ đến cảm xúc của bản thân cô ta. Trong khi hân phải cố gắng để ôm ấp kỷ niệm, hàn gắn nỗi đau thì cô ta đang ở đâu? Cô ta cho rằng giờ đây cuộc hôn nhân của cô và hân vẫn chỉ là một cuộc hôn nhân không tình yêu? Cô ta sẽ bù đắp cho cô những gì để cô từ bỏ tình yêu của mình? Cô ta thật sự quá vô lý.

“Cô cho rằng Hoàng Phong sẽ trở về bên cô?” Cô nhìn thẳng vào Thiên Ân.

Cô ta lại một lần nữa nhếch môi cười. Xong cô ta lại nhìn cô với ánh mắt thương xót.

“Phong rất ngọt ngào, phải không?”

Cô ta lại muốn nói gì? Tại sao bỗng nhiên cô ta lại khen hân như vậy? Cô đang mải suy nghĩ thì cô ta lại tiếp tục.

“Vậy nên có rất nhiều người lầm tưởng sự tốt bụng là tình yêu! Rốt cục, vẫn chỉ có tôi là hiểu anh ấy!”

Cô thoáng sững sờ. Đưa mắt nhìn sang phía Thiên Ân thì cô ấy vẫn mang một nét bình thản như không. Trong lòng cô bỗng nhiên lo sợ. Cô ta đang muốn nói rằng cô đã ngộ nhận những gì giữa cô và Hoàng Phong

từ trước tới nay là tình yêu. Cô không thực sự phủ nhận. Khi hắn nói hắn cần cô, hắn muốn cô ở bên hắn, cô đã có suy nghĩ rằng, hắn cũng yêu cô. Nhưng rốt cuộc, từ trước tới giờ Hoàng Phong vẫn chưa bao giờ nói thích cô chứ đừng nói là yêu cô. Cô có thực sự hiểu con người thật của hắn hay không, hay những gì diễn ra chỉ như Thiên Ân nói, là sự ngọt ngào khiến cho con người ta dễ dàng ngộ nhận. Những lo lắng trong cô lại một lần nữa như sóng cuộn trào trong lòng. Cô bỗng có cảm giác như người con gái trước mặt cô đây dường như đã biết hết mọi cảm xúc và suy nghĩ của cô vậy.

Trong lúc cô đang hỗn loạn suy nghĩ, Thiên Ân nheo mắt nhìn những biểu hiện của cô, cô ấy lại lên tiếng:

“Chẳng lẽ...cô thích Phong?”

Cô không nói được gì, bởi cô ta nói hoàn toàn đúng, cô thích Hoàng Phong, cô yêu hắn mất rồi. Thiên Ân lại cúi xuống dùng thìa khuấy đều tách café trên bàn của mình, không nhanh không chậm nói tiếp:

“Dừng lại đi, không người tổn thương nhiều nhất chính là cô đó!”

Cô ta nói rằng cô ta hiểu Hoàng Phong. Có lẽ đúng. Cô ta cho rằng nếu tiếp tục thì người bị tổn thương nhiều nhất chính là cô. Cũng có lẽ đúng. Nhưng đó chỉ là khi Hoàng Phong không hề có tình cảm gì với cô. Nhưng cô không tin là như vậy. Tuy rằng quãng thời gian cô và hắn ở bên nhau thực sự chưa được dài và không thể so với thời gian của Thiên Ân và hắn ở bên nhau. Nhưng cô không tin những gì giữa cô và Hoàng Phong chỉ đơn giản là sự ngọt ngào của anh, ít nhất, trong lòng hắn, cô cũng có một vị trí nào đó.

Cô không muốn mất hắn, từ khi xác định rằng cô sẽ ở bên cạnh hắn vì hắn cần cô thì cô đã lường trước rằng sẽ có một ngày mọi việc như thế này sẽ diễn ra. Cô đã quyết tâm giữ lấy hạnh phúc ình. Cô sẽ không để ai cướp mất hạnh phúc của mình. Ít nhất thì cô cũng sẽ đấu tranh chứ không bỏ cuộc và dù người đó có là ai thì cô cũng sẽ không từ bỏ.

“Tôi sẽ không từ bỏ!” Cô ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt của Thiên Ân.

Thiên Ân hơi nhăn nét mặt khi nghe cô nói như vậy. Nhưng rồi nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, cô ấy lại tiếp tục nhìn cô cười nhẹ nhàng và nói:

“Ngây thơ thật! Cô nghĩ chỉ cần cô không từ bỏ thì sẽ mãi như vậy sao? Cô không nghĩ Phong sẽ cảm thấy như thế nào à?”

Hắn sẽ nghĩ như thế nào? Hắn muốn quay trở lại cùng Thiên Ân sao? Nếu hắn muốn như vậy thì cô có còn lý do gì để cô gắng. Cô sẽ ra sao? Bàn tay để trên đầu gối của cô bỗng nhiên nắm chặt lại.

Không! Cô không muốn nghe thêm những gì Thiên Ân nói nữa. Cô đột nhiên đứng dậy trước sự bất ngờ của cô ta. Cô nói với Thiên Ân:

“Dù thế nào, tôi cũng sẽ không từ bỏ!”

Cô đẩy ghế và bước nhanh ra ngoài, nhưng Thiên Ân vẫn nói với theo:

“Nếu cả hai chúng ta đều như vậy thì cứ để Phong quyết định đi!” Xong cô thấy Thiên Ân từ từ tiến lại phía cô. Khi đi ngang qua cô, cô ta nói thêm: “Xem Phong sẽ buông tay ai!”

Thiên Ân thanh toán rồi bước ra khỏi quán café. Chỉ riêng cô đứng lặng ở đó. Cô ấy đi khuất, nhưng lúc này những suy nghĩ trong đầu cô lại bắt đầu dày vò cô. Hoàng Phong sẽ buông tay ai? Người con gái định mệnh mà hắn đã yêu thương và che chở trong ngần ấy năm hay là một người con gái chỉ xuất hiện thoáng qua và gắn kết với hắn bằng một bản hợp đồng vô vị. Thiên Ân yêu hắn, và cô cũng yêu hắn, nhưng hắn yêu ai? Nếu hắn lựa chọn Thiên Ân, cô sẽ như thế nào. Thực sự, cô không muốn là cái bóng của cô ấy trong lòng hắn, cô muốn堂堂 hoàng sống bên cạnh hắn với tư cách là chính cô. Nhưng trong mơ hồ, cô vẫn có cảm giác, cô không thoát ra được khỏi hình ảnh người thay thế Thiên Ân dù có tự phủ định và an ủi bản thân bao nhiêu đi chăng nữa. Đặt cược với Thiên Ân, rốt cuộc sẽ thắng hay thua?

Hắn sẽ chọn ở bên cô chứ?

Những ngày sau đó, dù luôn tỏ ra vui vẻ nhưng những suy nghĩ kia vẫn đè nặng trong lòng cô và không có cách nào gỡ bỏ. Không những vậy, những sự việc ngay sau đó còn khiến lòng cô ngày càng thấp thỏm, bất an.

Hôm đó cô cùng Hoàng Phong đến bệnh viện thăm mẹ cô. Khi bước vào trong phòng cô bắt gặp bà chủ tịch đang có mặt ở đó trò chuyện và hỏi thăm sức khỏe của mẹ cô. Nhưng không phải chỉ mình bà chủ tịch mà còn có cả Thiên Ân đi cùng. Cô không hiểu tại sao thì bà chủ tịch nói rằng, từ sau đám cưới của cô và Hoàng Phong thì bà chủ tịch và Thiên Ân nói chuyện thân thiết hơn. Vì bà cũng rất thích đàn hạc mà cô ấy lại là một nghệ nhân có tiếng nên cả hai nói chuyện rất tâm

đầu ý hợp, không những vậy, Thiên Ân là bạn thân thiết của Hoàng Phong khi còn đi du học nên bà lại càng quý Thiên Ân.

Mẹ cô và bà ai cũng hết lời khen Thiên Ân hiền lành và chu đáo. Cô thấy Thiên Ân nở nụ cười vui vẻ chào đón cô và Hoàng Phong, như thể chưa hề có cuộc nói chuyện giữa cô và cô ta hôm trước. Ngồi trong phòng bệnh, Thiên Ân tự nhiên đùa giỡn với Hoàng Phong trước sự chứng kiến của mọi người. Khác với vẻ mặt lạnh nhạt thường ngày, cô thấy Hoàng Phong mang đầy vẻ tự nhiên, vui vẻ khi ở cùng cô ấy. Không khí trong phòng bệnh bỗng chốc trở nên náo nhiệt. Chỉ riêng cô cảm thấy bất an.

Bữa trưa, Thiên Ân lại nhiệt tình mời vợ chồng cô cùng bà chủ tịch đi ăn cái gì đó. Hoàng Phong vui vẻ nhận lời. Cô cũng không còn cách nào khác đành phải đi theo. Thiên Ân vui vẻ khoác tay Hoàng Phong đi trước mặt cô, rất cục, cô ta đang muốn cho cô thấy điều gì?

Bà chủ tịch nhìn thấy như vậy thì khê khàng đến bên và nói với cô, bà khuyên cô đừng lo nghĩ quá, bởi Thiên Ân và Hoàng Phong là bạn thân của nhau nên mới cư xử như vậy. Cô chỉ nhìn bà cười và gật đầu.

Nhưng khi vào đến bàn ăn, Thiên Ân gọi ra một loạt đồ ăn và nói rằng đây là món mà Hoàng Phong thích nhất, nhìn những đồ ăn trên bàn, toàn những món chưa bao giờ cô thấy hân ăn. Thiên Ân vui vẻ gấp hết món này với món kia cho hân, rồi gấp cho bà chủ tịch và cô. Cô ấy nói chuyện và chăm sóc mọi người như người nhà. Bà chủ tịch thấy mặt cô thoáng nét không vui nên nói nửa đùa nửa thật:

“Cháu làm thế này thì Thiên Ân sẽ ghen mất thôi!”

Cô bối rối, thực sự cô chỉ đang buồn rằng cô chẳng biết Hoàng Phong thích ăn gì, thích mặc gì, thích làm gì. Điều duy nhất mà cô biết về hân là hân thích chụp ảnh và ăn củ cải. Nhưng khi nghe bà chủ tịch nói như vậy, cô thoáng xấu hổ.

Thiên Ân lại nhanh chóng nhìn cô chớp chớp mắt:

“Hic, mình xin lỗi nhé! Mình vô ý quá mất rồi!”

Vậy là chỉ trong phút chốc, cô biến thành một người hẹp hòi còn Thiên Ân chẳng qua chỉ là một cô gái vô tư mà thôi. Sao bỗng nhiên cô cảm thấy sợ hãi trước những gì đang diễn ra trước mắt quá đối. Cô ta thực sự muốn chứng tỏ cho cô thấy điều gì. Nhưng rồi cô lại nghe thấy tiếng Hoàng Phong chậm chậm vang lên:

“Cô ấy không biết giận đâu!”

Thiên Ân nghe vậy lại cười híp mắt, quay sang hỏi Hoàng Phong có phải những gì hân nói là thật hay không, hân lại gật đầu cười với cô ta. Và rồi cô ta lại vui vẻ huyền não cả bữa ăn.

Sau khi dùng bữa xong, Thiên Ân chào từ biệt bọn cô, trước khi đi, cô ấy còn nói rằng không biết khi nào mới gặp lại mọi người vì cô ấy sắp sửa quay về Úc. Cô ấy vòng tay ôm lấy bà chủ tịch, Hoàng Phong và cô một cách thân thiết và không quên nhắc nhở bọn cô rằng đừng quên cô ấy trước khi lên xe đi khuất.

Trên đường ra về, cô không hiểu những điều Thiên Ân đang làm là gì? Cô ta đang muốn làm gì?

Hoàng Phong bỗng nhiên quay sang nói với cô rằng cô đừng nghĩ nhiều quá, tính tình Thiên Ân trước giờ vẫn như vậy, vô lo vô nghĩ, thế nên hân mong cô đừng để ý đến cách cô ta nói chuyện với hân.

Cô không hiểu tại sao hân đột ngột giải thích với cô như vậy. Nhưng khi cô nhìn thấy hân ăn uống cùng với Thiên Ân, ánh mắt của hân bị cuốn vào những hành động đáng yêu của cô ấy. Thực sự cô ấy có vô lo

vô nghĩ như Hoàng Phong nói không? Bởi cô đã gặp một Thiên Ân hoàn toàn khác. Nhưng ít nhất lời giải thích cũng cho cô thấy rằng cô vẫn còn là người mà hắn muốn giải thích.

Nhưng sự việc vẫn chưa dừng lại ở đó, bởi chỉ hai ngày sau đó, khi cô và hắn đang ngồi xem TV trong nhà thì điện thoại của hắn bỗng nhiên đổ chuông. Cô nhìn vào màn hình thì thấy người gọi đến là Thiên Ân. Lòng cô bỗng nhiên lo lắng, không phải cô ta đã quay trở lại Úc rồi sao?

Hoàng Phong nghe máy, mặt hắn bỗng nhiên khó coi, hắn nhanh chóng chạy vào nhà lấy áo khoác và chạy ra ngoài. Có chuyện gì sao? Cô cầm tay hắn và hỏi:

“Anh đi đâu vậy?”

Hắn vẫn giữ vẻ mặt đầy lo lắng đáp:

“Thiên Ân uống say, cô ấy không biết uống rượu! Tôi ra ngoài một chút! Em ngủ đi!”

Rồi không nói gì thêm, hắn chạy nhanh chóng ra xe và phóng đi mất. Cô chưa kịp nói thêm điều gì và bàn tay cô vẫn không nắm giữ được hắn. Cô muốn nói với hắn rằng đã khuya rồi, hắn đừng đi. Nhưng không được mất rồi. Chỉ cần Thiên Ân uống say thì hắn không màng đêm tối đến bên cô ta. Cô ta thực sự có một vị trí quá lớn trong lòng hắn. Còn cô, rốt cục là gì?

Cả đêm hôm đó Hoàng Phong không về nhà, cô nhắn tin hỏi hắn đang ở đâu nhưng hắn chỉ nhắn lại rằng cô hãy ngủ sớm đi. Sáng hôm sau hắn về và nhanh chóng thay quần áo đi làm. Cô và hắn chưa kịp gặp nhau thì hắn đã đi mất. Cả đêm hôm qua cô sống trong lo lắng. Cảm giác người mình yêu ở bên cạnh tình cũ thật dễ khiến người ta phát điên.

Buổi chiều hôm đó, hắn về nhà trong tâm trạng mệt mỏi. Cô lo lắng hỏi thì hắn chỉ nhìn cô cười rồi nói muốn cùng cô đi xem phim. Đang mải ngẫm nghĩ thì thấy hắn đưa cho cô hai chiếc vé với tên phim “Miracle in 34th street”. Bỗng nhớ ra lần trước cô và hắn vẫn chưa coi hết bộ phim này, cô vui vẻ đồng ý.

Chọn in hình một bộ đồ thoải mái, cô và hắn lên xe đi đến một rạp chiếu phim gần đó. Ngồi trên xe, cô bỗng nhiên thấy hắn hôm nay có chút khó hiểu. Rồi bỗng nhiên, hắn lên tiếng nói với cô:

“Dù sau này có xảy ra chuyện gì, em phải mạnh mẽ lên, hiểu không?”

Tại sao hắn bỗng nhiên lại nói như vậy? Cô lên tiếng hỏi hắn nói vậy là có ý gì nhưng hắn vẫn im lặng không nói. Trong lòng cô bỗng nhiên thấp thỏm lo sợ. Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nhưng điều hắn muốn nói đến rốt cuộc là gì. Hắn trầm ngâm rồi lại lên tiếng:

“Vì có thể tôi sẽ không ở bên em được!”

Trái tim cô bỗng nhiên nhảy thót lên trong lồng ngực. Đầu óc cô hoạt động hết mức nhưng vẫn không hiểu những điều hắn đang nói là gì.

Ngồi trong phòng chiếu, những hình ảnh trước mắt di chuyển nhưng không thể nào lấn át được những gì đang diễn ra trong tâm trí của cô. Cô thấy điện thoại của Hoàng Phong đổ chuông liên tục nhưng hắn không nghe mà lạnh lùng tắt máy. Lại một lần nữa cô thấy số điện thoại gọi đến là Thiên Ân.

Cuối cùng thì Hoàng Phong vẫn ra ngoài để nghe điện thoại sau khi những cuộc gọi từ số Thiên Ân không ngừng gọi đến. Cô ngồi trong phòng chiếu lo lắng chờ đợi. Nhưng mãi lâu sau vẫn chưa thấy hắn quay trở lại. Bộ phim chưa chiếu hết, cô cũng bỏ ra ngoài.

Có một người mặc vest đen đột nhiên tiến lại gần phía cô. Anh ta lễ phép cúi đầu và nói chào cô chủ. Thì ra chính là một trong những tên trước đây đã giúp mẹ cô chuyển đồ đạc về nhà. Cô không hiểu tại sao anh ta lại có mặt ở đây thì anh ta nhanh chóng nói rằng cậu chủ nhờ anh ta đưa cô về nhà.

Hoàng Phong đã đi đâu?

Ngồi trên xe, cô lo lắng gọi điện thoại cho hắn nhưng hắn không nghe máy. Cô sực nhớ ra và gọi vào số của Thiên Ân thì người nghe máy lại là một giọng đàn ông xa lạ.

Thì ra người nghe máy là một bác sĩ. Anh ta nói rằng cô Trịnh Thiên Ân phải vào bệnh viện vì uống quá nhiều thuốc ngủ, anh ta hỏi cô có phải là bạn của bệnh nhân hay không và còn khuyên cô đừng quá lo lắng vì anh ta đã gọi cho bạn trai của bệnh nhân đến chăm sóc rồi.

Cúp máy, cảm giác trong lòng cô bỗng nhiên hốt hoảng.

Cô muốn xác nhận một chuyện, cô nhanh chóng nói với tên mặc vest đen đang lái xe đến cái bệnh viện mà vị bác sĩ khi nãy tự giới thiệu đã nói với cô. Trong lòng cô cầu khẩn người bạn trai mà bác sĩ nói đến là Mạnh Huy chứ không phải là Hoàng Phong.

Đứng trước cổng bệnh viện, cô hồi hộp lê từng bước chân tiến vào. Sau khi hỏi thăm người tên là Trịnh Thiên Ân vừa được đưa vào cấp cứu đang ở phòng nào và được chỉ dẫn tận tình rằng cô ấy đã được đưa từ phòng cấp cứu về phòng hồi sức. Cô cười qua loa và tiến về dãy phòng ấy.

Đứng trước cửa phòng, cô lo lắng vô cùng. Cô sợ lại như lần trước, cô sẽ thấy hắn đang trong vòng tay của Thiên Ân, cô sợ sẽ phải nhìn thấy cảnh tượng đó. Nhưng không kìm nén được bản thân mình, cô muốn biết rốt cuộc người được gọi là bạn trai của Thiên Ân là ai?

Đẩy hé cửa nhìn vào. Trong phòng là một màu vàng nhạt của ánh đèn ngủ. Nhìn về phía giường bệnh, cô thấy người đang nằm trên giường bệnh là Thiên Ân, cô ấy đang nhắm mắt như đã ngủ. Và người con trai ngồi bên cạnh cô ấy, đang cầm tay và vuốt ve mái tóc của cô ấy, không ai khác chính là Hoàng Phong.

Là hắn!

Điều cô sợ hãi nhất cuối cùng cũng đến. Cuối cùng thì hắn cũng chọn nắm lấy tay Thiên Ân. Chính vì thế mà khi nãy hắn đã nói cô phải mạnh mẽ lên khi không có hắn bên cạnh phải không? Chính vì thế mà hắn mới bỏ cô lại mà chạy đến đây phải không? Và những lần cô đi xem phim chỉ là cách để an ủi cho những chuyện sau này? Trong lòng hắn, Thiên Ân vốn có một vị trí không thể thay đổi được rồi. Một lần nữa, cô lại hiểu rõ điều đó. Giờ cô còn tiếp tục nắm tay hắn không buông thì sao, hắn đã buông tay cô rồi phải không.

Cô chán chường mệt mỏi khép cánh cửa và thẫn thờ đi ra ngoài. Cô thua rồi. Cô những tưởng cô có thể dùng mọi cách để giữ Hoàng Phong ở lại bên cạnh cô, nhưng cô không làm được. Thiên Ân có thể dùng cả tính mạng để đưa hắn về bên cạnh cô ấy, còn cô không làm được điều đó. Tính mạng của cô không phải là của cô, cô không có quyền tự vứt bỏ nó vì bất kì ai, nó vốn là của bố mẹ cho cô. Nhưng như thế có nghĩa là, cô không yêu thương hắn bằng Thiên Ân, đúng không?

Thua rồi!

Cô lê từng bước ra khỏi bệnh viện lên xe và về nhà. Từ buổi tối hôm đó, cô không thể ngủ được mà mơ màng sống trong lo sợ.

Ngày hôm sau, Hoàng Phong vẫn không về. Cô cũng không còn thắc mắc rằng hắn đang ở đâu vì trong lòng cô đã biết đích xác đáp án. Chỉ là cô vẫn còn một chút nào đó hi vọng, một chút nào đó mong mỏi hắn sẽ trở về, hắn vẫn chưa nói rõ ràng mọi chuyện với cô và như thế tức là chưa kết thúc.

Không kìm được lòng mình, cô lại nhấc điện thoại gọi đến bệnh viện kia để hỏi thăm về Thiên Ân, nhưng người ta nói rằng cô ấy đã xuất viện từ sáng hôm nay. Người ta nói rằng cô ấy muốn chuyển điều trị về Úc. Trong lòng cô lại một lần nữa lo lắng, Thiên Ân đã về Úc thì Hoàng Phong đã đi đâu?

Gọi điện cho văn phòng của Hoàng Phong, thư kí của hắn nói rằng hắn sẽ sang Úc vào sáng hôm nay.

Cô vẫn không tin vào những gì đang diễn ra, hắn đi cùng Thiên Ân sao?

Cũng có thể là hắn và cô ta không đi cùng nhau.

Chỉ là trùng hợp mà thôi. Cô nín giữ chút hi vọng cuối cùng. Nghĩ thế, cô bèn gọi điện thoại cho hắn. Tiếng chuông reo lên, rồi một giọng nói thân quen trả lời.

Cô hỏi hắn đang ở đâu vậy, hắn trả lời rằng hắn đang ở sân bay, hắn sắp sang Úc, nhưng khi cô chưa kịp hỏi thêm điều gì thì thấy giọng hắn la lên hốt hoảng và một giọng con gái vang lên.

Đúng là Thiên Ân.

Hắn đang đi cùng với Thiên Ân. Cô nghe thấy giọng hắn cuống quýt hỏi xem cô ta có làm sao không, cô lại nghe thấy tiếng nói thêu thảo một mối từ cô ấy và điện thoại cup máy.

Rốt cuộc, hắn cũng là đi với Thiên Ân. Mất cô mờ đi sau cuộc điện thoại vừa rồi.

Một lúc sau, điện thoại của cô hiện lên tin nhắn.

Từ Củ cải độc ác, tin nhắn chỉ vồn vện:

[Chúng ta kết thúc thôi!]

Cô bỏ điện thoại xuống bàn, nằm vật ra sofa.

Đúng là đồ củ cải độc ác. Không có lấy một lý do, chỉ vồn vện bằng này chữ. Cô đã hi vọng quá nhiều rồi chẳng. Ít ra hắn cũng sẽ giải thích rằng: tôi cũng thích em nhưng cô ấy cần tôi hơn, hay xin lỗi vì tôi đã ngộ nhận tình cảm với em. Nhưng cuối cùng chỉ là một tin nhắn như vậy để kết thúc.

Thật nực cười, cô tự cười bản thân mình, cho dù có lý do gì đi chăng nữa thì kết thúc cũng vẫn là kết thúc. Và cô có cố gắng thế nào cũng không thể giữ được tay một người muốn dứt áo ra đi. Cô biết, tình yêu không hề có lỗi, chỉ tại cô ta và hắn cần quá lâu để hiểu được nhau và chỉ tại cô là người xuất hiện và bắt cho họ một nhịp cầu. Cô chỉ là người vô tình bị chà đạp trong tình yêu đó mà thôi.

Cô đã thua một cách triệt để. Buồn thật, dù cố gắng như thế nào, thì rốt cục cô vẫn là người thua cuộc.

Gác tay lên che mắt, nhưng sao không ngăn được nước mắt tràn ra từ khóe mắt. Một mối quá rồi. Cô mơ màng thiếp đi lúc nào không hay.

Tiếng chuông điện thoại reo lên làm cô giật mình tỉnh giấc. Là mẹ chồng cô. Trong điện thoại, tiếng của bà trở nên hốt hoảng: bà nói rằng ông chủ tịch bỗng nhiên ngã ra hôn mê bất tỉnh và Estermir đang bị thu mua lại bởi một công ty nào đó.

Chuyện gì đang xảy ra?

20. Chương 20

Chương 20: Anh ở đâu ?

Nhanh chóng chạy đến bệnh viện, cô thấy bà chủ tịch đang ngồi thẫn thờ ngoài cửa phòng cấp cứu. Vừa nhìn thấy cô, bà chỉ mỉm cười khẽ khàng rồi lại mang vẻ ủ buồn một mối. Nhanh chóng chạy lại đỡ bà chủ tịch, trong lòng cô cảm giác lo lắng vô cùng, bà chủ tịch khác xa với những gì cô biết trước đây. Nếu thường ngày bà dù thế nào cũng vui vẻ, hoạt bát, đầy hào hứng thì hôm nay chỉ trầm lặng ngồi im và nhìn vào phòng cấp cứu. Cô không biết phải làm thế nào, chỉ nắm lấy bàn tay đang run rẩy của bà. Rồi cô nghe tiếng bà nói với cô khẽ khàng, một mối:

“Thêm một lần nữa, chắc mẹ sẽ không chịu nổi mất...”

Lòng cô chấn động. Cô hiểu những điều bà chủ tịch nói. Một lần mất đi con gái của mình, có lẽ là một người mẹ, bà đau khổ hơn ai hết, nhưng bà vẫn phải vui cười có lẽ để mọi người không phải lo lắng. Nhưng nếu lần này, ông chủ tịch có mệnh hệ gì thì có lẽ bà sẽ suy sụp mất. Những người luôn tươi cười là người mang nhiều ưu tư nhất, chỉ là họ không thể biểu đạt mà thôi.

Cô vòng tay sang, ôm lấy bà chủ tịch, để đầu bà dựa vào vai mình và an ủi bà rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bỗng nhiên, cô nhớ đến Hoàng Phong, hắn đang ở đâu? Hắn có biết việc ông chủ tịch phải nằm viện hay không?

Sau khi bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu và nói mọi chuyện đều ổn, ông chủ tịch do gặp phải chấn động tâm lý quá lớn nên đã ngất đi nhưng họ cũng nói thêm rằng ông vẫn hôn mê bất tỉnh và chưa thể chắc chắn được khi nào sẽ tỉnh lại thì cũng là lúc cô thấy Thu Ngọc hốt hải chạy đến.

Không cho cô ấy nói gì trước mặt bà chủ tịch, cô để bà chủ tịch vào phòng chăm sóc cho ông chủ tịch rồi mới cùng cô ấy nói về chuyện công ty.

Thu Ngọc đưa cho cô một tờ báo, cô nhìn qua tờ báo và thấy thông tin Estermir sắp phá sản và đang bị thu mua lại được đăng lên trang nhất. Thực sự Estermir chỉ là một công ty thời trang áo cưới trong tập đoàn đa lĩnh vực Estermir, việc nó phá sản tuy không ảnh hưởng đến sự tồn tại của cả tập đoàn nhưng ít nhiều bị ảnh hưởng đến danh tiếng của cả tập đoàn. Nhưng tại sao từ một công ty đang làm ăn phát đạt lại bỗng nhiên đứng trên bờ vực phá sản như thế thì cô hoàn toàn không thể hiểu được. Từ trước đến nay, cô chưa từng thấy Estermir vay nợ chứ đừng nói đến mức nợ không trả được để bị đẩy đến bước phải phá sản.

Thu Ngọc rồi rít xin cô hãy quay lại công ty, cô ấy nói rằng chỉ có cô mới có thể tìm hiểu và xoay chuyển tình thế lúc này.

Nhưng rốt cuộc, cô sẽ phải làm gì?

Có hiện đang không có tư cách gì ở công ty, hiện không thể ký bất kì một văn bản nào và làm sao cô có đủ sức để làm một việc như vậy. Hoàng Phong đã từ bỏ cô rồi và chỉ không lâu nữa thôi, cô sẽ không còn là bất cứ điều gì trước mặt hắn, nếu giờ cô lao vào để giải quyết chuyện này thay hắn, hắn sẽ nghĩ rằng cô mặt dày nín kén, ngu ngốc để nín giữ hắn, phải không? Cô không phải là đứa không hiểu chuyện, nếu hắn đã muốn kết thúc theo hợp đồng thì việc của công ty cô sẽ không can thiệp vào, cô không muốn can thiệp vào việc riêng của hắn. Cô sẽ để ọi chuyện được kết thúc một cách đơn giản vậy thôi. Mà chắc lúc này Hoàng Phong đã biết mọi chuyện, chắc chắn sẽ có cách giải quyết thôi.

“Điện thoại của Tổng giám đốc không hề liên lạc được!” Thu Ngọc vừa nói vừa nhìn cô đầy lo lắng.

Tại sao điện thoại của hắn lại không liên lạc được. Hắn có lẽ không phải là người tác trách đến vậy. Trước đây, cô có từng nghĩ như vậy nhưng nhìn những gì hắn đã làm trong thời gian gần đây ở công ty, cô không nghĩ là hắn sẽ chọn cách bỏ đi khi mọi chuyện ở đây đang rối tung lên như thế này. Bà chủ tịch đã từng nói, hắn chịu về nước lần trước cũng chỉ vì ông chủ tịch bệnh nặng. Lần này cũng không ngoại lệ, hơn nữa sự việc lần này ảnh hưởng rất lớn đến nhà họ Hoàng, hắn sẽ không thể làm ngơ được. Cô tin chắc hắn sẽ đang nghĩ cách giải quyết. Chắc chắn vậy.

Quay sang nhìn Thu Ngọc, cô ấy đang chăm chú nhìn cô với ánh mắt van nài. Cô lắc đầu và nói rằng cô hiện tại không phải là người của công ty, không thể làm việc gì vì công ty vì nếu có muốn cũng không thể được. Cô khuyên Thu Ngọc nên tìm Phó Tổng giám đốc sẽ phù hợp hơn. Thu Ngọc nghe thấy vậy thì lại tiu ngưu ôm tài liệu bỏ ra về.

Tuy cũng tự cảm thấy bản thân mình vô tâm, nhưng nếu cô lao vào để giải quyết, liệu có giải quyết được gì hay không hay chỉ để hắn nghĩ rằng cô vẫn muốn ở bên cạnh hắn. Đúng là cô vẫn muốn ở bên cạnh hắn, nhưng với tư cách một người để yêu thương, còn nếu chỉ là một nhân viên, cô sẽ không cần điều đó. Tự ngược đãi bản thân vì tình yêu, cô không muốn mình bị dấn đến vậy. Nhưng đâu đó trong lòng cô, cảm giác bồn chồn lo lắng cứ lan tỏa.

Hắn đang ở đâu? Đã biết mọi chuyện diễn ra ở đây chưa?

Ngồi trong phòng bệnh của mẹ, cô vô thức ngược nhìn điện thoại. Khi mẹ hỏi có phải cô đang chờ điện thoại từ ai thì lúc đó cô mới giật mình nhận ra hành động của mình. Cô lắc đầu phủ nhận, nhưng rồi mọi chuyện vẫn không qua được đôi mắt của mẹ cô. Mẹ nói rằng, mẹ đã đọc báo và biết mọi chuyện đang diễn ra ở công ty. Mẹ khuyên cô hãy nhanh chóng đến công ty và xem xét mọi chuyện vì mẹ biết với cái tính hiếu kì và cầu toàn trong công việc của cô thì bất cứ cô ngồi ở đây là cả một sự tra tấn. Nhưng cô vẫn lắc đầu nói rằng mình không muốn đi.

Sau khi để mẹ cô nghỉ ngơi trong phòng, cô ra ngoài công viên bệnh viện để đi dạo, lại ngồi xuống chính chiếc ghế đá mà trước đây hắn và cô đã ngồi, nhớ đến những lời hắn nói trước khi đi công tác rằng sẽ làm cô bất ngờ. Bất giác mỉm cười. Nhanh thật, mới đó thôi mà đã gần hai tháng rồi. Lúc ấy, cô nhận ra rằng mình yêu thương hắn nhiều đến thế nào còn giờ đây lại cảm thấy đau khổ nhiều như vậy. Người không bao giờ có được tình yêu thì không có gì hơn ngoài sự bi thương. Có lẽ cô thật ngốc nghếch khi tin rằng bản thân mình hoàn toàn có thể nỗ lực để thay thế người con gái định mệnh của hắn, chính vì cái nỗ lực ngu ngốc ấy mà cô không muốn buông bỏ, nhưng rồi mọi chuyện không phải chỉ cô gắng mà được, nhất là trong chuyện tình cảm. Chính vì thế mà cô không dám quay trở lại công ty, cô sợ dù có cố gắng thế nào thì cũng không thể cứu vãn được tình hình, chưa nói sẽ làm mọi chuyện trầm trọng và phức tạp thêm khi cô không có bất kì tư cách nào ở công ty cả. Và quan trọng là cô sợ khi mọi người biết được cuộc hôn nhân của cô

sẽ kết thúc cô sẽ chết ngộp trong ánh nhìn mĩa mai hoặc thương hại từ mọi người trong công ty. Dù đã suy nghĩ được như vậy, nhưng tại sao lòng cô vẫn nóng như lửa đốt. Hắn sẽ giải quyết được mọi chuyện chứ? Chắc lúc này, hắn đang rất mệt mỏi phải không?

Đang ngồi thiền thờ suy nghĩ thì bên cạnh cô có người ngồi xuống. Giật mình mừng rỡ quay sang và bắt gặp ánh mắt thấu hiểu của bố cô. Cô thoáng ngại ngùng rồi quay đi.

“Nếu đã lo lắng cho Phong như vậy, sao không đi tìm nó?”

Cô lại lắc đầu cười chán nản. Đi tìm hắn thì sao? Hắn đâu cần cô nữa.

“Con chẳng làm được gì đâu bố à!”

Bố cô dựa lưng vào thành ghế rồi đưa tay xoa xoa đầu cô.

“Con bé này, từ lúc nào lại tự ti như vậy chứ?”

Đúng là trước tới giờ trong công việc và tình cảm, cô luôn là người cố gắng và tự tin. Nhưng sự tự tin của cô lại được bao bọc trong cái vỏ bọc của sự tự ti. Cô tin rằng chỉ cần mình cố gắng để trở nên hoàn hảo thì sẽ có tất cả mọi thứ cả tình yêu và sự nghiệp. Nhưng rồi đáp lại cho những nỗ lực của cô chỉ có sự nghiệp, còn tình yêu, vốn không tồn tại sự cố gắng mà được. Chính vì thế, cô càng tự ti hơn trong tình yêu. Và nhất là, từ khi bước vào một thế giới xa hoa đầy ánh đèn với những bộ trang phục rực rỡ của hắn, cô lại càng thấy lạc lõng và dần dần thu mình lại. Không biết từ khi nào, cô trở thành Thiên An của hiện tại.

Bỗng nhớ ra một điều, cô cất tiếng hỏi:

“Bố nghĩ như thế nào về việc tự tử vì tình?”

Quay sang nhìn bố, cô thấy ánh mắt bố bỗng nhiên nheo lại nhìn mình. Cô bật cười giải thích rằng không phải cô, chỉ là cô tò mò nên hỏi vậy thôi. Cô nói rằng có phải những người tự tử vì tình yêu chính là những người can đảm nhất vì họ dám dùng chính sinh mạng của mình để chứng minh tình yêu hay không.

Bố cô phì cười, xong lại trầm ngâm và nói rằng:

“Đó không phải là tình yêu, mà là ích kỷ!”

Tại sao lại là sự ích kỷ? Cô quay sang nhìn bố khó hiểu.

Bố cô chậm rãi giải thích rằng, sinh mạng vốn là thứ quý giá nhất, nó được đấng sinh thành ban tặng, tự tử chỉ vì tình yêu thì là ích kỷ với cha mẹ của mình. Nếu dùng sinh mạng của mình để có được tình yêu, thì tình yêu đó chỉ còn mang tính thương hại và ép buộc, như thế là ích kỷ với người mình yêu. Và khi dùng chính sinh mạng của mình chỉ để thỏa mãn tình cảm của mình thì hơn ai hết, đó chính là ích kỷ với bản thân mình, cơ thể nên sống thì mới có thể cảm nhận được tình yêu. Những điều bố cô nói cô đều hiểu, nhưng nếu chỉ có một cách để chứng minh tình yêu, thì không phải đó là cách hiệu quả nhất sao? Nhưng cô lại nghe thấy tiếng bố cô nhẹ nhàng vang lên:

“Tình yêu đích thực là dám hi sinh hạnh phúc của mình để người mình yêu được hạnh phúc chứ không phải sinh mạng!”

Hi sinh hạnh phúc của mình để người mình yêu được hạnh phúc?

Câu nói của bố bỗng nhiên làm cô sững người. Cô cứ cho rằng Thiên Ân có thể dùng cả tính mạng để có thể chứng tỏ cho Hoàng Phong thấy cô ấy yêu hắn đến mức nào và đối với hắn cô ấy quan trọng ra sao thật là dũng cảm. Bởi lẽ, cô không thể nào làm được điều đó. Nhưng có lẽ bố cô nói đúng, yêu một người không phải chỉ là cho người đó biết mình yêu người đó đến thế nào, mà phải sống vì người đó, làm cho người đó hạnh phúc. Nói ra lời yêu thì đơn giản, nhưng để chứng minh tình yêu chân thành bằng một cách không ích kỷ mới là điều khó khăn.

Tự vấn lòng mình, cô có yêu hắn không? Câu trả lời dù đau đớn nhưng vẫn là có. Nhưng cô có thể làm gì để chứng minh tình yêu đó dành cho hắn? Đường như từ trước đến giờ cô nhận từ hắn nhiều hơn là cho. Nhưng giờ hắn đã không muốn cô ở bên cạnh hắn nữa, cô còn lý do gì để níu kéo.

“Đôi khi, chỉ cần làm những điều sau này mình không hối hận là được!”

Cô giật mình quay sang nhìn bố, nhưng bố chỉ xoa đầu cô rồi nhanh chóng đi về phía cửa bệnh viện. Câu nói của bố cô cũng đã từng nghe từ hân.

Đúng vậy, nếu cứ tiếp tục ngổ lơ và rời đi lúc này, chắc chắn về sau cô sẽ hối

hận. Yêu một người, là làm cho người đó hạnh phúc. Chỉ cần hân hạnh phúc là được, còn cảm xúc của cô rồi sẽ phai nhạt theo thời gian. Cô muốn bảo vệ hân, bảo vệ tình yêu của cô theo cách riêng của cô. Muốn kẻ vai giúp đỡ hân, không muốn hân phải mệt mỏi một mình dù hân có cần cô hay không. Chỉ cần hân hạnh phúc, mọi chuyện đối với cô rồi sẽ ổn. Thiên Ân yêu Hoàng Phong bằng cách của cô ấy, cô sẽ yêu hân bằng cách của riêng cô.

Nghĩ vậy, cô nhanh chóng chạy ra ngoài cổng bệnh viện bắt taxi đến thẳng công ty. Xa xa có một bóng người nhìn theo cô mỉm cười trước khi bước vào phòng bệnh của mẹ cô. Người đó vuốt ve gương mặt mẹ và nói:

“Nó giống em thật!”

Khi cô đến công ty, mọi người đang nhốn nháo chạy đôn chạy đáo để giải quyết công việc. Nhanh chóng đến tìm Đặng Minh và Thu Ngọc, Đặng Minh nheo mắt nhìn cô còn Thu Ngọc thì nhìn cô đầy mừng rỡ. Thu Ngọc nhanh chóng mang báo cáo đến bàn cô nhưng trước khi đó Đặng Minh đã kéo cô ra ngoài.

Hân hỏi cô đến đây làm gì thì cô nói với hân rằng cô muốn đóng góp công sức cho công ty, dù gì cô cũng là một thành viên của công ty mà. Hân bỗng nhiên yêu cầu cô đi về vì ở đây cô không có quyền hành gì và hân muốn cô chuyên tâm chăm sóc mẹ cô. Cô biết hân lo lắng cho cô nên cô cười xòa rồi nói với hân rằng hân biết tính cô rồi đó, thấy chuyện như thế này thì không thể nào ngồi im được. Lúc cô định bỏ đi vào văn phòng thì bỗng nhiên hân lên tiếng:

“Vì Hoàng Phong cũng được, nhưng đừng tự trách bản thân mình! Hiểu không?”

Cô không hiểu hân muốn nói gì nhưng tại sao lại nói cô đừng tự trách bản thân mình? Nhưng hân nhanh chóng đi vào bên trong mà không nói thêm một lời nào. Có phải hân đang muốn nói rằng, công ty rơi vào hoàn cảnh như hiện tại là vì cô hay không? Bỗng nhiên có cảm giác sợ hãi. Cô nhanh chóng đi vào văn phòng và xem xét kỹ lưỡng những văn bản trên bàn.

Càng xem mắt cô càng mờ đi. Những chuyện này rốt cuộc là tại sao? Tại sao kế hoạch kinh doanh của một công ty thời trang vô danh trong mùa cưới vừa rồi lại giống như kế hoạch mà nhóm Hoàng Phong đã lấy của cô trước đó. Tại sao mẫu thiết kế áo cưới của công ty sau khi tung ra thị trường lại bị kiện vi phạm bản quyền thiết kế của một công ty khác. Những mẫu thiết kế đó đáng lý ra phải được giấu kín cho đến ngày triển khai kế hoạch mùa cưới mới phải. Nhưng trước khi ra ngoài thị trường thì những mẫu thiết kế này sẽ có mặt ở bộ phận của cô để chuẩn bị cho chiến lược quảng cáo. Cô ngẩng mặt lên nheo mắt nhìn Thu Ngọc. Cô ấy lo lắng nói với cô rằng:

“Mọi chuyện bị lộ từ bộ phận của mình!”

Cô chết điếng người, cô không hiểu ai đã làm ra việc này. Có phải chính vì thế mà từ khi cô bước vào công ty, cô đã gặp phải ánh mắt soi mói và khinh thường của tất cả mọi người trong công ty hay không? Nhưng rốt cuộc là ai?

Suy nghĩ mọi chuyện kỹ lưỡng một lần nữa. Cô nhớ rằng khi kế hoạch bắt đầu được triển khai và các mẫu thiết kế vẫn chưa công khai thì cô tổ chức đám cưới và ít lâu sau đó thì xin tạm nghỉ việc. Tất cả những chi tiết về bản thiết kế lúc bấy giờ chỉ có một mình cô biết và chính cô đã giữ các mẫu gốc. Vì lúc bấy giờ Đặng Minh vẫn chưa thông thuộc toàn bộ với công việc nên cô không giao hết việc quản lý kế hoạch cho hân mà còn giao ột người nữa.

“Là Trần Phương!” Đặng Minh lên tiếng.

Cô sững người. Tại sao có thể là Trần Phương. Cô không tin hân là người như vậy. Cô tròn mắt nhìn về phía Đặng Minh, hân tiến lại gần cô và nói thêm.

“Hân bị Phó Tổng ép làm như vậy!”

Hắn nói cái gì? Trần Phương là người làm lộ kế hoạch kinh doanh và chính hắn đã mang mẫu thiết kế công khai ra ngoài để Estermir bị kiện vì vi phạm bản quyền và ăn cắp thiết kế chính những thứ do mình thiết kế? Còn nữa, Phó tổng giám đốc tại sao lại liên quan đến việc này? Ông ta không phải là nhân viên kỳ cựu và trung thành nhất của công ty sao? Mà có bị kiện và thất bại một lần thì làm sao Estermir lại bị đẩy đến bước đường phá sản?

“Ông ta dùng công ty thế chấp để vay tiền, bán thiết kế cho công ty khác, ôm tiền và bốc hơi rồi!” Đặng Minh nói thêm.

Cô một lần nữa sững người. Cô vẫn không tin những gì Đặng Minh nói là sự thật. Những sự việc này có một phần lỗi của cô. Vì cô đã giao thiết kế cho Trần Phương nên hắn mới cùng với Phó Tổng làm ra những việc này. Chính cô cũng đã góp phần đẩy công ty đến bờ vực phá sản. Cô đã tin nhầm người, cô đã bị chính người cô tin tưởng nhất phản bội.

“Trần Phương, hắn đang ở đâu?”

Cô giận dữ hỏi thì câu trả lời nhận được từ Đặng Minh là Trần Phương đã bị tai nạn trên đường bỏ trốn và hiện đang nằm hôn mê trong bệnh viện. Thật không thể tưởng tượng được mọi chuyện lại có thể đến mức độ này. Chưa định thần được thì Thu Ngọc sau khi nghe điện thoại đã hét hai chạy vội đến cầm điều khiển rồi bật TV ở giữa văn phòng cô lên.

Bản tin tài chính đưa tin, tập đoàn Estermir do sự cố từ công ty thời trang Estermir mà bị vướng vào một vụ kiện về bản quyền khiến cho lòng tin của các đối tác đang giảm mạnh. Thêm vào đó, có một số bí mật kinh doanh của tập đoàn đã bị công khai trong thời gian gần đây, chủ tịch tập đoàn – ông Hoàng Nghiệp hiện đang hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện không rõ nguyên nhân trong khi người thừa kế duy nhất – anh Hoàng Phong không hề có tin tức gì đã khiến cho giá cổ phiếu Estermir tụt giảm nghiêm trọng chưa từng có trong lịch sử. Estermir đang đứng trước nguy cơ sụp đổ nếu tình hình không được cứu vãn.

Nghe những gì được thông báo trên truyền hình càng khiến cô lo lắng. Những tin tức này tại sao lại có thể lộ ra bên ngoài nhanh chóng như vậy, việc ông chủ tịch bị hôn mê và việc Hoàng Phong bỗng nhiên biến mất không phải ai cũng biết, nhưng giờ thì ngay cả bí mật kinh doanh cũng bị lộ. Phó tổng giám đốc nếu ông ta chỉ cần tiền thì cũng không làm mọi chuyện điên rồ như thế này. Mục đích cuối của ông ta là gì? Mọi chuyện đang ngẫu nhiên vượt ngoài tầm kiểm soát hay mục đích của ông ta chính là làm Estermir sụp đổ?

Nhưng suy xét kỹ, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ công ty thời trang Estermir, mà suy cho cùng là vì cô mà ra. Chính cô đã gián tiếp hủy hoại Estermir. Chính cô đã hủy hoại cơ nghiệp của nhà họ Hoàng. Chính cô đã đẩy mọi chuyện vào bước đường này.

Chính cô đã hủy hoại Hoàng Phong!

Cô phải làm gì bây giờ?

Đưa tay lên vò đầu. Cô không thể để mọi chuyện như thế này được. Cô phải là mọi cách để cứu Estermir. Quay sang nhìn Đặng Minh. Hắn vẫn đắm chiêu nhìn cô. Hãy giúp tôi, được không? Đôi mắt cô van nài hắn. Hắn nhìn cô và nhận ra những gì trong suy nghĩ của cô. Hắn thở ra bất lực rồi gạt đầu. Cảm ơn hắn, thực sự lúc này, cô chỉ có thể nhờ cậy và tin tưởng hoàn toàn vào hắn mà thôi.

Đầu tiên cô sẽ phải xem xét xem người thực sự muốn khởi kiện Estermir và thuyết phục họ để bình ổn dư luận trước khi tìm được Phó tổng giám đốc và bắt ông ta chịu trách nhiệm về toàn bộ chuyện này. Cô nhờ Đặng Minh liên hệ với bên cảnh sát điều tra để truy tìm tung tích của Phó tổng giám đốc. Con cô và Thu Ngọc chạy đôn chạy đáo khắp nơi suốt ba ngày không ngừng nghỉ để hỏi thăm khắp nơi và cuối cùng cũng có được một cuộc hẹn với người đã mua những bản thiết kế từ Phó Tổng Giám đốc. Nhưng người này, thực sự không thể thuyết phục được.

Khi cô bước vào và nhìn thấy người ngồi ở vị trí Giám đốc của công ty thời trang áo cưới HAW thì những hi vọng thuyết phục đã không thể nào tồn tại lâu thêm chút nào nữa. Cô ta đứng lên, nhìn vào mặt cô và cười khẩy.

“Tôi biết, cậu sẽ tới!”

Hoài Anh?

Những chuyện này vốn là do cô ta làm ra sao?

Dồn nén hết tất cả mọi tức giận cá nhân. Cô bày tỏ quan điểm rằng muốn thương lượng để dàn xếp vụ việc thì chỉ nhận được cái cười khinh khỉnh từ cậu ta. Cậu ta nói với cô rằng, cô thật tội nghiệp, chỉ là một con nhân viên quèn mà lại yêu ông chủ của mình để rồi chạy đôn chạy đáo vì hấn ta trong khi hấn ta đang vui vẻ bên người yêu của hấn. Cô một lần nữa nén cơn tức giận và nói rằng muốn nói chuyện công việc chứ không muốn nói chuyện cá nhân thì cậu ta lại cười phá lên mà nói rằng, sẽ đồng ý thương lượng nếu Estermir trả cho cô ta 20.000USD.

Nực cười. Cái giá đó quá đắt so với một vụ kiện. Nếu không vì muốn kéo dài thời gian, cô sẽ không thèm tìm cô ta mà thuyết phục chứ đừng nói rằng sẽ trả cho cô ta cái giá đó. Tiền bồi thường nếu có cũng không nhiều đến mức đó. Trong khi người bị hại thực sự lại là bên cô. Cô nghĩ rằng có tiếp tục thuyết phục cô ta nữa cũng vô dụng. Vậy nên cô đứng lên định ra về. Nhưng khi chưa kịp bước ra khỏi cửa thì Hoài Anh lại lên tiếng:

“Chủ nợ của Estermir cũng chính là nhà chồng tôi!” Và rồi cô ta lại cười khinh khỉnh.

Cô quay lại nhìn vào mắt cô ta. Cô ta hoàn toàn không phải đang nói dối. Vậy nếu không đồng ý với thỏa thuận của cô ta thì Estermir chẳng mấy chốc mà nằm trong tay cô ta. Không thể như thế được.

“Rốt cuộc, cậu muốn gì?”

Cô ta cầm chai nước suối trên bàn chậm rãi đi đến trước mặt cô, trong lúc cô đang còn chưa kịp phản ứng thì cô ta đã mở nắp chai và tạt thẳng vào mặt cô trước sự sợ hãi của tất cả mọi người ở đó. Cô ta gần từng tiếng mà nói rằng:

“Tao ghét mày, tại sao mọi người lại luôn nghĩ rằng mày hơn tao. Trong khi mày chẳng có cái gì hơn tao cả. Định ý lại vào Estermir để lên mặt với tao. Mày sai rồi, chính tao sẽ đập nát nó trước mặt mày. Xem mày làm được gì?”

Nói xong, cô ta đặt chai nước rỗng vào tay cô và bỏ ra ngoài. Cô đứng như trời trồng giữa phòng trong khi Thu Ngọc hốt hoảng lục lọi tìm kiếm khăn để lau cho cô. Bàn tay cô nắm chặt run sợ. Chỉ vì cô, chỉ vì căm ghét cô mà cô ta có thể bất chấp mọi thủ đoạn để kéo Estermir xuống đáy vực như vậy. Với tính cách và những gì cô ta đã làm thì chuyện cô ta muốn làm Estermir phá sản là chuyện hoàn toàn có thể. Cô ta vốn không muốn thương lượng. Cô ta vốn chỉ muốn tuyên chiến với cô mà thôi. Nhưng đúng như cô ta nói, cô chỉ là một nhân viên quèn không hơn không kém. Cô có thể làm được gì để cứu Estermir?

Suy nghĩ lại thì tất cả là lỗi của cô. Tại sao cô không nhường cô ta mà lại giận dữ tạt nước vào mặt cô ta hôm đó như vậy. Chỉ cần cô nhẫn nhịn bỏ qua như mọi lần, thì có lẽ Estermir có lẽ sẽ không sao. Là cô đã hại Hoàng Phong.

Hoàng Phong, hấn đang ở đây

ư?

Cô run rẩy sợ hãi. Cô cứ ngỡ rằng trong tình yêu với Hoàng Phong cô là kẻ đau khổ. Nhưng giờ thì một kẻ vô danh tiểu tốt như cô lại khiến hấn có thể mất tất cả mọi thứ từ trước đến nay vốn là của hấn. Cô đáng lẽ không nên xuất hiện trong cuộc đời hấn. Cô không xứng đáng để yêu hấn.

Thần thờ bước ra khỏi HAW, chuông điện thoại của cô bỗng reo lên.

Là Đăng Minh.

Cô hốt hoảng chạy vào bệnh viện, cô thấy Đăng Minh đang đứng sẵn ở ngoài phòng mẹ bệnh của mẹ cô. Hấn nhìn thấy cô thì vội vàng chạy lại gần.

“Người phải thật bình tĩnh, hiểu không?”

Cô sợ hãi túm chặt lấy vai áo của hấn, hơi thở dồn dập nhìn vào trong phòng mẹ cô. Cô thấy bố cô đang cầm tay mẹ cô rồi rơi nước mắt. Cô thấy mẹ cô nằm đó mà không nói một lời nào cả. Mắt mẹ nhắm nghiền.

Mẹ ơi!

Không, đây không phải là sự thật.

Mới chỉ có ba ngày. Người mà mới ba ngày trước đây còn cười nói với cô mà giờ nằm yên không nói gì như vậy là sao. Không phải đâu. Mẹ đang đùa với cô, đây không phải là thật.

Lao đến lay người mẹ, cô điên cuồng gào thét. Đăng Minh vội vàng đỡ cô và an ủi cô. Hắn ôm chặt lấy cô, vỗ về cô.

Cô liên tục nói với bố cô rằng, đây không phải là thật phải không. Mẹ cô thương cô nhất, mẹ cô không thể nào bỏ cô đi khi mà bà chưa nói với cô một lời nào như vậy. Nhưng rồi bố chỉ cúi đầu ôm lấy cánh tay mẹ và nước mắt ông vẫn tiếp tục rơi lã chã.

Tại sao lại là lúc này. Ông trời có mắt hay không? Rốt cuộc có thượng đế hay không? Tại sao đã ẹ cô tỉnh lại rồi lại để bà ra đi đột ngột thế này. Tại sao không để mẹ cô có lấy một ngày khỏe mạnh, hạnh phúc. Cô còn chưa báo hiếu được ẹ mà chỉ toàn khiến mẹ lo lắng cho cô. Tại sao không để cô được ở bên cạnh bà, được nói với bà những lời cuối cùng. Tại sao mọi chuyện cứ liên tiếp diễn ra như thế này?

Những hình ảnh về nụ cười của mẹ trong quá khứ hiện lên. Cô nhìn thấy bàn tay mẹ dìu cô đi từng bước và dạy cô hát những bài hát tuổi thơ. Nhìn thấy mẹ chờ cô trên yên xe đạp đi giữa con đường đầy hoa dại. Nhớ mẹ âu yếm vỗ về khi cô phạm lỗi bị bố trách phạt. Nhớ mẹ nghiêm khắc dạy cô nấu ăn, dạy cô làm việc nhà. Nhớ mẹ dù mệt mỏi vì bệnh tật nhưng vẫn mỉm cười động viên cô... Tất cả mọi thứ như những thước phim quay chậm diễn ra trong tâm trí cô.

“Con gái của mẹ là giỏi nhất!”

“Một lược hiền lương thực đức...”

“Con ương bướng quá đi thôi!”...

Điểm tựa duy nhất trong lòng cô giờ cũng sụp đổ. Cô sẽ phải sống tiếp như thế nào đây?

Cô thấy vị bác sĩ bên cạnh nói lời an ủi rồi cầm tấm khăn trắng phủ lên che đi gương mặt của mẹ cô.

Cô lắc đầu, rồi cảm thấy choáng váng, cô thấy mắt mình mờ đi và phát hiện đã ngã vật ra sàn bệnh viện. Cô mơ màng nghe thấy tiếng hét của Thu Ngọc, tiếng lay tỉnh của Đăng Minh.

Nước mắt rơi ngay cả trong mơ.

Em đau lắm. Nói với em đây không phải sự thật, được không?

Em cần anh!

Anh đang ở đâu? Hoàng Phong?

21. Chương 21

Chương 21: Vì anh ấy

Trong mơ màng, những hình ảnh hạnh phúc của gia đình cô trong quá khứ ép từng dòng nước mắt cứ thế lã chã rơi. Giật mình tỉnh dậy thì cũng là lúc chiếc gối cô nằm đã ướt đẫm. Một mắt nhìn xung quanh, cô thấy một dáng người quen thuộc ngồi bên cạnh cô, đôi mắt hắn lo lắng nhìn cô đầy thấu hiểu.

Người lúc này bên cạnh cô chỉ là tên Đăng Minh này, còn người cô ngày đêm mong ngóng cuối cùng vẫn không xuất hiện. Bỗng nhiên nhận thấy cô đã dựa dẫm vào hắn quá nhiều cũng như hi vọng quá nhiều. Có gì nó dâng lên trong lòng, cô dường như không thể thở được nữa.

Thiên Phúc đã về. Nó mang vào cho cô một bộ áo xơ trắng. Lòng cô tê dại nhận lấy chiếc áo và mảnh khăn tang trước ánh nhìn lo lắng của nó. Cô xoa đầu nó rồi nói với nó rằng hãy yên tâm, chị vẫn còn chống đỡ được.

Cô khê khàng mặc chiếc áo xô lên người, từng động tác dờ dẩn chậm chạp. Đăng Minh muốn giúp nhưng cô lắc đầu nói không cần. Nhưng khi cầm lấy chiếc khăn màu trắng để đội lên đầu, cô không tìm được nước mắt mà bật khóc. Thiên Phúc cũng khóc, nó ôm lấy cô vỗ về. Cô không hiểu sao, khi thằng nhóc con mà hàng ngày cô vẫn bắt nạt đó khóc và ôm lấy cô thì một cảm giác tủi thân lan tỏa khắp cơ thể, cô càng khóc lớn tiếng hơn nữa. Có lẽ, nó và cô giờ đang là hai kẻ tội nghiệp nhất thế gian này. Hai kẻ không còn mẹ.

Khi hiếu trường hoàn tất cũng là lúc mắt cô sưng húp và dường như cô không còn nước mắt để khóc nữa. Cô chỉ thẫn thờ ngồi một góc bên cạnh linh cữu mẹ, dựa đầu vào vai bố cô và nhìn dòng người đi vào đặt hoa cúc trắng lên trước di ảnh của mẹ. Thiên Phúc là trưởng nam nên phải khấu đầu đáp lễ từng người vào viếng. Ông ngoại cô, người vốn vui vẻ hoạt bát thường ngày cũng chỉ lặng lẽ ngồi một góc khuất, trên tay ông là bức hình của bà ngoại quá cố của cô chụp cùng mẹ cô khi còn trẻ và ông dăm dăm nhìn về phía di ảnh của mẹ cô. Mặt ông ngoại hiện lên tia khắc khổ. Kẽ đầu bạc tiền người đầu xanh, tạo hóa quả thật trở trêu.

Trong căn phòng này, mùi nhang khói, mùi tang thương, mùi nước mắt hòa quyện vào làm một, giăng mắc lên khắp nơi một tấm màn lạnh lẽo. Tất cả mọi người trong gia đình cô, ai nấy đều lặng lẽ, mỗi người ôm in một tâm sự riêng nơi đáy mắt.

Cô thấy bà chủ tịch cùng một vài người thân quen đến viếng. Bà cầm tay cô rưng rưng nước mắt an ủi. Cô chân thành cảm ơn bà rồi tiễn bà ra về. Trông bà cũng gầy đi và sự mệt mỏi hiện lên từng nét mặt.

Đã là ngày thứ hai của tang lễ, Thiên An trông như một kẻ vô hồn. Cô tuy vẫn tiếp đón người đến chia buồn bằng mọi sự nhã nhặn và lịch sự nhất có thể, xong trong trái tim cô, mọi cảm giác dường như đã chai sạn và lạnh lẽo. Cô cảm thấy thật sự có lỗi với mẹ mình, chỉ vì cô mãi miết chạy theo cái ảo tưởng tình yêu vớ vẩn để rồi đến nhìn mặt mẹ cô một lần cuối cũng không được. Cô quá mù quáng trong tình yêu rồi thì phải. Cái gì mà chỉ cần người mình yêu hạnh phúc, còn lại sẽ không sao. Cô bảo vệ cho hắn, rồi ai bảo vệ ẹ cô đây? Một đứa con gái bất hiếu, cô tự xỉ vả bản thân mình.

Tối ngày thứ hai của tang lễ, cuối cùng Hoàng Phong cũng xuất hiện. Thiên Phúc có thể từ Úc quay trở về vào ngay ngày hôm sau khi mẹ cô mất, còn hắn thì đến tận bây giờ mới về. Có lẽ tin tức của hắn quá chậm nhỉ? Mà cô có quyền gì để trách móc hắn cơ chứ, đối với hắn cô có là gì đâu. Có lẽ đã rất nể nang nên hắn mới về để người ngoài không xì xào bàn tán tại sao đám tang mẹ cô mà chồng cô không có mặt. Ít nhất, hắn vẫn còn chút ít thương hại dành cho cô, nhỉ?

Cô không nhìn hắn, cô thấy hắn bước vào và nhanh chóng đến bên cạnh bố cô xin lỗi rằng đã về trễ, bố cô chỉ gật đầu rồi đưa cho hắn một chiếc áo vải trắng và một chiếc khăn trắng. Hắn nhanh chóng mặc vào và đội khăn lên đứng sang phía bên cạnh cô. Cô vẫn không nhìn hắn. Cô không muốn nhìn hắn.

Cô nghe thấy tiếng hắn vang lên bên tai:

“Em mệt rồi phải không?”

Lòng cô thoáng chấn động. Nhưng cuối cùng cô chỉ quay sang nhìn vào mắt hắn một cách vô hồn rồi nhanh chóng quay đi.

Mắt hắn đột nhiên hoang mang, rồi hắn không nói gì nữa mà chỉ đứng lặng lẽ bên cô. Khi có khách thì hắn đi tiếp khách, khi có việc hắn lại nhanh chóng chạy đôn chạy đáo để lo lắng công việc. Có đôi khi đứng bên cạnh cô, những khi cô không cầm được nước mắt hay bỗng nhiên cảm thấy chóng mặt thì hắn lại vòng tay khoác lên vai cô, nhưng cô khê khàng lách ra và lảng đi chỗ khác. Cô không muốn giữ tình yêu với hắn nữa, chuyện này nên kết thúc dần đi là vừa rồi. Đừng làm nhau thêm mệt mỏi.

Rồi giây phút khiến cô không thể nào đứng vững được nữa là khi cha xứ đọc lời cầu nguyện cuối cùng và người ta đặt mẹ cô nằm vào một hố sâu lạnh lẽo. Cô không thể gào thét ôm lấy mẹ, cũng không thể không cho họ đưa mẹ cô đi, cô biết mọi chuyện rồi cũng phải diễn ra như vậy. Nhưng nhìn hình ảnh từng người từng người một cầm lấy nắm cát bỏ xuống chiếc hố ấy, cũng giống như họ đang cầm một con dao nhọn khoét sâu vào lòng cô vậy. Nước mắt nhạt nhòa hết mọi cảnh vật. Cô đưa vai áo lên chùi nước mắt như một đứa trẻ con.

Mẹ ơi, giờ thiên đường là của mẹ. Sẽ không còn đau khổ vì bệnh tật, không còn những ngày tháng mệt mỏi trong bệnh viện, mẹ sẽ chỉ cười thôi, sẽ xinh đẹp như một thiên thần, phải không mẹ? Nhưng mẹ ơi, con

đau quá. Con biết rằng con ích kỷ nhưng con vẫn muốn giữ mẹ ở lại. Mẹ ơi, mẹ nỡ bỏ bố lại một mình sao? Nỡ bỏ chúng con bơ vơ sao?

Rồi bia mộ được dựng lên. Mọi người đọc kinh cầu nguyện ẹ cô trước khi ra về hết. Bố cô đứng không vững được Thiên Phúc dìu ra ngoài xe, thằng nhóc này, đã là một người đàn ông trưởng thành rồi. Có một cô bé mặc áo đen luôn đứng cạnh nó, trong những ngày tang lễ cô bé ấy luôn ở bên an ủi Thiên Phúc. Thật may mắn là Thiên Phúc cũng có một chỗ dựa tinh thần để có thể đứng vững.

Mọi người đã về hết, chỉ còn mình cô ngồi lại bên mẹ, mắt cô lúc này đã không còn có thể chảy thêm nước mắt được nữa, tất cả cảm xúc chỉ còn dồn nén lại thành những nét biểu cảm trên khuôn mặt, cô vuốt tấm bia có gương mặt mẹ cô đang cười tươi mà cảm thấy trái tim lạnh toát.

Mưa chiều lất phất thấm ướt mọi thứ xung quanh từ khi nào. Ngồi dựa lưng vào mẹ cô bỗng quên hết mọi thứ xung quanh. Chỉ thần thờ ngồi đó, đầu óc trống rỗng không một gợn suy nghĩ nào. Rồi một bóng người xuất hiện trên tay cầm chiếc ô che mưa cho cô.

Ngẩng mặt lên nhìn hấn. Hấn vẫn đứng đó, vẫn là con người trước đây đã từng cầm ô đứng trong cơn mưa che cho cô. Nhưng cũng giống như lần trước đây, chưa bao giờ cô đặt chân được vào trái tim hấn, chưa một giây phút nào hấn thuộc về cô một cách trọn vẹn. Cô nhận ra rằng, có lẽ hấn quá tốt với cô, và cô không biết từ khi nào đã yêu hấn. Rốt cuộc phải trách cứ ai. Chỉ tại ông trời cho cô quá nhiều tai ương và hấn lại đứng ra để che chở cho cô kịp thời nên mới khiến mọi chuyện đến bước đường này. Như lời Thiên Ân nói, hấn quá tốt, tốt đến nỗi khiến người ta hiểu lầm và rồi ngậm nấy sinh ước vọng chiếm hữu. Vậy nên, bây giờ dù có tai ương đến thế nào, dù hấn có đối tốt với cô thế nào, cô cũng chọn cách đi một mình. Cô sẽ từ bỏ ý định muốn giữ hấn ở lại bên cô, từ nay về sau sẽ không hi vọng một chút nào nữa, không ảo tưởng thêm một chút nào nữa.

Nghĩ vậy, cô đứng phắt dậy và đi về phía xe. Để mặc cho hấn đứng đó trong vó chiếc ô và ánh mắt lo lắng. Ngồi vào trong xe, hấn định đưa cô về nhà nhưng cô nói rằng cô muốn về nhà cô. Hấn chỉ im lặng rồi quay đầu xe chở cô về. Trên đường đi, cả hai đều im lặng không nói với nhau tiếng nào. Hấn có quay sang nhìn cô đôi lần và hình như muốn nói điều gì đó, nhưng cô chỉ im lặng dựa đầu vào cửa kính cửa sổ nhắm mắt.

Bước xuống xe, cô nhanh chóng đi vào phòng và nằm xuống. Mặc kệ hấn muốn làm gì hay đi đâu cũng được.

Hấn vào thăm bố cô, động viên an ủi em cô rồi cuối cùng đến bên chiếc giường cô đang nằm và ngồi xuống bên cạnh.

Hấn không nói gì, cô cũng không còn tâm sức để quan tâm tới hấn. Cô gác tay lên trán, coi như hấn không tồn tại. Cô bỗng cảm thấy một bàn tay đang vén mái tóc của cô thì giật mình. Nhanh chóng gạt bàn tay của hấn sang muốn bên, cô trừng mắt nhìn hấn. Đôi mắt hấn thoáng lưỡng lự rồi rút tay lại.

Cô vẫn im lặng và trở mình quay lưng về phía hấn. Cô nghe tiếng hấn đứng dậy, đi ra ngoài và khép cửa. Rồi tiếng động cơ xe khởi động và chiếc xe cùng hấn biến mất khỏi sân nhà cô.

Cô ngồi dậy trên giường. Cuối cùng hấn cũng rời đi. Cô khẽ thở dài và lại bỗng giật mình. Dường như, dù có nói rằng sẽ không hi vọng nữa nhưng rốt cuộc cô vẫn có chút mong mỏi dù là rất mỏng manh rằng hấn sẽ ở lại. Nhưng cuối cùng, mọi chuyện vẫn diễn ra theo những gì vốn được sắp đặt sẵn. Bản thân cô cũng thật buồn cười, dù nghĩ rằng sẽ phải căm ghét hấn, nhưng vẫn hi vọng hấn ở lại bên mình. Đến khi nào cô mới có thể hết viễn vông mơ mộng? Đến khi nào lòng cô mới hết mâu thuẫn.

Nhìn sang bên cạnh giường, nơi khi nãy hấn ngồi. Một tờ giấy được hấn để lại, chỉ vụn vụn hai chữ “Xin lỗi!”.

Xin lỗi, đồng nghĩa với: chấm hết, nhỉ?

Ba ngày sau tang lễ, Thiên Phúc lại phải từ biệt mọi người trong nhà để tiếp tục đi học. Mọi người trong nhà dù vẫn còn đau thương nhưng vẫn động viên tinh thần để Thiên Phúc yên tâm học tập. Cô cũng không ngoại lệ. Hơn ai hết, cô biết rằng cô phải thay mẹ chăm sóc cho gia đình và em trai cô. Mẹ luôn muốn cô mạnh mẽ, mẹ muốn nhìn thấy cô như vậy.

Trong ba ngày qua, cô chỉ là hằng ngày ra mộ mẹ rồi về nhà chăm sóc bố cô. Bố cô thấy vậy cũng lên tiếng hỏi rằng tại sao cô không về nhà, bố có thể tự chăm sóc mình được nhưng cô chỉ cười trừ mà không nói gì.

Cô biết, cô vẫn mong mỏi và nghe ngóng những thông tin về hấn, nghe ngóng những thông tin về công ty để rồi trong lòng lại nhen lên rồi ray rứt. Cũng tại cô mà công ty mới đến bước đường này, dù không phải trực tiếp nhưng cô không thể chối bỏ trách nhiệm của mình về những gì đã xảy ra. Nhưng cô vẫn cảm thấy áy náy với mẹ mình, chỉ vì mãi lo những chuyện của công ty, cô đã không thể về gặp mặt mẹ lần cuối. Cô giận hấn bởi hấn đã không có mặt trọn vẹn trong đám tang của mẹ. Bởi hấn bỏ rơi cô trong lúc cô cần hấn nhất. Nhưng rồi, cô cũng hiểu rằng không thể trách hấn, hấn chắc đang phải rất bận rộn với công việc bề bộn của công ty mà một phần nguyên nhân là

do cô. Nhìn dáng người mệt mỏi của hấn, cô có thể cảm thấy được điều đó. Và rồi, cô cũng biết, tất cả chỉ là cảm xúc của cô, còn hấn, vốn chẳng có lỗi gì với cô cả, tất cả chỉ là cô tự quy kết và tự giận đối riêng mình.

Ngồi ăn cơm chiều với bố. Bố cất tiếng hỏi cô một lần nữa rằng tại sao không về giúp đỡ Hoàng Phong trong khi mọi chuyện ở đó đang rối tung lên như vậy. Đáng lẽ lúc này, cô phải ở bên cạnh hấn chứ. Bố cô nói rằng chỉ cần có vợ ở bên cạnh, dù khó khăn thế nào cũng sẽ tìm được cách vượt qua. Nói rồi, bố lại đưa mắt nhìn sang chiếc ghế trống bên cạnh. Chiếc ghế mà trước đây dù mệt mỏi nhưng mẹ vẫn cố gắng ra ngồi để cùng dùng cơm với cả nhà. Lòng cô lại chùng xuống. Cô lưỡng lự, nhưng rồi vẫn cất tiếng hỏi bố:

“Bố có giận mẹ khi mẹ bỏ bố lại một mình không?”

Bố cô giật mình, không nhìn về phía chiếc ghế đó nữa, bố nhìn vào bát cơm, dùng đũa đảo đảo rồi cười lơ đãng.

“Ban đầu thì có!”

Bố trầm ngâm một lát rồi lại tiếp tục:

“Nhưng bố biết, như thế có lẽ sẽ tốt hơn ẹ con!”

Rồi bố ngẩng mặt nhìn cô, bố cười buồn mà nói rằng:

“Khi thật lòng yêu một người, con sẽ không thể oán giận dù lý do có là gì!”

Cô hiểu những gì bố nói. Vì khi yêu một người cách chân thành, thì người đó sẽ quan trọng hơn cả linh hồn và cảm giác của bản thân. Khi người đó khiến ta đau lòng, ta tưởng rằng ta căm ghét họ. Cảm xúc rất dễ bị nhầm lẫn, nó cứ được tâm trí xác định rằng đó là sự căm ghét đối với người kia. Nhưng thực ra chỉ là cảm giác đau khổ, chán ghét chính sự lựa chọn của bản thân vì đã yêu người đó. Nhưng có lẽ rất ít người có thể nhận ra được điều này.

Có lẽ chính vì thế mà cuối cùng cô cũng nhận ra rằng cô chỉ có thể tự trách bản thân mình chứ không thể ghét bỏ Hoàng Phong bởi hấn hoàn toàn không có lỗi gì đối với cô cả. Chỉ là cô yêu hấn, và chính vì thế cô mới cảm thấy bị tổn thương.

Chính vì thế nên cô nghĩ rằng cô nên chịu trách nhiệm về những gì mình đã gây ra cho hấn. Cô sẽ quay lại công ty để hoàn thành nốt những gì còn dở dang. Rồi lúc đó ra đi ít nhất sẽ không còn áy náy. Không thể để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng hấn thì cũng không nên phá hủy những gì đã có. Sẽ giữ im một chút kỷ niệm và để thời gian xóa dần đi. Riêng hấn, hãy để cô giúp hấn một lần cuối cùng, để cô có thể yêu thương hấn một lần cuối cùng. Giúp hấn đưa mọi chuyện quay về vị trí ban đầu. Để mọi chuyện như chưa từng xảy ra. Để không ai phải mệt mỏi nữa. Có lẽ chỉ như thế là đủ đối với cô.

Định rằng sáng sớm mai cô sẽ quay trở lại công ty, nhưng hôm đó, bà chủ tịch cho người xuống đón cô và nói rằng bà có chuyện muốn nói với cô. Cô giật mình lo lắng, hôm trước khi thấy bà đến viếng mẹ cô, cô thấy bà gầy hấn đi. Mới đây, thông tin bà chủ tịch ốm và được chăm sóc tại nhà đã lan truyền khắp các bản tin. Nhà họ Hoàng từ trên xuống dưới ai nấy đều chật vật. Chính vì thế mà không nghĩ ngợi gì nhiều, cô vào thấp nhang ẹ rồi xin phép bố quay trở lại nhà chồng.

Ngồi trên xe, cô hoang mang không biết rằng bà chủ tịch muốn nói gì với mình. Liệu bà có phải bà đã biết chuyện cô và Hoàng Phong kết hôn hợp đồng hay không. Chắc không phải, bởi lúc này có lẽ Hoàng Phong

cũng không có thời gian để đề cập đến những chuyện này. Hay bà đã biết chuyện Hoài Anh vì căm ghét cô nên mới gây ra những chuyện tay trời như vậy với Estermir. Không rõ khi biết được sự thật, bà có ghét bỏ cô không. Thực sự, cô rất yêu thương và kính trọng bà. Cô bỗng nhiên sợ hãi. Mong rằng mọi chuyện sẽ không diễn ra như vậy.

Đang mãi lo lắng suy nghĩ thì xe đã chạy tới nơi. Cô tưởng rằng mình sẽ được đưa về nhà họ Hoàng, nhưng không ngờ lại được đưa đến bệnh viện nơi ông chủ tịch đang dưỡng bệnh. Báo chí đưa tin rằng ông vẫn đang hôn mê. Có lẽ bà chủ tịch đang chăm sóc cho ông. Cô theo chân người lái xe đi vào phòng bệnh của ông chủ tịch. Người lái xe chỉ đứng ở ngoài cửa phòng và để cô đi vào trong một mình. Hơi chần chừ, xong cô cũng đẩy cửa bước vào trong.

Cánh cửa được khép lại sau lưng cô. Cô nhìn khắp phòng, không thấy bà chủ tịch đâu mà chỉ thấy ông chủ tịch đang nằm trên giường.

Nhưng có một điểm lạ lùng rằng ông không hề hôn mê bất tỉnh mà hoàn toàn tỉnh táo.

Chuyện này là gì? Ông chủ tịch mới tỉnh lại hay sao?

Thấy cô bước vào, ông bỏ cuốn sách đang đọc trên tay xuống và nhìn chăm chăm vào cô. Cô giật nảy mình. Cô lắp bắp chào ông, cô nói rằng không biết rằng ông đã tỉnh và hỏi thêm rằng bà chủ tịch ở đâu vì bà sai người mời cô tới đây. Nhưng ông lại đáp lại rằng, hôn mê chỉ là giả, thực ra ông mới là người mời cô đến đây. Cô thoáng kinh ngạc, xong nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh. Cô hỏi ông có chuyện gì muốn căn dặn.

“Cô và Phong là hôn nhân hợp đồng?” Ông chủ tịch chậm rãi nói.

Cô giật mình lần nữa. Làm sao ông có thể biết được? Chẳng lẽ Hoàng Phong đã nói với ông? Hắn đã nói với ông thật sao?

“Nhìn thái độ của cô thì có lẽ đúng là thật!” Ông lại tiếp.

Cô tròn mắt nhìn ông. Ông chậm rãi bước xuống giường và đi đến bàn uống nước và ngồi xuống, ông nói cô lại đây ngồi, ông có chuyện muốn nói. Cô lo lắng vô cùng, rốt cuộc, ông muốn nói gì? Tại sao ông lại biết được hợp đồng giữa cô và Hoàng Phong? Tại sao một người nhìn khỏe mạnh như ông lại giả vờ là đang hôn mê bất tỉnh? Rốt cuộc, ông đang làm gì?

“Bố muốn nói gì với con ạ?” Cô lo lắng cất tiếng hỏi khi không thấy ông chủ tịch im lặng.

Nhưng rồi, cô thấy ông cười mỉa mai. Ông nói rằng:

“Bố? Cô đã bao giờ là con dâu của nhà họ Hoàng này đâu.”

Cô sững người. Toàn thân cô run sợ. Toàn bộ tâm trí cô căng như dây đàn, cô nhìn chăm chăm vào ông chủ tịch.

Rồi ông chủ tịch cũng lên tiếng. Giọng ông trầm trầm nhưng mang đầy tính công kích. Ông nói rằng, ông biết Thiên Ân và Hoàng Phong yêu nhau, nhưng cô ta không hề biết Hoàng Phong là người thừa kế của tập đoàn Estermir nên đã đồng ý kết hôn với Vansenter – Mạnh Huy. Ông những tưởng rằng, mọi chuyện đến đó là kết thúc và không can thiệp vào nữa nhưng ông không ngờ Hoàng Phong lại cầu hôn cô. Có lẽ một phần cũng vì bà chủ tịch bắt ép. Lúc bấy giờ vì để giữ thể diện cho gia đình nên ông đành phải im lặng nhìn mọi chuyện.

Ông nói rồi lại quay sang nhìn cô. Ông tiếp rằng ông không hiểu sao những người như cô lại có thể đồng ý kết hôn với người mình chỉ vừa biết vài ngày. Nói rồi ông cười khẩy và lắc đầu. Ông nói rằng cô muốn trở thành cô bé lọ lem hay sao? Rằng kết hôn hợp đồng có phải chỉ để có tiền và sống sung sướng hay không? Rồi ông thở dài nói rằng, ông vốn không thể chấp nhận những kẻ như cô, trước đây như vậy, giờ cũng như vậy.

“Những kẻ như cô, thích tiền đến vậy sao?”

Cô chỉ biết ngồi im lắng nghe những lời ông nói, nhưng khi nghe câu hỏi của ông, cô thực sự tức giận. Ông không còn là ông chủ tịch mà cô biết trước đây nữa. Người ngồi trước mặt cô đây vốn chỉ coi cô là cái gai trong mắt từ trước đến giờ. Vậy mà cô đã từng áy náy, ăn năn vì đã lừa gạt ông. Nhưng rốt cuộc, tại

sao ông không nói ra lúc nào mà lại chọn lúc này để nói với cô những điều này và tại sao ông lại nói rằng “những kẻ như cô”? Hẳn là trước kia ông cũng nghĩ Thiên Ân như đang nghĩ cô bây giờ phải không? Ông đang muốn nhấn mạnh rằng những người sinh ra không phải là người giàu có như cô thì sẽ bất chấp tất cả vì tiền? Ông nghĩ tiền quan trọng như vậy với cô hay sao? Đang định cất tiếng thì cô lại nghe thấy tiếng ông chủ tịch tiếp tục vang lên.

“Chuyện lần này cũng vì cái đám cưới của cô mà ra, cô cũng có một phần trách nhiệm, đi đi, đến hỏi xem nó muốn gì rồi tôi sẽ trả cho cô một khoản nhiều hơn những gì mà cô mong đợi!”

Nó? Là ai? Lại muốn cô đi gặp Hoài Anh chăng? Nhưng tại sao ông chủ tịch lại muốn cô đi gặp cô ta? Nhưng khi nghe ra về sau ông muốn cho cô một khoản tiền để trả công cho việc cô sẽ đi gặp cô ta thì cô bỗng nhếch mép cười. Nhìn thấy nụ cười của cô. Ông chủ tịch hỏi cô đang cười cái gì.

Không buồn cười sao?

Cô đang muốn đi gặp Hoài Anh một lần nữa để giải quyết mọi chuyện gì giờ có người trả công cho cô vì việc đó. Cô có cần phải cảm ơn ông chủ tịch hay không nhỉ? Một ông chủ tuyệt vời với nhân viên của mình mà phải không? Nhưng ông nếu đã chỉ coi cô là nhân viên thì cũng chỉ cần sai cô đi làm này làm kia thôi. Không cần phải sĩ nhục cô từ nãy tới giờ như vậy. Ông nói rằng ông không thể chấp nhận những loại như cô. Ông cho rằng cô cần tiền của ông hay sao. Nếu cô nói rằng cô không cần tiền của ông, ông sẽ lại tự đắc hơn trong cái suy nghĩ rằng cô đang tự muốn chứng minh rằng mình trong sạch, mình không tham lam tiền phải không? Cô cần tiền, trước nay đều như vậy và cô không ngại thừa nhận điều đó. Nhưng cô không phải là loại người khốn nạn đến mức mang chính bản thân mình ra trao đổi để lấy tiền. Cô không muốn làm theo những điều mà ông chủ tịch nói.

“Cháu không muốn làm!”

Ông chủ tịch thoáng giật mình trước những lời nói của cô. Xong nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh. Rồi ông lại nhếch mép cười. Gương mặt này, nụ cười này có nét giống Hoàng Phong, nhưng nụ cười của ông chỉ mang đầy khinh bỉ.

“ Bao nhiêu?” Ông chủ tịch hỏi cô.

“Cháu nói rằng, cháu không làm, cháu không muốn nhận tiền của chủ tịch!” Cô khẳng định một lần nữa.

“Nhưng cô đã nhận rồi đấy thôi!” Ông chủ tịch vẫn bình thản.

Cô giật mình. Cô đã nhận tiền của ông khi nào? Xong suy nghĩ kĩ càng mọi thứ, cô bỗng sững sờ nhận ra rằng mình đã nhận từ nhà họ Hoàng quá nhiều. Những thứ Hoàng Phong mang đến ẹ cô trong những ngày bà nằm viện, những thứ bà chủ tịch mang đến tặng cô, những ưu ái dành cho gia đình cô. Tất cả đều được mua bằng tiền của nhà họ Hoàng. Thật phũ phàng. Thì ra từ nãy tới giờ cô vẫn cho rằng mình thanh cao, trong khi cô đã nhận rất nhiều tiền từ hắn. Thì ra cô đã mang bản thân ra để trao đổi thành tiền từ lúc nào đến cô cũng chẳng biết. Hoàng Phong sẽ nghĩ cô là người thế nào? Có phải ngay cả hắn cũng sẽ nghĩ cô tiếp cận hắn chỉ vì tiền như lời ông chủ tịch đã nói. Hẳn là hắn sẽ rất coi thường cô nhỉ? Giống như những gì bố hắn đang làm.

Rốt cuộc, người ta coi tiền là gì?

Nhưng có nợ thì có trả. Cô luôn biết điều đó. Tuy nhiên cô không muốn biến việc cuối cùng cô làm cho Hoàng Phong thành một cuộc giao dịch với bố hắn ta. Cô không muốn như vậy.

“Những

gì cháu nợ, cháu sẽ trả. Còn việc kia, cháu sẽ làm nhưng sẽ không lấy một đồng nào của chủ tịch!” Cô quả quyết. Nói rồi cô đứng dậy cúi đầu chào ông chủ tịch. Cô không muốn ngồi đây thêm một chút nào nữa. Cô có thể chịu đựng đau khổ, nhưng không thể chịu đựng những lời nhục mạ như vậy nữa. Cô đã đủ mệt mỏi vì mọi chuyện gần đây rồi.

Khi cô vừa đứng lên thì ông chủ tịch vẫn giữ thái độ với nụ cười khinh thường mà cất tiếng hỏi cô vì sao cô lại làm như vậy. Có lẽ định kiến của ông dành cho cô quá lớn rồi. Lớn đến nỗi cô có nói như thế nào thì ông vẫn sẽ nghĩ rằng cô chỉ đang cô ra vẻ như vậy. Nhưng làm sao cô có thể giải thích.

Vì anh ấy!

Vì Hoàng Phong nên cô mới quyết định làm như vậy. Nói ra lý do ông có tin cô không?

Nhưng cô vẫn không nói tiếng nào mà tiếp tục đi ra ngoài.

Cô thấy đôi lông mày ông chủ tịch khểnh lại khi nhìn thấy thái độ của cô. Cô cũng biết rằng sẽ như vậy. Nên nhanh chóng bước ra phía cửa. Nhưng khi bước gần ra phía ngoài, đột nhiên cô muốn nói với ông chủ tịch một điều, cô quay lại nhìn ông trong khi ông vẫn đang lơ đãng nhíu mày nhìn cô, cô nói:

“Tiền quan trọng thật đấy ạ! Nhưng là đối với những người không thể làm ra tiền thôi, không phải cháu!” Cô muốn nói với ông rằng, cô có thừa khả năng để tự làm ra tiền, có thừa giỏi giang để sống bằng bàn tay của mình. Không phải ngửa tay xin xỏ ai, cũng không phải mơ ước có được một người chồng giàu có để dựa dẫm tài chính. Cô đến với Hoàng Phong, chưa một lần nghĩ về gia thế hay tiền của hắn. Nếu có, cô chỉ cảm thấy tiền bạc chính là rào cản lớn nhất giữa cô và hắn mà thôi. Rào cản của sự mặc cảm.

Nói rồi cô cúi chào ông chủ tịch một lần nữa và bước ra ngoài, trước khi quay đi cô nhìn thấy đôi mắt đăm đăm của ông chủ tịch.

Bước ra khỏi bệnh viện và leo lên taxi để đi về nhà. Cô không biết những lời vừa rồi nói với ông chủ tịch có là bất kính không, nhưng cô không thể nào chịu đựng được việc người ta mang đồng tiền ra trước mặt để sỉ nhục cô. Nhưng có lẽ cô lại không kiểm chế bản thân rồi. Đến khi nào cô mới sửa được cái kiêu kiêu thẳng này đây. Cô lại thở hắt ra ngoài.

Nghĩ lại thái độ của ông chủ tịch thì có lẽ ông muốn cô đến gặp và hỏi xem Hoài Anh muốn gì? Nhưng cô đã gặp cô ta rồi và dường như cô ta chỉ muốn kích động chứ không hề muốn thỏa thuận. Cô phải làm gì để cô ta buông tha Estermir?

Đang bận suy nghĩ thì cô nhận được tin nhắn. Mở điện thoại ra xem. Cô thấy tin nhắn từ một số lạ.

[Nếu có khả năng, tìm gặp và bảo nó rằng những bí mật đó nó thích thì cứ công bố. Nhưng bảo nó hãy lượng sức, để đầu với ta, nó còn non lắm!]

Là tin nhắn từ ông chủ tịch. Ông muốn giao việc này cho cô chỉ vì câu nói vừa rồi của cô hay sao? Chắc ông vẫn chưa biết cô đã tìm được người đứng sau những chuyện này là Hoài Anh. Muốn đe dọa cô ta ngừng việc để lộ bí mật kinh doanh của Estermir? Cô ta có chịu hay không?

Bỗng nhiên, cô suy nghĩ lại một việc. Lần gặp ông chủ tịch này lại làm cô cảm thấy mọi chuyện dường như càng không rõ ràng. Trong những ngày ở nhà, cô đã suy nghĩ rất nhiều về việc Hoài Anh vì muốn trả đũa cô mà cô ta đã làm cho Estermir vướng vào vòng lao lý và muốn làm nó phá sản. Có lẽ chính vì thế mà cô ta đã mua chuộc Phó tổng và Trần Phương làm tay trong cho cô ta. Nhưng cô nhớ ra có lần Đặng Minh lại nói rằng HAW của cô ta mua được những bản thiết kế đó thông qua một cuộc đấu giá đen. Thiết nghĩ, nếu đã có tay trong mà lại phải vất vả tổ chức một cuộc đấu giá như vậy thì không phải là quá mạo hiểm sao? Nếu không may có ai đó hót tay trên của cô ta thì không phải bao công sức của cô ta sẽ đổ sông đổ bể hay sao? Cô ta đang giữ bí mật kinh doanh của Estermir và muốn công khai chúng để khiến nó không thể vực dậy được nữa? Cô không hiểu việc khiến cả tập đoàn Estermir phá sản thì mang lại lợi ích gì cho gia đình chồng cô ta khi mà nhà họ đang là đối tác của Estermir. Chẳng lẽ họ thực sự muốn đánh gục Estermir? Nhưng ông chủ tịch đã nói rằng ông không đơn giản, có lẽ ông đã có đối sách. Vậy thì việc Hoài Anh hay nhà chồng cô ta đối đầu với ông chủ tịch thì việc chuốc lấy thất bại là chuyện sớm muộn. Tài lãnh đạo của ông Hoàng Nghiệp, từ trước tới giờ trên thương trường chưa từng có đối thủ, đó là chưa kể khả năng tài chính của nhà họ Hoàng – dù có đang gặp khó khăn nhưng việc đè bẹp một tập đoàn bất động sản như nhà chồng Hoài Anh không phải là quá khó. Đấu với ông chủ tịch, thua nhiều hơn là thắng. Hoài Anh sẽ chỉ vì căm ghét cô mà mang cả gia sản của nhà chồng ra cược sao. Cho dù cô ta có điên mà làm thế thì chắc gì bố mẹ chồng cô ta đã chịu. Hay họ muốn được ăn cả, ngã về không? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy có gì đó bất hợp lý, nhưng rốt cuộc là bất hợp lý ở đâu thì cô vẫn chưa tìm ra được lời giải.

Taxi dừng lại trước cổng ngôi nhà của Hoàng Phong. Trong nhà vẫn tối đèn. Có lẽ hắn vẫn chưa về nhà. Cô đẩy cánh cổng và bước vào trong sân. Căn nhà không sáng đèn thật khiến người ta cảm thấy tịch mịch. Ngồi xuống chiếc xích đu mắc trên cây mai, nhìn qua chiếc xích đu còn lại. Cô nhớ về những ngày cô và hắn đàn hát bên nhau. Nhớ đến hắn, cô bất giác nhìn sang chuồng gà và những khóm cải của hắn.

Cô đứng lên châm thêm thức ăn và nước cho gà. Bật vòi tưới nước cho củ cải. Không ai chăm sóc, chúng thật xác xơ.

Buồn thật. Cô mất mẹ của mình mà không được nhìn mặt lần cuối, mất tình yêu mất và gia đình của mình vào tay một người con gái khác, mất công ty mà cô đã tốn biết bao công sức cống hiến, bị sỉ nhục đến mức một chút thể diện cũng không còn, bị bố của Hoàng Phong khinh thường đến cùng cực, và nhất là cô mất hân. Cuối cùng nhìn lại, cô thật bi thảm.

Hoàng Phong, hân đang ở đâu?

Đêm hôm đó, trong giấc mơ cô lại nhìn thấy mẹ mình. Cô thấy có một bàn tay xoa lên gương mặt cô, một chút ấm áp vỗ về, một mùi hương quen thuộc. Nhưng chỉ mơ màng, không rõ ràng và biến mất hoàn toàn khi tỉnh dậy.

Hôm sau đến công ty. Cô nói với Đăng Minh rằng muốn đi gặp Hoài Anh một lần nữa nhưng hân phản đối có lẽ Thu Ngọc đã nói cho hân nghe chuyện lần trước. Hân nói rằng hân sẽ tự đi. Nhưng cô không đồng ý. Cuối cùng hân đồng ý để cô đi với điều kiện là hân sẽ đi theo.

Lại một lần nữa ngồi đối diện với Hoài Anh. Nhưng cô ta vẫn giữ thái độ như cũ. Và khi cô chưa kịp chuyển lời của ông chủ tịch cho cô ta thì cô ta đã đi mất, nhưng trước khi đi vẫn không quên ném cho cô một ánh nhìn đắc ý.

Ngồi trên xe ra về. Cô muốn nhắn tin cho ông chủ tịch nói rằng Hoài Anh không chịu thỏa hiệp mà chỉ muốn lấy được Estermir mà thôi. Nhưng bỗng nhiên cô lại nghĩ đến một việc khác nữa.

Hoài Anh chỉ nói rằng cô ta có các bản thiết kế và là chủ nợ của Estermir, là chủ nợ của công ty Estermir chứ không phải là tập đoàn Estermir. Cô ta không hề đe dọa sẽ công khai bí mật kinh doanh của tập đoàn. Với tính của cô ta, cô biết rằng nếu cô ta có những bí mật đó trong tay, chắc chắn cô ta sẽ mang nó ra để lên mặt với cô. Nhưng cô ta lại không làm như vậy, cô ta kiềm chế ư?

Không, cô ta vốn không biết!

Chỉ có không biết những bí mật đó thì cô ta mới không dấn động đến. Vậy người đứng sau chuyện công khai bí mật kinh doanh không phải là Hoài Anh. Chẳng lẽ là nhà chồng của cô ta? Sự nhớ ra một chuyện, cô quay sang hỏi Đăng Minh:

“Người có biết ông chủ tịch bị ngất xỉu khi nào không?”

Hân vẫn đang xem xét tài liệu trong máy tính, đáp lơ đãng:

“Nghe nói là sau khi có một cuộc hẹn thì bị ngất!” Đăng Minh vẫn chăm chỉ đọc tài liệu.

“Gặp ai, người có biết không?” Cô thắc mắc, bởi cô nghĩ người đó chắc chắn có liên quan đến việc ông chủ tịch giả vờ hôn mê sau này.

“Không rõ lắm, muốn biết thì kiểm tra camera là biết ngay thôi mà!”

Đúng vậy, tại sao cô không nghĩ ra nhỉ. Không về công ty ngay, cô và Đăng Minh chạy thẳng đến tổng công ty, cô gọi hỏi thăm thư kí chủ tịch xem hôm đó ông đã gặp những ai thì cô ấy nói là hôm ấy chủ tịch hủy tất cả mọi cuộc hẹn và chỉ gặp một người nhưng người này không có hẹn trước nên cô ấy không biết là ai, chỉ nghe nói rằng đây là người quen của ông chủ tịch. Khi cô hỏi rằng trong phòng của chủ tịch có camera không thì cô ấy nói rằng chỉ có camera hành lang trước cửa ra vào phòng chủ tịch.

Cô chạy nhanh lên phòng kỹ thuật. Với danh nghĩa là con dâu của chủ tịch thì những nhân viên ở đây nhanh chóng cho cô xem đoạn băng của ngày hôm đó.

Cô muốn biết người đã đến gặp ông chủ tịch là ai.

Cô hồi hộp ngồi chờ tua đến đoạn thư kí của chủ tịch vào và phát hiện chủ tịch ngất xỉu trong phòng làm việc. Nhân viên kĩ thuật tua lại đoạn trước đó. Cô thấy có một người cầm theo một xấp tài liệu bước ra từ phòng chủ tịch.

Cô sững người. Mặt mở to nhưng vẫn không tin vào những gì mình đang nhìn thấy. Tua đi tua lại đoạn băng nhiều lần, cô vẫn chưa hết kinh ngạc.

Dáng người bước ra từ phòng chủ tịch, cô không thể nhầm lẫn được.

Nhưng tại sao là là người đó?

Tất cả những điều này, rốt cuộc là vì sao?

22. Chương 22

Chương 22: Em sẽ ra đi

Cô dừng chân trước một căn nhà nhỏ, theo những gì ghi trong địa chỉ thì đây là nơi cô cần đến. Căn nhà được bày trí trang nhã với những hàng rào trắng nhỏ bao quanh một khoảng sân không rộng lắm. Hoa hồng trắng tràn ngập khắp lối đi rải đầy đá cuội. Mùi hương thiên nhiên thật dễ chịu.

Cô đẩy cửa bước vào vì căn nhà này hoàn toàn không có chuông cửa và cửa cũng không khóa. Chậm rãi nhìn xung quanh, trên tường nhà là những bức hình cũ được lồng khung treo vuông vắn. Nhìn lướt qua bức hình gia đình, cô một lần nữa giật mình sửng sốt. Đường như cô lơ mơ đoán ra được mọi chuyện.

Tiếng guitar vang lên những âm thanh quen thuộc. Đưa chân bước theo tiếng gọi của âm thanh đó, một âm thanh quá khứ, âm thanh của xa xăm, đã lâu lắm rồi cô mới nghe lại.

Người con trai ấy, vẫn đắm chiêu với mái tóc bông bênh trong gió chiều, vẫn đàn bản nhạc một thời làm trái tim cô rung động.

“Đường như nắng đã làm má em thêm hồng, làn mây bay đã yêu tóc em...”

Trộm nhìn anh khẽ cười khiến em thẹn thùng, áo trắng em bay giờ tan trường...”

Dừng lại phía sau người con trai ấy, cô lên tiếng gọi:

“Em tới rồi, một mình, đúng như anh muốn, Khải Hưng!” Cô hơi chần chừ, có một chút lo lắng và hồi hộp.

Sau khi xem được đoạn phim mà camera quay lại người đã gặp ông chủ tịch trước khi ông chủ tịch giả vờ hôn mê và phát hiện ra đó chính là Khải Hưng thì cô không thể nào hiểu được mọi chuyện. Cô vội vàng chạy đến gặp ông chủ tịch một lần nữa và hỏi rằng có phải chính anh đã làm những việc này để đẩy Estermir đến bờ vực phá sản hay không thì chỉ nhận được từ ông chủ tịch cái gật đầu trầm ngâm. Cô thực sự không hiểu tại sao anh lại muốn làm như vậy nên đã lên tiếng hỏi ông chủ tịch. Cô chỉ nghĩ anh là một người dù đối với cô có bi lụy nhưng vẫn sẽ là một người tốt trong mắt những người xung quanh. Nhưng những gì anh đã làm, không những làm Estermir phá sản mà còn hại chính người bạn thân của anh khi anh du học Úc là Hoàng Phong phải khốn đốn. Anh sao có thể là một người như vậy? Cô hỏi ông chủ tịch lý do tại sao Khải Hưng lại làm điều này, ông chủ tịch lên chỉ nói rằng anh ta muốn trả thù chuyện quá khứ. Nhưng rốt cuộc chuyện quá khứ ấy là gì thì ông chủ tịch không nói cho cô biết, ông nói rằng hãy làm như những gì ông đã nói, và nói thêm rằng Khải Hưng muốn gặp cô, anh chỉ muốn thương lượng với cô. Cô sững sờ khi nghe những điều ấy từ ông chủ tịch.

Hoang mang không biết rằng tại sao Khải Hưng lại muốn gặp mình, cô không tìm ra mối dây liên hệ nào từ ân oán quá khứ và việc Khải Hưng muốn gặp cô cả. Nhưng rồi cô vẫn gọi cho anh và anh cho cô một cuộc hẹn.

Và giờ cô đang có mặt ở đây. Bảo Hân không có nhà sao? Căn nhà này tuy đẹp dễ nhưng sao cô quanh giống như chủ nhân của nó vậy.

Khải Hưng thấy cô đến thì quay lại nhìn cô, anh không còn sự phóng khoáng như trước đây mà thay vào đó là một ánh mắt mệt mỏi nhưng ánh mắt anh nhìn cô vẫn mang nét trìu mến.

Anh mời cô ngồi xuống chiếc bàn trong vườn, ánh nắng cuối ngày hắt chéo đổ dài những bóng hoa hồng lên khoảng sân bên cạnh. Anh chậm rãi đặt cây đàn sang một bên, rót cho cô một cốc nước và nhìn cô cười hiền lành.

Cô sốt ruột, cô muốn biết rốt cuộc rằng tại sao anh lại làm như vậy. Nhìn những cử chỉ thông dong của anh càng khiến lòng cô như đang có lửa đốt. Cô đến đây là để thương thuyết, cô đến đây là vì muốn biết lý do của những chuyện đang xảy ra.

“Tại sao anh lại làm như vậy?” Cô cất tiếng hỏi.

“Em muốn ăn gì không?” Anh không đáp mà hỏi ngược lại cô một câu hỏi không đầu không cuối.

Anh vẫn nhìn cô với ánh mắt đó, anh hoàn toàn không muốn trả lời câu hỏi của cô. Nhưng cô không có nhiều thời gian để nói với anh, cô không có nhiều thời gian để cùng anh ngồi ăn tối, cô còn phải cứu công ty, thời gian gấp gáp lắm rồi.

“Khải Hưng, rốt cuộc là tại sao anh lại làm như vậy?” Cô nói lớn tiếng, như muốn lay tỉnh anh, muốn cho anh nghe thấy câu hỏi của mình.

“Đừng gọi anh là Khải Hưng!” Anh bỗng nhiên giận giữ và quát lớn.

Cô giật mình. Trước đây cô chỉ gọi anh là anh Hai, cô chỉ gọi anh bằng cái tên thân mật ấy. Cái tên ấy chứa đựng sự thân thương, gần gũi và cất giấu biết bao cảm xúc của một thời học trò. Cái tên cất giấu mối tình đầu của cô. Có lẽ từ lúc ấy, lúc cô quyết định buông tay anh, cô đã mang cái tên đó cùng quá khứ gói gém lại và chôn dấu đi. Nó giờ chỉ là dĩ vãng. Một dĩ vãng mơ hồ đẹp đẽ, trái ngược với hiện tại trần trụi, mệt mỏi.

Cô không nói gì, nhưng rồi anh lại cúi đầu mà mỉm cười đau xót. Cô nhìn nụ cười của anh, vẫn đẹp như thế, vẫn tỏa sáng như thế, nhưng giờ nó không làm trái tim cô rung động nữa rồi.

“Em đến đây vốn là vì hắn...không phải vì anh...thế mà anh lại...!” Anh chậm chạp cất tiếng, cảm nhận như có gì đó đang vỡ vụn trong lòng.

Lòng cô thoáng chùng xuống khi nghe những lời nói ngắt quãng của anh. Cô cúi đầu, cô không dám nhìn vào đôi mắt của anh. Đôi mắt ấy dường như có quá nhiều đau thương và mất mát. Sao anh phải sống như vậy? Khải Hưng của một thời vui vẻ, đầy hơi ấm đâu mất rồi? Anh không còn như thế nữa, hay thực sự cô chưa bao giờ biết một Khải Hưng một cách thật sự.

“Anh là Khải Đức, Nguyễn Khải Đức...không phải Khải Hưng!” Anh chậm rãi nói rồi đưa mắt nhìn cô.

Cô mở tròn mắt kinh ngạc. Nguyễn Khải Đức. Cái tên này là người cô bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo. Thì ra đây chính là lý do tại sao trên bức hình gia đình treo trên tường nhà anh lại có hình Nguyễn Thái Đức, phải không? Cô lại nhớ về bức di ảnh trên bia mộ mà cô đã nhìn thấy ở căn nhà gỗ hôm đó, thực sự khi nhìn vào bức di ảnh đó cô có một cảm giác rất quen thuộc nhưng cô không biết rằng đã nhìn thấy ở đâu.

Rồi cô bỗng nhiên nhớ ra có lần vào năm lớp 10, cô tình cờ nhặt được chiếc ví của Khải Hưng và chính cô đã dùng nó để làm quen với anh sau này. Khi mở chiếc ví ra, cô đã thấy một tấm hình chụp hai người con trai, một người bé hơn nhìn giống Khải Hưng và cô đoán người bên cạnh chính là anh trai của anh. Tuy nét mặt khác nhau nhưng đôi mắt lại rất giống nhau. Nhưng những ký ức đó dần phai nhạt theo năm tháng và rồi tất cả chỉ còn lại những hình ảnh mơ hồ trong tiềm thức của cô mà thôi. Chính vì thế khi nhìn thấy di ảnh của Thái Đức cô đã không nhớ được gì mà chỉ thấy có chút quen thuộc.

Thái Đức là anh trai của anh, phải không? Cô vẫn nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc thì anh lại chậm chạp cầm ly nước trước mặt và xoay tròn, đôi mắt anh vô hồn.

“Ông ta đã hại cả gia đình anh...giết chết anh trai anh!”

Cô nín thở. Câu nói của anh làm cô cảm thấy sợ hãi. Ông ta? Là ông chủ tịch sao? Ông chủ tịch hại chết Thái Đức?

Lại một lần nữa cô nghe về câu chuyện quá khứ ấy. Nhưng câu chuyện này mang một màu sắc bi lụy, đầy thù hận và đau thương. Người con trai ngồi trước mặt cô với giọng nói âm áp nhưng câu chuyện lại quá đối lạnh lẽo.

Bố anh – Nguyễn Khải và ông Hoàng Nghiệp vốn là bạn bè cùng chí hướng và đam mê thời trang áo cưới. Lúc bấy giờ, ông Hoàng Thái – bố của ông Hoàng Nghiệp là người gây dựng nên Estermir lúc này chỉ là một

công ty áo cưới nhỏ bằng vốn của gia đình. Bố anh và ông Hoàng Nghiệp đã cùng nhau cố gắng để biến Estermir thành một tập đoàn tài chính mạnh. Nhưng rồi, ông Hoàng Thái cũng trở mặt và hắt bỏ anh ra khỏi tập đoàn, phủ tay tất cả cống hiến của bố anh chỉ vì bất đồng ý kiến. Không những vậy, ông ta còn chiếm đoạt hết toàn bộ thiết kế mà người mẹ quá cố của anh đã để lại cho bố, làm vấy bẩn danh tiếng của gia đình anh khiến gia đình anh không thể nào ngóc đầu dậy được nữa. Chính vì vậy, bố anh suy sụp đến bệnh tật phải nằm viện. Nhưng anh nói rằng lúc đó anh không mấy quan tâm vì anh không để ý đến những thị phi của thương trường, anh vốn không thích nó và lúc bấy giờ anh cũng đang cùng anh trai học tập và sinh sống ở nước ngoài.

Nhưng mọi chuyện bắt đầu khi gia đình khó khăn, anh và anh Thái Đức phải về nước sinh sống với bố mình. Rồi một ngày, anh thấy bố anh nói với anh trai của anh hãy tiếp cận Hoàng Phương Linh, con gái đầu lòng của ông Hoàng Nghiệp. Lúc bấy giờ, anh chỉ là một đứa trẻ, anh thần tượng anh trai của mình cũng chính vì thế mà anh thấy thời gian anh trai dành ỉnh ít đi kể từ khi Hoàng Phương Linh xuất hiện. Thái Đức vốn là một người hiền lành ít nói, không biết bố anh đã nói gì với anh ấy để đôi mắt của anh ấy ngày càng mang đầy nỗi hận thù. Ban đầu, anh thấy anh Thái Đức chỉ tỏ vẻ vui cười trước mặt Hoàng Phương Linh, còn sau lưng thì lạnh nhạt. Nhưng rồi anh thấy anh trai mình cười nhiều hơn, vui vẻ nhiều hơn và màu sắc đau buồn trên nét mặt đã biến thành niềm hân hoan, hạnh phúc. Anh biết rằng Thái Đức đã thực sự cảm mến Hoàng Phương Linh.

Cho đến một ngày, anh thấy anh trai bị bố anh tát thẳng vào mặt đến mức chảy máu miệng. Ông hét lớn và đuổi anh cút đi cho khuất mắt ông. Anh thấy anh trai mình lầm lỳ bước ra khỏi phòng mà không nói thêm tiếng nào nữa. Đêm hôm đó, anh thấy anh trai mình sắp hành lý. Suy nghĩ ngây thơ của một đứa trẻ lên mười những tưởng anh trai sẽ ỉnh một bất ngờ vào đêm Giáng Sinh như anh vẫn làm. Nhưng rồi sáng hôm sau, anh thấy bố anh khóc mà nói với anh rằng, nhà họ Hoàng đã giết chết anh trai của anh, họ đã giở trò với thẳng xe để anh trai của anh gặp tai nạn.

Anh hoang mang, lo sợ. Những suy nghĩ của anh về tang lễ mẹ mình trong quá khứ lại hiện lên. Giờ đến lượt anh trai của anh ra đi mãi mãi. Người ta nói nguyên nhân tai nạn là do thẳng xe có vấn đề khiến xe bị mất lái. Và anh trai của anh chết ngay tại chỗ khi xảy ra tai nạn. Trong lòng anh lúc bấy giờ xác tín toàn bộ những lời bố anh đã nói. Chính nhà họ Hoàng đã hại chết Thái Đức.

Anh đội tang anh trai, đứng bên cạnh bố mình. Mặt ông đỏ vằn đầy căm hận. Sau khi anh trai anh mất được vài ngày, bố anh cũng suy sụp mà đổ bệnh nặng, trước khi nhắm mắt, ông nói với anh nguyện vọng cuối cùng của mình, muốn anh hãy phá hủy Estermir vì chính những con người đó đã giết chết Thái Đức, giết chết bố anh, hủy hoại gia đình và tương lai của anh. Ông nói rằng bằng mọi giá phải làm được điều đó, bằng không, ông có chết cũng không nhắm mắt.

Nói rồi, giọng anh trùng xuống. Món quà mà Giáng sinh năm đó mang lại cho anh là sự ra đi của hai con người thân thích nhất đối với anh

và một mối thù sâu nặng mà anh phải bán mạng để trả.

Từ đó anh phải sống dưới cái tên Khải Hưng, sống và tìm mọi cách để thực hiện di nguyện cuối cùng của bố mình và cũng là nguyện vọng của anh. Đã gần 20 năm rồi...

Anh bỗng im lặng. Cô sợ hãi vì những gì mình vừa nghe từ anh. Thì ra, anh đã phải đau khổ và giằng vặt đến vậy trong thù hận. Thì ra anh đã phải nếm trải một tuổi thơ không được trọn vẹn. Chính vì thế nên anh mới làm ra những chuyện như vậy, phải không? Nhưng mối thù giết chết anh trai liệu có đúng không, đó là nguyên nhân mà anh trả thù, nhưng tất cả chỉ là những lời nói từ phía bố anh. Riêng cô, cô biết rằng sẽ không có lý do gì để nhà họ Hoàng giở trò với thẳng xe bởi cái giá cho việc đó chính là mạng sống của Hoàng Phương Linh. Chiếc xe gặp tai nạn là của chị ấy. Không thể nào có chuyện người nhà họ Hoàng giở trò với thẳng xe của con gái họ chỉ để giết chết Thái Đức, bởi cái giá phải trả là quá lớn. Cô nghĩ rằng, đó chỉ là một tai nạn.

“Hoàng Phương Linh cũng qua đời do tai nạn đó, anh có biết không?” Cô hỏi anh.

Anh trầm ngâm cúi đầu.

Nhìn biểu hiện của anh. Thì ra là anh có biết điều đó. Nhưng tại sao khi biết được điều đó rồi anh vẫn có

thể nghĩ rằng người nhà họ Hoàng giả trở để hãm hại Thái Đức. Thực sự mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Nhà họ Hoàng có thể có lỗi với bố anh. Nhưng có lẽ bố anh đã quá đau khổ vì mất đi tất cả nên muốn anh phải trả thù, và để anh có động lực trả thù ông đã nói với anh rằng nhà họ Hoàng đã hãm hại anh của anh. Có lẽ vì ông biết anh trai Thái Đức của anh chính là điểm yếu lớn nhất trong tâm trí của anh lúc bấy giờ. Chỉ có nói với anh như vậy, anh mới bán mạng để trả thù cho bằng được. Nhưng Thái Đức sẽ không muốn em trai mình bị biến thành công cụ của thù hận đâu, anh sai rồi!

“Khi biết điều đó, anh đã muốn từ bỏ!” Anh chậm rãi lên tiếng.

Khi anh nhận ra được những hận thù trong lòng mình chỉ là những điều mà bố anh thêu dệt nên trong tâm trí anh còn sự thật thì không phải hoàn toàn như vậy. Ban đầu anh nghĩ rằng Hoàng Phương Linh còn sống vì người ta nói rằng chị ta đã được đưa ra nước ngoài. Nhưng mãi về sau anh mới biết chị ấy cũng không qua khỏi do tai nạn hôm đó.

Nhà họ Hoàng vốn rất kín tiếng, thực sự cô không hề hay biết rằng Hoàng Phong có một chị gái đã qua đời nếu không phải là bà chủ tịch tự kể cho cô nghe những điều đó. Chính vì thế thật khó để trách anh vì mãi sau này mới biết rõ chân tướng sự việc.

Mọi chuyện dường như đi quá xa chỉ vì một lời nói sai sự thật. Nó hại một con người chôn vùi hết tất cả mọi thứ tốt đẹp của mình để đuổi theo một lời nói dối vô nghĩa. Chính nó đã hủy hoại một Khải Hưng hiền lành, ấm áp mà cô từng biết. Đó mới chính là con người thật của anh chứ không phải là con người đang mệt mỏi ngồi trước mặt cô đây.

Nhưng tại sao anh vẫn không dừng lại? Mọi chuyện hoàn toàn có thể kết thúc khi anh hiểu ra sự thật về tai nạn năm đó, không phải sao? Chẳng lẽ anh coi mỗi thù ấy là sự sống của mình và dùng nó để bầu vùi mà sống tiếp?

“Nhưng khi anh muốn từ bỏ, anh lại mất em vào tay Hoàng Phong!” Anh ngẩng mặt lên nhìn cô.

Cô giật mình sợ hãi vì câu nói của anh. Anh đã từng muốn từ bỏ? Nhưng câu nói của anh không phải chính là vì cô mà anh không từ bỏ đó sao? Cô hoang mang lo lắng.

Anh nói rằng, anh tiếp cận Hoàng Phong, tiếp cận Bảo Hân tất cả chỉ để phục vụ cho kế hoạch của mình. Nhưng cô là một điều anh không thể ngờ sẽ xuất hiện trong cuộc đời đầy màu sắc đen tối của anh. Ở bên cạnh cô, anh đã từng muốn vứt bỏ hết tất cả, muốn bình an ở bên cạnh cô, che chở và bảo vệ cô. Thời đại học, anh yêu cô nhưng lúc bấy giờ nổi thù hận ám ảnh vẫn dày vò anh, anh sợ anh thất bại thì người chịu đau khổ sẽ là cô nên chưa một lần anh dám nói hết lòng mình với cô. Anh vẫn hi vọng rằng cô sẽ chờ đợi anh, và anh tin tưởng cô tuyệt đối.

Nhưng rồi, khi anh thoát khỏi bóng đen thù hận trong quá khứ và muốn dừng lại, thì lúc bấy giờ anh lại mất cô. Anh trước giờ vẫn luôn đổ kỵ với Hoàng Phong, hẳn ta có mọi thứ trong khi anh mất tất cả mọi thứ. Hẳn có gia đình, anh không có, hẳn có tài sản, anh không có, hẳn ung dung tự tại, anh khốn khổ với thù hận, nhưng anh vẫn tự an ủi bản thân và gạt bỏ những thứ phù phiếm ấy sang một bên vì ít nhất anh còn có một người con gái yêu thương anh vô điều kiện. Nhưng rồi hẳn lấy mất cô từ tay anh, thứ mà anh không bao giờ chấp nhận để mất, thứ duy nhất anh muốn nắm giữ.

Chính vì thế, anh vẫn tiếp tục kế hoạch của mình, anh muốn Hoàng Phong phải nếm trải mọi thứ như anh, muốn hẳn ta hiểu cảm giác của anh và muốn cô quay trở về bên anh.

“Về bên anh, không được sao? Anh biết em và hẳn chỉ là giao ước, anh biết hẳn vẫn yêu Thiên Ân!” Anh nhìn cô với ánh mắt van nài.

Hay thật!

Vậy là cuối cùng mọi chuyện vẫn là từ cô mà ra.

Lắm lúc cô không hiểu bản thân có gì thú vị để mà mọi người lại lấy cô ra làm lý do mà hủy hoại Estermir, Hoài Anh cũng vậy và giờ Khải Hưng cũng vậy. Vậy là cuối cùng, người đẩy Hoàng Phong đến bước đường khốn đốn này lại một lần nữa là cô. Cô tự cười chính bản thân mình. Cô muốn cứu công ty gì chứ, muốn tìm hiểu sự thật gì chứ, muốn làm một việc cuối cùng cho hẳn sao? Muốn cứu vớt những thứ vì chính cô mà sụp đổ. Cô quả là một con người bản lĩnh và giỏi dang mà.

Anh muốn cô trở về bên anh. Làm sao có thể được. Anh đã có vợ rồi và người con gái ấy hoàn toàn vô tội trong cuộc chiến vô nghĩa này. Cô không thể nào đẩy cô ấy vào bước đường đau khổ được, cô không muốn ác như vậy. Nhưng quan trọng hơn hết là cô không còn yêu anh nữa. Trái tim cô đã thuộc về một người khác, dù người đó không lựa chọn ở bên cạnh cô, không mang lại cho cô một tình yêu đúng nghĩa. Nhưng cô vẫn yêu người đó. Cô không thể nào vì tội nghiệp anh mà đến bên anh, cũng không thể nào vì bản thân đã đến bước đường cùng mà lựa chọn anh như một tấm phao cứu sinh. Đó không phải là tình yêu. Đó là lợi dụng. Cô không muốn mọi chuyện sai lầm thêm nữa.

Nhưng anh lại là người đang muốn hủy hoại người cô yêu thương nhất. Anh muốn khiến Hoàng Phong mất tất cả còn cô lại không muốn thấy điều ấy. Cô muốn bảo vệ hắn, nhưng cũng thương xót cho quá khứ của anh và không muốn anh bị tổn thương.

“Ông chủ tịch không đơn giản như anh nghĩ đâu, dừng lại đi!” Cô nói rồi quay sang nhìn anh với ánh mắt van nài. Dừng lại đi! Chỉ cần anh dừng lại vào lúc này thì sẽ không ai trong cả hai phải đau khổ cả. Mọi thứ cũng nên chấm dứt rồi.

Bỗng nhiên anh phá lên cười. Cô một lần nữa ngạc nhiên trước thái độ của anh. Tại sao anh lại cười.

“Ông ta vốn không hôn mê, phải không?”

Câu nói của anh làm cô sững sờ. Làm sao mà anh biết được những điều đó. Những điều mà không phải ai cũng có thể biết.

“Ông ta vẫn còn quá ngây thơ, sai lầm của ông ta là quá tin những người thân cận của ông ta!” Mặt anh bỗng nhiên đầy đặc ý.

Cô sợ hãi. Câu nói này của anh có nghĩa là anh vẫn còn tay trong ở bên cạnh ông chủ tịch. Là ai? Đầu óc của cô lại một lần nữa rà soát toàn bộ những người thân cận bên ông chủ tịch nhưng vẫn không tìm ra được người nào.

“Phải như thế nào anh mới chịu dừng lại?”

Cô không thể để mọi chuyện tiếp tục như thế này. Mọi chuyện càng lúc đi càng xa. Nếu như lời anh nói, anh hoàn toàn biết ông chủ tịch không hôn mê, tức là anh hoàn toàn có cơ sở để tìm hiểu và làm cho ông không thể chống đỡ được. Ông chủ tịch không hề biết điều này, Estermir nguy mất. Đang rồi bởi không biết phải làm thế nào thì cô lại nghe thấy tiếng anh chậm chậm vang lên:

“Em yêu hắn nhiều đến vậy sao?” Anh lại nhìn cô với ánh mắt oán trách.

Tại sao anh lại có thể suy luận ra một điều như vậy?

Anh nói rằng từ lúc cô bước vào, cô chưa một câu oán trách anh đã lợi dụng người cô tin tưởng nhất là Trần Phương để làm cho cô mang tiếng xấu ở công ty, cũng chưa một lần cô hỏi rằng tại sao anh không đến đám tang của mẹ cô và dù nói thế nào cô cũng không màng đến tình cảm mà anh đã bày tỏ. Tất cả những điều cô mong muốn chỉ là cứu Estermir, cứu lấy hào quang của Hoàng Phong.

Đúng vậy, nếu anh không nói thì cô cũng hoàn toàn không để ý đến điều đó. Nhưng thực sự trong tâm trí cô lúc này chỉ muốn làm cách nào có thể cứu lấy Estermir, cứu lấy mối liên hệ duy nhất và cuối cùng giữa cô và Hoàng Phong. Cô không muốn vì cô mà nó bị hủy hoại, không muốn vì cô mà Hoàng Phong mất đi tất cả mọi thứ. Không muốn mình trở thành người xấu xa nhất trong cuộc đời Hoàng Phong. Cô không muốn điều đó.

“Dù có tay trong nhưng khả năng tài chính của anh sẽ không đấu lại ông Hoàng Nghiệp!” Cô muốn cảnh báo anh một lần nữa. Xin anh, dừng lại đi!

Nhưng rồi anh lại chậm rãi nói với cô rằng. Anh đúng là không có đủ tài chính để đấu lại với tập đoàn Estermir. Nhưng anh cũng nói thêm với cô rằng, sai lầm lớn nhất của cuộc đời Hoàng Phong là làm cho quá nhiều người muốn ở bên cạnh hắn ta, cả cô và Thiên Ân, ai cũng muốn ở bên cạnh hắn ta. Chính vì cô muốn ở bên cạnh hắn nên anh mới đối đầu với Hoàng Phong, vì Thiên Ân muốn ở bên cạnh hắn nên Vansenter – Mạnh Huy cũng muốn đối đầu với hắn. Tài chính của Vansenter thì ngang ngửa với Estermir, và trong giai đoạn này còn có phần nhỉnh hơn đôi chút.

Tại cô ù đi khi nghe những lời này từ Khải Hưng. Cô đã quá coi thường anh, cô cứ nghĩ rằng anh chỉ dùng gia sản của nhà vợ anh là Bảo Hân để đối chọi với ông chủ tịch, nhưng không ngờ sau lưng anh còn có cả một Vansenter. Có cả một tập đoàn đối trọng với Estermir, tập đoàn mà ngoài mặt thì là đối tác nhưng luôn rình rập tìm mọi cách thôn tính nó.

Rốt cuộc, anh muốn gì mới dừng lại?

“Rời khỏi Hoàng Phong!” Khải Hưng nói và nhìn cô đầy dò xét.

Lòng cô chấn động. Cô không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Đây là điều kiện để anh buông tha cho Estermir?

Anh nói rằng anh biết cô đã không còn yêu anh. Nhưng anh không muốn cô ở bên cạnh Hoàng Phong. Nếu anh không có được cô thì anh cũng không muốn hẳn có được cô. Chỉ cần như thế, anh sẽ dừng lại.

Cười nhạt. Thì ra đây là mục đích của anh sao. Anh đặt cuộc một vố quá lớn như vậy chỉ để muốn cô rời khỏi Hoàng Phong? Anh cũng biết Hoàng Phong yêu Thiên Ân mà, tại sao lại muốn cô rời khỏi hẳn vì đó là điều đương nhiên sẽ xảy ra thôi. Chỉ cần cô rời khỏi hẳn là được, phải

không? Chỉ cần cô biến mất khỏi tầm mắt của hẳn là được, phải không? Làm như vậy, anh sẽ buông tha cho hẳn phải không. Chỉ cần làm vậy cô sẽ không phải là người khiến Hoàng Phong đau khổ vì mất đi tất cả, chỉ cần như vậy Hoàng Phong sẽ được hạnh phúc, phải không? Một cuộc giao dịch quá lời đối với cô. Chỉ cần cô chấp nhận một mình ôm mối tình đơn phương này rời khỏi hẳn thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

“Được! Em sẽ rời khỏi Phong!” Cô quả quyết và nhìn thẳng vào mắt Khải Hưng.

Anh thoáng bất ngờ vì biểu hiện của cô. Xong cô nhanh chóng đứng dậy, cô nói với anh rằng mong anh giữ lời hứa cho tất cả dừng lại thì cô sẽ rời khỏi Hoàng Phong. Ngay hôm nay sẽ dọn dẹp đồ đạc và ngày mai sẽ rời đi. Xong cô nhanh chóng từ biệt và ra về, cô sợ nếu ở lại anh sẽ suy nghĩ lại và không làm theo những gì anh đã nói. Cô tin anh, anh là người đã nói là sẽ làm. Thế nên cô đã chấp nhận điều kiện của anh, chỉ cần cứu được công ty, cô sẽ một lần lợi dụng tình cảm của anh.

Nhưng khi chưa kịp bước qua anh, bàn tay của cô bị anh nắm lại. Anh không nhìn mặt cô nhưng bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô. Cô cố gắng giật tay anh ra, cô không muốn ở đây thêm một chút nào nữa. Cô sợ chính mình sẽ suy nghĩ lại giao ước vừa rồi, sợ chính mình sẽ mềm yếu.

“Vì hẳn, hạnh phúc của mình em cũng không màng?” Giọng Khải Hưng run run.

Cô thoáng sững sờ. Cô không nghĩ mình cao thượng đến vậy. Nhưng không phải mọi chuyện chỉ cần kết thúc ở cô thôi sao. Hoàng Phong vốn không thể ở lại bên cạnh cô và cô cũng không muốn biến mình thành một con người xấu xa hủy hoại hẳn, cô cũng không muốn Khải Hưng vì cô mà phải mệt mỏi trong những suy tính thiệt hơn. Mọi chuyện đáng lẽ sẽ không như thế này nếu không có cô xuất hiện. Khải Hưng sẽ vẫn có thể là bạn của Hoàng Phong và Hoàng Phong sẽ có tất cả. Vậy, mọi thứ chẳng phải nên dừng lại như vậy sao. Một mảnh ghép thừa phải vứt đi để cho bức tranh được viên mãn. Cô chấp nhận.

“Vì cả anh nữa, anh Hai!”

Mắt cô rưng rưng, cô gỡ bàn tay ra khỏi tay anh. Nở nụ cười mệt mỏi với anh trước ánh mắt sững sờ của anh. Đúng vậy, vì cảm thấy có lỗi với anh nên cô cũng lựa chọn cách này vì anh. Một lần, đầu tiên và cuối cùng. Vì những gì đẹp đẽ trong quá khứ. Tất cả chỉ đến đây thôi.

Đôi khi hi sinh một con tốt sẽ khiến bàn cờ trở nên sáng sủa.

Cô tình nguyện là con tốt ấy lúc này.

Thiên Ân đi khuất, Khải Hưng vẫn đứng bên cạnh những bụi hoa hồng trắng mà anh trông khi nhớ đến cô. Cô còn chẳng mấy may nhìn đến nó chứ đừng nói là hiểu ra thâm ý của nó. Anh trông chúng vốn để cho cô. Cô có còn nhớ về mơ ước có một ngôi nhà đầy hoa hồng trắng đã nói với anh trước đây không? Chắc cô đã quên rồi, mà nếu không quên thì những việc này cũng không còn ý nghĩa với cô nữa.

Nhưng cô ấy vẫn ngốc như vậy. Vẫn luôn cho rằng mình biết hết tất cả nhưng thực ra chẳng biết gì hết. Cô ấy luôn cho rằng những suy nghĩ của mình là đúng, luôn cho rằng mình thông minh nhưng đến cả cách cảm nhận người ta đối xử với cô thế nào, mức độ quan trọng của cô trong lòng người ta ra sao cô cũng chẳng thể hiểu được.

Anh sẽ giữ lời hứa, chỉ cần Thiên An rời khỏi Hoàng Phong thì anh sẽ dừng tất cả lại, bởi lẽ, Thiên An sẽ không hiểu được nếu cô ấy rời đi, Hoàng Phong sẽ khổ khổ như thế nào.

Cuộc giao dịch này, tuy ích kỷ nhưng anh là người được hưởng lợi.

Ít nhất, Hoàng Phong sẽ phải ném trải cảm giác mất đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời anh ta. Như thế là đủ. Như thế trái tim đau khổ của anh sẽ được vỗ về đôi chút. Nhưng những cảm giác này là gì? Tại sao anh không thấy vui dù đã đạt được mục đích?

Những việc anh làm có đúng không?

23. Chương 23

Chương 23: Từ bỏ

Bước nhanh ra khỏi ngôi nhà của Khải Hưng, một cảm giác vừa lo lắng, vừa sợ hãi ập đến, cô chưa bao giờ nghĩ rằng Khải Hưng lại là một người như vậy. Lòng cô thương cảm cho anh nhưng cũng trách móc anh vì những gì anh đã làm. Nhưng cô biết không thể để mọi chuyện có thể quay trở lại như ban đầu, những chuyện hiện tại là hệ quả của một quá khứ mờ mịt. Ai đúng, ai sai thực sự chỉ có mình họ mới có thể nhìn nhận được. Cuộc đời vốn dĩ là như thế. Nhưng rồi những cảm giác về sự chia ly bắt đầu dày vò tâm trí cô. Cô đã đồng ý với thỏa thuận của anh, cô sẽ phải rời xa Hoàng Phong vào ngày mai.

Ngồi trên taxi, dựa đầu vào khung cửa kính nhìn ra bên ngoài, đèn đường đã sáng, nhìn từng đôi trai gái tay trong tay đi bên nhau cười nói hạnh phúc thì lòng cô lại trở nên tịch mịch.

Hôm nay là Valentine.

Vào ngày người ta dành cho nhau những bông hoa đỏ thắm, nhưng thanh chocolate ngọt ngào thì cũng là ngày cô quyết định rời khỏi người mình yêu thương. Dù cô biết rằng như thế sẽ tốt cho hẳn nhưng cảm xúc trong lòng vẫn không ngăn được nỗi buồn và sự tủi hờn.

Thật thảm hại ột người con gái đã gần bước sang tuổi ba mươi nhưng vẫn chưa có lấy một valentine đúng nghĩa. Trước đây, cô thường dùng lý trí để lấn át những cảm xúc ấy vì cô muốn chờ đợi Khải Hưng quay trở về. Nhưng cô vẫn chỉ là một người con gái với những khát khao hạnh phúc bình dị, vẫn muốn được người yêu mang đến cho những bông hồng đỏ thắm, những nụ hôn bất ngờ vào ngày này. Cũng muốn dùng số tiền tiết kiệm của mình để mua chocolate cho người mình yêu hay dù vụng về cũng sẽ cố gắng làm cho người ấy những món quà nhỏ nhỏ. Nhưng rồi, những điều ấy vẫn mãi mãi tồn tại trong trí tưởng tượng của cô. Cô vẫn ghét bỏ trí tưởng tượng của mình. Nhưng giờ cô hiểu ra một điều rằng, chỉ có ở trong trí tưởng tượng cô mới có thể có được hạnh phúc. Chỉ có ở trong đó mọi thứ mới có một chút màu tươi sáng chứ không thảm hại như cuộc sống hiện tại của cô.

Cô nói rằng muốn đi bộ, nên bảo tài xế dừng xe.

Bước đi trên con đường tràn ngập những đôi tình nhân hạnh phúc. Cảm giác lẻ loi lại lan tỏa và xâm chiếm lấy trái tim và tâm trí của cô.

Muốn gọi cho ai đó và nghĩ đến Đăng Minh, nhưng rồi lại nghĩ gọi tên ấy vào ngày này cũng không để làm gì. Đăng Minh thương cô, cô biết, nhưng cô không thể ích kỷ và lợi dụng tình cảm của hẳn được. Nhìn vào danh bạ, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, dừng lại ở tên “củ cải độc ác”, cô muốn gọi cho hẳn xem hẳn đang ở đâu. Nhưng rồi cô lại lắc đầu cười nhạt, rồi cô cắt điện thoại đi.

Không việc làm, không bạn bè, không gia đình, không người yêu, những thứ cô vốn bầu vùi để tồn tại giờ cũng đã không còn nữa. Cô thất thủ đi trên đường, nhìn thật đáng tội nghiệp.

Dừng chân trước một sạp nhỏ bán chocolate ven đường. Cô gái bán chocolate nhìn thấy cô thì tươi cười hỏi ngay rằng có phải cô muốn mua tặng cho bạn trai hay không thì cô chỉ cười nhạt mà không nói gì. Cô chọn 1 thanh chocolate màu đen ở trong một góc khuất. Những thanh khác đều rất đẹp dễ và được người mua chú ý, còn riêng thanh này nằm ở một góc không ai để ý đến. Nhìn nó lẻ loi, giống như cô vậy.

Cô mua nó.

Cô đi bộ đến công viên của khu căn hộ cũ của mình. Cô lại ngồi vào chiếc ghế đá mà ngày đó hân đã đứng trong mưa che cho cô. Cảm giác mọi chuyện dường như chỉ vừa mới hôm qua. Thời gian và kỉ niệm đúng là những thứ không thể níu giữ. Ngày ấy bắt đầu, và lúc này kết thúc.

Bất chợt, cô tự hỏi không biết cô đã yêu hân từ khi nào? Nhưng nghĩ ngợi một hồi lâu vẫn không có câu trả lời mà chỉ cảm thấy nhớ hân.

“Nhớ anh thật đấy, củ cải à!”

Cô tự nói với bản thân mình, nói với hân đang ở trong suy nghĩ của mình. Càng nhớ hân thì ý thức của sự chia xa ngày mai càng khiến cô sợ hãi. Cuối cùng, cũng phải kết thúc, cách cô chọn để kết thúc là hoàn toàn có lợi, hoàn toàn hợp lý, dù lý trí có nói vậy thì trái tim ngu ngốc của cô vẫn kêu lên đầy nhức nhối.

Lúc đồng ý với Khải Hưng, cô không nghĩ ngợi nhiều về cảm xúc của mình. Nhưng giờ thì nó đã dày vò cô đến mức khó thở.

Bóc thanh chocolate đưa lên miệng.

Đắng quá!

Cô những tưởng người ta sẽ chỉ bán chocolate ngọt ngào cho ngày lễ tình nhân. Nhưng không ngờ cũng có loại đắng thế này. Cô đúng là không có duyên với mấy thứ liên quan đến tình yêu. Muốn cảm nhận một chút ngọt ngào cũng không được. Tình yêu vốn có cả ngọt ngào lẫn đắng cay, có lẽ hiện tại cô đang nếm vị đắng của nó.

Cô cất thanh chocolate vào túi. Để bản thân không nghĩ lung tung vớ vẩn, cô quyết định đi uống rượu. Đúng, khi thất tình thì cần phải uống rượu.

Cô bước vào một quán rượu và gọi ra hai chai rượu. Ngồi rót rượu rồi đưa mắt nhìn sang ghế đối diện, cô lại nhớ có lần hân đã cùng cô uống rượu giải sầu, nghe cô kể lể và than vãn. Nghĩ đến hân đã phải công cô về nhà và bị mẹ hân nắm thóp lần ấy lại khiến cô phì cười.

Không! Không được nghĩ đến hân nữa, cô lắc đầu và uống rượu.

Nhưng sao càng uống càng tỉnh, càng uống càng nhớ hân. Không biết vì rượu cũng là nước hay không mà uống vào lại làm cho nước mắt tưởng như đã khô cạn của cô chảy xuống. Hoàng Phong chết tiệt, có phải hân gọi cô là gà mái khóc nhè hay không mà cô lại hay khóc thế này.

Thở dài, cô nhìn băng tang màu đen trên ngực mình.

Mẹ ơi, con nhớ mẹ!

Nếu mẹ cô còn sống, có lẽ lúc này cô sẽ chạy đến và ôm lấy mẹ. Sẽ khóc một trận đã đời và để mẹ an ủi cô. Nhưng giờ mẹ đã đi xa rồi, không thể được nữa. Mẹ muốn cô mạnh mẽ, nhưng sao khó quá!

Những người ở bàn xung quanh nhìn thấy cô lúc thì cười, lúc lại rơi nước mắt thì xì xầm to nhỏ với nhau. Trách gì họ, bởi cô cũng tự thấy bản thân mình đáng cười, giống một con ngốc vậy. Nhưng cũng không nên ngồi để họ soi mói nữa, cô thanh toán, lấy thêm hai chai rượu nữa và ra về.

Đến công nhà, điện thoại của cô đột nhiên reo lên. Có tin nhắn gửi đến từ Thu Ngọc, cô ấy nói rằng Hoàng Phong đã làm xong thủ tục và tuyên bố phá sản công ty thời trang áo cưới Estermir rồi.

Cô sững sờ.

Tại sao hân lại làm như vậy. Cô đã cố gắng chạy đôn chạy đáo để giữ lại công ty cho hân, giữ lại mọi thứ cho hân nhưng giờ thì hân lại tuyên bố nó phá sản. Hân chỉ cần chờ đến mai thôi mà. Sau ngày mai mọi chuyện bên Hoài Anh sẽ được Đăng Minh giải quyết ổn thỏa, sau ngày mai mọi chuyện của tập đoàn cũng

sẽ sóng yên biển lặng, sau ngày mai hấn vẫn sẽ là Phong thiếu gia của Hoàng gia với khi thế ngất trời cơ mà. Ngày mai, cô sẽ biến mất khỏi cuộc đời hấn, trả hấn về vị trí ban đầu. Sau đêm nay, mọi chuyện sẽ như chưa từng xảy ra. Tại sao hấn không đợi? Tại sao không cứu nó mà lại tuyên bố phá sản?

Điều duy nhất cô hi vọng là công ty Estermir còn tồn tại, vì nó còn tồn tại thì dù cô biến mất hấn vẫn sẽ nhớ đến cô dù chỉ đôi chút khi tới Estermir. Cô chỉ hi vọng chỉ đôi chút thôi, hấn sẽ nhớ đến cô. Nhưng giờ hấn khai tử nó, sợi dây duy nhất của số phận gắn cô và hấn cũng bị hấn chặt đứt. Không còn bất cứ một cái gì cả.

Ngồi phịch xuống chiếc xích đu giữa vườn, cô mở nắp chai rượu và tu ừng ực. Nước mắt giàn dụa, rượu đổ tràn khắp người mang theo một cảm giác lạnh lẽo ăn vào từng thớ thịt. Mũi còn nồng nặc xộc thẳng vào mũi nhưng cô vẫn tỉnh táo.

Hấn đã muốn triệt để kết thúc, cô cũng sẽ triệt để kết thúc.

Cô loạng choạng mở cửa bước vào phòng, mở máy tính và viết đơn xin ly hôn. Vừa viết, cô vừa uống rượu, nước mắt chảy xuống, cô dùng tay gạt ngang nước mắt và tiếp tục viết.

Lúc tờ giấy vừa được in ra, cô vừa đặt bút kí ở phía cuối cùng thì cô nghe thấy tiếng mở khóa và tiếng bước chân bước vào nhà.

Hoàng Phong đã về.

Hấn thật biết căn thời gian. Vừa đúng lúc cô kí xong đơn thì hấn về. Cô mở cửa bước ra đứng trước mặt hấn.

Hấn nhìn thấy cô thì đôi mắt hiện lên tia lấp lánh, nhưng khi nhìn thấy bước chân lảo đảo của cô thì lòng mảy mẩn lại nhú lại. Cô biết, người cô toàn mùi rượu. Một đứa con gái uống rượu thật chẳng hay ho gì. Cô nhanh chóng đưa tờ đơn đã kí cho hấn, hấn cầm lấy xem thì mặt hấn bỗng nhiên tối sầm.

“Tại sao?” Hấn hỏi cô.

Cô nhếch mép cười. Tại sao? Hấn không biết tại sao ư. Vì hấn không cần cô nữa mà. Hấn có biết vì muốn bảo vệ hấn cô đã đồng ý với người ta là rời xa hấn không? Hấn có biết điều đó không? Còn hấn thì đã làm gì? Đã gạt bỏ cô ra khỏi đời hấn cách triệt để và nhanh chóng nhất có thể. Hấn đã chọn Thiên Ân và giờ cô đang muốn cho hấn một con đường để đường đường chính chính đến bên cô ấy? Hấn không vui hay sao mà lại còn hỏi cô tại sao?

“Tôi mệt mỏi rồi!” Cô nói rồi lãnh đạm đóng sầm cửa trước mặt hấn, cô nghe thấy tiếng hấn mở cửa phòng hấn và bước vào trong rồi cũng khép cửa lại.

Giận dữ, đau khổ, bị dồn nén và tất cả những thứ đó tạo thành câu nói vừa rồi. Nhưng hấn chấp nhận như thế, không hỏi gì thêm. Có lẽ giờ hấn cũng đã kí tên vào tờ đơn kia rồi cũng nên. Cô với hấn, vậy là kết thúc thật rồi.

Cô lại nhếch mép cười rồi cầm chai rượu lên và uống tiếp. Đã uống hai chai mà cô vẫn còn có thể uống tiếp được, nhưng rồi đến chai thứ ba thì đầu óc cô bắt đầu mệt mỏi, quay cuồng. Đặt chai rượu xuống bên cạnh, cô thu đầu gối và gục đầu xuống. Cô mơ màng thiếp đi.

Bỗng nhiên, cô giật mình khi nghe thấy tiếng vỡ loảng xoảng phát ra từ phòng hấn. Cô thấy tiếng Hoàng Phong quát lớn:

“Được rồi, cứ đi hết đi!”

Rồi lại một loạt tiếng đổ vỡ và tiếng hấn đau đớn kêu lên trong đêm tối. Cô lo lắng sợ hãi không biết chuyện gì xảy ra, dùng chút sức lực còn lại đẩy cửa lảo đảo chạy sang phòng hấn.

Cô giật mình nhìn thấy hấn ngồi giữa một loạt đổ vỡ. Trên tay hấn vẫn cầm một chai rượu đã vỡ. Đôi mắt hấn ngà ngà, có lẽ hấn cũng uống rượu. Hoàng Phong không thích uống rượu, tuy cô có thấy hấn uống, nhưng say thế này thì chưa thấy bao giờ. Có phải chuyện công ty làm hấn mệt mỏi lắm không? Có phải chuyện gia đình cũng mệt mỏi phải không? Có phải hấn đã biết người bạn thân của mình là Khải Hưng

chính là người đứng sau mọi chuyện không? Hấn không phải đã biết mọi chuyện là từ cô mà ra đó chứ? Cô vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Nhưng cô lại thấy bàn tay của hấn máu đang ròng ròng chảy xuống, cô hốt hoảng chạy lại giật chai rượu khỏi tay hấn, cô luống cuống không biết phải lấy gì để băng bó vết thương cho hấn. Lấy vội vài mảnh khăn giấy trên bàn, cô thấm m

áu đang chảy ra từ tay hấn, cô cố dùng khăn để buộc chặt vào vết thương để ngăn máu chảy.

Hấn vẫn lặng yên, đôi mắt gườm gườm mặc kệ những hành động của cô.

Đồ ngốc này, sao có thể làm bản thân chảy máu như vậy. Nhìn bàn tay đầm máu của hấn, lòng cô cảm thấy xót xa. Hấn có lỗi gì đâu, tất cả là tại cô mà, tại cô khiến hấn mệt mỏi như vậy. Sao lại khiến bản thân ra nông nổi này. Muốn làm cho cô khổ sở và dày vò đến chết mới được sao?

Mắt lại rưng rưng, ngẩng mặt lên nhìn hấn thì cô thấy đôi mắt hấn đang nhìn chăm chăm vào cô.

Cô bối rối không biết phải làm thế nào thì hấn bỗng ôm chặt cô vào lòng.

Cô lo lắng vết thương của hấn nên đẩy hấn ra nhưng hấn vẫn ghì chặt lấy cô. Mùi rượu nồng nặc lan tỏa khắp căn phòng. Cô cầm lấy bàn tay đang chảy máu của hấn còn hấn ôm chặt lấy cô. Hấn đang nghĩ cô là ai vậy? Tại sao lại ôm cô thế này?

Hấn đột nhiên nâng cằm và hôn cô. Nụ hôn của hấn là cơ thể cô mềm nhũn, cô cảm nhận mùi rượu từ miệng hấn, hơi rượu nồng nặc. Tâm trí trở nên vô nghĩa, chỉ là để men say làm tất cả. Cô thấy hấn ngày càng thô bạo hôn cô còn cô thì nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hấn. Tất cả chỉ còn lại nồng nàn.

Rồi cô thấy hấn bế bổng cô lên và đặt cô lên giường. Cô không những không tránh né như mọi lần mà còn quàng tay ôm lấy cổ hấn. Cô như sợ nếu buông tay, hấn sẽ biến mất.

Cô và hấn lại bắt đầu hôn nhau, môi hấn tham lam chiếm lấy từng nơi trên cơ thể cô. Cô cảm giác toàn thân như lửa đốt. Khi nhận ra được điều gì đó sắp xảy ra thì quần áo trên người cô đã bị hấn cởi bỏ từ lúc nào.

Cô sợ hãi và muốn dừng lại nhưng đôi mắt thâm trầm của hấn làm cho cô im bật. Hấn lại dùng ánh mắt ấy để nhìn cô, ánh mắt tổn thương và cô độc. Ánh mắt làm cô muốn chở che, bảo vệ và yêu thương hấn.

Cô hoang mang và lòng cô bắt đầu mâu thuẫn, cô muốn bỏ chạy nhưng cũng không muốn rời xa hấn. Cô lo sợ những gì có thể sẽ xảy ra. Cô biết lúc này cô không thể điều khiển cảm giác của mình. Cô bắt đầu cảm thấy tội lỗi và ghê tởm bản thân. Đôi mắt hấn đang nhìn cô hay nhìn một người con gái khác thông qua cô, chính cô cũng không biết? Nhưng cô chấp nhận điều đó sao? Có phải cô đang lợi dụng hấn không? Lợi dụng cơn say của hấn? Đầu óc cô bỗng nhiên căng như dây đàn.

“Dừng đi!” Giọng hấn van nài. Hấn nhìn sâu vào đôi mắt cô, rồi cúi xuống hôn lên mắt cô.

Cô cảm nhận được mùi nước hoa cùng với mùi rượu nho từ người của hấn. Cảm xúc của cô bỗng bình, men say lại càng thêm chén choáng. Đột nhiên, cô có suy nghĩ chỉ cần đêm nay thôi, có hấn một cách trọn vẹn. Để rồi ngày mai trả lại hấn cho tự do, dù hấn có đang nhìn cô hay nhìn một người khác qua cô đi nữa, đêm nay cô sẽ chấp nhận. Vì nếu đêm nay qua rồi, cô sẽ có thể không bao giờ gặp lại người cô yêu nữa. Sẽ không còn bất cứ lý do nào để nhìn thấy hấn nữa. Nhờ men say này, hãy để cô điên cuồng trong tình yêu này, để cô quên đi những đớn đau dằn vặt, để cô được ở bên hấn. Chỉ vậy thôi.

Cô dường như đã quá bi lụy rồi, bi lụy đến mức ngược đãi chính bản thân mình vì tình yêu. Cô tưởng rằng mình không phải là loại người có thể hi sinh sĩ diện và danh dự bản thân chỉ vì tình yêu, nhưng cuối cùng cô lại làm điều đó. Chấp nhận làm người thay thế người con gái khác. Khổ nạn và ê chề hơn nữa là thay thế cô ta nằm trên giường với hấn.

Những suy nghĩ dày vò cô trong khi cơ thể cô đang cuộn trào nhưng cảm xúc không thể kiềm chế. Cô ngẩng đầu hôn vào môi hấn.

Hấn đứng người trước hành động của cô nhưng rồi hấn lại bắt đầu chiếm đoạt mọi chỗ trên cơ thể cô. Bàn tay hấn đan chặt vào bàn tay của cô.

Hắn đêm nay thật tham lam và cuồng nhiệt.

Một đêm quay cuồng trong cảm xúc. Nước mắt tràn khoé mi nhưng cô mím môi để không khóc thành tiếng. Đau đớn, khoái lạc, hạnh phúc, bi thương hòa vào làm một đẩy cô đến một nơi phiêu diêu.

Nhưng đêm nay, cô cam tâm tình nguyện.

Hạnh phúc và khổ đau, đôi khi sẽ cùng tồn tại trong một con người.

Khi tỉnh dậy thì trời vẫn còn mờ mịt, toàn thân cô đau nhức, nhìn quần áo vương vãi dưới nhà cô lại nhớ lại những chuyện đêm qua. Cô thấy mình vẫn đang nằm trong vòng tay của hắn. Lưng cô cảm nhận được hơi ấm từ ngực hắn. Cô cầm bàn tay lên để xem. Bàn tay hắn lớn thật, có thể nắm gọn lấy bàn tay của cô, vết đứt đã không còn chảy máu nữa nhưng nhìn máu khô trên bàn tay và cánh tay, lòng cô lại cảm thấy xót xa.

Nhìn người đàn ông đang ngủ trước mặt, hắn ngủ thật ngon giấc. Đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi hé mở, sống mũi cao và lông mày rậm. Đưa tay chạm vào gương mặt của hắn. Một chút nữa thôi cho cô được ở gần hắn. Khi bình minh lên, cũng là lúc cô phải nói lời từ biệt. Cô vẫn muốn ở bên cạnh hắn, vẫn muốn yêu thương hắn nhưng cô vẫn phải ra đi, nếu không, hắn sẽ mất tất cả. Chuyện hợp đồng hôn nhân của cô và hắn đã bị ông chủ tịch biết, chuyện Khải Hưng yêu cầu gặp cô cũng sẽ khiến ông chủ tịch nghi ngờ mối quan hệ của cô với anh và có lẽ ông cũng đoán biết được lý do Khải Hưng làm như vậy chính là vì cô và quan trọng hơn nữa chuyện ra đi là cô đã hứa với Khải Hưng trao đổi lấy bình an của cả tập đoàn, của cả nhà họ Hoàng và nhất là bình an của hắn. Cô không thể vì bản thân mình mà hủy hoại người cô yêu thương. Ở bên cạnh hắn thế này đã là quá đủ. Cô đã mãn nguyện. Cô sẽ trả hắn về cho người con gái định mệnh của hắn.

Cô hôn lên trán hắn.

Bình an và hạnh phúc nhé!

Đến lúc cô phải đi rồi. Không từ biệt sẽ tốt hơn. Chuyện hôm qua, hãy xem như chưa từng xảy ra.

Cô bước ra khỏi phòng, sang phòng mình để thu dọn đồ đạc.

Viết lại cho hắn một mảnh giấy nói rằng mong hắn đừng tìm cô, mong hắn hãy buông tha cho cô rồi xách hành lý ra khỏi nhà.

Trời vừa tảng sáng, cô mang hành lý lên chân trên con đường quen thuộc, càng bước đi càng xa dần ngôi nhà của hắn. Cô đang suy nghĩ xem sẽ đi đâu. Có lẽ trước tiên cô sẽ về nhà, sau đó thấp hương ẹ và từ biệt bố và mọi người, rồi cô sẽ đi đâu đó thật xa nơi này, vậy thôi.

Vừa đi đôi khi cô vẫn ngoái lại phía sau để nhìn xem, biết đâu hắn sẽ tìm cô quay về. Nhưng rồi lại cười trừ mà chấp nhận sự thật phũ phàng. Hắn sẽ không tìm cô đâu. Thôi hi vọng đi nào.

Cô thấy một chiếc taxi đang di chuyển lại gần. Thật may mắn mới sáng sớm đã không phải đi bộ quá xa, cô cũng mệt mỏi rồi. Chiếc xe từ từ tiến lại gần cô, cô đưa tay ra vẫy nhưng hình như có gì đó không được bình thường. Tài xế taxi nhìn thấy cô thì nhanh chóng mở cửa bước xuống, nhưng trên xe đã có một người đàn ông đang ngồi rồi. Thì ra là xe đã có khách, cô xin lỗi rồi nhanh chóng bước qua.

Đột nhiên cô thấy trước mặt mình xuất hiện một chiếc khăn màu trắng, người cầm khăn đằng sau dùng nó bịt chặt lấy mũi của cô. Cô cảm thấy có gì đó xộc thẳng vào mũi, cô nín thở nhưng không kịp, rồi bỗng nhiên cảm thấy mê man. Cô cảm thấy có người buộc tay chân cô lại, dùng băng keo bịt miệng cô lại rồi ném cô cùng với hành lý vào băng ghế phía sau.

Bọn họ là ai, muốn làm gì?

Hồi còn bé, Đăng Minh thường trêu đùa cô bằng cách lấy lá bọ xít vò nát rồi bịt vào mũi cô. Cô rất ghét cái mùi lá ấy, hắc và rất khó chịu. Thế nên cô rất bực mình với tên đầy tớ nhưng có mắng chửi hắn như thế nào thì hắn vẫn làm y như thế vào ngày hôm sau. Không còn cách nào khác cô bèn học cách tự bảo vệ mình, cô tập nín thở mỗi khi tên đó giở trò với cô, lâu ngày thành thói quen rồi thành phản xạ. Đăng Minh nhiều lần trêu đùa cô như vậy nhưng về sau thấy không có tác dụng thế nên hắn đã chán mà không làm nữa. Thấy

thế, cô đặc ý lắm, nhưng cô không biết có ngày những gì cô tập tành ở quá khứ phát huy tác dụng, cô lơ mờ mở mắt và phát hiện: cô đang bị bắt cóc.

Có lẽ vẫn còn thuốc mê nên người cô không có chút sức lực nào. Hai tên ngồi đằng trước đặt cô nằm xuống chân ghế phía sau nên dù có cố gắng thế nào cô cũng không thể nhìn ra ngoài cửa sổ để kêu cứu được, đó còn chưa nói đến miệng cô đang bị dán kín và tay chân cô đều bị trói chặt. Hai tên này, bọn chúng muốn gì? Cô cố gắng cử động để tìm cách cởi dây trói.

Cô lơ mờ nghe thấy tiếng của bọn chúng chửi rửa một cái xe đang bám theo chiếc xe của bọn chúng. Tên ngồi bên cạnh nói với tên đang lái xe:

“Mày chưa cắt đuôi được nó à? Cái đồ ngu!”

“Mày khôn thì lái đi, không thì im mồm lại cho tao!” Tên lái xe quát.

Hai tên này bắt đầu tỏ ra lo lắng. Bọn chúng nói rằng hình như lúc hành động đã bị phát hiện. Bọn chúng lại chửi rửa tên nào rảnh hơi thích lo chuyện bao đồng. Chúng chửi rửa người đã thuê bọn chúng rằng làm những chuyện khó khăn thế này mà lại chỉ mới trả một nửa tiền. Đáng lẽ bọn chúng phải đòi gấp đôi mới phải.

Ai là người thuê bọn này bắt cóc cô? Người đó muốn gì? Nhưng có người nhìn thấy cô bị bắt cóc sao? Trời còn chưa sáng mà đã có người nhìn thấy sao? Ai vậy? Làm ơn cứu!

Tên ngồi ghế phụ lại bắt đầu chửi bới khi tên lái xe rẽ nhầm đường, xong tên lái xe nhanh chóng bật lại vì nhờ rẽ nhầm đường mà đã cắt đuôi được cái xe đuổi theo bọn chúng. Người đuổi theo đã bị cắt đuôi rồi sao? Cô phải làm sao? Cố gắng cựa quậy nhưng dây trói vẫn còn quá chặt.

Nhưng rồi bọn chúng nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát hú vang một góc đường, bọn chúng hoảng sợ và bắt đầu tăng tốc.

Cô thấy một bên cạnh la oai oái và đập mạnh vào đầu tên lái xe:

“Ngã tư kia, mày không thấy công an à, sao lại chui đầu vào rọ, bị bắt là chết cả nút bây giờ!”

Tên lái xe không nói năng gì, hần nghiêng răng và tiếp tục nhấn ga mặc cho phía trước có tiếng loa cảnh sát yêu cầu dừng xe lại.

Hần vẫn không dừng lại, hắn muốn chống đối sao?

Cô thấy xe vẫn chạy mỗi lúc một nhanh, cảm giác sợ hãi tăng lên khi cô thấy chiếc xe vọt qua tiếng còi của cảnh sát. Bọn chúng không có ý định dừng lại, chúng đã dùng tốc độ để bức cho cảnh sát phải thoái lui. Cô thấy bọn chúng ngoái lại phía sau và cười hà hà. Ngay cả cảnh sát cũng không dừng được bọn chúng lại thì ai có thể cứu cô đây. Cô lo sợ tột cùng.

Đột nhiên, cô thấy tiếng hét thất thanh của bọn chúng rồi cô cảm thấy toàn thân đập mạnh vào chân ghế phía trước. Chiếc xe của bọn chúng đã đâm vào cái gì đó, hai tên ngồi phía trước bất tỉnh vì tai nạn vừa rồi. Cô thấy đầu mình đau nhói và thấy máu bắt đầu chảy xuống. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Tiếng người đi đường xung quanh nhốn nháo, người ta nói là tai nạn giao thông.

Họ bắt đầu la hét khi nhìn thấy người ngồi trong xe ngất xỉu, tiếng hô hoán tìm người đến giúp vang lên.

Tiếng còi xe cảnh sát lại càng ngày càng đến gần. Cảnh sát nhìn vào trong xe và thấy cô đang nằm đó, họ nhanh chóng dùng chìa khóa và mở cửa đưa cô ra ngoài. Hai tên ngồi ghế phía trước cũng được đưa ra ngoài.

Cô vẫn sợ hãi, nhưng trong cái rủi có cái may, ít nhất cô cũng được cứu thoát.

Cô đau đớn ôm lấy vết thương đang chảy máu đầu mình, chân tay cảm thấy rã rời sau khi dây trói được gỡ bỏ. Vài chiến sĩ cảnh sát hỏi cô có sao không và nói cô hãy ngồi nghỉ ở vỉa hè để chờ xe cứu thương đến. Cô cười mệt mỏi cảm ơn họ nhưng rồi tai cô dường như không nghe thấy gì nữa khi cô nhìn thấy cảnh tượng chiếc xe của cô vừa bước ra đã đâm vào ngang thân của một chiếc xe khác ngay giữa ngã tư.

Cô mở tròn mắt sợ hãi, chiếc xe vừa bị đâm vào là chiếc xe màu trắng quen thuộc. Thân xe bẹp dúm và xung quanh đang có rất nhiều người vây quanh.

Người cô bỗng nhiên lạnh toát. Cô sợ hãi lê chân tiến đến gần. Chỉ là cùng một loại xe thôi. Không phải như những gì cô nghĩ, phải không? Đầu óc cô căng thẳng tột độ.

Cô thấy cảnh tượng các chiến sĩ cảnh sát đập đập cửa kính phía trước để lay tỉnh người cầm lái. Cô thấy người đó khẽ cử động, máu từ đầu chảy xuống thấm đỏ hết chiếc áo sơ mi trắng mà hắn đang mặc.

Đúng là Hoàng Phong.

Không, đây không phải là thật, chỉ là một cơn ác mộng thôi! Cô lắc đầu không tin vào mắt mình.

Rồi cánh cửa được phá ra, người ta đưa hắn ra ngoài. Cô không còn biết gì nữa mà xông vào ôm lấy hắn.

Tại sao hắn lại như vậy? Hắn chính là người đuổi theo cô phải không? Vậy là sáng nay hắn đã tỉnh dậy, đi theo và nhìn thấy cô bị hai tên này bắt rồi đưa đi. Hắn có thể báo cảnh sát là được mà, tại sao lại dùng chính tính mạng của mình mà cản chiếc xe lại như vậy. Hắn muốn chết sao? Tại sao lại tốt với cô như vậy?

Cô không nói được gì chỉ thấy máu cùng nước mắt chảy khắp mặt mũi, nhỏ xuống cả gương mặt của hắn, cô ôm chặt hắn vào lòng. Một người mà hôm qua còn khỏe mạnh, sao hôm nay lại ra nông nổi này. Cảm giác về cái chết và sự chia ly bắt đầu trở dậy.

Xin anh, đừng làm sao cả. Xin anh, đừng bị gì cả.

Hắn dù đau đớn nhưng vẫn nhếch mép cười với cô, đôi mắt hắn hiện lên vẻ yên tâm khi thấy cô không bị sao cả. Nhưng khi thấy cô khóc, hắn lại đưa cánh tay đang bết máu lên lau những giọt nước mắt của cô. Cô không dám nhìn hắn. Hắn thều thào cất tiếng:

“Tôi xin lỗi...Làm em sợ rồi phải không?...Gà mái, đừng khóc nè... tôi không sao!” Hắn cười yếu ớt.

Câu nói của hắn càng làm cô khóc lớn tiếng. Tại sao ra nông nổi này rồi mà vẫn trêu đùa cô? Như thế này còn nói rằng không sao. Đối với hắn như thế nào mới là có sao. Cái đồ củ cải độc ác. Tại sao hắn lại làm cô đau thế này. Nhìn hắn bị thương, tim cô như có ai bọp mạnh đến nghẹt thở. Cô ôm hắn vào lòng. Nói hắn hãy cố gắng lên, sẽ có người đến đưa hắn tới bệnh viện. Cô lớn tiếng kêu xin cảnh sát hãy gọi xe cứu thương đến đây nhanh chóng hơn, cô sợ sẽ không kịp mất. Cô sợ hắn sẽ xảy ra chuyện mất. Cô sợ không được thấy hắn nữa.

Tiếng xe cấp cứu vang lên, cô mừng rỡ ôm lấy hắn. Được cứu rồi, xe cấp cứu tới rồi, sẽ nhanh chóng đến bệnh viện, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhưng hắn nằm im lìm trong lòng cô, máu vẫn tiếp tục chảy. Hắn đã bất tỉnh.

Hoảng loạn đưa hắn lên xe cấp cứu, hoảng loạn chạy cùng hắn vào bệnh viện. Rồi nhìn thấy hắn được đưa vào phòng cấp cứu. Bác sĩ ngăn cô lại ngoài cửa và cô thấy cánh cửa phòng cấp cứu khép lại, hắn biến mất khỏi tầm mắt cô.

Cô lo lắng sợ hãi tột cùng. Cô không biết phải làm gì. Tay chân hoàn toàn cảm thấy thừa thãi. Cô chỉ biết nắm chặt bàn tay của mình, người cô run rẩy lo lắng. Chiếc áo cô đang mặc vấy đỏ máu của hắn.

Ngồi thất thểu chờ đợi ngoài cửa phòng cấp cứu. Cô thấy bà chủ tịch nhanh chóng chạy đến, bà vội ôm lấy cô rồi nhìn vào phòng cấp cứu. Bà loạng choạng suýt ngã, cô nhanh chóng đỡ lấy bà ngồi xuống băng ghế.

Bà lại một lần nữa như người mất hồn. Lúc này bà không kim được nước mắt mà bắt đầu khóc thảm thiết. Khi bà đã mệt lả người đi nhưng cửa phòng cấp cứu vẫn im lìm thì cô vội gọi một y tá đến để đưa bà vào một giường bệnh để nghỉ ngơi. Y tá thấy vết thương ở đầu của cô thì giúp cô vệ sinh vết thương và cầm máu. Cô để cô ấy làm nhanh chóng rồi lại ra ngoài ghế chờ ngồi như cũ. Y tá khuyên cô nên vào giường bệnh để nghỉ ngơi, nhưng cô không muốn. Cô sợ bỏ lại hắn một mình ở đây, cô lo hắn sẽ sợ hãi khi đối mặt với những đau đớn này một mình, cô không muốn hắn như vậy. Cuối cùng cô vẫn chọn ngồi ở đây để chờ hắn.

Cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở. Người ta nói Hoàng Phong đã qua cơn nguy kịch nhưng do mất nhiều máu nên vẫn còn đang hôn mê. Cô và bà chủ tịch nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Bà chủ tịch do quá sốc nên vẫn phải truyền nước. Cô cũng cảm thấy đầu óc choáng váng nhưng có lẽ chỉ là do mất một ít máu nên không mấy để ý. Cô bước vào phòng bệnh nơi hấn đang nằm.

Cầm lấy bàn tay của hấn. Thật may mắn vì hấn đã không sao. Nếu hấn có mệnh hệ gì, cô không biết sẽ phải sống tiếp thế nào nữa.

Nhưng những hành động hôm nay của hấn, ánh mắt của hấn nhìn cô, cô có cảm giác như hấn cũng dành cho cô một tình cảm đặc biệt nào đó. Nhưng cô trước đây vì sợ hãi câu trả lời mà chưa bao giờ dám hỏi hấn.

Hấn có thích cô không? Dù chỉ một chút?

Không hiểu tại sao lúc này cô lại muốn biết câu trả lời. Muốn nghe một lần câu trả lời từ hấn. Muốn mọi chuyện được rõ ràng để cô không phải đứng giữa mơ hồ mà phán đoán. Khi hấn tỉnh dậy, cô nhất định sẽ hỏi hấn.

Hấn nằm im lặng thế này, thật không giống hấn chút nào. Lòng cô lại bất chợt đau xót. Thì ra hấn khi im lặng mới thật sự đáng sợ. Hấn trước đây mỗi khi mở miệng đều là trêu chọc cô, đã có lúc cô mong hấn bị câm đi thì tốt hơn. Nhưng lúc này, hơn bao giờ hết, cô muốn hấn hãy tỉnh dậy và nói chuyện với cô. Cô sẽ để hấn trêu chọc cho thỏa thích, sẽ không đôi co với hấn, sẽ làm cho hấn thật nhiều củ cải để ăn. Chỉ cần hấn khỏe mạnh, vui vẻ như hấn trước đây là được.

Xin anh, hãy tỉnh dậy đi!

Đăng Minh và bố cô nghe tin cũng có mặt tại bệnh viện. Cô lại làm hai người bọn họ lo lắng rồi. Thật là đáng trách.

Cô trấn an họ rằng cô không sao nhưng đôi mắt Đăng Minh lại làm cô cảm thấy áy náy. Để bố cô vào nói chuyện với bà chủ tịch. Cô cùng hấn ngồi bên cạnh giường bệnh của Hoàng Phong. Hấn và cô vẫn không nói gì.

“Mệt không, người đi nghỉ chút đi, để ta trông chừng hấn cho!” Đăng Minh lên tiếng.

“Ta không sao!” Cô lắc đầu rồi cười gượng với hấn, muốn cho hấn yên tâm.

Hấn định nói gì rồi lại thôi. Rồi cô thấy có hai chiến sĩ cảnh sát đi vào. Hai người này nói với cô rằng đã điều tra được lai lịch của hai tên bắt cóc cô. Bọn chúng là người của một tổ chức chuyên thực hiện các yêu cầu khi nhận được tiền từ người khác. Cô hỏi rằng có biết người đứng sau chuyện này là ai hay không thì họ nói rằng họ vẫn đang điều tra. Rồi họ chào từ biệt cô và ra về.

Cô muốn biết người đứng sau bọn chúng là ai. Muốn biết kẻ nào bắt cóc cô, kẻ nào đã khiến Hoàng Phong bị thương như thế này.

“Người có quen biết mà, giúp ta điều tra, được không?” Cô nói với Đăng Minh.

Lông mày hấn khê nhú lại. Cô nhìn hấn với ánh mắt van nài. Xin hấn hãy giúp cô. Hấn cuối cùng cũng không thắng được ánh mắt của cô mà đành ngậm ngùi đứng lên đi giúp cô điều tra. Xin lỗi Đăng Minh, lúc này, chỉ có hấn mới có thể giúp được cô mà thôi.

Đã một ngày trôi qua và Hoàng Phong vẫn chưa tỉnh lại.

Bà chủ tịch vẫn một mình nằm ở phòng bệnh bên cạnh. Bố cô cũng vì lo lắng cho cô mà ở lại.

Chiều hôm đó, cô thấy Đăng Minh hốt hải chạy đến. Hấn nói với cô một cái tên không mấy xa lạ: Lê Hoài Anh.

Lại là cô ta, đã là lần thứ mấy rồi?

Cô ta vì Estermir bỗng nhiên phá sản khiến kế hoạch thu mua của cô ta thất bại hoàn toàn, những đơn kiện cũng trở nên vô nghĩa vì Estermir không còn tồn tại nên cô ta đã nghĩ rằng cô gỡ trò. Chính vì thế, cô ta đã thuê bọn kia bắt cóc cô để dạy cho cô một bài học.

Dạy cho cô một bài học?

Hoài Anh, được lắm. Như đã nói, cô hoàn toàn có thể tha thứ cho cô ta việc cô ta sỉ nhục hay hạnh hạ cô vì cô không muốn chấp với cô ta. Nhưng cô ta dám khiến cho người cô yêu thương bị thế này. Cô ta lại một lần nữa chạm vào những thứ cô muốn dùng cả tính mạng để bảo vệ. Cô sẽ không tha thứ cho cô ta. Bài học cô ta dạy, cô đã học được rồi!

“Người có biết luật sư giỏi nào không? Bằng mọi giá bắt Hoài Anh ra hầu tòa và chịu án, nhất định không thỏa hiệp!”

Đăng Minh nhìn cô sững sốt. Cô quay sang nhìn hấn ánh mắt vô hồn. Cô sẽ không thỏa hiệp hay thương lượng gì với cô ta cả. Bằng mọi giá bắt cô ta phải chịu những tội mà cô ta đã gây ra. Nếu không, cô ta sẽ không bao giờ sáng mắt ra được. Bao dung không phải là cách để có thể đối xử với cô ta lúc này nữa rồi.

Đăng Minh ra về, nhưng trong lòng cô bỗng nhiên lo lắng. Cô hứa với Khải Hưng rằng hôm qua cô sẽ rời đi, nhưng đến hôm nay cô vẫn chưa làm như vậy. Không biết bây giờ những bí mật của tập đoàn đã bị công khai hay chưa? Cô phải làm thế nào?

Nhưng rồi thời sự cũng đưa tin, vì lộ bí mật kinh doanh nên tập đoàn Estermir đang mất dần các công ty kinh doanh trong hệ thống của mình. Estermir đã phá sản vài ngày trước và hiện tại cổ phiếu của Estermir dù giá rất thấp nhưng không còn ai muốn mua. Tập đoàn tài chính Vansenter đang muốn mua lại những công ty của Estermir nhưng người đại diện tạm thời của Estermir là anh Hoàng Phong không đồng ý bán. Tuy nhiên, do hiện tại đã xảy ra một vụ tai nạn không may chính vì thế tình hình sức khỏe của anh Hoàng Phong đang không được tốt mặc dù vẫn chưa rõ thông tin cụ thể.

Câu trả lời đúng như những gì cô nghĩ. Khải Hưng nhất định sẽ không buông tha cho Estermir, có lẽ vì cô không giữ lời với anh. Cô còn hi vọng anh sẽ hiểu cho cô, hi vọng anh sẽ thông cảm vì tai nạn mà cô không thể thực hiện lời hứa. Hi vọng anh một chút nào đó sẽ còn thương cảm cho nỗi khổ của cô. Nhưng giờ mọi chuyện càng ngày càng tệ, Estermir đã bắt đầu rơi xuống vực rồi. Nếu cô vẫn không đi, Estermir sẽ không còn lối thoát.

Nhưng lúc này, cô muốn ở bên cạnh hấn, không muốn rời khỏi hấn.

Sau khi nghe tin tức, cô thất thểu

bước vào phòng của bà chủ tịch và bố cô để thông báo thông tin cho họ. Nhưng khi bước vào, bố cô và bà chủ tịch nhìn cô đầy bất mãn. Cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cô ngỡ ngàng khi thấy bà chủ tịch cầm trên tay tờ đơn xin ly hôn có chữ ký của cô và tờ giấy cô đã bỏ lại cho Hoàng Phong buổi sáng hôm đó. Bà nói rằng bà tìm thấy trong đồ đạc mà bệnh viện mang trả cho người nhà bệnh nhân. Bà run run hỏi cô đây có phải là thật không?

Cô im lặng cúi đầu. Cô không biết giải thích như thế nào về tờ đơn và mảnh giấy đó thì cô nghe thấy một giọng nói trầm trầm vang lên:

“Chúng nó chỉ là hợp đồng kết hôn, kết thúc sớm cũng tốt!”

Thì ra là ông chủ tịch. Có lẽ nghe tin Hoàng Phong gặp tai nạn, ông đã vội vội vã đến đây.

Nghe những lời từ ông chủ tịch, bố cô và bà chủ tịch lại càng cảm thấy bất ngờ, họ nhìn cô chằm chằm với ánh mắt van nài, cô hiểu họ mong muốn cô phủ định những điều ông chủ tịch nói. Nhưng cô biết phải nói thế nào khi mà ông chủ tịch đã biết sự thật, khi mà trên tay bà chủ tịch đang cầm lá đơn và nhìn cô bằng ánh mắt thất vọng như vậy, và quan trọng hơn hết, những gì họ thấy đều là sự thật. Bố cô nhìn cô lắc đầu đầy trách móc.

Đăng nào cô cũng sẽ phải rời đi. Và cũng không biết tìm cách nào để nói ọi người thông tin đó. Giờ họ đã biết hết rồi. Cô sẽ đỡ phải mất công giải thích, phải không? Nhưng cảm giác áy náy đối với họ vẫn không hề ngớt.

Cô chỉ cúi gằm mặt mà gật đầu. Cô thấy bố cô ngồi phịch xuống chiếc giường gần đó. Bà chủ tịch thì chóng mặt mà gục xuống, cô muốn chạy lại đỡ bà nhưng ông chủ tịch đã nhanh chóng làm điều đó. Rồi ông đưa mắt nhìn cô đầy trách móc. Cô cảm thấy bản thân thật có lỗi, đã làm những đấng sinh thành phải chịu cú

sốc thể này. Mẹ cô, chắc cũng đã biết sự thật rồi nhỉ? Mẹ chắc sẽ trách cô vì đã lừa dối mẹ nhỉ? Sao giờ này cô mới nhận thức được điều này?

Cô sợ hãi chạy ra ngoài, cô muốn đến bên hấn, cô muốn ở bên cạnh hấn. Cô không muốn ai tách rời hấn và cô lúc này. Chỉ có ở bên cạnh hấn cô mới có thể thôi lo lắng và sợ hãi.

Nhưng khi chạy qua một đoạn hành lang, cô lại đâm sầm vào một người đi ngược hướng. Định bỏ đi nhưng người đó lại kéo tay cô giữ lại. Người cô bị kéo mạnh, mắt cô ngẩng lên nhìn vào mặt người đó.

Là Thiên Ân. Tại sao cô ấy lại ở đây?

Xong cô nghĩ rằng có lẽ cô ấy biết Hoàng Phong phải nằm viện nên đã trở về để chăm sóc cho hấn.

“Cô đã hài lòng chưa?” Thiên Ân nhìn cô cảm phẫn.

Cô ta muốn nói gì? Hài lòng cái gì? Cô đưa mắt nhìn Thiên Ân khó hiểu.

“Vì cô mà Khải Hưng mới giở trò!” Cô ấy nói chậm rãi và đầy nghiến. Bàn tay cầm tay cô siết chặt.

Cô sững sờ. Đúng là vì cô mà Khải Hưng mới giở trò. Nhưng làm sao Thiên Ân có thể biết được? Có lẽ vì Thiên Ân cũng biết Khải Hưng mà. Người ta cũng vừa mới công khai danh tính người cố vấn của Vansenter để mua lại Estermir chính là Khải Hưng nữa. Nhưng nếu Thiên Ân đã biết thì việc Hoàng Phong biết là điều tất nhiên phải không? Hấn đã biết điều này mà vẫn cứu cô sao? Hấn không trách cô à?

Cô im lặng, cô không biết nói gì. Cô giật tay ra khỏi tay Thiên Ân, đi lướt qua cô ấy, cô đã quá mệt mỏi vì những suy nghĩ của mình rồi, không muốn nghe thêm lời nào từ Thiên Ân nữa. Cô chỉ muốn ở bên cạnh Hoàng Phong cho tới khi hấn tỉnh lại. Chỉ như thế cô mới có thể yên tâm mà thôi. Cô cúi gằm đầu bước đi. Nhưng tiếng của cô ta vẫn vang lên phía sau lưng cô.

“Hủy hoại gia đình Phong, hủy hoại sự nghiệp của Phong, giờ cô còn muốn lấy đi cả mạng sống của anh ấy mới vừa lòng? Cô nghĩ cô là ai?”

Câu nói của Thiên Ân làm cô sững người.

Đúng vậy, cô là ai chứ? Chính vì cô nên Khải Hưng mới làm ra mọi chuyện để hủy hoại gia nghiệp của Hoàng Phong. Chính vì muốn trả đũa cô nên Hoài Anh mới thuê người bắt cóc cô rồi khiến Hoàng Phong gặp tai nạn như vậy. Cô đã hủy hoại gia đình hấn, chút nữa thôi là đẩy hấn vào tay tử thần. Đổ lỗi cho Hoài Anh ư? Lỗi hoàn toàn là ở cô mới đúng. Không phải cô không nhận ra điều đó, nhưng cô cố tình mù quáng, cố tình để không nhận ra điều đó, cô chỉ muốn ở bên cạnh hấn.

Tất cả là tại cô.

Là cô ích kỷ muốn ở lại bên cạnh hấn một lần nữa.

Cô đẩy cửa bước vào phòng bệnh của hấn. Hấn vẫn chưa tỉnh lại. Cô đứng bên cạnh giường bệnh của hấn, nắm lấy bàn tay của hấn. Hấn vẫn nằm đó với những vết thương trên mình, mắt nhắm nghiền.

Cô bước vào cuộc đời hấn, khiến cho hấn gặp phải muôn vàn khó khăn, vất vả, suýt chút nữa hại hấn mất mạng, vậy mà cô vẫn còn mặt dày ở lại bên cạnh hấn chỉ để hỏi hấn xem hấn có tình cảm với cô không?

Có tình cảm hay không có tình cảm thì sao chứ. Điều đó có quan trọng không? Cô vốn không nên xuất hiện bên cạnh hấn, vốn không có tư cách để đòi hỏi hấn bất cứ sự quan tâm nào hay một chút yêu thương nào. Vì lòng tốt của hấn mà cô đã được an ủi, đã được hạnh phúc, nhưng còn hấn thì sao? Những gì hấn được đáp lại chỉ toàn là nỗi đau thể xác và tinh thần. Cô không nên tồn tại trong cuộc đời của hấn, không có tư cách làm xáo trộn cuộc sống của hấn. Những chuyện này đã sai lầm ngay từ đầu.

Tình yêu của cô, sự tham cầu hạnh phúc của cô là thuốc độc đối với hấn.

Đối với hấn, cô thật ích kỷ!

Có lẽ, đã đến lúc từ bỏ rồi.

Vì yêu hấn, cô sẽ rời khỏi hấn, sẽ trả lại hào quang cho hấn, trả lại hấn cho người con gái có thể làm hấn cười, có thể đem lại cho hấn hạnh phúc thực sự. Chỉ có cô ấy mới có tư cách ở bên cạnh hấn.

Cô buông bàn tay của hắn. Một giọt nước mắt tràn ra rơi xuống từ khóe mắt.

Nhấc điện thoại gọi cho Đặng Minh:

“Đưa ta đi một nơi thật xa, được không, ta mệt mỏi quá rồi Đặng Minh à!”

Cô phải ra đi thôi. Bởi nếu hắn tỉnh lại, cô sợ sẽ lại không muốn rời xa hắn, rồi chuyện này sẽ lại đi theo một vòng luẩn quẩn mãi không có lối thoát.

Từ bỏ.

Tình yêu này, vốn không nên tồn tại.

24. Chương 24 (end)

Chương 24: Kí ức không thể quên

Thời gian thấm thoát trôi, vậy là đã gần 4 năm kể từ khi cô và hắn chia tay. Nhưng kí ức của ngày ra đi vẫn như dày vò cầu xé tâm hồn cô. Đến bây giờ cô vẫn chưa thể nào quên được.

Ngày hôm ấy, khi cô quyết định sẽ ra đi cũng là lúc hắn tỉnh dậy. Khác với con người hắn trước đó, đôi mắt hắn băng giá và lạnh lẽo. Cô mừng rỡ khi thấy hắn tỉnh lại, nhưng rồi hắn chỉ nhìn cô bằng ánh mắt vô hồn. Ban đầu cô không để ý lắm đến ánh mắt của hắn, nhưng khi chạy sang bên phòng bà chủ tịch báo tin và quay về thì cô thấy người đang ân cần chăm sóc hắn là Thiên Ân. Ánh mắt triu mến hắn nhìn cô ấy khiến trái tim cô như bị ngàn vạn mũi tên xuyên qua. Hắn vốn không yêu cô, cô mãi mãi vẫn là một cái bóng của người con gái ấy, dù đã biết như vậy nhưng cô vẫn đau lòng. Vậy mà khi hắn cứu cô, cô lại ảo tưởng rằng hắn cũng có chút yêu cô. Cô lại tự cười khẩy bản thân mình. Cô nên rời đi thật rồi, nếu tiếp tục ở lại, cô sẽ đau đớn đến chết mất.

Đặng Minh đến bệnh viện lúc cô lấy hết dũng khí để bước tới trước mặt hắn và nói với hắn rằng cô phải đi rồi, sẽ không làm phiền cuộc sống của hắn nữa. Hắn không ngẩng lên nhìn cô mà chỉ nói với cô rằng:

“Nên thế!”

Chỉ hai từ vắn vắn. Không chút luyến tiếc hay níu giữ. Hắn gạt bỏ cô ra khỏi cuộc đời hắn. Hắn không còn cần cô nữa rồi. Không thể trách hắn, làm sao người ta có thể luyến tiếc một người hại mình mất hết cả sự nghiệp và hại mình suýt mất mạng cơ chứ. Có lẽ hắn đã hiểu ra, nhưng tại sao hắn lại lạnh nhạt đến như thế?

Cô nắm chặt bàn tay mình, cố tỏ ra bình thản, cô nói với hắn, mong hắn hãy sống tốt rồi bước nhanh ra ngoài. Cô cùng Đặng Minh đi thật xa phòng bệnh của hắn. Lúc này đôi chân của cô bỗng trở nên mềm nhũn, cô ngồi phệt xuống hành lang bệnh viện và khóc thảm thương. Đặng Minh chỉ ngồi bên cạnh cô mà không nói gì, hắn ôm cô vào lòng và vỗ về.

Hắn đã từ bỏ cô rồi. Dù biết rằng hắn làm thế là đúng, bởi cô là người hại cuộc đời hắn thảm thương đến mức này. Nhưng tại sao cô đau đớn như vậy. Cảm giác như linh hồn mất đi, thể xác chỉ còn là một chiếc bình trống rỗng.

Cô thu xếp và nhanh chóng sang Mỹ. Cô sợ hãi rằng nếu cứ ở lại cô sẽ không kiềm chế được bản thân mà chạy đi tìm hắn. Vậy nên cô đã cùng Đặng Minh sang Mỹ. Cô muốn tìm một chốn bình yên để vỗ về trái tim của mình. Có lẽ ra đi là một lựa chọn đúng đắn.

Những ngày mùa xuân nơi đây, cô thẩn thờ ngồi trong công viên trước nhà như một kẻ mất hồn. Nước mắt cũng không thể rơi được nữa. Trong lòng cô vẫn còn chút hi vọng hắn sẽ đi tìm cô nhưng rồi thời gian cũng giết chết những hi vọng ấy, còn lại có lẽ cũng chỉ là sự mòn mỏi và bi thương.

Nhưng lúc cô tưởng chừng như mình đã không còn gì để có thể bầu víu mà sống cũng là lúc cô phát hiện cô đã mang thai. Ban đầu cô không hề để ý vì cho rằng những cơn nôn khan chỉ là do cô ăn uống thất thường và bệnh dạ dày của cô lại bắt đầu tái phát. Nhưng sau khi bị Đặng Minh lôi cô đến bệnh viện để khám và lúc ấy cô phát hiện ra mình đang mang một hình hài bé nhỏ.

Cô bỗng cảm thấy có lỗi với nó. Có một người mẹ vô tâm không biết chăm sóc bản thân thể này, số nó thật khổ.

Đăng Minh một lần nữa nổi giận lôi đình, tên đó muốn đi tìm Hoàng Phong để nói cho hắn biết về việc này. Nhưng cô ngăn tên đó lại. Hoàng Phong đã không cần mối quan hệ với cô, hắn sẽ cần đứa bé sao. Cô có quyền gì mà lại một lần nữa can thiệp vào cuộc đời hắn, sẽ tranh giành sao? Rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu? Lại một vòng luẩn quẩn không có hồi kết khiến ọi người mệt mỏi và người tổn thương nhiều nhất sẽ chính là đứa bé này.

Tất cả mọi đau khổ, xin dừng lại ở cô thôi.

“Người muốn sinh đứa bé?” Đăng Minh nhìn cô nghi hoặc.

Cô đã suy nghĩ, đứa bé vốn vô tội mà. Nó chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp mà thôi. Cô không đủ nhẫn tâm để vứt bỏ nó chỉ để giải thoát cho bản thân. Cô không đủ độc ác để có thể giết chết con của mình. Đứa bé này, sẽ là điểm tựa cho cô tiếp tục tồn tại. Cô sẽ sống vì nó.

Ngày sinh Nấm cũng là ngày mà một năm trước đây cô cùng hắn làm lễ cưới. Đôi mắt cô lại u buồn khi nghĩ về quá khứ ấy. Trong lòng cô đã từ bỏ hoàn toàn hi vọng về người con trai ấy, nhưng những gì trong quá khứ vẫn dầy vò cô đau đớn, cùng cực.

Nhưng khi nhìn thấy thân hình bé bỏng bụ bẫm của Nấm, cô lại cảm thấy mình được an ủi phần nào. Nó cất tiếng khóc, nó cần sự chăm sóc của cô. Đứa bé này, có lẽ là một món quà quá lớn mà thượng đế ban tặng ột kẻ không xứng đáng như cô.

Cô mỉm cười, nụ cười yếu ớt đã tắt từ lâu lắm trên khuôn miệng nay hé nở.

Chào con, thiên thần của mẹ!

Cô và Nấm chỉ ở Mỹ cho đến khi Nấm được hơn một tuổi. Cô thu xếp để về nước. Cô đang làm một dự án cho công ty sản xuất rượu nho của Mỹ nên cô đã về Đà Lạt để nghiên cứu và thử nghiệm các giống nho mới ở đây.

Bước xuống sân bay. Mọi thứ đã đổi khác quá nhiều và cô cũng đổi khác quá nhiều. Nhưng chỉ có một thứ đó là vết thương trong lòng cô vẫn chưa thể lành lại. Có phải cô quá cố chấp nên không buông bỏ được quá khứ hay không?

Cô vẫn nghe ngóng tin tức của hắn. Cô biết được rằng Estermir đã tuyển bố giải thể và toàn bộ các công ty con đã được tập đoàn tài chính John Hemson mua lại. Cuối cùng Vansenter cũng không thể mua được Estermir, nhưng bị một tập đoàn khác mua cũng chẳng khác là mấy. Gia đình hắn đi đến bước đường này cũng là do cô cả. Trong lòng cô nổi áy náy vẫn chưa khi nào nguôi. Không biết hắn bây giờ thế nào? Có sống tốt không? Nhưng rồi cô gạt nhanh những suy nghĩ le lói ấy. Cô chán nản leo lên taxi và đi thẳng về Đà Lạt.

Những ngày tháng bình yên lặng lẽ trôi qua. Nấm của cô đã gần ba tuổi rồi, càng lớn nó càng thông minh, đáng yêu. Nhưng cô cũng đến là bực mình vì nó bắt đầu biết hỏi đủ thứ trên đời. Với cái giọng bi bô, nó suốt ngày hỏi về bố mình. Cô không biết trả lời với nó thế nào cũng chỉ nói qua loa để nó không bị tổn thương, nhưng đôi khi cô cũng chạnh lòng vì những câu hỏi của nó. Chưa hết, nó suốt ngày đòi ăn cháo củ cải chỉ vì một lần cô hàng xóm mang sang cho nó ăn. Ban đầu nó chỉ hỏi củ cải trông như thế nào. Nhưng rồi khi cô mang cho nó xem một củ cải trắng thì nó nhất quyết đòi cô nấu cháo củ cải mỗi ngày cho nó, còn một mực đòi cô gọi nó là củ cải thay vì Nấm. Cô mua cho nó một cái củ cải bóng để thí nó, chính vì thế nó mới ngoai ngoai không bắt cô gọi bằng củ cải nữa. Cô không biết cái khẩu vị cũng có thể di truyền. Điều này đôi khi lại làm cô nhớ đến hắn.

Nhưng ngày gần đây, Nấm đi học về thì thường lúi cuí chơi rồi cười một mình. Không biết ai đã dạy nó xếp đồ chơi và đọc truyện. Ban đầu cô hỏi nó có phải cô giáo dạy hay không, nó chỉ cười và nói đó là bí mật.

Nhóc con bé như cái kẹo thì có bí mật gì chứ.

Hôm nay, cô có một cuộc họp với đồng nghiệp nhưng cuối cùng cuộc họp bị dời sang tuần sau vì họ không chuẩn bị kịp tài liệu. Cô muốn đi đón Năm nhưng khi bước ra khỏi nhà thì đầu óc hơi choáng váng, cô vào nhà uống viên thuốc rồi định sẽ đi đón Năm. Nhưng cô nghe thấy tiếng trẻ con đi học về rộn ràng một góc đường. Có lẽ Năm đã được các bác phụ huynh khác đưa về. Cô leo lên ban công để nhìn xem nó đã về chưa thì thấy nó đang được một người kiệu trên vai.

Là Hoàng Phong.

Cô từng người nhìn hấn cùng Năm đang tiến gần về phía ngôi nhà của cô. Dáng người ấy, nụ cười ấy cô dường như đã không còn nhớ rõ, nhưng sao bây giờ nó lại hiển hiện trong đầu cô. Hấn nhìn gầy hơn và có vẻ mệt mỏi, nhưng hấn lại đang cười đùa rạo rờ với Năm. Nhìn thấy hấn, những hình ảnh về con người lạnh lẽo ngày hấn để cô ra đi lại ùa về. Tim cô lại như cảm thấy đau xót.

Nhưng tại sao hấn có thể biết được mà đến đây? Tại sao hấn lại tìm được Năm? Tại sao hấn có thể biết sự tồn tại của Năm? Cô vốn không muốn cho hấn biết. Cô không muốn ràng buộc hấn vì bất cứ điều gì. Cô đã lựa chọn rồi đi tức là muốn cho hấn được một cuộc sống không bận tâm, lo lắng. Trong lòng cô hiện lên nỗi băn khoăn.

Nhưng bên cạnh đó là sự giận dữ. Hấn không đi tìm cô sau ngần ấy thời gian mà giờ lại xuất hiện ở đây sao. Tại sao hấn lại đi cùng Năm? Không phải hấn muốn mang Năm đi chứ? Hấn thực sự muốn gì?

Không ngăn được cảm xúc của mình, cô vội vàng chạy ra ngoài để bắt Năm đi vào trong nhà. Cô đã đồng ý từ bỏ tình yêu với hấn để đánh đổi cho hấn tất cả mọi thứ. Nhưng Năm thì cô không thể để hấn mang đi. Cô không muốn điều đó. Hấn muốn lấy đi chỗ dựa cuối cùng của cô nữa sao?

Cô biết hấn chỉ cần nhìn Năm thì sẽ biết nó là con của hấn bởi Năm nhìn giống hệt hấn trong tấm hình khi còn nhỏ. Sợ hãi, cô nói với hấn rằng nó không phải con hấn nhưng hấn cũng biết là cô chỉ đang nói dối. Hấn hỏi rằng tại sao cô lại không nói với hấn?

Nói ra thì sao? Mọi việc có thể quay về như ban đầu không? Khi chia tay với hấn cô nào biết rằng cô đã có thai, chẳng lẽ khi phát hiện ra điều đó cô lại nói với hấn và mặt dày quay trở lại tìm hấn. Như vậy có được không, cô hại hấn sống khổ sở như vậy hấn sẽ chấp nhận sao? Đây là chưa kể hấn không hề yêu cô thì sao hấn có thể yêu thương đứa con của cô. Cô không muốn Năm trở thành một đứa trẻ đáng thương khi phải sống trong một gia đình mà cha của nó không hề yêu mẹ của nó.

Chính vì thế cô không muốn gặp lại hấn. Cô nói với hấn, xin hấn hãy buông tha cho cô, cô đã đủ mệt mỏi về quá khứ rồi, cô không muốn ngay cả hiện tại cũng phải đối mặt với những kí ức đầy ắp.

Nhưng hấn lại nói với cô rằng: "Nếu biết, tôi sẽ giữ em lại, sẽ không để em đi như vậy!"

Cô từng người.

Trong lòng cô đang rất rối ren. Cô không hiểu những lời hấn nói là gì. Người đã đẩy cô đi một cách tàn nhẫn, không hề níu kéo, không hề tìm kiếm mà lại có thể nói ra những lời đó sao.

Những lời đó làm cho cô bỗng chốc cảm thấy tủi thân. Những lời hấn nói có phải nếu biết cô có thai hấn sẽ chịu trách nhiệm hay không?

Cô không cần hấn chịu trách nhiệm. Nếu chỉ vì trách nhiệm mà giữ cô ở lại thì cô lại càng bi thảm. Sống với một người đàn ông chỉ vì anh ta có trách nhiệm với đứa con của mình. Như vậy không phải là sống, mà là tù ngục. Cô không đủ mặt dày để có thể sống với một người đàn ông không yêu mình.

Nhưng nghĩ đến việc hấn chưa bao giờ yêu thương mình. Nỗi ám ảnh về một cái bóng trong quá khứ lại hiện lên trong đầu cô. Cô lại tự trách mình, nếu ngày đó

cô không ảo tưởng hi vọng thì có lẽ hiện tại không phải đau lòng thế này.

Hấn vẫn còn có thể khiến cô đau lòng đến như vậy sao? Dường như cô vẫn còn tình cảm với hấn. Dù cô đã cô gạt bỏ nhưng nó vẫn tồn tại đâu đó trong lòng cô. Bốn năm, cô tưởng mình đã quên hết tất cả, nhưng khi nhìn thấy hấn, cô lại cảm giác có gì đó cản xé trong lồng ngực. Đau đớn chưa đủ để cô buông xuôi tình cảm này sao? Bản thân cô thật là kém cỏi.

Những ngày sau đó, cô cố gắng tự trấn an bản thân. Có lẽ những gì cô cảm thấy chỉ là những tàn dư của quá khứ và bỗng chốc những thứ ấy ủa về khi nhìn thấy hấn. Tất cả chỉ có đau thương và tiếc nuối chứ không còn cảm giác gì khác. Chính vì thế nên có lẽ cô không còn tình cảm với hấn nữa. Hơn ba năm qua cô đã xác định là như vậy. Và chắc chắn là vậy.

Nhưng những ngày này Năm thường hay trưng ra trước mặt cô một bộ mặt tiu nghỉu. Nó muốn nói gì với cô nhưng rồi lại phụng phịu không chịu nói. Cô thấy lạ là tại sao những ngày này nó lại ngoan ngoãn ăn cháo và uống sữa như vậy, cô hỏi xem có phải nó bị bệnh hay không, nó thờ dài thườn thượt như một ông cụ non và đi vào phòng đi ngủ. Cô đi vào và nằm vỗ lưng cho nó, xong nó quay ra nhìn cô nói:

“Mẹ đừng ghét bố, tội nghiệp bố!” Nói xong nó lại quay mặt vào trong và nằm im.

Cái thằng nhóc này, thì ra đã nghe lén cô nói chuyện với hấn. Nghe lén chuyện của người lớn là không tốt, đáng bị mắng mả. Nhưng nhìn thấy nó như vậy, cô thấy thương hại nó. Vì cô mà nó không có bố. Vì cô mà nó phải chịu nhiều ánh mắt soi mói từ người khác. Tâm hồn non nớt của nó, chắc sẽ bị tổn thương.

“Con thích bố lắm à?” Cô lên tiếng hỏi nó.

Nó hí hửng mở tròn mắt, mặt sáng rỡ gật đầu, xong nó nhìn thấy cô đang nhìn mặt cô thì lại lắc đầu rồi nó lại tiu nghỉu chui vào lòng cô. Thằng nhóc này, biết nhìn mặt người khác cơ đấy. Nhìn nó như vậy, cô lại càng đắn đo suy nghĩ. Cô không muốn Năm bị tổn thương. Nhưng nhìn cách hấn đối xử với nó có lẽ hấn cũng có tình cảm với nó. Cô tự hỏi, nếu hấn lại quay trở lại gặp Năm, cô sẽ cho hấn gặp chứ? Dù cô không muốn gặp hấn nhưng tình cảm của Năm dành cho hấn cũng là chân thật, nó khao khát được bố yêu thương, cô biết điều đó.

Nhưng hấn có đến nữa không, sau những lời hôm đó cô đã nói với hấn?

Nhưng cô đã sai lầm. Có lẽ hấn sẽ không tới nữa. Từ sau buổi chiều hôm ấy, hấn không còn đến gặp Năm nữa. Cũng tốt, không phải gặp hấn, cô cũng đỡ cảm thấy khó chịu. Nhưng nhìn Năm cứ chiều chiều đi học về lại ngóai trước nhìn sau tìm kiếm, cô chỉ biết ôm lấy nó mà an ủi.

Cô quyết định gửi Năm về ở với bố một vài ngày để nó có thể vui chơi mà quên đi hấn.

Cũng đã được một tuần, cô quyết định đến đón Năm. Cô thực sự nhớ nó đến không chịu nổi. Nhưng khi vừa đặt chân về nhà, cô lại gặp Thiên Phúc. Hôm nay nó cũng ở nhà.

Thiên Phúc giờ đã là một Giám đốc Marketing của một công ty thời trang nổi tiếng. Thịnh thoảng nó cũng hỏi han cô một số vấn đề về chiến lược quảng bá sản phẩm, nó còn mang những bản thiết kế của cô để làm mẫu. Cô không ngờ được là những thứ mình vẽ có thể được sản xuất thành sản phẩm thực tế.

Trước đây, cô có một ước mơ là sẽ trở thành một nhà thiết kế thời trang. Nhưng có lẽ do những xô đẩy của cuộc sống, cô không thể thực hiện ước mơ đó. Nhưng rồi, cô vẫn không thể buông bỏ ước mơ ấy của mình, nên những lúc rảnh rỗi, cô lại cầm bút và vẽ những gì cô có thể tưởng tượng ra, không ngờ có ngày cô có thể trở thành nhà thiết kế.

Thiên Phúc đưa cho cô một tấm thiệp mời, ngày mai là kỉ niệm 3 năm ngày thành lập công ty của nó. Mọi nhà thiết kế đều được mời đến tham dự. Nó mong cô sẽ đi dự. Cô thực sự không muốn đi chút nào. Nhưng nó cứ năn nỉ ý ới rằng nó đã lỡ nói với mọi người trong công ty rằng nhà thiết kế sản phẩm mới nhất chính là người nhà của nó nên cô bắt buộc phải đi để nó không bị mất mặt.

Thế nên, lúc này cô đang có mặt ở trước công ty của nó. Bước đến đây làm cô nhớ đến Estermir. Những ngày kỉ niệm thành lập công ty trước đây cô cũng chạy đôn chạy đáo để lo lắng mọi việc. Thời gian trôi nhanh quá và giờ thì Estermir đã là dĩ vãng. Thời gian thay đổi, mọi vật xoay chuyển, lòng người đổi thay. Con người ta, dù cố gắng đến mấy cũng không bao giờ níu giữ được thời gian.

Cô cùng Thiên Phúc bước vào trong, mọi người khi biết cô là nhà thiết kế T.A thì vui mừng chào đón. Cô vui vẻ đáp lại sự nhiệt tình từ phía mọi người. Cô đi khắp khu trưng bày mẫu thiết kế của công ty trong suốt ba năm qua, từng người khi thấy bộ trang phục mình thiết kế được đặt ở một vị trí trang trọng. Nhưng

điều đó không quan trọng bằng việc thấy người mẫu mặc nó lại chính là Thiên Ân. Cô hỏi qua thì biết được Thiên Ân đã trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng trong nước, cô ấy hiện đang là người mẫu chính của công ty.

Thế giới này dường như quá nhỏ bé rồi. Cuối cùng cô và cô ấy lại một lần nữa xuất hiện ở cùng một nơi. Nhưng lúc này, có lẽ sẽ không phải là để tranh giành một người con trai nữa. Hẳn ta đã quay trở về bên cạnh cô ấy còn cô là kẻ thất bại.

Cô nhanh chóng chọn inh một vị trí ngồi trong hội trường, cô không quan tâm lắm đến sự kiện này nên chọn một vị trí khuất để ngồi.

Những nghi thức của buổi lễ diễn ra nhanh chóng. Nhưng có một bất ngờ là cô lại được mời lên sân khấu để nhận kỉ niệm chương cảm ơn từ công ty. Cô bối rối nhưng cuối cùng cũng đi lên sân khấu để đứng. Từ vị trí này, cô có thể nhìn bao quát toàn thể hội trường nhưng do ánh đèn sân khấu chiếu ngược nên mọi thứ ở dưới không được rõ ràng cho lắm. Một người được giới thiệu là Tổng giám đốc của công ty đại diện để cảm ơn cô. Người này còn nhấn mạnh cô chính là nhà thiết kế T.A đã làm nên chiếc váy cưới được yêu thích nhất trong mùa cưới vừa rồi, và không quên mời cô phát biểu cảm tưởng.

Thật biết làm khó người khác. Cô vốn không hào hứng lắm với buổi lễ này. Cô đến đây chỉ đơn giản vì em trai của cô hết nước năn nỉ. Thế nên, cô chẳng có cảm xúc gì nhiều để có thể phát biểu cảm tưởng. Nhưng vị Tổng giám đốc này vẫn nhiệt tình mang micro đến đưa cho cô.

Cầm lấy micro, lúc này cô thực sự không biết nói gì. Chỉ nghĩ rằng sẽ cảm ơn, chúc mừng qua loa một vài câu rồi đi xuống. Cô lia mắt một vòng, cô thấy người đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên và nổi bật nhất chính là Thiên Ân. Cô ấy nheo mắt nhìn cô. Cuối cùng, cô và cô ấy lại chạm mặt nhau. Muốn tránh cũng không được. Số phận quả thật là một vòng luẩn quẩn đầy những rắc rối.

Cô nói nhanh chóng và định bước xuống thì lại nghe thấy tiếng từ Tổng giám đốc công ty nói cô hãy nán lại sân khấu để nhận kỉ niệm chương của công ty. Cô đành đứng lại trên sân khấu. Và người được mời lên để trao kỉ niệm chương cho cô là Chủ tịch hội đồng quản trị của công ty.

Cô vốn không chú ý lắm đến người này, chỉ biết rằng ban nãy mọi người trong hội trường có đứng lên ngai chủ tịch, người đứng ra thành lập công ty. Cô lúc ấy cũng lịch sự đứng lên vỗ tay, rồi mọi người lại cùng nhau ngồi xuống và cái vị chủ tịch kia nhanh chóng đi vào quên lãng trong tâm trí cô.

Nhưng lúc người đó từ phía dưới từ từ tiến lên. Trước mắt cô lại hiện lên một dáng người quen thuộc. Cô tưởng rằng chỉ là ảo giác, cô cố gắng nheo mắt để nhìn rõ hơn. Người đó đi đến trước mặt cô và nhìn cô bằng ánh mắt đượm buồn mang đầy u uất.

Hoàng Phong chính là chủ tịch của công ty này sao?

Khi hắn cầm kỉ niệm chương vào trao cho cô. Đầu óc cô lại trở nên mù mịt. Tại sao cô vẫn cứ quẩn quanh bên cạnh hắn như vậy mà cô không hề hay biết? Tự cười bản thân mình. Một kẻ bỏ đi như cô cuối cùng vẫn không chấm dứt được hết mọi thứ với hắn. Cô là nhà thiết kế cho công ty áo cưới của hắn mà không hề hay biết. Bỗng nhiên, cảm giác sợ hãi lại trỗi dậy trong cô. Cô cảm thấy lo lắng, có khi nào một lần nữa cô sẽ phá hủy công ty này. Phá hủy tâm huyết của hắn?

Nhanh chóng bước xuống khỏi sân khấu. Cô không muốn nán lại bên cạnh hắn một chút nào nữa. Nhưng khi cô chưa kịp về đến vị trí của mình, thì cô lại nghe thấy giọng nói của hắn vang lên khắp hội trường.

Hắn nói lời cảm ơn tới toàn thể nhân viên công ty. Hắn nói rằng, hôm nay có một điều đã khiến hắn bất ngờ và làm hắn hạnh diện. Mọi người xì xầm không biết hắn đang nói về điều gì thì giọng hắn lại tiếp tục vang lên:

“Tôi đã tự hứa với bản thân mình rằng, nếu số phận này cho tôi một cơ hội nữa, tôi sẽ nói hết những gì trong lòng tôi, dù sau đó có thể sẽ thất bại, nhưng ít nhất tôi sẽ không hối hận!”

Câu nói của hắn càng làm cho hội trường bùng nổ. Mọi người đều quay sang bàn tán không biết những lời vừa rồi của Hoàng Phong là có ý gì? Người ta bảo rằng hắn muốn gây dựng lại Estermir một thời nên đã hạ quyết tâm như thế, chính vì vậy nên khi nhìn thấy công ty làm ăn tốt hắn mới xúc động nên nói thế.

Cô cũng không hiểu, rốt cuộc, hấn muốn nói điều gì? Có phải chỉ đơn giản là nói về công ty hay không? Sao bỗng nhiên cô có cảm giác hấn như đang nói với cô. Nhưng hình ảnh về Thiên Ân khiến cô gạt phắt mọi suy nghĩ le lói đó. Tại sao con người cô không thể thay đổi một chút dù thời gian đã qua dài đến vậy?

Cô không dám suy nghĩ nhưng thực sự câu nói của Hoàng Phong ám ảnh cô rất nhiều. Có lẽ vì trong câu nói ấy có ẩn chứa một lời khích lệ mà hấn đã nói với cô từ lâu lắm. Nhưng rồi, dù có suy nghĩ thì mọi chuyện vẫn không thể thay đổi được gì. Hấn vẫn chỉ là một người đi ngang qua đời cô mà thôi.

Cuối tuần này, lớp Năm có một chuyến picnic kết hợp chào mừng Tết trung thu cho các bé trong lớp, nhìn Năm háo hức chuẩn bị mọi thứ, cô cũng cảm thấy vui vẻ hơn. Lớp Năm muốn mời thêm phụ huynh cùng đi để có thể giúp đỡ nhà trường quản lý các bé. Cô cũng không bận bịu gì lắm nên cô đồng ý đi theo. Cũng bởi vì, không có người để ý, Năm sẽ ăn đủ thứ bậy bạ dẫn đến đau bụng.

Đăng Minh hào hứng chạy sang hỏi cô và Năm muốn tổ chức Trung thu thế nào, tên đó còn hỏi Năm có thích đi rước đèn hay không nhưng cuối cùng nó chỉ nhìn tên đó bằng ánh mắt lạnh tanh và đáp rằng không thích. Từ khi Hoàng Phong xuất hiện, nó ngày càng tỏ ra khó chịu với Đăng Minh. Có lần cô mắng Năm vì thấy nó làm như vậy là vô lễ với người lớn thì nó lại quay sang mếu máo và nhìn cô bằng ánh mắt oán trách. Những lúc ấy, Đăng Minh lại cười xuề xòa rồi mắng cô vì đã bắt nạt

nó, hấn bênh nó rồi xoa xoa đầu nó nhưng nó vẫn không lấy làm vui vì được bênh và vẫn giữ vẻ gườm gườm nhìn Đăng Minh.

Ngày cuối tuần ấy, Đăng Minh cũng muốn đi theo để giúp đỡ. Nhưng nhìn thấy Năm tỏ ra không thích nên hấn lại kiểm một cái cơ rồi ở nhà. Nhìn hấn quan tâm cô như vậy, cô lại cảm thấy áy náy.

Trước đây, khi Năm được một tuổi, Đăng Minh đã từng cầu hôn cô. Tình cảm của hấn dành cho cô rất chân thành, hấn nói rằng sẽ ở bên cạnh và chăm sóc cho hai mẹ con cô. Lúc bấy giờ, cô thực sự không thể vì ích kỷ bản thân mà chấp nhận lời cầu hôn của hấn. Vì thực sự, cô vẫn chưa thể quên được Hoàng Phong. Nếu không có yêu thương mà đồng ý làm vợ hấn sẽ chỉ là lợi dụng hấn. Cô không làm được điều đó.

Khi cô cười ái ngại và định mở miệng từ chối. Tên ấy lại vội vàng lên tiếng. Hấn nói rằng cô đừng từ chối vội, hấn xin cô hãy suy nghĩ về lời cầu hôn của hấn. Hấn sẽ chờ đến một ngày cô đồng ý đến bên hấn. Hấn sẽ cố gắng để có được tình cảm của cô.

Nhìn ánh mắt khẩn thiết của hấn, cô không nỡ làm hấn buồn. Và chính cô lúc bấy giờ cũng muốn cho bản thân mình một cơ hội. Cô sẽ thử coi hấn là đàn ông, sẽ thử coi hấn là một người đang theo đuổi cô, sẽ cố gắng để có thể yêu thương hấn một cách chân thật.

Hấn đối xử với cô rất tốt. Cô thực sự cảm động trước những nỗ lực của hấn. Nhưng đó có phải là tình yêu hay không? Cô vẫn chưa thể nào trả lời được. Nhưng có một điều chắc chắn rằng cô nợ Đăng Minh quá nhiều. Có phải đã đến lúc cho hấn một vị trí nào đó trong cuộc đời của cô rồi không?

Những dòng suy nghĩ của cô chưa chấm dứt thì cô và Năm đã đến công viên mà lớp Năm sẽ tổ chức vui chơi cho các bé. Đó là một công viên nhiều cây xanh bao quanh một hồ nước trong vắt nằm giữa lòng thành phố. Cô thấy mọi người đều đã đến đông đủ, cô giáo đang cho các bé xếp hàng ổn định vị trí để chơi trò chơi. Xung quanh là những chiếc bàn để đồ ăn và quanh đó là những phụ huynh khác đang chuẩn bị đồ ăn cho các bé.

Cô thả tay Năm để nó chạy đến cùng các bạn. Cô xắn tay áo đến phụ giúp các bác phụ huynh khác chuẩn bị đồ ăn. Đang mải sắp xếp lại mọi thứ trên bàn, cô thấy có một người tiến đến bên cạnh. Mùi nước hoa từ người đó khiến cô giật mình.

Lại là Hoàng Phong.

“Sao anh lại đến đây?” Cô hoảng hốt.

Hấn lại nhếch mép cười. Đã lâu lắm cô không thấy điệu bộ này của hấn. Hấn nói rằng cô giáo của Năm muốn mời phụ huynh đi giúp đỡ cho buổi picnic hôm nay nên hấn đã nhận lời giúp đỡ.

Hấn lại còn có thể mua chuộc được cả cô giáo của Năm. Đúng là không phải tâm thường. Nhưng tốt nhất là cô không nên đôi co với hấn. Cô bước sang một vị trí khác để đứng và tiếp tục công việc của mình. Tự

nhỏ với bản thân rằng không cần chú ý đến hắn thì sẽ không sao.

Khi cô ngẩng mặt lên thì hắn đã biến mất. Cô bất giác nhìn quanh thì thấy hắn đang giỡn cùng với Năm và các bạn của nó. Hắn dạy cho bọn chúng chơi trò rồng rắn lên mây, bọn trẻ thích thú khi nối đuôi nhau chạy trốn sự đuổi bắt của hắn. Cô lại thấy hắn và Năm ngồi cạnh nhau, hắn đang chỉ cho Năm nặn đất sét. Thằng bé thích thú cười híp mắt, thấy thế hắn lại xoa đầu và khen nó.

Bữa trưa kết thúc và bọn trẻ được nằm dưới bóng mát nghỉ ngơi. Cô quạt cho Năm ngủ. Khi Năm nằm trên đùi cô đã ngáy khò khò thì cô ngẩng đầu lên và bất gặp ánh mắt của hắn đang nhìn cô chăm chú. Thấy vậy, hắn lại nhếch mép như có như không rồi quay đi. Hắn và cô vẫn giữ với nhau một khoảng cách nhất định.

Buổi chiều, các bé có một buổi thi vẽ tranh. Cô giáo ra đề tài rằng hãy vẽ ước mơ của em và bọn trẻ bắt đầu hí hoáy với bút chì và màu sáp. Cô và các phụ huynh khác cùng nhau chuẩn bị bánh kẹo và trái cây âm ngữ quả chào đón trung thu cho các bé. Khi cô vẫn đang làm việc thì cô thấy cô giáo của Năm tuyên dương bức tranh của nó. Cô cầm bức tranh lên cho các bạn trong lớp cùng xem. Cô cũng quay sang để nhìn thành quả của nó thì cô thấy bức tranh vẽ ba người đang nắm tay nhau và xung quanh là vô số củ cải. Nó còn viết nghịch ngoạc phía trên mỗi người là: bố củ cải – Năm – mẹ Thiên An.

Nhìn bức tranh và dáng vẽ tự hão của Năm, cô lại cảm thấy chạnh lòng. Bất giác cô quay sang nhìn hắn, cô thấy hắn cũng đang chăm chú nhìn bức tranh. Hàng lông mày của hắn khẽ nhăn lại, và đôi mắt chưa đựng một thứ màu sắc tăm tối.

Buổi tối hôm đó, bọn trẻ được cùng rước đèn, phá cỗ. Đứa nào cũng hồ hởi vui cười đến tận khuya. Nhưng lúc mọi người chào tạm biệt nhau cũng là lúc Năm ôm lấy cổ hắn không buông. Nó nói muốn hắn bế nó về nhà.

Không biết phải làm thế nào để gỡ nó ra khi nó cứ một mực đòi bố bế về giống như các bạn. Cô đành đi bên cạnh để hắn bế nó về. Nhưng có lẽ do quá mệt mỏi do vui chơi cả ngày. Nên chỉ đi được một đoạn, nó đã lả ra ngủ. Nhưng nó vẫn không quên ôm chặt lấy cổ hắn, thế nên cuối cùng vẫn phải để hắn bế nó về đến nhà.

Trời đêm bắt đầu se lạnh. Con đường dài sáng ánh đèn xoay vòng ôm lấy một ngọn đồi. Phải đi qua ngọn đồi này mới đến khu nhà ở của cô. Cô và hắn không biết nói gì với nhau nên chỉ đi bên nhau im lặng. Trăng trên cao bắt đầu sáng rõ, nhưng cũng vì thế mà ánh sao trở nên nhạt nhòa hơn trong sương đêm. Từ trên cao nhìn xuống, sương mù đã tạo nên một lớp sóng bông bênh quanh những ngọn đồi bên cạnh, khiến cho chúng như biến thành những hòn đảo kì bí dưới ánh trăng.

Cô bất giác quay sang nhìn hắn. Cô thấy hắn vẫn mang dáng vẻ của một kẻ cô đơn như cũ. Hôm nay, hắn mặc một chiếc áo sơ mi đen và mái tóc lại thả bông bênh, gió đêm làm cho những sợi tóc khẽ lay động. Nhìn hắn ôm Năm, cô bỗng có suy nghĩ rằng giá như cô và hắn có thể yêu thương nhau và có với nhau một gia đình như thế này, có lẽ sẽ hạnh phúc lắm. Nhưng rồi cô lại khẽ thở dài bỏ ngỏ suy nghĩ vừa rồi theo một cơn gió đêm lạnh lẽo.

Hắn đặt Năm vào giường, nó cố gắng níu lại nhưng rồi giấc ngủ cũng chiến thắng vòng tay non nớt của nó. Hắn dèm chăn, vuốt lại mái tóc của nó rồi đi ra ngoài. Cô chỉ đứng ngoài cửa phòng để nhìn hắn, rồi khi hắn ra ngoài cô cũng chỉ đơn giản đi cùng hắn ra cổng để khóa cổng trước khi hắn ra về.

Trước khi bước ra khỏi cổng, hắn vẫn không quay mặt lại mà nói với cô:

“Tôi sẽ lại đến!”

Hắn nói gì? Sẽ lại đến nữa sao? Rốt cuộc hắn muốn gì?

“Anh có thể đến gặp Năm, nó thực sự thích anh!” Cô không phải là không nhìn thấy tình cảm của Năm dành cho hắn. Và có lẽ, hắn cũng thương yêu nó.

Hắn vẫn không quay mà chậm rãi nhét hai tay vào túi quần. Giọng hắn trầm ngâm:

“Uhm...Và tôi có điều muốn nói với em!”

Cô đứng người trước câu nói của hắn. Giữa cô và hắn, còn điều gì để nói?

Nhưng rồi hắn đẩy cổng và bước ra ngoài. Hắn lại bước đi cô đơn và lầm lũi. Đèn đường hắt bóng hắn ngả dài trên đường.

Gió đêm mang từng hơi lạnh cắt vào da thịt. Nghe đâu đây, tiếng chuông gió reo lên trong cái lạnh buốt của gió đêm.

25. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Người em yêu

Anh và tôi quen nhau từ thời trung học, anh là một người tôi rất ngưỡng mộ. Tôi nhớ như in cái lần đầu gặp anh, lúc ấy mới lơ ngơ bước vào trường, anh đại diện cho các học sinh trong trường chào đón học sinh mới, anh vui vẻ bắt tay với chúng tôi. Đến gần tôi, anh nói: “Chào nhóc!” rồi cười rạng rỡ.

Nhìn thấy nụ cười ấy, ánh sáng xung quanh tôi như tắt hết, chỉ có nụ cười của anh là tỏa sáng. Tôi thích anh ngay từ lần đầu gặp anh.

Những ngày học tập ở trường, tôi mon men làm quen với anh, anh rất hòa đồng và nhiệt tình. Anh chỉ cho tôi học tập, hoạt động đoàn đội, và đặc biệt là đàn guitar. Tôi học đàn chỉ đơn giản vì tôi thích anh, cái cảm giác ngồi ở tầng thượng kí túc xá, nhìn anh đàn, nghe anh hát, từng ngọn gió thổi bay mái tóc anh trong buổi chiều chưa tắt nắng tạo cho tôi cảm giác tuyệt vời lắm. Lời bài hát cứ ngân dài theo buổi chiều hoàng hôn đầy gió, vang mãi trong lòng tôi cho đến mãi sau này.

“...Dường như nắng đã làm má em thêm hồng, làn mây bay đã yêu tóc em

Trộm nhìn anh khẽ cười khiến em thẹn thùng, áo trắng em giờ tan trường

Người ngẩn ngơ đứng nhìn đánh rơi nụ cười, rồi em xao xuyến, chợt nghe vu vơ...”

Tôi luôn gọi anh là anh hai, nhưng thực sự trong lòng tôi, tôi yêu anh đã lâu rồi. Nhưng chưa một lần tôi giám thổ lộ với anh, bởi lẽ, tôi với anh quá khác nhau. Anh quá nổi bật, trong khi tôi không mấy đặc biệt, nếu không muốn nói là bình thường. Tôi sợ khi nói ra, anh sẽ không còn làm bạn với tôi nữa, giữa tôi và anh sẽ có một khoảng cách rất xa mà tôi không thể nối lại. Thế là tôi im lặng, im lặng suốt hai năm trời trung học.

Ngày anh ra trường để thi đại học, tôi mới chỉ là một cô nhóc lớp 11, ngây ngô, làm tặng anh một ngàn ngôi sao để trong một chiếc bình thủy tinh màu hồng nhạt, mong anh sẽ thành công. Trong chiếc bình ấy có một bí mật, nhưng có lẽ anh sẽ không bao giờ biết được. Tôi cũng đấu tranh giữa việc bên hi vọng anh biết tâm tình tôi gửi gắm trong chiếc bình ấy, một bên mong anh đừng biết để tôi không phải ngại ngùng. Anh nhận món quà với tất cả sự nhã nhặn, lịch sự như trước nay vẫn từng như vậy, anh xoa đầu tôi và nói: “Cảm ơn nhóc!!” chỉ đơn giản thế thôi nhưng đã làm tôi thao thức nguyên một mùa hè.

Vì anh, vì tình yêu chưa một lần mở lời của mình, tôi đã tự hứa với bản thân phải học tập thật chăm chỉ, thi đậu vào một trường đại học tại thành phố mà anh đang học tập, sẽ chứng tỏ cho anh thấy tôi tài giỏi và tôi xứng đáng với anh.

Những tháng ngày miệt mài không phụ tấm lòng của tôi, tôi đậu vào trường Đại học Marketing, tôi lên thành phố và liên lạc lại với anh. Ngày gặp mặt, chúng tôi vui mừng chào đón nhau, anh nhìn tôi một lượt từ trên xuống rồi nói:

“Nhóc của anh là thiếu nữ rồi nhỉ?”

Tôi đỏ mặt, khắp khối vui mừng, anh đã coi tôi như một người con gái!

Tôi kể anh nghe những chuyện ở trường khi anh đi, anh chỉ dạy cho tôi những điều mà anh học được trong năm đầu làm sinh viên của mình. Anh có hoài bão lớn và tôi ủng hộ anh, anh nói khuyên tôi nên tập trung học tập, đừng vội yêu ai để có một tương lai tốt đẹp hơn, tôi cũng nghe theo anh vì biết anh cũng làm như vậy. Tôi gặp anh thường xuyên và cũng hay hỏi han gọi điện. Tình cảm của tôi ngày càng sâu đậm hơn, da diết hơn, nhưng điều tôi làm là vẫn giấu kín nó trong lòng. Tôi dường như cũng cảm nhận được tình cảm của anh dành mình cũng đặc biệt, có khi anh cũng lên nhìn tôi, cũng cố ý chạm vào tay tôi.

Tôi chờ một ngày, một ngày tôi sẽ nói với anh tất cả. Chúng tôi sẽ nói với nhau tất cả.

Anh tốt nghiệp trước tôi và nhận một học bổng du học tại Úc, ngày tiễn anh tại sân bay, tôi muốn ôm anh, muốn níu giữ anh, muốn nói tôi yêu anh, nhưng tôi biết điều đó không tốt cho anh lúc này.

Anh hôn lên trán tôi, thì thầm: “Chờ anh nhé! Nhóc!”

Nụ hôn đầu tiên của tôi chỉ như vậy!

Nụ hôn mà người con trai tôi yêu thương dành cho tôi. Anh cũng yêu tôi, chắc chắn vậy.

Tự hứa với lòng mình, tôi sẽ chờ anh về, sẽ làm việc chăm chỉ để quên đi nỗi đằng đẵng của những năm tháng xa cách. Sẽ trở thành người con gái giỏi giang, xứng đáng với tình cảm của anh.

Tạm biệt anh, tình yêu của em!

26. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Người anh cưới

Tôi những tưởng em là định mệnh đời tôi, không có em cuộc sống của tôi sẽ trở nên vô nghĩa, tôi những tưởng tôi yêu em đến chết đi sống lại. Nhưng đó là trước khi tôi gặp và bước vào cuộc đời của cô ấy.

Sau lần bỏ nhà đi và gặp được em, tôi đã chạy đôn chạy đáo mọi nơi ở Úc chỉ để tìm một người con gái có cái tên đặc biệt mà tôi hằng ghi nhớ – Thiên Ân. Gặp được em, tôi mừng vui vì cuối cùng ông trời cũng cho tôi thắng trong trò chơi cút bắt này, tôi đã từng hứa rằng, chỉ cần có thể gặp lại em, tôi sẽ yêu em và sẽ làm cho em yêu mình. Nhưng dường như những kí ức của lần gặp gỡ đó chỉ một mình tôi ghi nhớ, một mình tôi điên cuồng tìm em trong một biển người ở nơi xa xôi. Còn em đã sớm quên đi mọi chuyện. Nhưng tôi vẫn không bỏ cuộc, đáp lại sự cố gắng của tôi, cuối cùng em cũng yêu tôi. Những năm tháng cùng học, cùng làm, cùng vượt qua những khó khăn của cuộc sống làm tôi tràn ngập trong hạnh phúc. Chiếc máy ảnh của tôi đây ấp hình ảnh của em, đây ấp những kỉ niệm, tình cảm của hai chúng ta, nhưng rồi nó cũng bị lãng quên khi em gặp Mạnh Huy. Tôi ngây ngô không hiểu, tôi đã níu kéo và hi vọng em sẽ quay lại. Tôi điên cuồng, tôi khổ sở vì những gì đã xảy ra, tôi không chấp nhận mất đi tất cả như vậy. Nhưng rồi mọi chuyện cũng phải đi đến hồi kết của nó và tôi cũng phải buông tay em, tôi nghĩ rằng, chỉ cần như vậy em sẽ hạnh phúc. Tôi đã cho rằng, không lấy được em thì tôi có lấy ai cũng như vậy. Nhưng người tôi cưới lại là cô ấy. Một món quà bất ngờ mà số phận mang đến cho tôi. Và khi em quay lại, trái tim của tôi đã ở bên cô ấy, không biết từ lúc nào.

Tôi từng tự hứa với bản thân mình rằng sẽ khiến cho cô ấy trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, để người khác phải ngưỡng mộ cô ấy, để cô ấy có thể nương tựa vào tôi, nhưng rồi cuộc đời, tôi chỉ mang lại khổ đau và nước mắt cho cô ấy.

Tôi đã từng về nước, một ngày mùa đông của sáu năm trước đây nhưng rồi cuối cùng cũng không đủ can đảm để ra thăm mộ người chị quá cố của mình và tôi phải quay trở lại Úc. Ngày tôi ra sân bay, tôi thấy một người con gái mặc một chiếc váy màu xanh da trời đi tiễn bạn trai của mình đi du học. Ấn tượng đầu tiên của tôi về cô gái ấy là đôi mắt tròn to và một chiếc miệng cười duyên dáng. Đôi mắt của cô chứa đựng một tình yêu không nói thành lời. Người bạn trai đi khuất. Cô ấy dõi theo với ánh mắt rưng rưng, nhưng rồi tôi thấy cô ấy mỉm cười và giơ hai tay lên như cổ vũ bản thân cố gắng. Gạt đi nước mắt, cô ấy mạnh mẽ và mỉm cười rạng rỡ. Không kiềm chế được, tôi đã chụp hình người con gái ấy.

Một người con gái nữa xuất hiện trong máy ảnh của tôi mà không phải em.

Thời gian trôi nhanh, những kí ức về buổi gặp gỡ ấy chỉ còn lại trong một bức ảnh về một người con gái tôi chỉ gặp một lần và chưa từng biết tên. Rồi khi ông nội mất, tôi phải về nước để chịu tang. Bố tôi lại một lần nữa đề cập đến chuyện quay về với thân phận người thừa kế của Estermir. Tôi vốn không hứng thú với những chuyện của công ty, tôi vẫn còn muốn ở bên em, vẫn muốn phiêu diêu tự tại không lo nghĩ đến ngày mai. Và cũng vì nỗi ám ảnh tình yêu không thể dung hòa với tiền bạc mà chị tôi để lại càng làm tôi sợ hãi.

Tôi không muốn em rơi vào hoàn cảnh của anh Thái Đức, sẽ bị ông nội và bố tôi day-night chỉ vì không “môn đăng mộ đối”, tôi hiểu em mong manh đến thế nào.

Nhưng tôi vẫn không chối bỏ được trách nhiệm và ánh mắt kì vọng của bố, tôi miễn cưỡng đi đến công ty. Và rồi, tôi lại gặp lại cô ấy.

Tôi cũng cảm thấy thế giới này thật nhỏ bé khi nhìn thấy cô ấy đang là nhân viên thực tập của công ty. Nhìn cách cô ấy cố gắng để làm tròn những công việc được giao, tôi hiểu cô ấy đã phải cố gắng nhiều như thế nào. Nhưng không khí trong công ty quả thật quá ngột ngạt, tôi vẫn không thể nào thích nghi được với điều đó, thế nên buổi chiều hôm đó, tôi đã trốn lên sân thượng để hít thở không khí.

Sân thượng buổi chiều đầy gió. Mặt trời xa dần về phía đường chân trời, giăng mắc một tấm màn tím cho toàn bộ không gian của vùng trời phía tây. Có người đã lên đó trước tôi. Nhìn người con gái đứng men lan can, tôi sợ hãi cô ấy muốn làm trò điên rồ gì đó. Định bước ra thì tôi lại thấy người con gái ấy tự động viên bản thân mình cố gắng. Có lẽ cũng giống tôi, cô ấy cũng cảm thấy môi trường làm việc quả thật ngột ngạt. Lúc đi qua khu văn phòng của cô ấy, tôi nghe được những lời nói sau lưng mà người ta nói về cô ấy. Cô ấy hiền lành quá, hiền lành tới mức ai sai bảo gì cũng vui vẻ, nhiệt tình giúp đỡ. Để rồi những con người được giúp đỡ lại lợi dụng chính lòng tốt của cô ấy để khi dễ, để khinh thường cô ấy.

Cô ấy đứng ngược nắng, mái tóc dài bay trong gió. Gạt nước mắt rồi lại mỉm cười quay lại với công việc.

Buổi chiều hôm đó, máy ảnh của tôi lại có hình của cô ấy. Một cô gái bình thường nhưng lại lôi cuốn lạ lùng.

Ngày tôi cầu hôn em trước khi về nước, em trả lời tôi bằng một câu lấp lửng, tôi tưởng rằng chỉ cần chờ đợi em, sẽ có ngày em hiểu ra chân tình của tôi.

Bố tôi bệnh nặng. Mẹ tôi ngày càng gầy và mệt mỏi. Tuy bà luôn tìm mọi cách để quây phá và làm mọi trò khiến người khác bận lòng, nhưng mẹ tôi vẫn luôn ôm trong lòng vết thương không bao giờ lành lại. Tôi muốn nhanh chóng lập gia đình, muốn ẹ một người con dâu thay thế người con gái đã mãi mãi ra đi của mẹ, tôi muốn mẹ hạnh phúc. Nhưng em vẫn không chấp nhận lời cầu hôn của tôi, tôi không biết có phải rằng em đang muốn vươn cao hơn nữa trong sự nghiệp hay em đã không còn yêu tôi nữa. Tôi có thể cảm nhận được những thay đổi trong cách đối xử của em dành cho tôi, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt em nhìn người con trai ấy. Nhưng lúc này, tôi chưa muốn chấp nhận.

Những việc của công ty những ngày gần đây trở nên phức tạp. Tôi không hiểu tại sao những báo cáo tài chính nội bộ ngày càng thất thường. Tôi không hứng thú lắm với nó, nhưng tôi vẫn là người thừa kế của Estermir, dù muốn chối bỏ cũng không thể được. Thế nên tôi đã đến công ty và ngồi vào cái vị trí còn trống duy nhất ở bộ phận Marketing, nơi bắt nguồn của những vấn đề nảy sinh và bắt đầu tìm hiểu.

Buổi tối trước hôm bắt đầu đi làm. Tôi có một cuộc hẹn với bố đỡ đầu người Mỹ của mình, ông chọn một nhà hàng đồ ăn truyền thống vì ông thực sự yêu thích ẩm thực truyền thống. Tên tiếng Anh của tôi cũng lấy theo tên thánh mà ông đặt cho tôi, John – vị thánh của tình yêu. Tôi rất yêu thích cái tên này.

Đang bữa ăn thì ông có điện thoại phải đi ra ngoài để nghe điện. Tôi cũng lấy điện thoại ra gọi cho em mà em không bắt máy. Tâm trạng tôi chùng xuống. Tôi với em, ngày càng xa cách nhau thì phải.

Đang thả trôi suy nghĩ của mình, bố đỡ đầu gọi điện nói rằng ông có việc phải về gấp và xin lỗi tôi, ông hẹn sau này sẽ cùng tôi đi ăn để đền bù lại buổi hôm nay. Tôi vui vẻ đồng ý, định thanh toán rồi ra về, tôi lại bất gặp một cảnh tượng lạ lùng bên bàn đối diện.

Một người con trai đang hẹn hò với một người con gái. Người con trai ăn mặc bảnh bao đang thao thao bất tuyệt về quá khứ oanh liệt của anh ta, những thành công mà anh ta gặt hái được trong công việc cũng như trong cuộc sống, anh ta vừa nói vừa cười đến là thân thiện. Nhưng người con gái ngồi quay lưng lại phía tôi, đối diện với anh ta vẫn cắm đầu vào đĩa thức ăn, và không phụ họa thêm bất cứ điều gì ngoài từ: “Vậy sao?” cho câu chuyện của chàng trai vừa kể. Cô ấy đi hẹn hò mà vẫn mặc đồ công sở, ăn nhanh chóng, cô ấy đứng dậy cảm ơn rồi ra về, để mặc người con trai ngơ ngác không hiểu điều gì đang xảy ra. Cô gái đi khuất, anh ta vẫn tiu ngưu ngồi trong nhà hàng.

Có chút đồng cảm với anh ta. Người con gái này, vốn không dành tình cảm cho anh ta. Chỉ là anh ta ngủ ngốc không nhận ra điều đó. Nhếch mép cười chán nản. Tôi ra về.

Buổi sáng đến công ty, tôi được đề cử vào vị trí Giám đốc Marketing. Một vị trí mà tôi lựa chọn chỉ để quan sát công ty. Tôi không muốn ngồi vào vị trí quá cao, như thế sẽ khó có thể tìm hiểu được. Ngày đầu tiên đi làm, tôi đã đi khắp nơi để tìm người con gái mà tôi đã gặp cách đây sáu năm. Nhưng không hề thấy bóng dáng của cô ấy. Có lẽ cô ấy đã chuyển đi mất rồi. Không hiểu sao trong lòng tôi có một chút tiếc nuối về điều đó.

Nhưng cái công ty này nói chúng và cái bộ phận này nói riêng đã có vấn đề ngay từ trong nội bộ. Không hiểu tại sao với thái độ làm việc lười biếng như vậy của tôi mà bọn họ vẫn có thể cung kính, nịnh bợ trước mặt tôi đến giả tạo. Họ vốn không để ý đến sự thành bại của công ty, cái họ để ý đến chỉ là túi tiền của họ mà thôi. Đến một người dám nói thật cũng không có, chẳng trách việc kinh doanh Estermir lại rối tung rối mù lên như thế này. Thực sự quá khó khăn để có thể tìm hiểu được vấn đề đang nằm ở đâu. Và quá khó khăn để khiến cho Estermir trở lại được vị thế như ngày xưa. Nó đang đứng trên đỉnh cao, và bắt đầu tụt dốc.

Nhìn những con người trong công ty, bất chợt, tôi lại nhớ đến người con gái ấy. Tôi không biết tại sao tôi lại nhớ đến cô ấy, chỉ nhớ cái bóng dáng đơn côi nhưng mạnh mẽ chống chọi với khó khăn. Không biết cô ấy đã ở đâu, đã gặp lại người mình yêu hay chưa, nếu cô ấy còn ở đây thì cô ấy có nhiệt huyết làm việc vì công ty hay không, hay cái lối mòn cũng sẽ làm cô ấy biến chất như những con người hiện tại ở nơi này.

Mở điện thoại để xem lại những bức ảnh tôi chụp rồi tải vào từ lâu lắm, bức ảnh về một người con gái tôi chưa từng biết tên và cũng chưa một lần nói chuyện. Nhìn những bức hình ấy, lòng tôi vừa cảm thấy bị thương, vừa cảm thấy ấm áp.

Có người đẩy cửa bước vào, lại thêm một kẻ nịnh bợ xuất hiện. Tôi không quan tâm lắm đến những kẻ như vậy. Nhanh chóng đuổi cô ta ra ngoài thì cô ta lại quát lên như đang bị ai trêu tức. Ngẩng mặt nhìn lên.

Thì ra “nữ thần Marketing” của Estermir. Thật khiến người ta bất ngờ. Và cái tên cũng khiến người ta bất ngờ, Thiên An.

Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt căm phẫn, cô ấy chửi tôi tặc trách. Trong cuộc đời tôi không ngờ rằng sẽ có lúc tôi vui mừng vì được nghe người ta mắng nhiếc. Ít nhất thì còn có một người trong công ty này hết mình và tận tụy. Và người này thực sự có năng lực.

Nhưng những lời trách mắng của cô ta lại làm cho bản tính sĩ diện của đàn ông trong tôi trỗi dậy. Tôi kéo tay cô ấy và đẩy mạnh cô ấy vào bàn, mái tóc của cô ấy xoả tung ra, gương mặt được mái tóc dài ôm trọn lấy. Tôi nhìn ra đôi mắt ấy, nhìn ra khuôn miệng ấy. Người con gái trước mặt tôi đây chính là người con gái của sáu năm trước. Cô ấy đã thay đổi đến như vậy sao? Nếu mái tóc ấy không xoả tung ra, tôi cũng sẽ không nhận ra cô ấy mất. Tại sao cô ấy lại biến mình trở thành một con người khác như vậy? Hay đây mới là con người thật của cô ấy. Những hình ảnh của quá khứ mà tôi thấy không đúng sao?

Nhưng những gì tôi nói với cô ấy thật trẻ con đến buồn cười. Tôi không hiểu tại sao tôi lại muốn trêu chọc cô ấy.

Hình ảnh của cô ấy đôi khi hiện lên trong đầu tôi, nhưng tôi nhanh chóng gạt đi vì tôi nghĩ cô ấy có là người thế nào thì đối với tôi cũng không quan trọng. Tâm trí của tôi lúc bấy giờ đang ở trong vòng luẩn quẩn vì em. Tôi chỉ hi vọng cô ấy có thể giúp tôi trong chuyện của công ty lần này. Chỉ thế thôi.

Rồi những ngày tiếp theo ở công ty, kế hoạch đang chuẩn bị ủa cưới đã rò rỉ ra bên ngoài. Theo những gì tôi điều tra được, có một loạt các công ty đã triển khai những kế hoạch giống đến bảy tám phần với kế hoạch của bộ phận Marketing dù Estermir vẫn chưa thông qua và thực hiện nó. Ai trong bộ phận đã làm lộ kế hoạch. Tôi nghi ngờ tất cả mọi người, nhưng không hiểu sao tôi lại loại trừ cô ấy. Dù không lý trí, nhưng tôi vẫn hi vọng người đó không phải là cô ấy.

Tôi cá cược với cô ấy xem ai dành được quyền thực hiện kế hoạch quảng bá áo cưới ủa cưới này. Thâu tóm hết những người làm kế hoạch cũ để điều tra, tuy không tìm ra được vấn đề xuất phát từ ai nhưng một bản

kế hoạch hoàn toàn mới đã khiến tôi bất ngờ. Không nghĩ rằng cô ấy có thể tài giỏi đến vậy. Bỗng nhiên, tôi tự hào về cô ấy.

Thay đổi cũng tốt, cô ấy có bản lĩnh và người ta sẽ công nhận cô ấy. Cô gái bé nhỏ tôi gặp trước đây đã trưởng thành thật rồi.

Buổi chiều hôm đó, em nói với tôi chúng ta chia tay đi mà không có lấy một lý do. Trong lòng tôi như ngàn con dao đâm xuyên qua vậy. Một người đàn ông thì không được khóc, nhưng không có nghĩa là nước mắt của anh ta không thể chảy, nước mắt của anh ta chảy vào trong tim. Tôi thần thờ và buồn bã, tôi tìm cách quên đi, tôi chạy như một thằng điên ở công viên trước nhà. Và tôi lại nhìn thấy cô ấy.

Vẫn là chiếc váy xanh tôi đã thấy ngày đó. Tôi đã nhầm, cô ấy vốn chẳng thay đổi gì cả. Cô ấy vẫn nụ cười tỏa nắng, vẫn đôi mắt lấp lánh yêu thương. Tình yêu vẫn tràn ngập trên nét mặt.

Người cô ấy yêu thương thật hạnh phúc.

Tôi ghen tị với những người đàn ông được hạnh phúc với người mình yêu. Tại sao chỉ mình tôi đơn côi trên cõi đời này? Tại sao em lại thay đổi? Tại sao không yêu tôi?

Tôi bất ngờ khi thấy người đàn ông mà tôi ghen tị vì hạnh phúc của anh ta lại chính là người bạn của tôi – Khải Hưng. Anh ta thật khiến tôi thất vọng, anh ta lại là kẻ phản bội.

Nhìn cô ấy bối rối. Không biết tại sao trong lòng tôi nhen lên cảm giác muốn che chở, muốn bảo vệ cô ấy. Muốn cho cô ấy một chỗ để nương tựa. Có lẽ tôi đồng cảm với cô ấy. Trong ngày hôm nay, tôi và cô ấy đều là những con người tội nghiệp, chúng tôi đều bị bỏ rơi.

Đi theo cô ấy trên con đường dài, từng bước chân của cô ấy thấm đẫm nước mắt. Cô ấy như một đứa trẻ, đơn côi và đau khổ. Có phải cô ấy đã che giấu bản thân mình, có phải cô ấy đã chờ đợi Khải Hưng từ ngày đó? Thanh xuân của cô ấy, tuổi trẻ của cô ấy đều dùng để chờ người con trai đó. Nhưng anh ta không hề biết rằng mình hạnh phúc như thế nào. Có được tình yêu chân thành của một người con gái nhưng lại không trân trọng.

Cơn kéo đến vần vũ và gió bắt đầu thổi, cô ấy vẫn lầm lũi đi mà không hề để ý. Điều này khiến tôi không thể ngờ được. Em đã nhiều lần nói chia tay với tôi, dù về sau chúng ta vẫn quay lại bên nhau, nhưng tôi cũng không thể tự huyễn hoặc bản thân vì đôi mắt em đã nói ra tất cả rằng tình cảm của chúng ta không còn như trước. Có lẽ chính vì thế, khi em một lần nữa nói lời chia tay, tôi chỉ đau chứ không bị bất ngờ. Còn cô ấy, cô ấy có lẽ đang đau đớn và chìm ngập trong bóng tối kinh hoàng, cô ấy đang bị sốc.

Chạy nhanh đi mua ô, nhưng cửa hàng đó chỉ còn lại một chiếc. Tôi mua nó rồi chạy đi tìm cô ấy. Đúng như tôi nghĩ, người con gái ấy ngồi lầm lũi ở một ghế đá giữa không gian mưa bắt đầu bao phủ.

Tôi không nghĩ nhiều, chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy. Muốn che chở cho cô ấy, muốn cô ấy biết rằng, ít nhất còn có một người đang muốn an ủi cô ấy.

Tôi che mưa cho cô ấy, mưa nặng hạt dần, nhưng đôi mắt của cô ấy còn lạnh lẽo hơn cả màn mưa. Cái lấp lánh tràn ngập tình yêu đã không còn nữa. Tất cả chỉ còn lại đau thương.

Tôi bị cuốn dần vào đôi mắt ấy. Bị cuốn dần vào dáng hình của người con gái trước mặt mà không phát hiện ra mình đã ướt từ khi nào.

Trời về khuya, tôi đưa cô ấy về nhà. Tôi không muốn để cô ấy ở một mình. Tôi sợ cô ấy sẽ có gì đó bất trắc. Nhưng cuối cùng, tôi lại là người làm phiền cô ấy. Người con gái này, mạnh mẽ hơn tôi nghĩ. Cô ấy vẫn có thể vững vàng chăm sóc cho tôi.

Tối hôm đó, khi tôi mở mắt tỉnh dậy, không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào. Trên trán tôi là chiếc khăn ướt có lẽ đã được cô ấy đắp lên. Tôi thấy cô ấy ngủ gục trên sofa. Đôi môi mím chặt, một giọt nước mắt tràn ra từ khóe mắt.

Cảm giác đau khổ ngay cả trong giấc mơ?

Tôi muốn che chở cho cô ấy, rất muốn!

Nhưng sáng hôm sau, em lại khóc và gọi cho tôi.

Cảm xúc của tôi lại dâng trào. Nhưng kỉ niệm làm cho tôi lại muốn chạy thật nhanh đến bên em. Tôi thực sự sợ hãi. Em khóc, tôi lại tưởng tượng ra hình ảnh một người con gái lủi ngùi trong mưa khiến lòng tôi bỗng nhiên đau xót. Tìm mọi cách để chạy đến bên em, muốn vứt bỏ mọi thứ để chạy đến bên em. Đó là lần đầu tiên tôi bỏ cô ấy ở lại một mình để chạy đến bên em.

Em đồng ý sẽ ra mắt mẹ tôi, nhưng rồi em lại không đến vào phút cuối cùng. Tôi cảm giác mình lại một lần nữa như một thằng ngốc vì đã vui mừng thế nào khi chuẩn bị cho buổi gặp mặt này. Tôi đã thông báo ẹ về cuộc gặp gỡ này, tôi thấy mẹ tôi hạnh phúc đến thế nào. Trước đây, tôi luôn dằn vò trong bản thân cảm giác chính tôi đã cướp đi của mẹ người con gái mà mẹ yêu thương, chính tôi đã có lỗi đẩy chị tôi vào cái chết, tôi chưa bao giờ tha thứ ình, nhưng tôi vẫn luôn mong muốn mẹ được thực sự vui vẻ. Tôi không dám mở miệng nói rằng em không đến, tôi sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của mẹ mình. Chính vì thế tôi đã đưa ra một lời đề nghị đối với cô ấy. Tôi những tưởng những lời nói rằng cô ấy nợ tôi chỉ là lời nói đùa, nhưng cô ấy thì hoàn toàn cho rằng nó hoàn toàn nghiêm túc. Cô ấy xuất hiện như chiếc phao cứu sinh dành cho tôi. Cô ấy không may mắn suy nghĩ mà đồng ý giúp tôi dù không biết rằng tôi sẽ yêu cầu cô ấy gặp ai. Tôi đã khiến cô ấy bối rối. Đó là lần đầu tiên tôi lợi dụng cô ấy. Nhưng đêm hôm đó cũng là lần đầu tiên tôi chạm vào người cô ấy. Một cô gái có mùi hương hoa dại. Ở bên cô ấy, tôi cười nhiều hơn.

Dường như mẹ tôi đã coi cô ấy là vợ tôi ngay từ lần đầu gặp mặt. Tôi tự hỏi, không biết rằng khi gặp em, mẹ sẽ cảm thấy như thế nào. Nghĩ đến em, bóng mây u ám lại bao phủ tâm trí của tôi. Chúng ta, thực sự kết thúc rồi sao?

Mẹ tôi thực sự yêu quý cô ấy. Cũng đúng, có ai có thể không yêu quý một người đáng yêu như vậy. Một người con gái với nụ cười có thể xoa dịu nỗi đau của kẻ khác. Nhất là những kẻ sống trong mặc cảm tội lỗi đeo bám suốt một nửa cuộc đời, một kẻ sống trong một quá khứ mờ mịt và chưa bao giờ tìm thấy lối thoát như tôi đây.

Một lần nữa tôi thấy đôi vai cô ấy rung lên và những giọt nước mắt nức nở của cô ấy. Khi tôi đứng đằng sau người con gái ấy. Cái cảm giác của quá khứ sáu năm trước đây lại ùa về. Vẫn là dáng vẻ yếu đuối nhưng gồng mình lên tỏ ra mạnh mẽ. Nhìn thấy vẻ hốt hải, lo lắng của cô ấy khi chạy đến bên mẹ mình, tôi hiểu ra cô ấy đã phải vất vả thế nào. Một người con gái, phải gánh một trách nhiệm quá đỗi nặng nề về cả thể xác lẫn tinh thần.

Một lần nữa tôi muốn bảo vệ cô ấy!

Nhưng lúc bấy giờ những gì tôi có thể làm được cho cô ấy chỉ là đưa cô ấy lên một vị trí xứng đáng với cô ấy mà thôi. Nhưng những cảm xúc khó chịu bắt đầu từ lần tôi thấy cái người tên Đặng Minh quan tâm chạy trong mưa đi tìm cô ấy và ngày hôm đó lại ngồi bên cạnh cô ấy với tư cách Phó giám đốc đã khiến cho tôi mất tự chủ. Tôi không hiểu tại sao tôi muốn biến cô ấy thành vật sở hữu, muốn ọi người hiểu lầm rằng cô ấy là vợ tôi.

Nhưng tôi đã sai, cô ấy vốn không yêu tôi thì sao có thể làm vợ tôi được. Những lời tôi nói ra chỉ khiến cho cô ấy khó xử. Có lúc tôi tự hứa với lòng mình sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc, nhưng tôi chỉ làm cho cô ấy khóc. Lần đó, cô ấy khóc là vì tôi.

Những hình ảnh của em trong lòng tôi không biết từ bao giờ dần dần phai nhạt. Nỗi đau em gây ra cho tôi cũng không hành hạ tôi nhiều như tôi vẫn nghĩ. Nhưng nhìn những giọt nước mắt của cô ấy, tôi thấy đau lòng. Cô ấy chắc sẽ ghét tôi lắm. Phải không? Tôi vốn chẳng là gì trong cuộc đời cô ấy, vì chút tự kiêu của bản thân mà đẩy cô ấy vào cảnh lúng túng, cô ấy sẽ ghét tôi lắm. Tôi vì nghĩ như vậy mà bỗng buồn phiền.

Đám cưới của con trai thứ hai tập đoàn Pritte, tôi hoàn toàn không muốn đi nhưng vì đã trót hứa với mẹ dùng để trao đổi việc mẹ không bắt tôi lấy vợ nữa nên tôi miễn cưỡng đi cùng. Cầm một ly rượu, tôi bắt tay với những người mà tôi gặp. Toàn những lời sáo rỗng, tôi vốn không thích những chốn thế này. Đang tìm cách lách ra phía ngoài, điện thoại của tôi lại reo lên vì em gọi tới, nhưng lúc đó cũng là lúc tôi thấy cô ấy ngã xuống chồng lý bên cạnh, tôi nhìn nhanh sang phía đối diện thì thấy Khải Hưng và vị hôn thê của anh ấy. Người ta đang xì xào bàn tán về cô ấy. Những lời đó làm cho tôi cảm thấy tức tối. Tôi cảm giác

mình không muốn và cũng không cho phép bất cứ ai khiến cô ấy bối rối, hay làm cô ấy phải xấu hổ. Chính vì thế tôi đã đỡ cô ấy dậy, nói với mọi người rằng đây là vợ tôi. Lúc tôi nói những lời đó, tôi cảm thấy cô ấy chính là người phụ nữ của tôi, người cần tôi bao bọc và che chở. Khi bế cô ấy, cô ấy dựa vào người tôi, mùi rượu nồng vẫn không át đi mùi hương hoa cỏ từ cô ấy.

Tôi mang đôi giày của mình cho cô ấy. Ôm và vỗ về an ủi khi cô

ấy quyết định chấm dứt hết tất cả mọi thứ liên quan đến Khải Hưng. Một lần nữa tôi chạm vào người cô ấy. Hương hoa cỏ, nhẹ nhàng nhưng không phải không thể gây nghiện. Tôi cảm giác mình bắt đầu thích mùi hương của cô ấy.

Nhưng lúc bấy giờ, tôi chưa thể nhận ra những thay đổi trong suy nghĩ của mình. Nhìn cô ấy can đảm đối diện với tình cảm của mình, tôi đã học được một bài học. Tôi sẽ cầu hôn em. Tôi nghĩ rằng mình cũng nên can đảm đi những bước cuối cùng. Nếu em yêu tôi, em sẽ đồng ý làm vợ tôi. Nếu không, tôi nghĩ rằng chúng ta nên có một kết thúc. Theo đuổi định mệnh, tôi đã mệt mỏi lắm rồi. Tôi dùng hết tình cảm của mình để đánh cược một lần nữa. Em có yêu tôi không?

Nhưng tôi càng bị cuốn sâu hơn vào nụ cười của cô ấy lúc nào mà tôi không hề hay biết. Nhưng có một điều tôi biết rằng, gia đình của cô ấy thật tuyệt vời. Khi ở với những con người ấy, tôi mới thực sự nhận ra được giá trị của cuộc sống, giá trị của tình yêu thương. Người con gái ấy dạy tôi những bài học mà chưa bao giờ tôi được trải qua. Tôi thích bắt gà, tôi cũng thích trồng củ cải, nhổ củ cải. Tôi ghen tị với quá khứ của cô ấy, quá khứ của Đặng Minh bạn thân từ nhỏ của cô ấy. Cuộc sống của họ thật nhiều màu sắc, không ảm đạm như tôi.

Cô ấy tốt với tôi như vậy, trong lòng tôi lại cảm thấy áy náy rằng mình đã làm cô ấy phải bối rối với những tin đồn ở công ty. Tôi nghĩ rằng đã đến lúc mình nên chịu trách nhiệm về những lời đồn đó. Trả lại cho cô ấy cuộc sống thanh bình, cô ấy đã quá mệt mỏi vì mọi chuyện xảy ra rồi.

Hôm đó, tôi lần mò trong phòng nhân sự của công ty và tìm ra số điện thoại của cô ấy. Gà mái khóc nhè của tôi.

Câu trả lời cho lời cầu hôn mà tôi dành cho em chỉ là một câu lấp lửng. Em nói rằng em muốn tiếp tục học đàn hạc ở Canada, em xin tôi hãy tin tưởng và chờ đợi em. Nhưng chỉ vài hôm sau, tôi thấy em khoác tay một người con trai khác bước vào nhà tôi với tư cách là vợ chưa cưới của anh ta.

Tôi tràn trề thất vọng. Một lần nữa tôi lại thấy mình ngu ngốc vì đã tin tưởng em, tin tưởng một người mà trái tim đã không còn hướng về tôi nữa. Tôi điên cuồng trong suy nghĩ trả thù. Nhưng có lẽ nhờ em, tôi mới hiểu rằng sự nghiệp là cách tốt nhất để che chở cho người con gái tôi yêu. Trước đây tôi đã không hiểu được điều đó, có lẽ vì vậy tôi đã để vuột mất em, vuột mất định mệnh của đời mình, vì lúc bấy giờ tôi coi tình yêu là tất cả lẽ sống.

Khi tôi được mời lên sân khấu để chúc mừng mẹ. Trong đầu tôi lúc ấy thực sự chỉ muốn cho em thấy tôi là người thế nào. Cũng muốn chứng tỏ tôi không thua gì anh ta, tôi muốn em phải hối hận. Nhưng khi nhìn cô ấy bước lên sân khấu, tôi chưa bao giờ để ý rằng cô ấy cũng đẹp như vậy. Nhìn thấy cô ấy, lòng tôi lại như được xoa dịu đi nỗi bi thương. Nhưng lại một lần nữa vì tôi mà cô ấy bối rối. Mẹ muốn tôi cầu hôn cô ấy?

Nhìn dáng vẻ của cô ấy, nhìn cách mọi người nhìn và xoi mói cô ấy, tôi lại muốn bảo vệ cô ấy.

Tôi không biết lúc đó cô ấy đối với tôi là gì, nhưng tôi vẫn nhắm mắt đưa chân và vì thế tôi đã cầu hôn cô ấy. Lời cầu hôn của tôi, như một giả thiết thiết được đặt ra cho tương lai. Tôi không biết kết quả sẽ thế nào, nhưng lúc bấy giờ tôi thật sự muốn cùng cô ấy nhìn xem kết quả.

“Anh có thể không hiểu được em, anh có thể không cho em được mọi điều mà em mong muốn, anh cũng không thể hứa rằng sẽ mãi ở bên em, nhưng anh sẽ cố gắng làm mọi thứ cùng với em! Làm vợ anh nhé, Thiên An!”

Tôi thấy vẻ bối rối hiện lên trên gương mặt cô ấy. Nhưng lúc bấy giờ, thực sự tôi muốn cầu xin cô ấy hãy ở bên tôi. Nhìn sâu vào đôi mắt của cô ấy, mong cô ấy sẽ hiểu.

“Anh sẽ không hối hận chứ?”

“Nếu vậy thì em đồng ý!”

Câu nói của cô ấy khiến tôi có cảm giác cô ấy có thể hiểu được ánh mắt của tôi.

Tôi sẽ không hối hận.

Sau đêm nay, tôi sẽ bảo vệ cô ấy.

27. Ngoại Truyện 2.1

Có lẽ tình yêu không phải là thứ có thể miễn cưỡng. Tôi đã từ bỏ mọi thứ về em, từ bỏ mọi cơ hội để có thể quay trở về bên em. Vì thời gian qua, tôi thực sự mệt mỏi. Lúc này, tôi muốn buông tay em để có thể tìm kiếm một hướng đi mới, một hướng đi cùng người con gái ấy. Ít nhất, trái tim tổn thương của chúng tôi cũng có thể hàn gắn cho nhau, phải không?

Cô ấy vốn không yêu tôi, tất cả những gì cô ấy dành cho tôi chỉ là sự tội nghiệp và đồng cảm. Tôi biết đêm hôm đó, cô ấy đã đứng sau tôi khi em bỏ tôi ở lại. Có lẽ cũng giống như những gì tôi dành cho cô ấy trong đêm mưa hôm ấy, cô ấy chỉ muốn cho tôi biết rằng ít nhất còn có một con người không quay lưng lại với tôi, bởi nếu ngay cả cô ấy cũng bỏ đi thì tôi quả thật thảm hại.

Nhưng khi tôi lồng chiếc nhẫn vào tay cô ấy. Một cảm giác khó hiểu dâng lên trong trái tim. Em đang nhìn tôi trao nhẫn ột người con gái khác, nhưng tôi lúc bấy giờ đối với em chỉ còn lại sự tiếc nuối ột mối tình đã qua, có chăng chỉ là chút lưu luyến, không còn cảm giác gì hơn thế, trong mắt tôi chỉ thấy người con gái ấy tỏa sáng lấp lánh. Tất cả âm thanh xung quanh tôi trở nên im lặng. Tôi nghe thấy tiếng trái tim mình, trái tim mà tôi những tưởng đã không thể đập mạnh vì bất cứ ai vì những vết thương quá khứ và những nỗi đau em dành cho tôi mà giờ lại đang nhảy múa vì cô ấy. Tôi vẫn chưa hiểu được rốt cuộc người con gái này là gì đối với mình. Bản thân tôi chỉ muốn chờ che cho cô ấy, tất cả chỉ vậy thôi.

Thế rồi đôi mắt của cô ấy sau buổi tối hôm đấy mang đầy vẻ ưu tư. Có lẽ cô ấy vẫn cảm thấy hoang đường và chán ghét tôi nhỉ? Một kẻ không quen biết bước vào và làm xáo trộn cuộc sống vốn đã không được bình yên của cô ấy. Nhìn cô ấy mệt mỏi, bỗng chốc tôi hiểu được bản thân đã ích kỉ đến thế nào.

Một người con gái không thể đám cưới với một người con trai mà mình không yêu chỉ vì thương hại anh ta. Mặc kệ sĩ diện của bản thân, chỉ cần cô ấy không muốn, tôi sẽ dừng lại, bởi tiếp tục, cô ấy sẽ tổn thương mà tất cả là vì tôi. Mọi tổn thương, chỉ nên dừng lại ở tôi, phải không?

Nhưng cuối cùng người con gái ấy vẫn đồng ý kết hôn với tôi, với lý do chỉ là vì mẹ của cô ấy. Tôi cũng biết điều đó, nhưng vì danh dự nhà họ Hoàng, vì hạnh phúc mà mẹ tôi hằng mong đợi và vì bản thân mình, tôi đồng ý kí hợp đồng hôn nhân với cô ấy.

Thực ra, đối với tôi, cái hợp đồng ấy chẳng có chút ý nghĩa nào. Nhưng có lẽ đó là một sự đảm bảo dành cho cô ấy. Để cô ấy có thể bước vào cuộc sống của tôi. Tôi tham lam muốn được cô ấy yêu thương, nhưng có lẽ không được mất rồi. Cô ấy có thể quên được tình yêu dài đằng đẳng chỉ vì một cái hợp đồng vô nghĩa hay không? Cũng như tôi có thể quên em một cách triệt để hay không, chính bản thân tôi cũng không trả lời được.

“Hay là...anh cưới tôi đi!” Cô ấy đề nghị.

Một cô gái, phải hi sinh tình yêu của mình, phải chung sống với một người mình không hề yêu thương chỉ vì muốn ẹ mình thấy mình đang hạnh phúc thật là bất hạnh. Còn gì bất hạnh hơn khi một con người phải sống và hành động trái ngược với suy nghĩ.

Cô ấy là như vậy. Không biết oán trách ai, chỉ luôn tự trách bản thân mình. Cô ấy gốc đến nỗi sẽ đổ mọi trách nhiệm về mình và gồng mình gánh vác. Dù đau đớn, dù mệt mỏi cũng sẽ không nói với ai.

Những ngày chuẩn bị lễ cưới, bố cô ấy muốn gặp tôi. Bố cô ấy nói với tôi rằng mong tôi hãy làm cho cô ấy được hạnh phúc. Đến lúc đó tôi mới thực sự biết rằng người con gái ấy đã phải hi sinh nhiều đến thế nào. Nếu mẹ cô ấy không bị bệnh thì cô ấy đã đi du học Úc như cô ấy hằng ước mơ, nhưng vì để kiếm tiền trang

trải viện phí, cô ấy đã chọn cách đi làm ngay sau khi tốt nghiệp. Bố cô ấy vẫn tưởng rằng tôi là người cô ấy yêu và chờ đợi mỗi tình mười năm này, bố cô ấy nói rằng cô ấy đã không qua lại với bất cứ người con trai nào chỉ để chờ người yêu quay trở về. Cô ấy hi sinh tất cả sở thích của bản thân mình vì gia đình, vì người cô ấy yêu. Cố chấp một cách ngốc nghếch.

Nghe những lời này, lòng tôi chùng xuống. Một cảm giác đổ kị mãnh liệt hiện lên trong đầu tôi. Tôi đã ghen tuông với quá khứ của cô ấy dù biết rằng mình chẳng có tư cách gì. Chính vì ghen tuông và cảm thấy bản thân vốn chẳng có tư cách gì để ở bên cạnh cô ấy, tôi bỗng nhiên muốn tránh mặt cô ấy. Chẳng hiểu tại sao lúc bấy giờ tôi lại có suy nghĩ như vậy. Tôi sợ nếu gặp mặt, cô ấy sẽ bỏ rơi tôi. Nếu ngay cả cô ấy cũng bỏ rơi tôi, cuộc sống của tôi sẽ không còn gì nữa.

Ở công ty, tôi nhìn thấy Đặng Minh kéo cô ấy lên sân thượng. Tôi nhìn không lầm, anh ta vốn rất yêu cô ấy. Tôi ghét anh ta, nhưng phải công nhận một điều rằng anh ta là người tốt nhất đối với cô ấy. Anh ta yêu cô ấy hơn chính bản thân mình. Đáng lẽ ra, tôi phải tránh sang một bên để người con trai ấy an ủi cô ấy, để cô ấy có thể chữa lành mọi vết thương, có thể hạnh phúc. Nhưng lúc bấy giờ tôi không muốn điều đó xảy ra. Tôi lo lắng những lời nói của Đặng Minh sẽ khiến cô ấy suy nghĩ lại và không kết hôn với tôi nữa, tôi bỏ ra về. Trốn tránh một cách hèn nhát.

Những ngày tiếp theo tôi vẫn tránh mặt cô ấy. Tôi sợ khi gặp cô ấy rồi, mọi chuyện giữa chúng tôi sẽ kết thúc. Tôi mơ hồ cảm nhận được khát vọng muốn chiếm hữu cô ấy cho riêng mình, tôi tham lam quá rồi chẳng? Khát vọng có được em không thể thực hiện nên tôi mong muốn có được cô ấy chẳng?

Buổi chiều hôm đó, khi đang thơ thẩn tại một góc công viên. Tôi thấy cô ấy đang ngồi thất thần ở chiếc ghế trước đây tôi đã từng che mưa cho cô ấy. Tôi tưởng rằng cô ấy đang nhớ đến tôi, nhưng đôi mắt u buồn của cô ấy đã phủ định tất cả. Người cô ấy vẫn nhớ thương chỉ là người con trai đó, quá khứ là thứ cô ấy không thể lãng quên. Còn tôi, tôi dường như đã quên từ lúc nào những quá khứ đẹp đẽ về em, chỉ còn lại những nỗi đau âm ỉ hành hạ thể xác. Nhưng khi nhìn thấy cô ấy, tâm trí của tôi lúc bấy giờ chỉ tràn ngập hình ảnh của cô ấy.

Tôi từng khát khao một ngày sẽ được cùng em đi thử váy cưới, nhưng cuối cùng như ước mơ ấy tan thành bọt biển vì em đã sắp trở thành cô dâu của người ta. Tôi biết mặc váy cưới đối với một người con gái thiêng liêng như thế nào, nhưng tôi chỉ vì một cái hợp đồng và một loạt các lý do không đầu không cuối mà khoác lên mình cô ấy chiếc váy cưới vốn thiêng liêng. Tôi không dám đi cùng cô ấy. Nhưng tôi vẫn không nén được sự tò mò. Dừng xe đỗ ở ven đường, tôi nhìn vào phía cửa hàng cô ấy đã cùng mẹ tôi và mẹ cô ấy bước vào.

Khi người con gái ấy khoác lên mình chiếc váy cưới với nụ cười lấp lánh. Tôi cảm thấy một nỗi niềm hạnh phúc dâng đầy trong tâm trí. Cô ấy đứng đó với bộ váy màu trắng ôm sát người, cử chỉ bên lên của một người con gái ưa ngại ngùng, mái tóc vẫn dài và một vòng hoa nhỏ màu trắng đặt trên đầu. Cô ấy như một thiên sứ đến bên cuộc đời tôi chỉ để xoa tan đi mọi ưu phiền. Tôi, một lần nữa, nghe thấy trái tim mình đập rộn ràng, nụ cười không biết từ lúc nào nở rộ trên môi.

Bỗng nhiên, tôi khát khao có được một mái nhà, một gia đình hoàn chỉnh, một người vợ thấu hiểu và đầy yêu thương, những đứa trẻ ngộ nghĩnh. Và giật mình phát hiện ra là, người vợ hiện lên trong tâm trí tôi không phải là em mà là người con gái đang mặc váy cưới đứng trước mặt tôi.

Cuối cùng thì ngày tôi cầm tay cô ấy bước lên xe hoa cũng đến. Cô ấy rực rỡ như một bông hoa trong bộ áo dài màu đỏ. Nhưng đôi mắt vẫn tràn ngập ưu tư. Có phải tôi đã tham lam một điều không chính đáng? Có phải tôi đang bắt ép và làm cho cô ấy mệt mỏi hay không? Những suy nghĩ ấy vang lên trong đầu tôi, nói với tôi rằng, tôi thật ích kỷ.

Lễ đường ngày cưới đầy ắp những người, cả người cô ấy yêu và em cũng đến chúc mừng chúng tôi. Không ngờ, tôi lại là người bỏ tay em để bước theo một người con gái khác trước, cuộc đời thật buồn cười. Cảm giác một kẻ phản bội trước ánh mắt của em lại dày vò tâm trí của tôi.

Có phải tôi vẫn còn yêu em?

Tôi có yêu cô ấy không?

Nhưng khi nhìn cô ấy tiến vào lễ đường. Những suy nghĩ của tôi về em bỗng dưng biến mất, tất cả chỉ còn hình ảnh cô ấy đang in đậm vào trong tâm trí của mình. Người con gái kia đang dần dần bước vào trong trái tim tôi. Từng nhịp, từng nhịp, trái tim tôi rung lên vì cô ấy. Ánh mắt tôi không rời khỏi cô ấy. Tôi phát hiện ra, tôi thực sự dành cho người con gái này không phải chỉ là một chút quan tâm.

Khi cô ấy nói “con đồng ý” dù với giọng trầm mặc, nhưng trong lòng tôi lại dấy lên một cảm xúc khó tả.

Cô ấy đã là vợ của tôi!

Nụ hôn dành cho cô ấy, cảm giác bồng bênh của nụ hôn ấy khiến tôi hiểu thế nào là hạnh phúc. “Đây là xương bởi xương tôi, thịt bởi thịt tôi”, “Sự gì thiên chúa đã liên kết, loài người không được phân ly”.

Có lẽ tôi đã thích cô ấy mất rồi.

Tôi muốn giao ước này là trọn đời. Tôi sẽ dùng cả đời này để yêu thương và bảo vệ cô ấy. Đám cưới thiêng liêng như thế nào. Tôi có thể hiểu được. Tôi sẽ bù đắp cho cô ấy, sẽ yêu thương cô ấy, che chở cho cô ấy và làm hết thảy những gì có thể để cô ấy được hạnh phúc. Cô ấy chính là chiếc xương sườn còn thiếu của tôi.

Tôi còn nhớ như in ngày đầu tiên đến Nha Trang. Cô ấy khép nép, bên lên lại làm tôi cảm thấy cô ấy thật đáng yêu. Một người con gái mới về làm vợ, làm dâu thật thu hút. Để cô ấy có thể cười nhiều hơn, nghĩ đến tôi nhiều hơn, chính vì thế tôi luôn trêu chọc cô ấy. Cô ấy có giận, có tức tối, nhưng nhìn những cử chỉ phụng phịu dỗi hờn lại khiến người ta cảm giác muốn yêu thương.

Cô ấy cười nhiều, thể hiện mọi sự hạnh phúc ọi người thấy nhưng vẫn không dấu nổi những giọt nước mắt trong mơ. Ngày đó, tôi thấy chị tôi cũng khóc trong mơ, rồi tôi thấy mẹ tôi nhẹ nhàng hôn lên trán chị để trấn an. Tôi đã hôn lên trán cô ấy. Một mùi hương hoa cỏ đồng nội lại phảng phất, nó khiến tôi như ngây dại và trái tim lại đập liên hồi.

Tôi muốn ôm lấy cô ấy, muốn vỗ về cô ấy.

Nhưng cũng chính trong buổi tối mưa gió ấy, Khải Hưng gọi điện thoại cho cô ấy. Trong lòng tôi hiện lên sự tức giận, tôi ghen tị với anh ta, tôi đố kị với vị trí của anh ta trong lòng người con gái này. Cô ấy vì anh ta mà khóc đến bị thương. Tôi nghĩ anh ta có đủ thông minh để nhận ra cuộc hôn nhân của người con gái chỉ mới mấy ngày trước đây vẫn nói yêu anh ta là giả. Không kiềm chế được lòng mình, tôi nhắc

máy. Khải Hưng khá bất ngờ vì người nhắc máy là tôi, có lẽ anh ta đang hiểu lầm và tôi muốn anh ta hiểu lầm.

“Cậu đừng gọi cho vợ tôi nữa!”

Tôi nói vậy với anh ta, tôi thấy anh ta im lặng rồi cúp máy.

Nhìn sang người con gái đang ngủ bên cạnh, tôi bất giác cảm thấy áy náy. Nếu cô ấy biết người con trai cô ấy vẫn hằng yêu thương gọi điện chắc sẽ mừng vui lắm, có lẽ thế nên nếu biết tôi lên nghe điện thoại của cô ấy, cô ấy sẽ thất vọng thật nhiều, phải không? Tôi kéo chăn đắp cho cô ấy rồi bỏ ra ngoài.

Trời đã ngớt mưa và mây không còn dày đặc, một vài ngôi sao đang le lói trên cao. Tôi đi dạo trên bờ biển và suy nghĩ rất nhiều chuyện. Từ chuyện giữa em và tôi, chuyện giữa Khải Hưng và cô ấy và rồi chuyện giữa tôi và cô ấy. Chẳng có lấy một chuyện được trọn vẹn. Cuộc sống thật thích trêu người.

Biển đêm thật đẹp. Từng con sóng mãnh liệt xô vào bờ rồi tan thành muôn vàn bọt sóng li ti hòa vào không khí khiến tôi bỗng nhiên mơ mộng. Nếu được cùng người con gái mình yêu thương nắm tay nhau đi dạo trên bờ biển như thế này quả thì hạnh phúc biết bao. Nhưng người con gái tôi yêu là ai? Tôi tự vấn lòng mình, chưa tìm được câu trả lời thì một dáng hình quen thuộc bước đi ven bờ biển.

Tôi lại nhìn thấy cô ấy.

Có phải là giấc mơ hay không, tôi ngạc nhiên về những điều mình thấy. Người con gái ấy đứng dang tay quay mặt về phía biển. Gió lồng lộng thổi bay mái tóc và chiếc váy trắng cô ấy đang mặc. Tất cả hòa vào làm một, thiên nhiên và cô gái ấy, như một bức tranh ấn tượng khắc sâu vào tiềm thức của tôi. Tôi nhìn cô ấy đến ngây dại.

Những cảm xúc này mãnh liệt hơn tôi nghĩ. Nó dày vò tôi để tìm cho nó một tên gọi đúng nghĩa.

Tôi yêu cô ấy rồi sao?

Người con gái chỉ mới bước vào cuộc đời tôi nhưng tôi đã yêu cô ấy rồi sao? Tôi sợ hãi gạt bỏ suy nghĩ ấy. Tôi sợ, tôi chỉ mới từ bỏ em, tôi vừa thoát khỏi bóng đen của một mối tình mà mình không bao giờ được yêu trọn vẹn mà giờ tôi đã rung động trước một người con gái khác. Tương lai của tình cảm này sẽ đi về đâu khi mà người con gái ấy không hề yêu thương tôi và tôi còn chưa biết cảm xúc của tôi đối với cô ấy là gì? Nếu yêu cô ấy, có thể lại một lần nữa, tôi sẽ phải đau đến cùng cực vì người con gái này vốn không hề yêu tôi? Tôi không muốn, những đau thương vốn đã không ít trong cuộc đời của tôi rồi. Những cảm giác này, nó khiến tôi sợ hãi.

Nhưng khi nhìn thấy cô ấy bị thương, nỗi sợ hãi cho bản thân mình đã nhanh chóng chuyển thành nỗi lo lắng cho người con gái ấy.

Khi công cô ấy trên lưng, cảm nhận hương muối biển hòa cùng với mùi hương hoa cỏ của cô ấy, cảm nhận được từng lọn tóc của cô ấy đang vuốt ve gương mặt mình, cảm nhận được sự an ủi lan tỏa trong tâm hồn. Nỗi sợ hãi của tôi tiêu tan, chỉ còn một mong muốn là bảo vệ cho cô ấy. Dù cô ấy yêu ai, đó sẽ là lựa chọn của cô ấy, còn tôi, sẽ che chở cho cô ấy cho đến ngày cô ấy có thể đưa ra quyết định của mình.

Tôi tưởng rằng mình sẽ làm điểm tựa cho cô ấy, nhưng rồi tôi chỉ là gánh nặng cho cô ấy, tôi dựa dẫm vào cô ấy quá nhiều. Bắt đầu từ khi cô ấy nói tôi hãy cất tình yêu dành cho Thiên Ân vào quá khứ, bắt đầu từ khi cô ấy biến thành thuốc của tôi, bắt đầu từ khi tôi không muốn dấu diếm bất cứ chuyện gì đối với cô ấy và bắt đầu từ khi tôi bối rối khi nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của cô ấy.

Hình như, tôi đã bắt đầu yêu cô ấy!

Trong kì nghỉ, tôi cùng cô ấy đạp xe dạo khắp nẻo phố phường. Vì nụ cười của cô ấy, tôi đã chụp hình trở lại. Tôi tưởng rằng ngoài em ra trên đời này sẽ không ai cho tôi cảm xúc dạt dào khi chụp ảnh, nhưng cô ấy đã cho tôi hơn cả cảm xúc. Tôi thích nhìn cô ấy cười, thích nhìn cô ấy vui vẻ, cô ấy vốn nên được vui vẻ và hạnh phúc, cô ấy không nên bị tổn thương nhiều đến vậy.

Những buổi sáng, tôi cùng cô ấy tìm kiếm mọi góc ngách để chụp hình. Buổi chiều lại cùng nhau ngắm hoàng hôn trên biển, buổi tối thả mình với những ánh đèn rực rỡ của các con phố của thành phố biển Nha Trang. Ngồi cạnh người con gái ấy, không hiểu sao cái hương thơm từ người con gái ấy khiến tôi thêm ngây dại, cô ấy quay sang nhìn tôi với đôi mắt lấp lánh. Không hiểu sao, chỉ cần một ánh mắt, một cử chỉ của cô ấy, tôi lại có thể mỉm cười.

Lúc này, trái tim tôi lên tiếng, nó nói với tôi rằng, tôi yêu cô gái này mất rồi.

Từ khi sinh ra, có lẽ cho đến lúc sống cùng cô ấy, tôi chưa hiểu được thế nào là một gia đình. Bố mẹ tôi vốn bận rộn với công việc kinh doanh, mẹ dù rất muốn quan tâm tôi nhưng bà cũng không thoát khỏi trách nhiệm của một người con dâu trong một gia đình bề thế. Chính vì thế, chị tôi là tất cả gia đình của tôi. Lúc chị ra đi, gia đình cùng hạnh phúc của tôi tan vỡ. Chính vì thế, khi gặp được em, tôi muốn thử tìm kiếm xem tôi có thể một lần nữa có được hạnh phúc hay không, tôi tưởng rằng mình đã tìm được, xong cuối cùng lại để vuột mất. Nhưng một kẻ như tôi, lại may mắn nhất được hạnh phúc.

Tôi từng mơ ước về một căn nhà nhỏ, một khoảng sân rộng, vợ chồng tôi sẽ trồng những thứ mình thích trong khoảng sân đó, giữa sân sẽ mắc một chiếc xích đu để con chúng tôi có thể vui chơi. Chính vì thế tôi đã chọn căn nhà ấy.

Tôi muốn sống cùng cô ấy ở đây.

Nhưng có được một căn nhà thì dễ, nhưng có được trái tim của một người con gái thật khó biết bao. Tôi không biết phải làm thế nào để cô ấy chú ý đến mình, làm thế nào để cô ấy quan tâm mình, và cuối cùng tôi chỉ ngốc nghếch chọc giận cô ấy. Một cách ấu trĩ như những tên con trai mới lớn hay làm. Nhưng nhìn cô ấy tức giận, phụng phịu rồi dỗi hờn lại khiến tôi có cảm giác hạnh phúc. Tôi trẻ con quá rồi nhỉ?

Tôi muốn chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của cô ấy. Tôi muốn cô ấy chỉ được nghĩ về tôi, tôi làm mọi thứ và thử đủ mọi cách chỉ để cô ấy bận rộn mà không suy nghĩ về Khải Hưng nữa. Nhưng đêm về, cô ấy vẫn mơ về anh ta.

Nhìn cô ấy nhíu mày trong khi ngủ, tôi biết, cô ấy lại mơ về quá khứ. Tôi ghen tị, nhưng cảm giác ấy không nhiều bằng lo lắng cho cô ấy. Tôi chỉ lén hôn cô ấy, lén ôm lấy cô ấy mà vỗ về. Mong một chút ấm áp từ mình có thể khiến cô ấy nguôi ngoai, đỡ cho quá khứ của cô ấy ngủ yên.

Chuyện công ty bắt đầu càng phức tạp. Tôi muốn biết những bí mật công ty đã bị lấy cắp là do ai nên trong thời gian đó tôi phải thường xuyên đi công tác xa. Nhưng buổi tối sau khi làm việc, bật một bài hát, lòng tôi lại man mác nhớ về cô ấy.

“...Ồ bên kia bầu trời về đêm chắc đang lạnh dần, và em giờ đang chìm trong giấc mơ êm êm.”

Gửi mây mang vào phòng, vòng tay của anh nồng nàn, nhẹ nhàng ôm cho em những giấc ngủ ngon...”

Tôi muốn thu xếp mọi thứ thật nhanh, muốn về bên cô ấy thật nhanh. Chỉ vì tôi muốn nhìn thấy cô ấy, không vì gì cả.

Có lẽ cô ấy vẫn chưa cảm nhận được tình cảm của tôi. Tôi vẫn chỉ là một người lạ đối với cô ấy. Cô ấy vốn coi trọng Đăng Minh hơn tôi. Nhưng suy nghĩ ấy khiến cho sự nhỏ nhen, ghen tuông trong con người tôi trỗi dậy. Tôi ghét cái cách hằn quầng vai bá cổ cô ấy, ghét cái cách hằn vờ tư quan tâm cô ấy, ghét hằn luôn biết mọi điều cô ấy thích còn tôi lại như một thằng ngốc làm mọi điều cô ấy ghét. Tôi vốn chẳng hiểu gì về cô ấy. Cái duy nhất tôi có thể làm cho cô ấy chỉ là lén lút xoa dịu giấc mơ của cô ấy. Tôi mãi mãi chỉ như một chiếc bóng vô hình đi bên cạnh cô ấy, có nhưng sẽ không bao giờ được để ý.

Cô ấy ở bên tôi, miễn cưỡng và khó chịu, chỉ riêng tôi cảm thấy hạnh phúc.

Có lẽ, tôi sẽ không bao giờ có được tình yêu của cô ấy.

Mọi chuyện trong đời sống của cô ấy ngày càng cuốn cô ấy vào vòng xoáy mà tôi chỉ biết yên lặng đứng nhìn. Khi cô ấy khóc vì bệnh tình của mẹ, tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng. Tôi không thể san sẻ nỗi đau của cô ấy. Tôi chỉ có thể vỗ về cô ấy. Nhưng tôi mong, cô ấy muốn khóc thì cứ khóc, hãy dựa vào tôi để khóc cho hết những mệt mỏi, đau thương. Muốn cô ấy hiểu rằng, có một bờ vai cô ấy có thể dựa vào. Tôi không thể cho cô ấy nhiều hơn thế, vì cô ấy vốn không cần gì ở tôi.

Những tranh đấu của thương trường ngày càng choáng lầy thời gian của tôi. Tôi không thể ở bên cạnh cô ấy khi mà cô ấy cần có người ở bên nhất. Nét mệt mỏi hiện lên nét mặt của cô ấy. Đôi mắt cô ấy trở nên u buồn hơn và đôi môi không còn nụ cười khiến lòng người ấm áp nữa.

Tôi muốn mang lại cho cô ấy một bất ngờ.

Đã rất lâu rồi kể từ tai nạn năm đó, tôi không còn nghĩ về Giáng sinh. Giáng sinh đối với tôi là sự hằn sâu nỗi đau và hối hận. Nhưng năm nay, tôi muốn cùng cô ấy đón Giáng sinh, chỉ muốn dùng Giáng sinh làm một cái cớ để quan tâm cô ấy.

Nhưng rồi người bất ngờ lại chính là tôi. Người con gái ấy, ngồi trước mặt tôi vừa đàn, vừa hát, từng lời bài hát như nói lên tâm trạng của tôi.

“...Last christmas, I gave you my heart

But the very next day, you gave it away

This year, to save me from tears

I'll give it to someone special...”

Đèn bật sáng, nhưng những ánh sáng đó không lấp lánh bằng cô ấy. Khi đàn cho cô ấy nghe lại bản nhạc này. Cô ấy có hiểu được những điều tôi muốn nói với cô ấy không?

“Tôi yêu em!” Tôi muốn nói với cô ấy như vậy.

Có phải cô ấy sợ hãi tình cảm của tôi mà muốn dừng lại hay không?

Nhưng tôi không muốn dừng lại lúc này. Chính vì thế tôi đã lãng sang một chuyện khác. Tôi sợ hãi mọi chuyện sẽ dừng lại.

Tôi không muốn mọi chuyện kết thúc.

28. Ngoại Truyện 2.2

Tôi không thích cô ấy uống rượu, nhưng tôi lại thích cô ấy say rượu. Có phải rất mâu thuẫn không? Nhưng thực sự, chỉ khi say rượu lý trí của cô ấy mới bị tình cảm lấn át, chỉ có lúc say rượu, cô ấy mới có thể sống đúng với con người của mình. Khi say rượu cô ấy ăn nói rất vui vẻ, nhưng những lời cô ấy nói lại có thể làm tôi hạnh phúc đến điên dại.

“Phong là chồng của An! Không để cho ai lấy đi hết! Ai mà động vào là đánh chết!” Cô ấy đã nói như thế.

Rất đáng ghét phải không? Nhưng tôi thích một Thiên An như vậy. Ít nhất thì tôi biết cô ấy cũng có tình cảm với tôi. Khi tôi muốn nói với cô ấy rằng tôi yêu cô ấy thì cô ấy lại lăn ra ngủ ngon lành trên vai tôi. Gà mái của tôi lúc nào cũng không biết nhìn hoàn cảnh mà. Tại sao có thể nói ra một câu như vậy và lăn ra ngủ đến tôi cũng không thể hiểu được.

Khi biết được cô ấy cũng có tình cảm với mình, tôi càng ngày càng không làm chủ được bản thân, tôi muốn nói tất cả mọi bí mật của tôi cho cô ấy. Thực sự muốn cô ấy hiểu con người của tôi. Dùng hết can đảm, tôi dẫn cô ấy đến căn nhà gỗ bí mật của tôi và chị mình. Nhưng khi nghĩ về lỗi lầm trong quá khứ của mình với chị tôi, tôi lại không thể khống chế được cảm xúc. Tôi sợ khi biết mọi chuyện, chính cô ấy cũng sợ hãi tôi, coi tôi là một kẻ giết người vì những mộng tưởng ngu ngốc của bản thân. Sợ cô ấy khi biết được mọi chuyện sẽ bỏ rơi tôi, sẽ đưa mọi thứ trở về vạch xuất phát. Tôi đấu tranh và rồi cuối cùng cũng không dám nói với cô ấy, đêm hôm đó, tôi bỏ đi.

Tôi điên cuồng uống rượu, rồi lao đảo thuê taxi đến căn nhà gỗ đó. Tôi có nên nói với cô ấy hay không? Suy nghĩ của tôi mâu thuẫn, tôi sợ hãi, và để trốn tránh, tôi tiếp tục uống rượu. Khi say, những quá khứ ma mị lại ùa về ám ảnh tôi. Khi tôi tưởng rằng mình sẽ bị nỗi đau này dẫn dắt đến chết thì cô ấy lại đến tìm tôi, tôi thực sự không biết mình đã vui đến thế nào khi nhìn thấy cô ấy. Tôi như thấy được ánh đèn khi đi lạc giữa muôn vàn tuyết trắng lạnh lẽo. Tôi hạnh phúc cầm lấy cánh tay cô ấy. Tôi lại cảm nhận được hương hoa dại, nỗi đau của tôi được xoa dịu. Tôi cảm thấy nó được vuốt ve và không còn thốn thứa.

Lại một lần nữa cô ấy phải thức đêm chăm sóc tôi. Khi tỉnh dậy sau cơn u mê, tôi mỉm cười khi thấy cô ấy đang ôm mình. Trái tim tôi như tan trong ấm áp, được ngắm nhìn cô ấy ngủ ngay bên cạnh mình, chiếc miệng chúm chím gọi tên tôi. Cô ấy đã không còn khóc trong mơ nữa mà đã gọi tên tôi. Tôi xuất hiện trong giấc mơ của cô ấy, cô ấy cũng yêu thương tôi, phải không?

Cô ấy muốn nghe về câu chuyện quá khứ của tôi. Dù đắn đo nhưng cuối cùng tôi vẫn kể cho cô ấy bí mật mà tôi luôn cất giữ, bí mật mà ngay cả em tôi cũng chưa từng kể. Chỉ vì tôi tin tưởng cô ấy, tuyệt đối.

Câu chuyện kết thúc, tôi sợ hãi chờ đợi phản ứng của cô ấy, cô ấy sẽ nghĩ sao về tôi. Tôi chỉ biết cúi gằm xuống, như một kẻ sai trái vừa thú nhận tội lỗi của mình.

Tôi nghe thấy tiếng chuông gió leng keng trong buổi sớm bình minh, cô ấy an ủi tôi, cô ấy dùng chính chiếc chuông gió mà chị tôi thích nhất để an ủi tôi. Sau bao nhiêu năm dằng dẳng sống trong bóng tối của quá khứ, lần đầu tiên tôi tìm được ính một lối thoát mà người mở cho tôi lối thoát ấy lại chính là cô ấy.

Những lời cô ấy nói, tôi tin hết tất cả, vì cô ấy cũng là một người chị. Tôi cho phép bản thân được tin hết những lời của cô ấy, ru ngủ quá khứ dày vò bấy lâu nay của mình, cất dấu hết tất cả trong buổi sáng hôm ấy.

Tôi dựa đầu vào vai cô ấy. Tôi không muốn đau khổ nữa, tôi muốn hạnh phúc cùng cô ấy.

Những ngày sau đó, chúng tôi sống cùng nhau trong mộng tưởng và hạnh phúc. Tôi những tưởng đó sẽ là kết thúc viên mãn cho cả hai chúng tôi.

Tôi tự hào nắm tay cô ấy đến dự đám cưới của Anh Quân và Tú An, người bạn thân nhất của mình. Tôi giới thiệu với hết thảy mọi người, đây là vợ của tôi. Chắc họ đã biết từ đám cưới của tôi rồi và nghĩ rằng

tôi là một kẻ khoa trương, nhưng họ đâu biết được rằng, giờ chúng tôi đã yêu nhau, đã khát khao có được hạnh phúc cùng nhau như những cặp vợ chồng khác chứ không phải chỉ trên một tờ khế ước.

Cảm giác khoái lạc cô ấy đứng giữa một biển người chờ đón pháo hoa giao thừa chỉ vì sợ lạc mất cô ấy cũng thật thú vị. Cảm giác treo bức hình đám cưới của chính mình trong căn nhà của mình, cùng cô ấy làm việc nhà, cùng cô ấy ăn củ cải, cùng ngồi trên xích đu đàn hát thật hạnh phúc. Nếu có thể, tôi ước rằng thời gian sẽ dừng lại ở đó. Để chúng tôi có thể hạnh phúc như vậy mãi mãi.

Nhưng thời gian không dừng lại, và những sự việc lại bắt đầu đẩy đưa chúng tôi, ngăn cách chúng tôi bằng những khoảng cách không thể nối lại.

Bắt đầu là việc em quay trở lại và nói yêu tôi trong đám cưới của Khải Hưng và Bảo Hân. Tôi không trách em. Người ta thực sự không thể nào đo lường được tầm quan trọng của một người khác cho đến khi người đó đi mất. Tôi hay tình yêu của tôi đối với em là như vậy. Nhưng khi em quay lại, trái tim của tôi đã không còn thuộc về em nữa rồi, nó thuộc về người con gái ấy. Em điên cuồng không chấp nhận, giống như tôi trước đây, em ôm lấy tôi và mong tôi quay trở lại bên em. Nhưng mọi chuyện đã quá trễ để có thể quay trở lại. Nhưng gì lúc bấy giờ tôi có thể nói được với em chỉ là một câu xin lỗi. Mong em có thể tìm được một người có thể mang lại cho em hạnh phúc mà em hằng mong muốn, còn tôi, tôi không thể mang lại hạnh phúc cho em được nữa. Nếu đến bên em lúc này, đó là lừa dối, là tội nghiệp chứ không phải tình yêu. Tình yêu tôi dành cho em đã chết, đã là dĩ vãng. Tình yêu của tôi dành cho cô ấy mới đâm chồi nảy lộc, nó là tương lai. Tôi không muốn rời xa cô ấy.

Khi phát hiện cô ấy đang cùng Khải Hưng ở trong một căn phòng vắng trong chính đám cưới của anh ta. Tôi gần như phát điên. Tôi không thể chấp nhận được việc người con gái của mình bị người con trai khác lợi dụng, nhất là khi anh ta lại chính là người mà cô ấy từng yêu thương. Tôi sợ mất cô ấy.

Khi cô ấy nói với tôi rằng muốn chấm dứt hợp đồng, tôi tự hỏi, có phải cô ấy vẫn còn tình cảm với Khải Hưng? Cô ấy vẫn chưa quên được hình bóng của anh ta, nên khi đối mặt với anh ta cô ấy mới trở nên như vậy?

Không cam tâm, tôi muốn nghe lý do từ cô ấy. Nhưng khi nghe cô ấy nói trong nước mắt rằng cô ấy sợ hãi nếu cứ ở bên cạnh tôi sẽ không còn muốn rời xa tôi.

Không muốn rời xa tôi? Cô ấy không muốn rời xa tôi?

Cô ấy yêu tôi!

Đúng là gà mái gốc ghéech. Đến cách bày tỏ tình cảm cũng gốc ghéech. Tại sao cô ấy phải rời xa tôi, sẽ không bao giờ có ngày ấy. Cô ấy sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi. Tôi sẽ không để cô ấy rời xa tôi.

Vì tôi cần cô ấy.

Nhưng em vẫn muốn níu kéo, tại sao em lại dùng cả tính mạng của mình để níu kéo. Em đe dọa tôi rằng em sẽ tự tử, rồi em tự tử, tôi sợ hãi rằng vì tôi mà em xảy ra chuyện không hay nên đã chạy đến bên em.

Ở bệnh viện đêm đó, em đồng ý chia tay, nhưng em vẫn muốn tôi ở bên cạnh em vì em sợ bóng tối ở nơi này vì sẽ nhớ đến cái chết của mẹ em khi em còn nhỏ. Tôi hiểu và cũng cảm thấy có lỗi với em nên đã ở lại để an ủi em. Tôi nghĩ rằng đây có lẽ là việc cuối cùng tôi có thể làm cho em.

Nhưng tôi không để ý rằng tôi đã lần thứ hai và lần thứ ba bỏ cô ấy ở một mình mà chạy đến bên em. Với một người hay suy nghĩ như cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ cho rằng tôi vẫn chưa dứt khoát trong tình cảm với em.

Tôi không biết được rằng, tình yêu của chúng tôi vốn rất mỏng manh, lần đó tôi bỏ cô ấy đi, và chính lúc đó tôi đã đánh mất mãi mãi cơ hội để có thể ở bên cạnh cô ấy.

Việc của tập đoàn ngày càng phức tạp, tôi không biết kẻ trong bóng tối là ai cũng không biết người đó đã mua chuộc những ai và định đưa vấn đề đi đến đâu. Nhưng tôi vẫn phải đề phòng, nguồn vốn dự trù của tôi vẫn không đủ, tôi phải tìm kiếm đối tác ở nước ngoài, chợt nhớ đến cha đỡ đầu của mình hiện đang ở Úc, tôi vội vã rời đi. Có lẽ em đã thực sự suy nghĩ thông suốt, em muốn quay trở về Úc, em xin tôi đưa em đi vì thực sự em không còn quen biết ai nữa. Tôi đã đồng ý.

Nhưng khi muốn gọi điện trấn an cô ấy thì điện thoại của tôi đã biến mất từ lúc nào. Vì công việc bận rộn tôi đã làm một sim khác, nhưng thật đáng trách khi mà đến số điện thoại của cô ấy tôi cũng không nhớ. Tôi chỉ muốn công việc nhanh chóng kết thúc, tôi sẽ về và nói rõ mọi chuyện với cô ấy. Chỉ mong cô ấy chờ đợi tôi.

Mọi việc không được như ý muốn, tôi phải rời Úc để sang Mỹ chỉ để tìm gặp cha đỡ đầu của mình và mong ông hợp tác đầu tư. Nhưng khi mọi chuyện vẫn chưa có tiến triển gì thì tôi nhìn thấy thông tin trên Internet rằng mẹ của cô ấy đã qua đời. Người ta chụp hình cô ấy thẫn thờ trong bộ trang phục trắng toát. Đôi mắt cô ấy chứa đầy mất mát, đau thương và tuyệt vọng. Tôi nghe trong lòng có gì đó vỡ vụn thành từng mảnh và chĩa vào trái tim tôi đau nhói khi nhìn thấy cô ấy như vậy.

Vứt bỏ tất cả mọi thứ, tôi chạy như bay về như bên cô ấy. Nửa vòng trái đất thật xa, khi tôi ngồi trên máy bay lòng tôi như lửa đốt, và chỉ cần nghĩ đến việc người con gái của tôi đang mòn mỏi trong đau khổ, trái tim tôi như muốn nổ tung. Tôi mong ngóng từng giờ từng phút để được trở về bên cạnh cô ấy. Lúc này có lẽ là lúc cô ấy cần tôi nhất.

Chạy thẳng từ sân bay về nhà tang lễ, tôi sợ hãi khi nhìn cảnh cô ấy đau khổ và khóc vật vã trước linh cữu của mẹ mình. Nhưng người bên cạnh để vỗ về an ủi cô ấy lại không phải là tôi, người ở bên cạnh cô ấy lúc này là Đăng Minh. Anh ta đang ở bên cạnh cô ấy lúc cô ấy đau khổ nhất.

Một người luôn nghĩ rằng mình yêu cô ấy nhưng lại bỏ rơi cô ấy trong lúc cô ấy cần nhất liệu có tư cách để yêu cô ấy hay không? Tôi lo lắng, sợ hãi. Nhưng rồi ánh mắt của cô ấy cũng trả lời cho câu hỏi của tôi. Một kẻ bỏ rơi người mình yêu thương trong lúc người đó đau khổ và tuyệt vọng nhất vốn không có tư cách để nói lời yêu thương với người ấy, nếu có thì đó chỉ là những lời sáo rỗng.

Tôi chỉ biết im lặng đứng cạnh cô ấy. Thiên An của tôi, ánh mắt vô hồn, trái tim đau khổ, nước mắt lại rơi nhưng tôi không an ủi được cô ấy. Tôi chỉ biết đứng nhìn cô ấy đau khổ trước mặt mình. Tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng. Một kẻ coi tình yêu là tất cả mọi thứ lại từ bỏ nó để chạy theo đồng tiền. Thật nực cười. Tôi có lỗi với cô ấy. Tất cả những gì tôi làm để

nín kéo lại ánh mắt của cô ấy đều vô dụng. Cô ấy có lẽ đã quá thất vọng về tôi.

Bố tôi ngất xỉu, tôi không thể hiểu được nguyên do là gì. Nhưng chắc chắn nó có liên quan đến người đứng đằng sau mọi chuyện đang xảy ra. Tôi muốn ở bên cạnh cô ấy, nhưng bố mẹ tôi cần tôi làm tròn trách nhiệm của một người con, một người thừa kế đối với gia nghiệp của dòng họ. Tôi muốn giải quyết mọi chuyện thật nhanh chóng, rồi sẽ xin lỗi cô ấy. Tôi ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần mọi chuyện ở công ty kết thúc, tôi sẽ có thể quay trở lại bên cạnh cô ấy. Lúc bấy giờ tôi sẽ toàn tâm toàn ý lo lắng và chăm sóc cho cô ấy.

Nhưng lại một lần nữa tôi bỏ lại cô ấy để chạy theo tiền.

Khốn nạn thật!

Nhưng còn khốn nạn hơn nữa khi tôi nghe Thu Ngọc nói rằng vì muốn cứu công ty mà cô đã bị chủ nợ của Estermir – Hoài Anh sỉ nhục cách thậm tệ. Vì cứu công ty mà ngay cả nhìn mặt mẹ mình một lần cuối cũng không thể.

Vì tôi, tất cả là vì tôi mới đúng.

Tôi biết cái tính ngổn ngang, muốn đứng ra giải quyết mọi việc của cô ấy. cô ấy muốn giúp tôi, thế nên, cô ấy làm tất cả những điều đó vì tôi. Nhưng cô ấy nhận lại được gì? Sự ruồng bỏ từ tôi, bị người khác sỉ nhục, bị người khác coi thường, một nỗi ân hận cả đời khi không thể nhìn mặt mẹ mình lần cuối. Cô ấy là một người coi trọng danh dự và tình cảm, tôi biết điều đó. Chính vì thế tôi càng cảm thấy những gì mình khiến cô ấy phải chịu đựng thật quá sức tưởng tượng.

Khi tôi biết Khải Hưng là người đứng sau tất cả, biết được những ân oán đời trước và nỗi đau của anh ta. Anh ta cũng chỉ là một kẻ giống như tôi trước đây, dằn vặt trong đau khổ của quá khứ, nhưng đáng thương hơn nữa, anh ta còn phải gánh một nỗi thù hận và sống cùng nó. Tôi hiểu ra những gì mà gia đình tôi đã nợ anh ta. Tôi muốn đến để nói chuyện với anh ta.

Nhưng khi đến gặp anh ta, anh ta nhìn tôi rồi cười đau khổ. Anh ta nói rằng anh ta đã từ bỏ việc muốn làm cho Estermir phá sản rồi. Tôi không hiểu anh ta muốn nói gì. Một thời gian dài theo đuổi, một thời

gian dài làm mọi việc và bây giờ đích đến đã ở trước mắt. Estermir sắp rơi xuống đáy vực như anh ta mong muốn nhưng anh ta lại muốn dừng lại. Thật hoang đường.

“Tôi dùng sự an nguy của Estermir để trao đổi lấy sự ra đi của Thiên An, cô ấy đã đồng ý rời khỏi anh!” Khải Hưng nhìn tôi dò xét.

Nghe những lời anh ta nói, tai tôi ù đi. Cô ấy lại vì tôi mà chấp nhận ra đi. Tôi không muốn cô ấy ra đi. Tại sao cô ấy lại chỉ vì cứu Estermir mà chấp nhận rời khỏi tôi, cô ấy muốn vì tôi nên rời khỏi tôi hay cô ấy không còn yêu tôi nữa?

Tôi gọi điện cho luật sư, nói ông ta ngay lập tức tuyên bố phá sản Estermir. Estermir không còn nữa, cô ấy sẽ không phải vì cái gì để trao đổi nữa, cô ấy sẽ không phải rời bỏ tôi nữa. Ít nhất như vậy, cô ấy sẽ còn ở bên cạnh tôi.

Tôi có thể mất Estermir, nhưng không thể mất cô ấy.

Tôi chạy điên cuồng khắp mọi nơi để tìm kiếm, cầu mong cô ấy chưa bỏ tôi mà đi. Nhưng tôi không tìm thấy cô ấy ở đâu cả.

Valentine.

Trên con phố tấp nập những đôi tình nhân, tôi chạy đi tìm người con gái tôi yêu. Cầu xin thượng đế, chỉ một lần này thôi, cho tôi tìm thấy cô ấy. Tôi sẽ không bỏ cô ấy một mình nữa. Chỉ một lần này thôi, tôi sẽ nắm chặt tay cô ấy, sẽ không buông cô ấy ra nữa. Sẽ cầu xin cô ấy tha thứ, sẽ không để cô ấy bị tổn thương. Sẽ không để cô ấy phải mệt mỏi, sẽ cho cô ấy một bờ vai vững chắc để cô ấy dựa vào.

Sẽ nói cho cô ấy biết tôi yêu cô ấy đến nhường nào.

Tôi những tưởng cô ấy đã bỏ đi, cô ấy lại xuất hiện trong căn nhà của chúng tôi. Nhưng nụ cười trên môi tôi còn chưa kịp nở thì cô ấy đã đưa cho tôi một lá đơn xin ly dị. Cô ấy nói rằng cô ấy mệt mỏi và muốn chấm dứt.

Tôi từng người.

Cô ấy mệt mỏi. Tôi biết, những gì cô ấy phải trải qua thực sự quá mệt mỏi đối với cô ấy. Tôi là người đã khiến cô ấy mệt mỏi. Nhưng tôi vẫn mặt dày muốn giữ cô ấy ở lại bên mình. Tôi nhận ra tình yêu của mình đối với cô ấy chỉ gói gọn trong hai chữ – ích kỉ.

Tự cười vào mặt mình. Tôi vốn không có tư cách làm xáo trộn cuộc sống của cô ấy. Tất cả những thứ tồn tại xung quanh tôi: công việc, gia đình, sự nghiệp và cả tình yêu của tôi chỉ khiến cô ấy mệt mỏi. Tôi biết người có thể mang lại cho cô ấy hạnh phúc trọn vẹn không phải là tôi, đáng ra tôi không nên tham lam bước vào cuộc sống của cô ấy. Chính tôi làm cho nụ cười tỏa nắng của cô ấy héo khô, chính tôi làm cho đôi mắt của cô ấy rơi lệ. Người con gái đó đã phải vì tôi mà đau khổ. Có lẽ, tôi đã sai ngay từ đầu. Lý do tôi đến với cô ấy hóa ra chỉ vì sự ích kỷ của cá nhân tôi, muốn được cô ấy xoa dịu vết thương của tôi. Chưa một lần tôi bảo vệ được cô ấy. Chưa một lần tôi nghĩ cho cô ấy. Chưa một lần tôi cho cô ấy một tình yêu đúng nghĩa. Tôi căm ghét những kẻ làm cô ấy khóc, nhưng người khiến cô ấy khóc nhiều và bị thương nhất lại chính là tôi.

Nhưng trái tim của tôi hướng về cô ấy. Nó lại gào khóc khi nhận thức được việc cô ấy và tôi sắp chấm dứt và cô ấy sắp ra đi. Trong men rượu, nó lại gào khóc và van xin cô ấy. Xin cô ấy hãy ở lại bên tôi.

Khi tôi đắm chìm trong hạnh phúc, và ảo tưởng rằng tôi đã giữ được cô ấy ở lại cũng là lúc tôi nhận được nụ hôn ly biệt của cô ấy.

“Bình an và hạnh phúc nhé!” Cô ấy dùng những từ ấy và một nụ hôn lên trán tôi để gạt bỏ tôi ra khỏi cuộc đời của cô ấy.

Khi cầm tờ giấy cô ấy để lại, cô ấy nói rằng mong tôi đừng tìm cô ấy nữa, mong tôi hãy buông tha cho cô ấy. Nhưng tôi một lần nữa vẫn muốn níu kéo cô ấy. Chạy thật nhanh để tìm cô ấy. Nhưng khi tôi thấy được bóng dáng của cô ấy cũng là lúc cô ấy bị hai kẻ lạ mặt bắt lên xe.

Những kẻ ấy là ai, chúng muốn làm gì cô ấy.

Dùng chút lý trí và bình tĩnh cuối cùng, tôi gọi điện thoại cho cảnh sát. Nhưng vẫn không yên tâm, tôi vẫn tự mình lái xe đuổi theo bọn chúng. Trong đầu tôi lúc bấy giờ chỉ muốn làm mọi cách để dừng chiếc xe đó lại. Tôi không muốn bọn chúng làm gì cô ấy, tôi không muốn cô ấy bị bất cứ một tổn thương nào nữa.

Khi tôi được người ta bế ra từ chiếc xe và người tôi đầm máu nằm trong vòng tay của cô ấy tôi mới biết được những điều vừa xảy ra. Cô ấy khóc, máu và nước mắt hòa vào làm một rơi xuống trên gương mặt tôi. Trước đây, tôi coi cái chết như một sự giải thoát. Nhưng lúc này, tôi thực sự sợ cái chết, tôi sợ phải xa rời người con gái này, tôi sợ sẽ không thể nhìn thấy mặt cô ấy nữa.

Tôi thấy trước mắt mình chỉ làm một màu tối đen, nhưng tôi vẫn cảm nhận được mùi hương cổ đại, mùi hương của cô ấy đâu đây. Rồi tôi cảm thấy mình trôi dạt thật lâu.

Khi tôi tỉnh dậy trong bệnh viện cũng là lúc tôi nghe được cuộc nói chuyện giữa Đăng Minh và cô ấy. Thì ra người bắt cóc cô ấy là Hoài Anh. Và lý do bắt cóc cô ấy lại là vì Estermir phá sản.

Chính tôi là người đã cho Estermir phá sản, vậy có phải chính tôi đã đẩy cô ấy vào nguy hiểm. Nếu tôi không may mắn nhìn thấy cô ấy lúc đó, không biết những kẻ kia sẽ làm gì cô ấy.

Tôi run sợ.

Bàn tay của cô ấy vẫn nắm chặt tay tôi. Cô ấy nói rằng sẽ ở bên cạnh tôi cho tới khi tôi tỉnh lại.

Tôi không muốn tỉnh lại. Thật ngu ngốc, nhưng tôi nghĩ nếu mình không tỉnh lại, cô ấy sẽ ở bên cạnh tôi mãi mãi. Tôi vẫn muốn níu kéo cô ấy. Chỉ cần cô ấy không buông tay tôi, tôi sẽ tham lam giữ cô ấy ở lại.

Nhưng rồi, cô ấy cũng buông tay tôi. Cô ấy quá mệt mỏi rồi. Và cô ấy buông tay tôi.

Tôi còn lý do gì để níu giữ. Một kẻ không thể an ủi cô ấy, không thể mang lại cho cô ấy hạnh phúc, chỉ khiến cô ấy bị sỉ nhục, chỉ khiến cô ấy phải đau lòng, phải khóc đến cùng cực, bỏ rơi cô ấy và đẩy cô ấy vào nguy hiểm có tư cách gì để tham lam giữ cô ấy lại cho riêng mình?

Ở bên cạnh tôi vốn không an toàn cho cô ấy. Tôi giờ sắp trắng tay, mất đi tất cả, lúc bấy giờ những kẻ vốn căm ghét tôi sẽ lại làm phiền cuộc sống của cô ấy. Rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu? Tôi sẽ ôm mãi vọng tưởng hạnh phúc và tình yêu của mình mà khiến cô ấy mệt mỏi như vậy sao. Nụ cười của cô ấy, nét tươi vui của cô ấy sẽ vì tôi mà không bao giờ có thể hiện lên trên gương mặt của cô ấy nữa? Tất cả chỉ vì tôi muốn giữ cô ấy ở lại sao?

Đã đến lúc tỉnh lại rồi, Hoàng Phong ạ!

Có lẽ, đã đến lúc kết thúc.

Vì yêu cô ấy, tôi nên để cho cô ấy ra đi. Chỉ như vậy, Thiên An của tôi mới được an toàn và không mệt mỏi nữa.

Cô ấy buông bàn tay của tôi ra rồi. Và tôi sẽ không níu kéo nữa.

Chỉ cần cô ấy hạnh phúc và bình an, tất cả những gì còn lại với tôi đều không quan trọng.

Chúng tôi, vậy là kết thúc.

Ngày cô ấy ra đi. Trời lại đổ mưa. Mưa như ngày đầu tiên bắt đầu mối quan hệ này của chúng tôi, và giờ thì kết thúc nó. Mưa như muốn xóa sạch mọi ký ức và hạnh phúc trong lòng tôi. Tất cả chỉ còn lại nhàu nát, bị thương.

Tôi nghe nói cô ấy đã sang Mỹ để du học. Tôi chỉ nghe nói thôi chứ tôi không muốn điều tra mọi chuyện của cô ấy. Tôi sợ mình sẽ lại không kiềm chế được bản thân mà chạy đi tìm cô ấy. Vậy nên, tôi chỉ sống vui đầu vào công việc để tìm quên, biến bản thân mình trở nên bận rộn để ngăn chặn mọi ý nghĩ muốn đi tìm cô ấy trở về. Nhưng mỗi khi bóng đêm về, sống trong căn nhà đầy áp hình ảnh của cô ấy. Tôi lại như một kẻ mất hồn.

Tôi nhớ cô ấy.

Người ta nói rằng, thời gian trôi qua mọi chuyện sẽ phai mờ. Tôi mong điều đó đúng với cô ấy. Nhưng với tôi thì dường như không thể.

Estermir đã phá sản. Tập đoàn cũng tuyên bố giải thể. Estermir vốn có nên móng không bền vững, nó được xây dựng trên máu và nước mắt của kẻ khác, nên số mệnh của nó sẽ có ngày như vậy. Nhưng không có bất kì công ty con nào của Estermir rơi vào tay Vansenter, tôi đã mua lại toàn bộ chúng với danh nghĩa của tập đoàn tài chính John Hemson của bố đỡ đầu người Mỹ của tôi. Chính vì thế cũng có thể coi như cơn sóng gió đối với sản nghiệp của nhà tôi đã qua. Nhưng như thế không có nghĩa là mọi chuyện trong gia đình tôi đều ổn.

Từ khi cô ấy ra đi, mang cả ánh mặt trời trong căn nhà ra đi, gia đình tôi như thiếu đi sức sống. Mẹ tôi trở nên trầm lặng hơn trước. Tôi biết nguyên nhân là vì cuộc hôn nhân hợp đồng của tôi và cũng vì bố.

Khi Thiên An đi được một thời gian, tôi nghe lén được một đoạn nói chuyện của mẹ và bố trong phòng làm việc của bố.

Mẹ nói rằng: “Mình không nhìn thấy chúng nó yêu nhau thế nào sao? Mình không nhìn thấy con bé chạy đôn chạy

đáo mọi nơi chỉ để giữ lại sản nghiệp ình sao? Một lần đối với Thái Đức chưa đủ hay sao? Hay mình phải thấy chúng nó chết cùng nhau lúc đó mình mới tin rằng chúng nó yêu nhau. Phải, ngày đó chính em đã đồng ý để Linh và Đức đi với nhau đấy. Tình yêu của chúng nó vô tội mà!...” Giọng mẹ nức nở: “Mình làm em thất vọng quá!”

Khi mẹ bước chân ra gần đến cửa, tiếng mẹ lại một lần nữa vang lên:

“Mình quên rằng em cũng chỉ là một cô gái bình thường trước khi quen mình sao?”

Bố vẫn không nói gì. Có lẽ trong đầu ông đang có một thứ gì đó mà khó có một ai có thể thay đổi được. Đó là nỗi lo sợ người ta đến với mình chỉ vì tiền chứ không phải vì tình cảm.

Nhưng cuộc nói chuyện này đã làm cho tôi hiểu thêm ra những điều mà tôi nợ cô ấy. Thì ra sống bên cạnh tôi, cô ấy chưa có lấy một ngày hạnh phúc mà giờ tôi còn biết khi ấy cô ấy đã bị bố khinh thường thế nào. Lại là “môn đăng mộ đối”, khái niệm này thật khiến cho nhiều người tổn thương quá rồi. Chị tôi, anh Thái Đức và cả cô ấy nữa.

Rốt cuộc, tiền bạc là gì?

Tôi mở một công ty thời trang áo cưới mới. Đặt tên là L'TA. Thừa kế những thành công của Estermir trước đây, L'TA quy tụ được một đội ngũ thiết kế tuyệt vời, một Giám đốc Marketing giỏi nên làm ăn rất phát đạt. Tôi thích công ty này, nhưng chưa một lần đặt chân đến. Tôi sợ tôi sẽ lại nghĩ đến cô ấy mỗi khi bước chân vào đó.

Tôi không mở lòng với ai cả. Tôi không đủ tự tin để có thể yêu ai ngoài cô ấy. Trái tim tôi vẫn chưa phút giây nào hết yêu cô ấy.

Vậy mà đã gần 4 năm trôi qua, tôi sống thiếu cô ấy. Phải nói là tôi tồn tại thiếu cô ấy mới đúng. Cuộc sống của tôi trong khoảng thời gian ấy thật tẻ nhạt. Anh Quân đôi lần đến nói chuyện với tôi, đôi khi uống rượu tâm sự cùng tôi.

Hôm nay, cậu ấy lại đến.

Chúng tôi uống rượu, nhưng rồi chỉ ngồi trầm ngâm mà không nói gì. Cậu ta nhìn cặp nhăn được lỏng vào dây và đeo ở cổ rồi lên tiếng:

“Cậu còn yêu cô ấy như vậy sao không đi tìm cô ấy?”

Tôi thực sự không biết trả lời cậu ta thế nào. Chỉ nhún vai cười nhạt.

Tìm cô ấy thì sao chứ, mọi chuyện có thể thay đổi được không? Cô ấy đã muốn từ bỏ tức là không còn muốn ở bên cạnh tôi nữa. Tôi chỉ muốn cô ấy được hạnh phúc, không muốn cô ấy mệt mỏi. Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi có thể nào cũng chẳng sao.

Chúng tôi lại không nói gì. Cuối cùng cậu ta chán nản đứng lên vỗ vỗ lên vai tôi, trước khi bỏ ra về, cậu ta lại lên tiếng:

“Cậu sẽ hối hận, nhóc à!”

Cậu ta đi khuất. Tôi lại ngồi một mình trong ngổn ngang suy nghĩ.

Không phải, tôi đã hối hận.

Tôi hối hận vì chưa lần nào nói cho cô ấy biết rằng tôi yêu cô ấy. Chưa bao giờ nói cho cô ấy biết rằng cô ấy quan trọng với tôi đến thế nào trước khi cô ấy buông tay và chúng tôi kết thúc. Tôi cũng muốn nói với cô ấy rằng thật oan ức khi phải kết thúc như vậy.

Nhưng có lẽ bây giờ đã không có cơ hội nữa rồi. Tất cả đã là quá khứ với cô ấy, chỉ còn một thằng ngốc là tôi vẫn muốn níu giữ nó mà thôi.

Nếu định mệnh cho tôi một cơ hội nữa để có thể bước vào cuộc đời cô ấy, một lần được đến gần cô ấy, chỉ cần một mối dây liên kết dù chỉ là mỏng manh thôi, tôi sẽ thử cố gắng một lần nữa. Sẽ cố gắng để có thể nói hết tất cả những điều chưa nói với cô ấy.

Người ta nói rằng, định mệnh là một vòng tròn, chưa chắc khi phá vỡ nó là có thể thoát được nó.

Tôi muốn một lần tin vào điều đó.

Đôi khi, chỉ cần làm những việc để mình không phải hối hận là được. Phải không?

Nhưng rồi tôi lại cười chán nản. Phải cố gắng thế nào và tìm đâu ra mối dây liên kết đấy bây giờ? Số phận này, có khi nào mỉm cười với tôi không?

Trên thế giới này vẫn chỉ tồn tại một cách bi thương, phép màu chỉ có trong những câu chuyện cổ tích mà thôi.

Thả mình nằm xuống ghế sofa. Hình ảnh của cô ấy lại hiện lên trong đầu tôi. Tôi lại nhớ cô ấy.

Một cơn gió bỗng thổi vào phòng, mang theo cái mát lạnh trong trẻo xua đi hơi rượu nồng đượm, chiếc chuông gió treo bên cửa sổ kêu leng keng.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại của tôi reo lên.

Nhìn vào màn hình, tôi sững người.

“Gà mái khóc nhè” đang gọi...

Cô ấy gọi cho tôi sao? Sau gần 4 năm?

29. Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3: Năm

“Năm ơi! Con đâu rồi?”

Suyt, mẹ lại gọi tôi đấy. Mọi người đừng nói với mẹ là tôi đang trốn dưới gầm bàn này nha. Mẹ mà bắt được sẽ lại bắt tôi ăn một tô cháo và bắt tôi uống sữa đấy. Tôi chả thích ăn và uống cái đấy tẹo nào. Tôi chỉ thích ăn cháo củ cải thôi. Nhưng mẹ nhất quyết không cho tôi ăn vì nói rằng nó chẳng có chất gì cả.

Quên chưa giới thiệu, tôi tên là Minh Anh, năm nay tôi sắp được ba tuổi rồi. Mẹ thường gọi tôi là Năm, dù tôi một mực muốn mẹ gọi là củ cải nhưng mẹ không đồng ý. Mẹ tôi nghiêm khắc lắm. Sở thích của tôi là vẽ tranh, ăn củ cải (đĩ nhiên) và ôm mẹ ngủ. Tôi hiện đang sống cùng mẹ tại Đà Lạt. Ai cũng khen nó đẹp, tôi chỉ thấy nó lạnh thôi. Tuy không lạnh như mùa đông ở Mỹ, nhưng mà nó lạnh quanh năm, tức là lúc nào cũng phải mặc một đồng quần áo kín mít vì sợ lạnh ấy, thêm nữa là sẽ không được tự do chạy nhảy và đi chơi, chính vì thế mà chỉ mới hơn 1 năm sống ở đây tôi đã béo tròn và trắng nõn, ấy thế mà mẹ vẫn nhất quyết không gọi tôi bằng cái mỹ từ “củ cải” ấy dù tôi năn nỉ ỷ ôi đến mức nào đi nữa. Nhưng mẹ đã quyết thì không được nhõng nhẽo, không thì mẹ sẽ mắng đấy. Mẹ tôi nghiêm khắc lắm.

À, mẹ tôi tên là Thiên An.

Mọi người dừng nghĩ tôi chỉ là đứa con nít ranh không biết gì. Tôi đã học lớp mầm rồi đấy. Nhưng nói thật là tôi chẳng thích học cái lớp ấy tẹo nào. Lý do cũng vì tôi đẹp trai như thế này, nhìn nam tính như thế này mà cô giáo suốt ngày bắt tôi phải học múa, học hát cùng mấy đứa con gái. Dù tôi có đáng yêu đến thế nào thì cô cũng không nên làm như vậy chứ. Nó sẽ khiến cho trái tim non nớt của tôi bị tổn thương mất. Đó còn chưa kể cô là đồng minh với mẹ tôi, chuyên gia cho tôi ăn đủ những thứ mà họ cho là đủ chất dinh dưỡng nhưng chẳng có tí hợp khẩu vị nào.

Tuy nhiên, từ khi Hải Phương chuyển đến thì tôi có chút hào hứng. Bạn ấy cười rất đẹp, bạn ấy còn rất thơm nữa. Tôi thích nghe bạn ấy hát và nhìn bạn ấy múa. Tôi nói với bạn ấy rằng tôi thích bạn ấy nhưng bạn ấy nói rằng tôi mập và trắng giống con gái quá, bạn ấy cứ tưởng tôi là con gái.

Chính vì thế tôi đã thao thức, suy nghĩ và thở dài suốt một buổi trưa và hậu quả là tôi bị cô giáo phạt vì không chịu ngủ trưa. Nhưng đó chưa phải là tất cả, cô giáo còn mách mẹ tôi nữa.

Mẹ tôi gắng hỏi mãi tôi mới trả lời rằng tôi muốn cưới bạn ấy làm vợ xong mẹ tôi nghe vậy chỉ cười ngặt nghẽo khiến cho tôi càng bức mình hơn. Mẹ lại nói tôi là con nít ranh. Thực sự không hiểu mẹ đang nghĩ gì. Nhưng mẹ lại hỏi rằng tại sao tôi thích bạn ấy, tôi kể ẹ nghe và mẹ nói với tôi rằng. Trước tiên tôi phải học thật giỏi, thật ngoan và nghe lời thì bạn ấy sẽ quý tôi.

Tôi biết thừa là mẹ đang dụ tôi để tôi ăn mấy cái thứ kia, đến lúc đấy tôi sẽ béo tròn như một con heo và Hải Phương sẽ không chơi với tôi. Tôi không muốn như vậy tí nào.

Tôi nhất định không ăn mấy cái thứ mà mẹ tôi đưa nữa, tôi không muốn bị biến thành con gái. Chính vì thế nên tôi mới trốn dưới gầm bàn này đây.

Nói về Hải Phương, bạn ấy thường được một người đàn ông đón bạn ấy về sau buổi học. Tôi hỏi bạn ấy người đó là ai thì bạn ấy nói rằng đó là bố của bạn ấy. Bạn ấy có cả mẹ lẫn bố.

Tôi không có bố, trước đây tôi cũng tưởng ai cũng chỉ có mẹ như tôi nên tôi không thắc mắc. Nhưng từ khi biết được chỉ tôi là đứa thua thiệt mất một người để không nhẽo so với bạn bè thì tôi bắt đầu thắc mắc. Tôi hỏi mẹ tại sao các bạn có bố mà tôi lại không có thì chỉ thấy mẹ cười trừ rồi nói xin lỗi tôi, nói rằng bố tôi đang ở xa lắm, chưa về thăm tôi được.

Tôi hỏi mẹ rằng có phải bố không thương tôi vì tôi không chịu ăn hay không. Thì mẹ nói rằng bố rất thương tôi, nói tôi hãy yên tâm.

Nói thật, dù bị béo tròn và trắng nõn như con gái mà có bố cùng đi chơi công viên vào cuối tuần vẫn thích hơn là thui thủi một mình. Đàn ông với nhau sẽ hiểu nhau hơn mà.

Nói về bố, tôi lại nhớ đến ông chú bên cạnh nhà. Cái ông suốt ngày đi theo mẹ tôi từ vườn nho ra vườn rau nói chuyện với mẹ rất vui vẻ và thân thiết. Tôi nhớ ông ấy dù ở Mỹ hay Việt Nam thì đều là hàng xóm của tôi. Đến là phiền phức.

Ban đầu tôi thắc mắc với mẹ rằng có phải ông chú đó là bố tôi hay không. Mẹ nhìn tôi ngờ ngàng rồi lại cười ngặt nghẽo. Thật không hiểu nổi mẹ, một câu hỏi đầy tính nghiêm túc như vậy mà mẹ có thể cười được. Nhưng rồi mẹ lại ôm tôi vào lòng nói rằng chú ấy chỉ là bạn của mẹ, không phải là bố của tôi.

Ban đầu tôi còn đối xử vui vẻ với ông chú ấy vì không biết chừng ông chú ấy là bố của tôi, nhưng từ khi biết ông ấy không phải là bố của tôi thì tôi lại thấy ghét ông ấy. Ông chú ấy cứ quẩn lấy mẹ tôi như vậy thì khi bố tôi về mẹ tôi sẽ không thương bố tôi nữa. Điều đó tôi rút ra từ lúc cậu Thiên Phúc đón tôi về chơi với ông ngoại 2 tuần, khi lên tôi thấy mẹ tôi có nuôi một con cún con, nhưng vì tôi đi vắng hai tuần nên mẹ tôi đã chuyển sang thương nó mà không thương tôi nữa. Vậy nên, nhất định phải tách cái ông Đăng Minh này ra khỏi mẹ tôi.

Nhưng cái ông chú ấy được cái là rất chiều tôi. Thế nên, khi mẹ vắng nhà tôi toàn chạy sang chơi với ông chú ấy. Chính vì thế mà tôi được ông ấy lên cho ăn rất nhiều củ cái. Có hôm về bị đau bụng, hại ông ấy bị mẹ tôi mắng ột trận nên thân. Tuy cũng thương ông chú này, nhưng chú ấy vẫn không phải là bố tôi mà.

Tôi hỏi mẹ, bố tôi là người như thế nào? Mẹ chỉ im lặng không nói mà ôm chặt lấy tôi. Mẹ nói rằng tôi rất giống bố. Tôi hí hửng chạy lên giường để xem thử bố tôi như thế nào, nhưng tôi thở dài thườn thượt khi thấy bố mình trắng bóc và béo tròn, không đẹp như bố của Hải Phương.

Tôi không biết tại sao mẹ lại hay chảy nước mắt khi ngủ. Tôi hỏi mẹ thì mẹ nói rằng do tôi không chịu ăn nên mẹ mới buồn và khóc. Haizzz, dù có chuyện gì thì mẹ tôi cũng chuyển ngay về đề tài ăn uống của tôi được. Tôi đến là phục mẹ.

Những ngày này đến lớp. Cô giáo bắt đầu dạy chúng tôi tập viết những chữ cơ bản. Cô dạy chúng tôi tự viết tên mình. Tôi nắn nót mãi cuối cùng cũng viết được, dù có hơi xấu nhưng cũng có thể xem là một kiệt tác nghệ thuật. Tôi cũng viết tặng Hải Phương tên của bạn ấy bằng bút chì màu hồng và bạn ấy thích lắm, nhìn tôi cười híp mí, đến là đáng yêu. Cô giáo cho tôi một điểm mười đỏ chói cho bài viết của tôi. Tôi hồ hởi mang về khoe mẹ, mẹ nhìn thấy và vui lắm. Dù gì tôi vẫn thích nhìn mẹ cười hơn là khóc nhè.

Nhận thấy chữ viết có khả năng gây cười cho những người phụ nữ quanh mình. Tôi hỏi cô giáo để tự tập viết thêm mấy chữ nữa. Tôi nhờ cô dạy thêm cho tôi cách viết chữ: mẹ Thiên An, Năm và Củ cải. Mẹ tôi thấy tôi viết được nhiều thì cũng cười nhưng không còn rạng rỡ như trước. Có lẽ mẹ đang thích quá đấy mà.

Tôi còn có một sở thích nữa đó là chơi game trên điện thoại và máy tính. Nhưng mẹ tôi không cho tôi chơi nhiều, chỉ thỉnh thoảng mẹ mới cho tôi chơi một chút thôi. Nói ra chắc mẹ giận lắm, tôi biết mẹ có đến hai cái điện thoại, nhưng mẹ chỉ mang bên người một cái, một cái mẹ giấu dưới bàn làm việc của mẹ, mẹ vẫn thường sạc pin cho điện thoại nhưng không dùng nó để liên lạc với ai cả vì tôi chẳng thấy nó reo chuông bao giờ. Chính vì thế nên khi mẹ đi vắng tôi lại lén mở điện thoại ra để chơi game. Nhưng lúc như vậy tôi thường trốn trong phòng và đóng kín cửa nên đã nhiều lần mà mẹ tôi vẫn chưa biết.

Hôm nay tôi cũng lấy điện thoại ra để chơi, nhưng cái trò tôi chơi đã thắng hết mọi màn rồi. Chán nản, tôi lục xem xem trong điện thoại còn trò chơi nào khác không.

Ồ, trong danh bạ có người tên là củ cải này. Thì ra là có người tên là củ cải thật. Người này chắc béo tròn như củ cải ấy nhỉ? Mà có phải vì người này tên là củ cải nên mẹ mới không chịu gọi tôi là củ cải không nhỉ?

Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình như có đồng minh. Tò mò không biết người này là người như thế nào. Tôi nhấn nút gọi.

Ồ, có chuông này. Nhưng sao mãi không bắt máy nhỉ?

Đang tính tắt máy thì tôi nghe thấy đầu dây bên kia đã nhắc máy nhưng không nói gì cả.

“Alo!” Tôi nói vào máy.

“Alo...” Giọng một người đàn ông lơ lớ.

Chắc người này là bạn của mẹ, nghe giọng có vẻ cũng lớn tuổi rồi.

“Chú là bạn của mẹ cháu à?” Tôi nhanh nhẩu.

“Mẹ cháu?” Giọng chú ấy nghi hoặc.

“Dạ, mẹ Thiên An ấy ạ!” Cái chú này lạ thật, chả lẽ không phải là bạn của mẹ sao?

“À...ừ...” Chú ấy lại chậm chạp nói, giọng hơi chùng xuống.

Sao chú này là bạn của mẹ mà tôi lại không biết nhỉ? Đang định hỏi tên chú ấy thì lại nghe thấy chú ấy hỏi lại.

“Bố mẹ cháu khỏe cả chứ?” Giọng chú ấy mệt mỏi.

“Chú biết bố cháu ạ?” Chú ấy hỏi thế có phải chú ấy biết bố tôi không? Tôi cũng muốn biết bố tôi đang ở đâu.

“Ừ, chú có biết!” Giọng chú ấy vẫn trầm trầm không chút màu sắc. Có lẽ chú ấy đang bị bệnh. Nhưng tôi không nén được tò mò về bố của mình, tôi nhanh nhẩu hỏi:

“Bố cháu trông như thế nào ạ? Có đẹp không ạ, bố của các bạn cháu đều rất đẹp, cháu cũng muốn gặp bố, chú có biết bố đang ở đâu không ạ?”

“Bố cháu không có nhà sao?” Giọng chú ấy sưng sốt.

“Mẹ cháu nói rằng bố cháu đã đi xa, chưa về gặp cháu được, cháu chưa gặp bố cháu bao giờ...” Tự nhiên tôi thấy tủi thân vì mình không có bố, nghe chú ấy hỏi như vậy thì tôi lại cảm thấy muốn khóc.

“Cháu tên gì?” Chú ấy hỏi.

“Minh Anh ạ, nhưng mẹ cháu gọi cháu là Năm!” Tôi lại phùng phịu trả lời. Tôi chẳng thích cái biệt danh Năm tẹo nào. Nghĩ đến chú ấy được mẹ lưu là củ cải. Tôi hỏi chú ấy:

“Chú cũng thích ăn củ cải ạ?”

“Sao cháu biết?” Chú ấy nhẹ nhàng hỏi.

“Vì cháu cũng thích ăn củ cải, nhưng mẹ cháu chỉ toàn bắt cháu ăn cháo thịt và uống sữa thôi, chán lắm, cháu nói mẹ gọi cháu bằng củ cải thì mẹ không chịu, mẹ cứ gọi cháu là Năm!” Gặp được đồng minh, tôi bắt đầu kể lể.

“Mẹ muốn tốt cho cháu mà, ăn nhiều củ cải không tốt đâu!” Chú ấy chậm rãi khuyên bảo.

Cái chú này chắc lại là đồng minh của mẹ đây mà. Không phải chú ấy sẽ như mẹ thuyết giảng một bài về dinh dưỡng trong ăn uống đó chứ. Không để chú ấy có cơ hội, tôi nhanh nhẩu hỏi.

“Mà có thật là chú biết bố cháu không thế?”

“Ừ, chú có biết!” Giọng chú ấy lại trùng xuống.

“Vậy chú có thể cho cháu xem hình bố cháu được không? Cháu muốn gặp bố, cháu nhớ bố cháu, cháu muốn cùng bố đi chơi...” Tôi bắt đầu vò vĩnh.

“Cái này thì...” Chú ấy bắt đầu lưỡng lự.

“Đi mà chú, năn nỉ chú đó!” Tôi vẫn cố nài

.

Nhưng cửa cổng nhà tôi bắt đầu mở. Hình như mẹ đã về. Không được rồi. Mẹ mà biết thì sẽ bị mắng mắng. Tôi vội vàng nói với chú ấy.

“Thế nhé chú, mai chú đến trường Hòa Mi tìm cháu nhé, nhớ đấy, chú hứa rồi đấy!”

Chú ấy chưa kịp trả lời thì tôi đã cúp máy và cắt máy vào vị trí cũ. Tôi nhảy lên giường đắp chăn lại như đang ngủ giống như lúc mẹ tôi đi làm. Tôi thấy mẹ vào phòng, vuốt ve gương mặt và hôn lên má tôi một cái. Mẹ nói với tôi: “Năm ngủ ngoan, mẹ thương!” Rồi mẹ dèm lại chăn cho tôi và đi ra ngoài.

May thật, mẹ không phát hiện ra điều gì bất thường. Nghĩ đến việc mẹ nổi giận tôi sợ lắm. Nhưng nghĩ đến việc sắp được nhìn thấy hình bố tôi lại cảm thấy thích thú. Không biết ông ấy như thế nào nhỉ? Có ăn cần, vui vẻ giống như bố của Hải Phương hay không? Thế rồi tôi chìm vào giấc ngủ.

Nhưng sáng hôm sau, tôi trông ngóng mãi vẫn không thấy có ai đến trường tìm tôi cả. Đến tối về nhà, tôi nhân lúc mẹ đi vắng lại lén lấy điện thoại ra để gọi cho chú ấy.

“...” Máy đã nhắc nhưng chú ấy không nói gì cả.

“Chú hứa cuội!” Tôi giận dỗi.

“Chú xin lỗi, nhưng chú không tìm được địa chỉ của trường cháu!” Giọng chú ấy hối lỗi.

Thì ra chú ấy không biết địa chỉ. Có lẽ chú ấy đang ở xa chỗ này. Thôi thì cho chú ấy một cơ hội nữa vậy.

“Ày, chú không biết cháu đang ở Đà Lạt ạ, vậy mai chú đến nhé!” Tôi lại háo hức.

“Chú sẽ tới!” Chú ấy vẫn lưỡng lự.

Tôi chào chú ấy rồi cất máy đi. Vậy là mai tôi sẽ được nhìn thấy hình bố của mình, sẽ được nghe chú ấy kể về bố mình là người thế nào.

Buổi chiều hôm sau, có một người đàn ông đến trước cửa trường học của tôi. Chú ấy đỗ xe trước anh mắt trầm trồ của các cô giáo trong trường. Ban đầu tôi tưởng người này lại là một người thích khoe mẽ như ông chú hàng xóm Đăng Minh của mình, nhưng chú ấy rất lịch sự nói chuyện nhã nhặn với các cô giáo trong trường để xin gặp tôi.

Các cô giáo trong trường dường như bị chú ấy thôi miên và thế là tôi được đưa sang phòng tiếp khách gặp chú ấy.

Tôi hí hửng chạy vào để gặp chú ấy. Tôi thấy chú ấy đang cầm một tấm ảnh trên tay và đang trầm ngâm xem xét.

Tôi bước vào tròn mắt cười chào chú ấy. Tại tôi thích quá đấy mà.

Chú ấy sững sờ nhìn tôi. Tôi thấy sự ngạc nhiên hiện lên trong đôi mắt chú ấy. Sao chú ấy lại nhìn tôi như vậy nhỉ.

Chú ấy hỏi tôi rằng có biết sinh nhật của mình không và tôi hỏi tôi năm nay bao nhiêu tuổi. Dĩ nhiên là tôi phải biết sinh nhật của tôi chứ, gần đến ngày đó rồi còn gì, tôi trả lời cho chú ấy rằng tôi sinh ngày 25 tháng 11 và năm nay sắp được ba tuổi.

Tôi lại thấy chú ấy nhìn tôi chăm chú, đôi mắt như sắp khóc đến nơi. Tôi sợ chú ấy khóc các cô lại nghĩ rằng tôi bắt nạt chú ấy, các cô sẽ phạt tôi và mách mẹ tôi nữa. Tôi nhớ có lần thằng Khoa trong lớp dành ngồi cạnh Hải Phương nên tôi đã đánh nó một cái, thế mà nó lăn ra ăn vạ, hại tôi bị cô phạt đã đành lại còn bị mẹ mắng nữa. Nghĩ thế là tôi sợ hãi, vội vàng chạy đến bên cạnh chú ấy, lắc tay chú ấy, nói chú ấy nín đi, đừng khóc nhé.

Có lẽ nhìn mặt mũi tôi đáng yêu quá nên chú ấy không nỡ khóc. Tôi cũng biết là mình đáng yêu mà, thế nên tôi mới làm thế. Mỗi khi mẹ tôi bị tôi khiến giận đến phát khóc thì nhìn cái điệu bộ ăn năn của tôi mẹ lại không nổi giận mà.

Nhưng chú ấy lại ôm tôi vào lòng và nói lời xin lỗi với tôi. Chú này cũng biết là nếu chú ấy khóc và tôi phải chịu phạt thì chú sẽ rất có lỗi với tôi, đúng không. Chú ấy mà khóc ra đây thì rách việc. Thấy chú ấy như vậy, tôi vòng tay ôm lấy chú ấy và an ủi. Rồi rúc vào ngồi trong lòng chú ấy làm vẻ ngoan ngoãn.

Ngồi trong lòng chú ấy, tôi với tấm hình trên bàn để xem. Nhưng mà cái tấm hình này không phải là bố tôi. Chắc chắn thế.

“Đây là chú Minh mà? Có phải bố cháu đâu!” Tôi ngẩng lên nhìn chú ta đầy oán trách.

“Đúng vậy, bố con là người khác, chú không có hình của bố con!”

Hả? Chú này lừa tôi à? Chú ấy nhìn vậy mà đi gạt con nít à? Mẹ tôi nói lừa gạt con nít là điều không tốt. Hay chú lại thích khoác lác, vậy nên chú ấy mới nói rằng chú ấy biết bố tôi là ai. Không ngờ chú này lại đi gạt con nít. Tôi trách chú ấy, mếu máo ăn vạ chú ấy.

Chú ấy vuốt vuốt cái má phúng phính của tôi rồi hứa sẽ tìm bố cho tôi, chú ấy còn hứa sẽ mang cháo củ cải đến cho tôi vào trưa mai. Nghe thấy thế, tôi lại hết khóc và cười híp mắt với chú ấy. Chú ấy hứa sẽ giúp tôi tìm bố mà, lại còn cho tôi ăn cháo củ cải nữa. Thật không uống công tôi ăn vạ.

Nhưng chú ấy vẫn mang cái vẻ mệt mỏi, buồn bã từ lúc vào đây đến giờ. Có lẽ chú ấy đang hối hận vì đưa nhầm ảnh đây mà. Hay chú ấy tiếc tiền mua cháo củ cải nhỉ, vì tôi ăn nhiều lắm.

Từ hôm đó, cách ngày chú ấy lại đến thăm và ăn cháo củ cải cùng tôi. Tôi không biết chú ấy đã mua chuộc các cô giáo kiểu gì khiến các cô ấy không bắt tôi học chung với lớp mà để tôi chơi với chú ấy trong phòng học.

Chú ấy mang cho tôi rất nhiều đồ chơi, chú ấy tranh thủ đọc truyện tranh cho tôi nghe, chú ấy cùng tôi ăn cháo củ cải mà chú ấy mang đến. Chú ấy hay xoa đầu tôi và khen tôi đáng yêu. Tôi gọi chú ấy là đồng bọn của tôi.

Có đồng bọn thật là hạnh phúc.

Bạn trong lớp hỏi tôi chú ấy là bố tôi à vì chúng nó ghen tị tôi có bố đến chơi cùng mà chúng nó không có. Tôi hếch mặt nói với bọn nó là đúng vậy. Không phải chỉ có bọn nó có bố mà tôi cũng có vậy. Không biết bố tôi có giống chú ấy đối với tôi như thế này không. Nếu có bố nữa thì thích thật.

Những buổi chiều tan học, mẹ tôi thường đón tôi. Lúc đó, chú ấy thường ngồi trên xe để nhìn theo tôi. Chú ấy nói rằng chuyện tôi gặp chú ấy đừng nói ẹ biết vì mẹ tôi không thích chú ấy. Tôi đồng ý giấu mẹ.

Khu phố chúng tôi ở khá an toàn, thế nên khi bố mẹ chúng tôi không đi đón được chúng tôi sẽ tự đi về. Trường học chỉ cách nhà khoảng hai ba trăm mét và không có xe cộ gì nhiều nên cô giáo thường nhờ những phụ huynh hôm ấy đi đón con dẫn cả bọn chúng tôi về khi mà bố mẹ chúng tôi bận.

Hôm nay, mẹ tôi không đi đón tôi. Tôi theo bố mẹ của vài người bạn đi về. Nhìn bố của bọn nó cầm tay hay kiệu chúng nó trên vai, tôi lại cảm thấy tủi thân. Tôi tiu nghỉu đi lùi lại phía sau.

“Mẹ con không đón à?”

“Hôm nay mẹ cháu đi vắng ạ!” Tôi vẫn tiu nghỉu.

Bỗng nhiên chú ấy xuất hiện cầm lấy tay tôi rồi kiệu tôi lên vai.

Woah, Cảm giác ngồi trên cao thật là thích. Chú ấy đi lúc nhanh, lúc chậm, còn cầm tay tôi lắc qua lắc lại nữa. Có lúc chú ấy giả vờ sắp ngã để trêu tôi. Tôi và chú ấy hò hét, cười đùa vang một góc đường. Tôi quên đi những tủi thân ban nãy. Ước gì chú ấy là bố tôi nhỉ?

Chú ấy dừng lại trước cổng nhà tôi. Tôi không nói nhưng chú ấy cũng biết đây là nhà tôi. Có lẽ chú ấy nhìn thấy mẹ tôi và tôi đi vào căn nhà này mỗi chiều tan học.

Chú ấy đặt tôi xuống, nửa quỳ nửa ngồi chỉnh lại ba lô và quần áo cho tôi cho thẳng thớm. Rồi chú ấy xoa đầu và nói tôi vào nhà đi. Chú ấy đứng lên định quay đi, thì tôi chạy lại ôm lấy chân chú ấy. Tôi muốn nói cảm ơn chú ấy. Tôi hỏi chú:

“Bố cháu có giống chú không?” Tôi tò mò.

Nhưng tôi nghe những lời tôi vừa nói thì mắt chú ấy lại hiện lên tia đau xót. Chú ấy lưỡng lự nhìn tôi. Nhưng có một giọng nói vang lên từ phía sau:

“Tại sao anh lại tới đây?”

Tôi và chú ấy giật mình nhìn về phía cánh cổng. Mẹ tôi đang đứng ở đó. Đôi mắt mẹ hiện lên tia giận dữ. Tôi vội vàng chạy đến bên mẹ. Tôi nói với mẹ rằng chú ấy đưa tôi về. Nhưng mẹ tôi vẫn không nguôi ngoai, đôi mắt mẹ vẫn chăm chăm nhìn vào chú ấy.

“Năm, đi vào nha ẹ!” Mẹ nói lớn.

Tôi cúi đầu lủi thủi đi vào trong trước ánh mắt lo lắng của chú ấy. Tôi nghe thấy tiếng chú ấy nói:

“Là tôi đưa thằng bé về, đừng trách nó!” Chú ấy nói đỡ cho tôi.

Có lẽ đúng là mẹ không thích chú ấy thật. Nhưng tôi thích chú ấy.

“Tại sao anh biết nó?” Giọng mẹ tôi run run. Hai bàn tay mẹ nắm chặt lại. Tôi chưa thấy mẹ như thế bao giờ.

Lúc này tôi đã đi vào nhà rồi, nhưng là mẹ nghĩ thế thôi, tôi vẫn lén nấp sau cánh cửa để nghe lén.

Tôi thấy mặt chú ấy nhăn lại, rồi ngẩng mặt lên nhìn mẹ tôi. Chú ấy chậm rãi nói nhưng đôi mắt vẫn đầy đau buồn:

“Tại sao em không nói cho tôi biết là chúng ta đã có con!”

Mẹ tôi chấn động trước câu hỏi của chú ấy. Mẹ vẫn không nói gì, chú ấy tiếp:

“Tại sao em không nói cho tôi biết Minh Anh là con tôi?”

Tôi là con chú ấy. Chú ấy là bố tôi sao?

Bố, tôi rất vui mừng khi biết chú ấy là bố tôi. Tôi muốn chạy ra để gọi bố. Nhưng cuối cùng tôi vẫn sợ hãi mà không dám chạy ra.

Bố ơi!

Tôi thấy nét mặt bố đau thương còn người mẹ tôi lại run lên, mẹ không nói gì, quay đầu đẩy cổ bước vào trong. Nhưng tay mẹ được bố giữ lại. Mẹ cố gắng giật ra nhưng không được. Mẹ vẫn không quay lại.

“Nó không phải con anh!” Mắt mẹ bắt đầu rưng rưng. Mẹ ngẩng mặt lên trời để ngăn nước mắt rơi xuống.

“Nói dối!” Giọng bố quả quyết.

Mẹ hít một hơi thật sâu, quay lại nhìn thẳng vào gương mặt bố, giọng mẹ lạc đi:

“Nói thì sao? Mọi chuyện có thể thay đổi được gì không?”

Bố nghe những lời nói ấy thì thần thờ. Bố cúi gầm mặt xuống, bàn tay nắm lấy tay mẹ buông ra. Mẹ bước vào trong nhưng không quên nói bố đừng quay lại nữa, nói rằng hãy để cho tôi và mẹ sống yên ổn. Tôi không muốn như thế. Tại sao mẹ lại đuổi bố tôi đi. Bố là bố tôi mà, tôi muốn chơi với bố. Muốn được bố đón và kiệu lên vai mỗi khi đi học về như hôm nay.

Tôi muốn có bố.

Nhưng lúc mẹ tôi bước đi được một đoạn. Bố lại lên tiếng.

“Nếu biết, tôi sẽ giữ em lại, sẽ không để em đi như vậy!”

Tôi thấy người mẹ lại một lần nữa run lên nhưng mẹ vẫn nhanh chóng đi vào nhà và đóng sầm cửa lại.

Tôi vội vàng chạy nhanh lên tầng trên. Ra ngoài ban công và nhìn xuống. Tôi thấy bố tôi lặng yên đứng trước cổng nhà tôi. Xong bố lặng lẽ quay lưng đi, nhìn bố cô đơn và lầm lũi trên một con đường dài.

Tối hôm đó, tôi lại thấy mẹ khóc. Đến khi mẹ dỗ ngủ cho tôi, đôi mắt mẹ đã sưng lên. Mẹ nằm bên cạnh tôi, nhưng khi tôi chưa ngủ thì mẹ đã thiếp đi. Tôi lại thấy những giọt nước mắt chảy xuống trên đôi gò má của mẹ. Tôi nghe tiếng mẹ gọi tên một người xa lạ.

Tôi vốn là người lạc quan vui vẻ nhưng sao hôm nay nhìn thấy mẹ cãi nhau với người được gọi là bố tôi kia, tôi lại cảm thấy khó chịu. Sao bố lại làm mẹ khóc?

Hôn lên má mẹ.

“Mẹ ngủ ngoan, Năm thương mẹ nhiều!”

Tôi nằm xuống rúc vào người mẹ và chìm vào giấc ngủ.

30. Chương 25

Chương 25: Điều anh muốn nói

Cô không dám nghĩ về hắn. Cô tự nói với bản thân rằng không được nghĩ về hắn. Dù hắn có nói gì, có làm gì thì những hành động ấy sẽ chỉ là cho quá khứ trong cô trôi dạt. Cô sợ cảm giác ấy, sợ cảm giác sẽ lại không làm chủ được bản thân, sẽ lại một lần nữa yêu hắn đến điên cuồng rồi lại chịu đau đớn cùng cực, sợ sẽ làm cho những người xung quanh cô phải mệt mỏi, sợ chính tình cảm của mình. Những năm tháng trôi qua không có hắn, mọi thứ đã thay đổi quá nhiều, con người cô cũng dần trở nên chai sạn, có lẽ do quá khứ, cũng có lẽ do bản thân cô muốn thay đổi, hoặc có thể do cô đã là một phụ nữ ngoài ba mươi. Một con người đã bắt đầu bước về những trang sau của cuốn tiểu thuyết cuộc đời thì cảm xúc sẽ không thể nào còn như một cô gái đang son trẻ. Cô đã làm một người mẹ, cô muốn con cô có thể dựa vào cô, cô chỉ muốn cố gắng bù đắp những thiếu thốn tình cảm cho nó, để nó không phải gánh chịu bất cứ khó khăn nào của cuộc sống.

Từ khi làm mẹ, cô hiểu hơn cảm giác của bố mẹ mình, dù khổ cực đến thế nào, chỉ cần có thể nhìn nụ cười của con trẻ đã là quá đủ. Cô tự nhủ với bản thân mình, không hạnh phúc nào có thể trọn vẹn, chỉ cần bản thân chấp nhận thì có lẽ sẽ là hạnh phúc. Tìm kiếm quá nhiều chỉ khiến con người ta trở nên mệt mỏi.

Như lời hấn nói, hấn vẫn đến thăm Năm. Còn cô thì không muốn ở cạnh hấn, cô và hấn luôn có một khoảng cách nhất định. Và khoảng cách ấy lại càng lớn khi Đăng Minh liên tục xuất hiện ở nhà cô. Giống như trước đây, Đăng Minh luôn giúp đỡ cô trong mọi việc. Có khi ở trong vườn, khi cô đang khệ nệ bê một khúc cây, hay tưới nước cho các giống nho mới thì Đăng Minh luôn nhanh nhẹn giúp cô một tay, tên đó luôn ân cần chăm sóc cô như hấn vẫn làm. Khi ấy, cô thấy Hoàng Phong vừa đứng lên nhưng rồi lại nhanh chóng ngồi xuống tiếp tục trò chuyện với Năm.

Không biết tại sao, cô không muốn đến gần hấn, nhưng cũng không muốn hấn thấy cô và Đăng Minh như thế này, mặc dù cô không nỡ từ chối sự giúp đỡ từ Đăng Minh. Bản thân cô tự cảm thấy mình mâu thuẫn. Những lúc như vậy, cô chỉ biết cười gượng gạo với Đăng Minh.

Hoàng Phong đôi khi nhìn cô, nhưng khi cô quay sang thì hấn lại quay mặt đi. Đôi khi cô muốn hỏi xem hấn muốn nói điều gì với mình. Nhưng rồi lại nghĩ, nếu hấn muốn, hấn sẽ nói. Còn cô, đã mặc định là sẽ không quan tâm hấn nữa. Dù hấn có xuất hiện trước mặt cô thì đối với cô cũng chỉ giống như một cây nho, một cái bóng đèn mà thôi. Đối với cô, hấn đã không còn quan trọng.

Buổi tối hôm ấy Đăng Minh lại một lần nữa nhắc đến chuyện muốn kết hôn với cô. Hôm ấy, Hoàng Phong đưa Năm đi chơi buổi tối. Đăng Minh và cô ngồi trước sân nhà nói chuyện. Ngôi nhà của cô, có một khoảng sân nhỏ, xung quanh cô trồng rất nhiều hồng tiểu muội, khi nở những đóa hoa chúm chím xinh xắn và tỏa hương thơm dịu nhẹ. Cô không biết tại sao mình lại trồng loài hoa này thay vì hoa hồng trắng mà cô vẫn yêu thích. Cô chỉ cảm thấy rằng khi nhìn hoa tiểu muội sẽ dễ chịu hơn là nhìn hoa hồng trắng bởi nó không gọi cho cô về quá khứ.

Anh sáng đèn đường hắt vào khoảng sân nhà cô, hắt lên những đóa hoa mới hé nở, hắt lên gương mặt Đăng Minh, ánh sáng và bóng tối ẩn hiện. Đôi mắt Đăng Minh bỗng nhiên mang đầy ưu tư. Hấn nói:

“Ta sợ câu trả lời, nhưng có lẽ vẫn nên biết câu trả lời...” Rồi hấn quay sang nhìn vào đôi mắt cô. “Người...sẽ ở bên cạnh ta chứ?”

Câu hỏi và ánh mắt van nài của Đăng Minh khiến cô vừa cảm thấy bối rối, vừa cảm thấy xót xa. Cô biết, nếu ở bên cạnh Đăng Minh cô sẽ được hấn yêu thương và bao bọc. Nhưng như vậy có công bằng với hấn hay không? Cô vẫn không thể cảm nhận rõ rằng cảm xúc của cô dành cho hấn là tình yêu hay chỉ là cảm kích. Năm sẽ như thế nào nếu biết cô chọn Đăng Minh. Cô hoang mang.

“Ta muốn trở thành bố của Năm!” Đăng Minh tiếp.

Đôi mắt hấn đầy nét lo lắng. Cô lúng túng. Cô không biết nói thế nào cho phải. Những ý nghĩ trong cô rối bời. Cô không biết tại sao bản thân cô còn lưỡng lự mãi chưa đưa ra câu trả lời.

“Có phải vì Hoàng Phong?” Đăng Minh nhìn cô nghi hoặc.

Cô vội vã lắc đầu. Không thể vì Hoàng Phong. Cô và người con trai ấy giờ đã ở quá xa nhau, làm thế nào có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau được nữa. Chắc chắn không phải vì Hoàng Phong. Nhưng vì sao cô chưa đưa ra câu trả lời thì chính cô cũng không thể hiểu.

Rồi bỗng nhiên Đăng Minh quỳ xuống trước mặt cô. Đôi tay hấn nắm lấy tay cô, cô sững người. Giọng hấn lại vang lên:

“Ở bên anh, được không?”

Câu nói và ánh mắt của Đăng Minh gọi cho cô một sự quen thuộc trong quá khứ. Có người con trai đã nói với cô rằng: “Ở bên tôi, được không?” và lúc bấy giờ cô đã quyết định sẽ ở bên hấn. Nghĩ đến câu nói ấy, nghĩ đến người con trai ấy. Cô tự hỏi tại sao đã có lúc cô quên mất rằng hấn đã từng nói hấn cần cô, hấn mong cô ở bên hấn. Tại sao cô chỉ còn nhớ được những lời hấn nói khi muốn chấm dứt mọi thứ với cô, muốn gạt bỏ cô ra khỏi cuộc đời hấn. Con người ta, có lẽ khi chìm sâu trong nỗi đau sẽ không nhớ được đã có lúc ta cũng đã từng hạnh phúc.

Cô bỗng cảm thấy được bàn tay Đặng Minh đang run rẩy. Nhìn vào đôi mắt hắn, cô biết, hắn đang hoàn toàn nghiêm túc. Nhưng cô vẫn chưa biết được câu trả lời của mình.

“Đặng Minh à, thật ra...”

“Ba tháng...” Cô chưa kịp nói thì hắn đã chen ngang “...Hãy suy nghĩ tiếp ba tháng, khi đó hãy nói câu trả lời của mình, chiếc nhẫn này, nếu em đồng ý, hãy đeo nó đến gặp anh, anh sẽ chờ câu trả lời của em!”

Cô nhìn chiếc nhẫn trong tay mà hắn vừa đưa cho cô. Đó là một chiếc nhẫn nhỏ có khảm một viên đá chìm màu trắng hình trái tim, hai bên trái tim ấy là chữ M và A. Chiếc nhẫn này không phải là kiểu mới nhất có lẽ vì hắn đã mua nó từ lâu lắm, nhưng nó vẫn rất đẹp, rất đáng trân trọng, như tình cảm của Đặng Minh dành cho cô vậy.

Nhìn chiếc nhẫn này, cô lại nhớ đến chiếc nhẫn mà ngày ra đi cô đã trả lại cho Hoàng Phong. Bất giác cô nhìn vào ngón áp út trên bàn tay trái của mình. Nén một hơi thở dài, cô nghĩ một người phụ nữ, có tận hai chiếc nhẫn cầu hôn không biết nên vui hay nên buồn.

Đặng Minh tiến gần lại, tay hắn vẫn nắm lấy bàn tay cô, đôi mắt hắn nhìn thẳng vào mắt cô. Cô vội vàng nhắm chặt mắt. Cô cảm nhận được hơi thở của Đặng Minh ở trước mặt mình. Hai tay cô nắm chặt lại. Bỗng nhiên cô cảm thấy sợ hãi, sợ hãi việc Đặng Minh sắp hôn mình. Nhưng cô không dám lãng tránh. Tại sao lại như vậy?

Nhưng rồi Đặng Minh ngồi lại bên cạnh cô. Cô mở mắt ra, cô thực sự bối rối khi cả hai đều im lặng. Cô nói với hắn rằng cô sẽ suy nghĩ kĩ càng, sẽ cho hắn câu trả lời. Hắn cười nhạt, nhìn cô và gật đầu. Lúc ấy cũng chính là lúc Hoàng Phong đẩy cổng bước vào. Hắn đã về, còn Năm thì đang nằm ngủ ngon lành trên lưng hắn. Hắn đưa Năm vào phòng ngủ rồi ra về.

Không biết tại sao khi hắn đẩy cổng bước vào, cô lại cảm thấy bối rối khi để hắn thấy cô đang ngồi với Đặng Minh, cô như cảm thấy mình đã làm điều gì sai trái, nhưng thái độ dửng dưng của hắn cũng khiến cô cảm thấy bản thân thật nực cười. Hắn có thấy thì sao, cô cũng đâu làm gì sai. Chính vì thế, cô lại quay lại trạng thái ban đầu. Cô không quan tâm và mặc kệ hắn.

Nhưng tại sao Hoàng Phong vẫn cứ giữ cho bản thân một phong thái buồn phiền, lầm lũi và cô đơn như vậy. Thiên Ân không ở bên cạnh hắn sao? Nếu cô ấy biết hắn và cô có một đứa con, không biết cô ấy sẽ cảm thấy như thế nào. Lúc ấy chắc hắn sẽ rất phiền phức, nhưng cô sẽ không để Năm phải rơi vào vòng phiền phức ấy. Nhất định thế.

Một ngày nữa lại đến, hôm nay cô phải gửi Năm sang nhà ngoại để tham gia buổi lễ khánh thành công ty mới của tập đoàn nơi cô đang làm việc. Đây là một công ty phân phối các loại rượu nho tên Worintaf. Tổng giám đốc của công ty này chính là Trần Đặng Minh. Đây là một công ty gia đình nên việc Đặng Minh giữ chức tổng giám đốc là điều hiển nhiên. Nhưng cô vốn không hiểu nổi, tại sao gia đình Đặng Minh giàu có đến vậy mà khi mới về nước hắn lại chịu làm Phó giám đốc một bộ phận nhỏ trong Estermir của cô. Cô hỏi Đặng Minh thì hắn ta cười và nói rằng, vì hắn muốn ở cạnh cô. Nghe câu trả lời ấy, cô không biết phải phản ứng thế nào thì tên đó lại xoa xoa đầu cô và cười vui vẻ.

Cô đi bên cạnh Đặng Minh để phụ giúp một vài việc. Nhưng khi có người hỏi hắn cô là ai thì hắn lại cười nửa đùa nửa thật nói rằng:

“Cô ấy là người tôi đang theo đuổi, và có thể trở thành con dâu của bố mẹ tôi!”

Cô nghe được những lời ấy thì chỉ biết cười trừ. Vì chính cô cũng chẳng biết giải thích thế nào.

Tiệc rượu được bắt đầu. Mọi người trong sảnh tiệc đều ăn mặc lịch thiệp và cư xử hết sức hòa nhã, có lẽ bởi họ đều là những người thuộc tầng lớp thượng lưu. Những nhân vật có tiếng đều có mặt. Người lạ có và dĩ nhiên người quen cũng có. Trong tiệc rượu hôm nay, cô gặp lại rất nhiều người quen.

Đầu tiên, trước khi buổi tiệc bắt đầu, cô gặp lại Hoài Anh đang đi cùng chồng cô ta. Theo những gì cô biết được, cô ta vừa mãn hạn án treo được vài tháng. Với tội danh bắt cóc đáng lí ra cô ta phải chịu tù giam, nhưng do gia đình nhà chồng cô quen biết thế nên án được chuyển thành án treo. Cô cũng không lấy làm

ngạc nhiên khi cô ta xuất hiện ở đây. Nhưng có lẽ cô ta vẫn chưa học được nhiều sau bài học mà cô dạy cho cô ta khi đó.

“Trình độ đeo bám đại gia thật là tài tình đó, Thiên An!” Cô ta nhìn cô khinh khỉnh khi thấy cô đi cùng Đăng Minh.

“Làm sao bằng trình độ chạy án của cô được!” Cô đáp, nhếch mép cười với cô ta.

“Mày...!” Cô ta tức tối, nhưng dường như bỗng nhớ ra đang ở chốn đông người nên cô ta kiềm chế lại. Cô ta tiếp: “Tưởng làm công ty của tao phá sản thì xong à? Gì mà L’TA. Thật là buồn cười! Hần huyền hoặc, mê muội trong khi mày đang tay trong tay với đại gia khác sau khi làm cho hần thân bại danh liệt! Đáng ra phải đổi tên thành H’TA mới đúng! haha”

Cô ra nói rồi đi lướt qua. Những lời cô ta nói có ý nghĩa là gì? L’TA và H’TA có gì khác nhau sao? Chẳng qua chỉ là tên công ty thôi mà. Nhưng những lời cô ta nói làm cô thoáng nghĩ ngợi. Một người phụ nữ hủy hoại cuộc đời của một người đàn ông mà giờ lại đang mong muốn tìm kiếm hạnh phúc bên một người đàn ông khác, liệu có thể hay không? Cô có xứng đáng có được hạnh phúc hay không?

Những suy nghĩ ấy đeo bám cô trong suốt buổi tiệc

. Đến khi mọi người đều đã đến đông đủ và sảnh tiệc chật kín người. Cô thoáng mệt mỏi và muốn tìm một chỗ khác để đứng nên đã nói với Đăng Minh và đi vào trong. Nhưng chưa kịp đi vào trong thì cô gặp một người nữa, một người cô không muốn gặp.

“Chào cô!” Ông Hoàng Nghiệp lên tiếng. “Có nên đổi thành thiếu phu nhân của Worintaf không nhỉ?”

Cô lúng túng khi gặp ông chủ tịch ở đây. Cô nhìn xung quanh xem có thấy bóng dáng quen thuộc của ai hay không. Nhưng chỉ thấy ông chủ tịch đứng một mình.

“Chào bác...” Cô ấp úng chào hỏi.

Cô thực sự vẫn mang trong mình nỗi áy náy vì đã khiến cho Estermir tâm huyết bao nhiêu đời của gia đình họ Hoàng biến mất. Chính vì thế khi thấy ông Hoàng Nghiệp, nỗi mặc cảm khi ấy lại dâng lên. Cô càng lúc càng bối rối, nhất là khi nghe thấy ông định gọi mình là thiếu phu nhân của Worintaf. Cô có cảm giác như mình là một kẻ phản bội trong mắt ông.

“Mong cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Phong nữa, nó đã quá mệt mỏi rồi!”

Nói rồi ông chủ tịch nhanh chóng quay người nói chuyện với một vị khách vừa đi đến. Câu nói của ông lại một lần nữa khẳng định cô đối với Hoàng Phong chỉ là một kẻ tội lỗi, không hơn không kém. Cô cúi đầu quay đầu bước về phía sảnh tiệc. Có lẽ cô nên ra về, cô thực sự không phù hợp với những nơi như thế này.

Khi bước ra đến giữa sảnh tiệc. Cô nghe thấy có tiếng người gọi mình từ phía sau. Cô ngoái lại nhìn. Người đó đang nhanh chóng tiến lại chỗ cô. Chính người đã bắt cô rời khỏi Hoàng Phong, chính người biến cô thành con người tội lỗi của hiện tại – Khải Hưng.

Tại sao anh cũng có mặt ở đây. Cô không muốn gặp anh, không muốn nói gì với anh nữa. Anh với cô, không nên gặp nhau dù trong bất kì hoàn cảnh nào.

Cô bước lùi, cô sợ hãi một lần nữa. Mắt cô nhìn khắp nơi tìm kiếm và cô thấy Đăng Minh đang ở tận tầng hai của sảnh tiệc. Cô không thể tìm kiếm được ai để ẩn nấp. Xung quanh cô chỉ toàn người lạ, còn Khải Hưng thì đang tiến gần về phía cô.

Đúng lúc cô định quay mặt đi, giả vờ như không nhìn thấy gì thì cũng là lúc người cô chạm vào một thứ gì đó lạnh toát phía sau. Cô hoảng hốt và nghe có tiếng hét thất thanh từ những người xung quanh. Khi cô nhìn thấy cảnh tượng bức tượng đá hình chai rượu đổ rầm xuống đất và những mảnh đá vụn nát thành vô số mảnh bằng nằm trên sàn nhà cũng là lúc chân cô dẫm phải một mảnh đá và loạng choạng sắp ngã. Hôm nay của cô đúng là xui xẻo. Cô chuẩn bị tâm lý ột cú chạm đất trên sàn nhà cũng như chống chọi lại ánh mắt của mọi người xung quanh. Cô nghe thấy tiếng Đăng Minh và Khải Hưng hét hoảng gọi tên cô.

Nhưng, đúng lúc ấy, bàn tay cô được một người nắm lấy. Người đó dùng một lực thật mạnh kéo cô về phía hần ta. Khi định thần lại chỉ cô đã nằm trọn trong vòng tay của hần. Đôi mắt hần nhìn cô đầy lo lắng.

Là Hoàng Phong.

Cô sợ hãi, nhưng khi phát hiện ra mình đang ở trong vòng tay của Hoàng Phong thì cô vội vàng đẩy hắn ra. Khi vừa đẩy hắn ra cô lại một lần nữa trượt ngã và lần này dù hắn có nắm lấy bàn tay cô nhưng cô vẫn ngã xuống, vì lực ngã quá lớn đã kéo theo hắn cùng ngã. Hắn ngã đè lên người cô.

Vội vàng, hắn bò dậy và hỏi cô có làm sao không? Chiếc váy cô đang mặc ướt loang lổ vì nước đá tan ra từ bức tượng, toàn thân đau điếng vì cú ngã vừa rồi và bị hắn đè lên mình nhưng cô vẫn gạt tay hắn ra và nói rằng mình không sao. Xung quanh cô bắt đầu có tiếng xì xào bàn tán. Cô nhìn thấy đôi mắt hắn bỗng nhiên nheo lại. Hắn nhìn cô bằng ánh mắt đau xót. Rồi hắn bế bổng cô lên và đi ra ngoài cửa. Tiếng bàn tán phía sau bỗng im bật trước khí thế bức người của Hoàng Phong, mặc kệ tất cả, hắn vẫn vững chãi bước đi.

Cô không muốn hắn bế cô như thế trước mặt bao nhiêu người. Cố gắng dựa dựa muốn đứng xuống đất nhưng đôi mắt lạnh lẽo của hắn khiến cô im bật. Chính cô cũng bị cái khí thế của hắn làm cho im bật.

Hắn đặt cô xuống ghế đá một công viên gần đó. Cởi áo khoác khoác lên vai cô. Hắn lại nhìn cô lo lắng và hỏi cô có đau ở chỗ nào không, có cần phải đi bệnh viện hay không.

Cô im lặng, không nói. Nhưng đến khi hắn định đặt bàn tay lên trán cô thì cô gạt phắt đi, cô nói với hắn:

“Anh không cần phải lo cho tôi!” Cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

Xong đáp lại câu nói của cô vẫn là một ánh mắt ngập tràn nỗi đau. Nhưng rồi hắn nhếch mép cười và ngồi xuống ghế đá đối diện. Hắn lại đan tay vào với nhau và cúi gằm đầu xuống.

Cô không biết tại sao hắn lại phải quan tâm đến cô như vậy. Hắn tội nghiệp gì ột kẻ khiến hắn mất đi tất cả như vậy. Hắn lo lắng làm gì ột kẻ mà hắn đã đẩy ra khỏi cuộc đời hắn. Cô vốn không xứng đáng được hắn quan tâm. Trước kia cũng vậy mà giờ cũng thế. Hơn nữa cô với hắn lúc này chẳng qua chỉ là những kẻ xa lạ.

“Tôi xin lỗi...” Giọng hắn vang lên chậm chậm.

Tại sao hắn lại nói xin lỗi trong khi người có lỗi, người cư xử không ra sao lại chính là cô? Nghĩ lại thật nực cười, cô quay sang nhìn thấy hắn vẫn cúi đầu ngồi đó. Đèn đường trên cao khiến con người hắn như một mảng tối giữa rực rỡ muôn ánh sáng. Trái tim cô lại nhen nhói cảm giác từ rất lâu mà cô không hề hay biết.

“Chuyện công ty...không phải là lỗi của em, đừng tự trách mình!” Hắn ngẩng mặt lên nhìn cô.

Cô khá bất ngờ trước câu nói của hắn. Cô nghĩ, có phải lỗi của cô hay không chỉ một mình cô hiểu rõ nhất. Cô vẫn luôn tự trách mình. Nhưng tại sao khi nghe câu nói của hắn cô không những không muốn tha thứ cho bản thân mà càng khắc sâu thêm vào tâm trí cảm giác một kẻ phạm tội đang bị chính nạn nhân của mình an ủi và tha thứ. Cô nhếch mép cười. Rốt cuộc có phải hắn định dày vò cô hay không?

“Hãy tin tôi...đó không phải lỗi của em!” Đôi mắt hắn đầy chắc chắn.

Những suy nghĩ ban nãy của cô bỗng nhiên biến mất. Đôi mắt kia sao có thể là đôi mắt của người muốn dày vò hay đẩy cô. Đôi mắt ấy muốn an ủi cô, muốn cho cô một lối thoát. Có phải mọi chuyện không phải là do cô hay không? Cô không thể tự tha thứ ình nhưng nhìn vào đôi mắt của hắn, đột nhiên cô muốn tin hắn. Cô có cảm giác nếu như không tin hắn thì hắn còn mệt mỏi và chán chường hơn chính cô.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, cô bất giác nhìn vào đôi mắt hắn. Cô bỗng cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng hơn. Sự oán trách bản thân dường như đã không còn. Cô tin tưởng hắn đến vậy sao?

Nhưng khi giật mình biết rằng cô đang ngồi im lặng nhìn vào đôi mắt thâm sâu của Hoàng Phong và trái tim của cô bỗng chốc đập liên hồi thì cô vội vàng đứng dậy và đi ra phía đường bắt taxi ra về. Cô không biết tại sao mình lại trở nên như vậy. Nhưng cô biết nếu hắn giữ cô lại cô sẽ rất bối rối. Thế nên cô đi rất nhanh về phía đường lớn. Cô muốn trốn chạy.

Hoàng Phong không giữ cô lại mà chỉ lặng yên cúi đầu khi cô bước chân cô đi xa dần. Ngồi trên taxi, nhìn qua ô cửa kính, cô thấy hắn vẫn ngồi đó cho đến khi cô không còn nhìn thấy hắn nữa.

Cuối cùng, cô vẫn không nói với hắn được một lời chào từ tế.

Cô đang đi dã ngoại trong rừng, cùng với hấn.

Điều này hoang đường đến nỗi hiện tại cô vẫn chưa tin là thật.

Cô có tham gia một hội thiện nguyện, hội này thường xuyên có những hoạt động đi thăm và chăm sóc người có hoàn cảnh khó khăn. Sau một thời gian hoạt động trong hội thì cô được mọi người tín nhiệm bầu làm hội trưởng. Những mạnh thường quân của hội là những doanh nhân trong và ngoài nước. Họ luôn sẵn sàng giúp đỡ, người bận rộn thì viện trợ quần áo, hàng hóa, tiền bạc. Người rảnh rỗi thì sẽ cùng hội đi làm công việc từ thiện. Có một điều đặc biệt là những người cùng đi làm từ thiện thường sẽ đi một đôi vì họ muốn kết hợp công việc từ thiện với thư giãn cùng nhau.

Chuyến thiện nguyện này, cô quyết định đưa cả hội đi đến một vùng núi tương đối hẻo lánh để thăm và tặng quà cho đồng bào người thiểu số ở nơi đây. Chuyến đi được sự hưởng ứng của rất nhiều mạnh thường quân và họ quyết định sau khi hoàn thành công việc sẽ cùng nhau cắm trại ở một khu vực đẹp mà một người trong hội đã đề nghị. Nghe thấy vậy, ai cũng háo hức chuẩn bị.

Cô cũng không ngoại lệ. Nhưng vì chuyến đi kéo dài hơn hai ngày nên cô phải nhờ bố cô lên nhà để chăm sóc Năm. Năm muốn đi cùng nhưng nếu cô mang theo nó thì sẽ không có thời gian để vừa chăm sóc nó vừa làm công tác từ thiện được. Chính vì thế nên cô đã hứa rằng sẽ mua quà cho nó để nó chịu ở nhà chơi với ông ngoại.

Chuyến đi này có một điều đặc biệt là một mạnh thường quân thường hay giúp đỡ hội cũng đồng ý tham gia. Đây là một mạnh thường quân ở Úc, tên là John Hoang. Ban đầu cô cũng khá giật mình vì cái tên này. Nhưng rồi cô nghĩ rằng trái đất sẽ không nhỏ bé đến vậy nên cô gạt đi mọi suy nghĩ của mình, và cô càng chắc chắn hơn khi nói gọi điện thoại thông báo thì người này trả lời cô hoàn toàn bằng tiếng Anh và giọng nói rất khác biệt.

Nhưng trái đất có phải thực sự nhỏ bé hay không? Hoặc là ông trời lại một lần nữa muốn trêu đùa cô và hấn, khi mà người đứng trước mặt cô trước khi xe khởi hành lại chính là Hoàng Phong. Nhưng có một điều lạ là hấn chỉ đi một mình, trong khi tất cả mọi người đều đi có đôi có cặp, và cô cũng đi với Đăng Minh.

Đăng Minh nhứ mảy khi nhìn thấy Hoàng Phong, nhưng Hoàng Phong dường như không tỏ thái độ gì mà chỉ leo lên xe và ngồi xuống hàng ghế cuối cùng.

Cô và Đăng Minh ngồi trên cùng một băng ghế. Thỉnh thoảng qua gương chiếu hậu cô nhìn thấy Hoàng Phong chỉ lặng yên kéo chiếc mũ che đi đôi mắt và dường như ngủ suốt quãng đường xe chạy. Đăng Minh quay sang hỏi thì cô lại giật mình, nhún vai và nói với tên đó rằng cô chỉ nhìn cảnh vật ngoài đường mà thôi.

Xe ra khỏi thành phố và bắt đầu leo lên đồi. Cảnh vật bên ngoài là những cánh rừng rậm rạp, những dòng thác nhỏ từ trên cao đổ xuống thay vì đèn đường và nhà cửa.

Vì đi lúc tờ mờ sáng nên khi xe đến bản của một dân tộc thiểu số khi mặt trời mới vừa thức giấc. Mọi người trên xe nhanh chóng khuôn đồ đạc xuống và bắt tay vào việc giúp đỡ những người trong bản. Những thành viên trong hội ai cũng khẩn trương làm việc không ngừng nghỉ, người phát quà, người hỏi han, người khám bệnh và phát thuốc. Mỗi người một việc, Đăng Minh và cô thì phát sách cho trẻ em trong bản. Bọn trẻ thích thú khi nhận được tập vở đi học và truyện tranh để đọc.

Mãi miết với công việc, cô quên mất Hoàng Phong

cũng đang có mặt ở đây. Khi sức nhớ ra hấn, cô không biết hấn đang ở đâu, bởi theo cô biết thì hấn không hề biết làm gì cả. Cô ngoảnh mặt tìm kiếm thì thấy hấn đang được rất nhiều trẻ em vây quanh, hấn đang cắt tóc cho bọn trẻ. Hấn say sưa với công việc, hấn tươi cười khi nhìn thấy bọn trẻ thích thú với mái tóc mới và xoa đầu bọn chúng. Cô không biết tại sao mình lại khê cười và lắc đầu khi thấy hấn như vậy. Cô vốn không hiểu hết được về Hoàng Phong mà.

Đăng Minh ngồi bên cạnh hỏi cô sao vậy nhưng cô nhanh chóng lảng đi một đề tài khác. Đăng Minh cũng chỉ cười nhạt và quay trở lại với công việc của mình.

Khi hoàn thành xong mọi việc thì cũng đã là quá trưa, cô và mọi người trong hội dùng bữa xong và mọi người háo hức cho chuyến hành trình cắm trại trên núi đêm nay. Xe chỉ chở cả bọn đi được một đoạn đường nữa thì không thể nào đi sâu thêm vì đường quá nhỏ, lại rậm rạp và không có lối quay xe nên phải dừng lại và cả bọn phải đi bộ leo lên núi.

Nhưng đúng lúc chuẩn bị xuất phát thì Đăng Minh phải ra về vì có điện thoại từ công ty gọi tới. Vì công ty vừa mới thành lập nên tên này thời gian gần đây khá bận rộn. Hắn nói với tài xế lái xe hãy chở hắn ra đường lớn để hắn bắt xe về. Hắn nhìn Hoàng Phong rồi lại nhìn cô. Cô hiểu có lẽ hắn đang lo lắng cô ở cùng với Hoàng Phong, cô đề nghị ra về cùng với hắn nhưng hắn lại lên tiếng nói rằng cô là trưởng hội thì phải ở lại cùng mọi người, trước khi xe chuyển bánh, hắn xoa đầu cô và nói rằng hắn tin tưởng vào quyết định của cô rồi mới rời đi.

Chiếc xe chở Đăng Minh đi khuất cũng là lúc mọi người xuất phát đi đến ngọn núi mà bọn cô đã dự định cắm trại. Sau một lúc đi trên đường bằng, bọn cô đứng dưới chân một ngọn núi khá cao, người dẫn đường nói rằng đích đến nằm phía sau ngọn núi này. Vì đã bắt đầu chiều nên mọi người đều nhanh chóng leo lên ngọn núi đó. Để giúp mọi người tăng tốc, người dẫn đường đề ra một cuộc thi xem cặp đôi nào sẽ lên tới nơi trước, và mặc nhiên cô và hắn vì lẻ số nên bị nhét vào một cặp.

Những cặp còn lại hăng say nắm tay nhau cùng leo núi, riêng cô lủi thủi một mình vác một số đồ đạc đi phía sau. Hắn cũng đi phía sau cô, đến khi chân cô không thể bước thêm được nữa cũng là lúc mọi người đã đi khuất từ lúc nào. Hắn đi nhanh đến phía cô, hắn gỡ lấy đồ đạc trên người cô và khoác lên vai, cô giằng lại:

“Không cần anh làm vậy!” Cô nói với hắn

“Vậy thì tới đêm em cũng chưa lên tới nơi đâu!” Hắn vẫn thản nhiên đeo những đồ đạc đó trên người và bước lên phía trước cô.

Thực sự cô không thể bước nổi nữa nếu cứ mang cái đồng đồ đó trên người. Thấy hắn nhanh chóng đi lên phía trước, cô cũng không nói gì nữa mà đi theo phía sau. Nhưng khi chỉ còn một đoạn đường ngắn phía trước thì cô nghe có tiếng người hô lên rằng đường có rêu và ẩm ướt nên rất trơn, người đó nói mọi người hãy cẩn thận thì cô cũng loạng choạng suýt ngã.

Hắn thấy vậy thì liền quay lại phía cô và đưa tay ra. Cô mặc kệ bàn tay của hắn và cố gắng bước lên phía trước, cô không muốn chạm vào người hắn. Nhưng hắn nhanh chóng đi ngang qua cô và cầm lấy bàn tay cô. Cô vẫn cố gắng giật ra, cô vừa định kéo bàn tay lại thì có khiến hắn suýt ngã xuống. Cô tròn mắt sợ hãi, cô thấy đôi mắt hắn khe nheo lại, giọng hắn trầm trầm:

“Đừng cố chấp mấy cái nhỏ nhặt để người khác phải lo lắng!” Nói rồi hắn cầm tay cô đi về phía trước. Cô bước theo hắn và không nói gì nữa. Đôi bàn tay của hắn ấm áp quá. Ánh dương lúc hoàng hôn hắt bóng hắn và cô đổ dài, hai chiếc bóng ấy nắm tay nhau đi trên đường. Gió núi bắt đầu mạnh hơn, một mùi hương quen thuộc phảng phất trong gió. Trái tim cô lại lồi nhịp. Rốt cuộc, Hoàng Phong hắn là gì với cô. Tại sao cảm giác này cô không thể nào có được khi ở bên Đăng Minh. Cô vẫn còn vương vấn hắn đến vậy sao?

Khi lên đến đỉnh núi, cô không nói lời nào mà gỡ tay cô ra khỏi tay hắn.

Khung cảnh trên đỉnh núi lúc hoàng hôn đã xé tà thật thú vị. Từ độ cao này có thể phóng tầm mắt nhìn thấy đoạn đường bọn cô đã đi qua để đến đây, cũng có thể thấy bản làng nơi bọn cô đã làm từ thiện, nhìn về phía mặt trời đang lặn có một hồ nước rất lớn và có vẻ như mặt trời đang chìm dần xuống hồ nước ấy, nhuộm cho hồ nước một màu đỏ tía vừa buồn vừa bắt mắt.

Mọi người đều đã lên tới nơi và bắt đầu dựng trại. Phần lớn đều là trại nhỏ của từng đôi một. Cô cũng bắt đầu dựng trại, hắn đứng bên cạnh giúp đỡ, cô không nói lời nào chỉ mặc kệ hắn muốn làm gì cũng được. Nhưng lúc này cô luôn duy trì một khoảng cách với hắn.

Sau khi dựng lều trại, mọi người đi tìm kiếm củi và bắt đầu đốt lửa trại. Vì củi bị ẩm ướt nên phải khó khăn lắm mới có thể nhóm lửa. Khi lửa đã cháy mọi người không quên đem những cành củi còn lại ra hong để một lát sẽ phân công nhau giữ lửa suốt đêm nay để giữ ấm và để xua đuổi thú rừng.

Bữa tối với đồ nướng diễn ra nhanh chóng. Không khí trên cao tuy lạnh nhưng không dập tắt được sự hào hứng của mọi người trong phần giao lưu. Mọi người mang guitar ra đàn hát vang rền bên đồng lửa. Khi có

người hỏi thăm hần và biết được hần chính là John Hoang thì vô cùng háo hức bắt hần góp vui một bài hát. Hần từ chối nhưng không được nên cuối cùng vẫn phải cầm lấy đàn và bắt đầu hát.

Tiếng đàn vang lên, những giai điệu của bài hát khiến cô bất giác ngẩng mặt lên nhìn hần và phát hiện hần đang nhìn cô chăm chăm.

“Sợ lắm ánh mắt đó nếu chỉ là cơn gió qua...”

Sợ lắm những nỗi nhớ theo từng đêm.

Sợ một ngày nào đó con tim yêu thật nhiều.

Để khi em rời xa anh, thì nước mắt sẽ ở đây...”

Những âm thanh réo rắt từ phím đàn cũng như lời bài hát khiến cô như nhìn lại được những ngày tháng hạnh phúc cùng hần ngồi trên chiếc xích đu trong vườn cùng đàn hát. Những ngày tháng ấy đã từ lâu lắm cô không dám nghĩ về, bởi nó chỉ làm cho cô trở nên bi đát. Nhưng tại sao hôm nay nó bỗng hiện lên sống động đến vậy?

“Và nếu em có biết, anh đang hi vọng từng phút giây...”

Và tình yêu trong anh đó đã dành cho em

Cảm giác trong lòng anh cứ miên man lo sợ...

Sợ nếu em sẽ không ở lại đây!”

Không gian trước mắt cô bỗng nhiên nhòe mờ. Chỉ còn người con trai đó đang ngồi trước mắt cô đàn hát cho cô nghe. Từng lời, từng câu như đang muốn nhấn nhủ với cô. Trái tim của cô bỗng cảm thấy đau đớn. Cô không biết vì sao nhưng nhìn hần như vậy, trái tim của cô bỗng nhiên đau đớn, nó như đang gào khóc khi nghe hần hát như vậy.

“Người yêu ơi...”

Hãy để cho anh được nắm đôi bàn tay em!!

Đặt vào nơi đó niềm tin của anh!!

Hãy để cho anh thấp sáng lấy tình yêu trong em!!...”

Còn có thể như vậy sao? Không phải tất cả đã quá muộn rồi sao?

“...Rồi từ đây anh hứa anh sẽ luôn bên em!!

Anh sẽ quan tâm em thật nhiều, từng phút giây...

Anh sẽ chỉ yêu em mà thôi!

Anh sẽ không để em rời xa!!

Vì anh biết em cũng yêu anh!!...”

Lời bài hát đã đánh thức tâm hồn ngủ vùi trong nỗi đau quá khứ của cô bỗng chốc tỉnh lại. Một giọt nước mắt rơi xuống và được cô giạt mình lau vội đi. Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Hoàng Phong nhìn cô, đôi mắt hần lại đầy đau xót, buồn phiền.

Những gì mọi người làm về sau, cô không nghe được bất cứ thứ gì nữa. Tất cả hành động của cô lúc đó cũng chỉ là theo bản năng. Trong suy nghĩ của cô lại tràn ngập hình ảnh của hần. Cô tưởng chừng đã xóa bỏ chúng từ rất lâu, nhưng nó lại một lần nữa hiện lên rõ ràng. Không phải là những hồi ức đau buồn mà là những hồi ức vui tươi cùng hần. Cô nhận ra rằng, khi ở bên cạnh hần, cô đã từng rất hạnh phúc. Nhưng chính vì thế mà hiện tại tưởng chừng như hạnh phúc của cô bị phủ định một cách sạch sẽ.

Không có hần, cô sẽ không thể hạnh phúc sao?

Rồi khi trời về khuya, mọi người bắt đầu trở về trại để nghỉ ngơi. Hoàng Phong nói rằng hần sẽ trực giữ lửa nên mọi người sẽ về trại của mình để nghỉ ngơi trước, hai giờ sau sẽ đổi ca ột người khác. Cô cũng nhanh

chóng đi về trại của mình. Cô nhìn hấn vẫn ngồi lằm lũi bên cạnh đồng lửa, tay cho vào đó một vài nhánh củi nhỏ. Hấn dường như lạc lõng giữa chốn này.

Cô dần lòng mình đi vào trong lều nghỉ ngơi. Cô dỗ giấc ngủ của mình để xua đi những suy nghĩ về hấn. Một đêm dài và đầy sự trần trọc.

Khi có người đập đập bập cửa lều của cô thì cô cảm thấy ánh sáng ban ngày đã bắt đầu xua đi màn đêm u tối. Cô mở cửa bập và hỏi người đập cửa bập mấy giờ rồi thì người đó nói rằng đã 4 giờ rồi. Cô không biết cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nhưng vẻ mặt vừa lo lắng vừa ăn năn của người đứng trước mặt khiến cô tò mò.

Cô hỏi người đó có chuyện gì xảy ra thì người đó nói với cô rằng, do bọn họ mệt quá ngủ quên nên đã để Hoàng Phong trực cho đến giờ này. Và vừa rồi hấn ta đã chảy máu cam.

Cô cũng khá hoảng hốt vì cô biết hấn cũng tương đối dễ bị bệnh. Nhưng có lẽ chỉ chảy máu cam thôi thì chắc không sao. Cô chạy lại chỗ người làm bác sĩ trong đoàn đang xem xét cho Hoàng Phong, hấn một mực nói rằng hấn không sao, nhưng vị bác sĩ đó nhăn mặt khi xem xét cho hấn. Vị bác sĩ nói rằng có phải hấn đã từng bị tai nạn và gặp di chứng ở vùng đầu hay không, hấn nhìn thấy cô thì vội lắc đầu chối. Vị bác sĩ thở phào và nói rằng nếu không phải thì không nghiêm trọng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi là có thể ổn định lại. Rồi bác sĩ hỏi rằng ai có thể chăm sóc cho hấn không thì tất cả mọi người đều quay sang nhìn cô.

Cũng đúng thôi, không thể để hấn vào lều của bất kì cặp nào mà chỉ có cô là một mình, lại còn là trưởng đoàn nên phải có trách nhiệm. Vị bác sĩ đó cho hấn uống thuốc rồi định đưa hấn vào trong lều của cô nhưng hấn lại lắc đầu không muốn vào. Hấn nói rằng hấn không sao nhưng rồi hấn loạng choạng và cuối cùng hấn cũng phải vào trong lều của cô và nằm xuống.

Cô không muốn hấn ở trong lều của cô nhưng cũng không nhẫn tâm để hấn ốm đau mà phải vật vờ ở ngoài nên đành phải để hấn vào trong đó. Cô đến bên lều định khóa lều lại rồi ở ngoài thì hấn cầm lấy cổ tay cô mà nói rằng, cô không vào lều thì hấn sẽ ra ngoài, hấn không muốn cô bị hấn chiếm mất chỗ.

Thật là phiền phức. Làm sao cô có thể để hấn ra ngoài được. Cũng chả có gì to tát. Cô bước vào trong lều và khóa cửa lều lại. Cô nằm xuống và quay lưng về phía hấn.

Hấn nhìn cô rồi cũng nằm xuống, vòng hai tay ôm lấy mình và quay lưng về phía cô. Giọng hấn run run:

“Làm phiền em rồi!”

Cô im lặng kh

ông đáp giả vờ như đã ngủ rồi. Cô nằm yên một lúc lâu thì thấy hấn thở đều đều dù hơi thở vẫn còn nặng nhọc. Đôi khi hấn ú ớ câu gì đó. Cô lo lắng ngồi dậy dùng tay sờ lên trán hấn thì phát hiện ra hấn đang bị sốt. Cái tên này, đúng là rất dễ bị ốm mà.

Cô nhanh chóng lấy nước ấm trong bình đổ ra một chiếc khăn đắp lên trán cho hấn. Trong cơn mê man, cô nghe tiếng hấn nói:

“Tôi xin lỗi...Thiên An...”

Cô nhìn hấn, lòng cô lại nặng trĩu. Tại sao hấn lại phải xin lỗi trong khi cô mới là người có lỗi? Đây là điều mà hấn muốn nói với cô hay sao? Xin lỗi vì đã không thể dành cho cô một tình yêu, một hạnh phúc trọn vẹn sao? Đấy vốn đâu phải là lỗi của hấn. Đột nhiên cô nhớ về tai nạn ngày đó cùng lời nói của vị bác sĩ ban nãy, lòng cô bỗng cảm thấy lo sợ. Hấn đã gặp phải di chứng gì sau vụ tai nạn đó?

Rất cuộc, hấn muốn nói điều gì với cô?

Ngày hôm sau, vì vẫn sốt mê man nên Hoàng Phong không thể cùng mọi người chơi các trò chơi được. Cô cũng vì lo lắng nên lấy lí do phải có trách nhiệm chăm sóc cho các thành viên trong đoàn mà ở lại trông nom hấn.

Khi hấn hạ sốt hấn cũng là lúc mọi người chuẩn bị nhổ trại ra về. Cô và hấn không nói gì với nhau. Mọi người lặng lẽ xuống núi và lên xe ra về.

Xe chạy đến thành phố thì đêm đã về khuya. Cô cùng hấn chào từ biệt mọi người và ra về. Hấn nói muốn mang quà cho Năm. Cô không biết từ lúc nào hấn đã khắc được một củ cải bằng gỗ ngô nghĩnh. Hấn nói rằng đã làm nó lúc gác lửa đêm.

Cô và hấn lại cùng nhau bước song song trên con đường đầy ánh đèn đường. Cả hai chỉ im lặng không nói gì. Khi đến cổng nhà, cô hỏi hấn có muốn vào gặp Năm không thì hấn gật đầu và đi vào trong. Hấn tiến vào trước, còn cô đi vào sau khi khép cánh cửa lại.

“Tại sao cậu lại ở đây? Mời cậu về cho, ở đây không có chỗ cho cậu!”

Cô nghe thấy tiếng bố cô. Cô vội vàng chạy vào trong thì thấy Hoàng Phong đang bị bố cô quát mắng. Khi biết việc cô có thai, bố cô đã vô cùng tức giận, cô phải nói mãi bố mới thôi ý định sẽ đi gặp hấn để nói cho ra nhẽ của bố. Trong đời, lần đầu tiên cô thấy bố tức giận như vậy.

Hoàng Phong lễ phép nói rằng muốn vào để gặp Năm thì bố cô càng tức giận hơn nữa. Bố nói:

“Cậu thì có tư cách gì để gặp nó, kẻ bỏ rơi nó và làm mẹ nó đau khổ thì có tư cách gì để xuất hiện trước mặt nó?”

Câu nói của bố cô khiến Hoàng Phong cúi mặt, đôi mắt hấn lại hiện lên tia hối hận và đau đớn. Rồi hấn cúi chào và bước ra ngoài. Khi bước qua cô, cô nghe thấy hấn nói với cô hai từ xin lỗi.

Tại sao vẫn là xin lỗi. Chẳng lẽ hấn chỉ muốn nói với cô những điều đó sau ngần ấy việc hấn đã làm? Cô vội vàng chạy thật nhanh ra phía ngoài để đuổi theo hấn. Cô muốn biết rốt cuộc hấn muốn nói điều gì với cô. Cô muốn nghe một lần, chỉ một lần này thôi.

Khi cô vừa chạy ra ngoài sân, Đăng Minh đang mở cổng và tiến vào. Cô vội vã chạy lướt qua Đăng Minh nhưng bị hấn giữ lại và hỏi cô có chuyện gì mà vội vàng chạy đi đâu trong đêm như vậy. Cô không có thời gian giải thích với hấn, vì nếu chậm một chút nữa, Hoàng Phong sẽ đi mất, chậm một chút nữa cô sẽ không còn can đảm để có thể tiếp tục nghe những lời Hoàng Phong sẽ nói.

Cô nói qua loa với Đăng Minh rằng cô có chuyện gấp, cô sẽ giải thích sau rồi nhanh chóng gỡ tay hấn ra và chạy ra ngoài.

Cô nhanh chóng đuổi kịp Hoàng Phong, cất tiếng gọi hấn. Cô thấy hấn dừng người đứng lại. Cô chạy nhanh ra phía trước mặt hấn. Nhưng khi nhìn thấy hấn, cô bắt đầu bối rối không biết nói thế nào cho phải. Hấn nhìn cô, đôi mắt hơi nheo lại.

“Anh...anh còn chưa đưa quà cho Năm!” Cô vừa nói vừa thở hổn hển.

Hấn cũng ngỡ ngàng trước câu nói của cô. Rồi hấn lấy trong túi áo ra củ cải bằng gỗ hấn đã khắc. Hấn đưa cho cô rồi nhếch mép cười ái ngại. Rồi hấn nói cô hãy vào nhà đi, trời đã khuya và lạnh lắm và hấn đi lướt qua cô.

Cô không cam tâm. Cô chạy ra đây để nghe hấn nói điều hấn muốn nói với cô. Cô muốn biết đó là gì? Cô sợ hãi nhưng vẫn cất tiếng hỏi:

“Anh nói rằng có chuyện muốn nói với tôi, anh muốn nói gì?”

Hấn dừng người, hấn quay lại nhìn cô nhưng chỉ một lát rồi nhếch miệng cười và quay đi. Hấn hít một hơi rồi nói:

“Tôi sẽ không tới nữa...Nói với Năm rằng, tôi không phải bố nó...Đăng Minh mới là bố của nó...”

Câu nói của hấn làm cô sững sờ. Hấn muốn dùng tất cả những điều đã làm những ngày qua chỉ để nói với cô những điều này hay sao? Giờ hấn đến Năm cũng có thể nhường cho người khác rồi. Hấn sẽ không lấy mất Năm của cô, cô có nên mừng vui không nhỉ? Hấn muốn Đăng Minh trở thành bố của nó. Hấn thay cô đưa ra quyết định phải không?

Hấn một lần nữa đẩy cô ra khỏi cuộc đời hấn. Hấn vốn không cần cô. Quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng vậy.

Hấn bước đi xa dần, nhưng hấn vẫn đưa tay lên chào tạm biệt cô như hấn vẫn từng làm, hấn nói.

“Hãy hạnh phúc thật nhiều nhé, Thiên An!”

Hạnh phúc? Cô có thể hạnh phúc sao?

Khi cô phát hiện ra bản thân vẫn còn tình cảm với hắn mà lại có thể hạnh phúc bên người đàn ông khác sao?

Hắn đi khuất, cô ngồi thụp xuống đường. Trong tay cô vẫn là củ cải gỗ mà hắn vừa đưa cho cô. Đặng Minh vội vàng đến bên cô. Cô không khóc nhưng đôi mắt cô đỏ đẫm.

Con người cô lại hi vọng điều gì mà phải thất vọng đến vậy?

Những điều hắn muốn nói, rốt cuộc vẫn là đẩy cô đi hay sao?

31. Chương 26

Chương 26: Những mảnh ghép còn thiếu

Cô thần thờ lệt từng bước chân đến trước ngôi nhà của mình, bên cạnh cô Đặng Minh vẫn yên lặng không nói lấy một lời.

Tâm trí cô rối bời vì những vấn vương trong cảm xúc của mình. Con người cô vẫn mãi mãi như thế, khi đã yêu thương ai sẽ rất cố chấp sẽ rất khó để buông bỏ. Cô tưởng rằng mình đã có thể bỏ đi tất cả những gì liên quan đến hắn, đã có thể cất nó vào dĩ vãng và những vết thương trong cô đã bắt đầu lành lại. Nhưng có lẽ là do cô tự huyễn hoặc bản thân mình, còn thực sự thì cô chẳng thể quên được hắn. Tình yêu dành cho hắn, chưa phút giây nào phai nhạt. Chính vì thế nên cô mới cảm thấy sợ hãi khi ở bên cạnh hắn, cô sợ nhìn thấy hắn tình yêu của cô, cảm xúc của cô sẽ vượt qua mọi rào cản của lý trí mà hướng về hắn. Chính vì thế cô mới cố gắng tìm kiếm một nơi ẩn náu khác để tự lừa dối bản thân rằng mình đã hạnh phúc và đầy đủ. Nhưng dù cô cố gắng dùng lý trí để lừa dối bản thân thế nào thì trái tim cô từ trước tới nay chỉ có một mình hình bóng của Hoàng Phong. Những người đàn ông khác, chưa một lần có thể bước chân vào, ngay cả Đặng Minh cũng vậy.

Nhưng dù cô yêu thương người con trai ấy đến thế nào thì hắn vẫn đẩy cô ra xa cuộc đời hắn. Hắn đang suy nghĩ gì? Không phải cô không có cảm giác gì lạ về những gì hắn đã làm vì cô. Cô tìm kiếm thông tin trên mạng thì biết được Hoàng Phong vẫn không hề công khai tình cảm với Thiên Ân từ khi cô và hắn chia tay. Hắn yêu thương chăm sóc cho Năm. Rồi khi hắn ân cần chăm sóc và bảo vệ cô, cô cảm nhận được tất cả. Nhưng làm sao cô cứ chạy đến bên cạnh hắn khi mà hắn vẫn muốn gạt cô sang bên lề cuộc sống của hắn. Cô yêu hắn, nhưng có lẽ cô và hắn đã không còn có thể quay về được nữa.

Người ta nói rằng, nhân tình có thể nhiều nhưng nhân duyên chỉ có một. Nếu để nó trôi qua, sẽ không còn có thể quay lại được nữa.

Có lẽ, nhân duyên giữa cô và hắn đã trôi qua mất rồi.

“Người không khỏe à?” Đặng Minh chen vào giữa dòng suy nghĩ khi nghe thấy tiếng thở dài của cô.

Cô quay sang nhìn hắn. Hắn vẫn mang dáng vẻ lo lắng cho cô. Tên này, cuối cùng vẫn là hắn lo lắng cho cô. Nhìn vào dáng vẻ ấy, làm sao cô có thể tiếp tục ích kỷ nhận lấy sự quan tâm từ hắn. Hắn, đáng lẽ phải được hạnh phúc nhiều hơn khi ở bên cạnh cô. Cô giờ đã biết, cuộc đời này, cô chẳng thể yêu thương ai khác ngoài Hoàng Phong, cô không thể để Đặng Minh chờ đợi trong mòn mỏi khi cô không thể cho hắn câu trả lời như hắn mong muốn.

Dứt khoát có lẽ là cách tốt nhất. Có thể sẽ đau, nhưng ít nhất, hắn cũng sẽ biết rằng cô vẫn trân trọng mối quan hệ giữa cô và hắn. Vẫn trân trọng hắn và không thể biến hắn thành người bảo hộ hạnh phúc của cô nữa.

Cô chậm chậm lấy từ trong túi ra chiếc nhẫn mà cô đã nhận từ hắn. Có lẽ, đã đến lúc nói cho hắn biết câu trả lời của cô.

“Đặng Minh à, thật ra, ta...” Cô ấp úng quay sang nhìn hắn. Hắn nhắm mắt nhìn cô, rồi nhìn vào chiếc nhẫn đang ở trong tay của cô. Cô hít một hơi thật sâu và tiếp tục: “Ta nghĩ, ta với người chỉ có thể là bạn!”.

Đặng Minh ngỡ ngàng khi nghe thấy câu nói ấy của cô. Mặt hần bỗng nhiên tối sầm. Cô biết, cô có lỗi với hần, chính cô là người đã cho hần hi vọng. Nhưng nếu cứ tiếp tục, tất cả sẽ chỉ là sai lầm nối tiếp sai lầm, và hần sẽ ngày càng đau khổ hơn khi cô không thể cho hần một tình yêu đúng nghĩa. Cô im lặng đặt chiếc nhẫn vào tay hần. Đặng Minh lúc này đã cúi gầm mặt.

“Tại sao?” Giọng hần run run.

Cô không biết phải nói thế nào. Nếu nói thật, chẳng phải hần sẽ đau lòng hơn khi biết cô chỉ coi hần như một người để cô nương tựa vào và cô vốn không thể yêu hần một tình yêu của một người con gái dành cho chàng trai của mình hay sao? Nếu nói dối, thì lý do là gì, và nếu nói ra, hần có tin cô hay không?

“Ta xin lỗi!” Cô chỉ còn biết nói ra câu nói ấy với hần.

Hần xiết chặt chiếc nhẫn trong tay. Rồi hần đứng dậy, quay đầu bỏ ra về. Cô cũng chỉ biết im lặng nhìn hần bước ra khỏi cánh cổng.

Nhưng lúc này, hần đột nhiên lên tiếng:

“Em có thể yêu hần nhiều đến thế, sao không dành cho tôi dù chỉ một chút thôi? Đối với hần, em yêu đến khờ dại, còn với tôi, em thật vô tình...”

Rồi hần bước nhanh và biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô thẫn thờ ngồi xuống giữa khoảng sân đầy ánh đèn còn trong cô chỉ tồn tại bóng tối bao trùm một khoảng không trống rỗng. Những bông hoa tiểu muội cũng đã bắt đầu tàn úa, gió cũng bắt đầu lạnh thêm.

Tháng mười một lại tới rồi. Mùa đông đã về, mùa của tàn úa và cô quạnh.

Hoàng Phong không còn xuất hiện ở ngôi nhà của cô nữa. Năm vẫn luôn hỏi han mọi chuyện về hần khi cô đưa cho nó củ cải bằng gỗ mà hần đã khắc cho nó. Nó luôn miệng hỏi sao hần chưa tới thăm nó, có phải cô đã không cho hần tới thăm nó hay không, hay có phải vì nó không ngoan nên hần không tới nữa hay không. Cô chỉ biết xoa đầu nó và nói với nó rằng hần sẽ nhanh đến thăm nó thôi. Nhưng nhanh là bao giờ thì cô không thể nói được.

Nhưng không phải chỉ một mình Hoàng Phong, Đặng Minh trong những ngày này cũng trở nên trầm lặng và rất ít khi xuất hiện trước mặt cô. Hần và cô dường như không nói với nhau lời nào kể từ sau buổi tối hôm ấy. Chắc hần vẫn còn thất vọng và chán ghét cô lắm. Thời gian có lẽ là điều cần thiết cho hần lúc này. Còn cô, cô không có tư cách gì để an ủi hần, cũng bởi chính cô là người biến hần trở nên lãnh đạm như thế.

Ngày nối ngày trôi qua trong trầm lặng. Nhưng có một ngày cô quay trở lại thành phố, nơi mà khi xưa cô đã gắn bó. Cũng vì Thiên Phúc sắp tổ chức đám cưới, và người sẽ trở thành vợ nó, em dâu của cô chính là người con gái lúc trước đã an ủi nó trong đám tang của mẹ cô, tên Phan Dương vốn là bạn học cùng lớp khi xưa của nó. Phan Dương rất quý cô nên đã nhờ cô cùng đi chọn áo cưới với cả hai đứa bởi bố mẹ cô ấy đều đã qua đời. Cô vui vẻ nhận lời.

Dẫn Năm gửi ở nhà ông ngoại, cô cùng hai đứa Thiên Phúc, Phan Dương đi đến cửa hàng áo cưới L'TA. Vì Thiên Phúc là giám đốc nên nó được chọn bất cứ bộ váy nào trong cửa hàng của công ty.

Phan Dương chọn đi chọn lại vẫn bị Thiên Phúc chê bai lên xuống dù cô thấy cô bé mặc bộ nào cũng đẹp. Cái thằng Thiên Phúc đến là lạ, thân là chú rể mà lại đi chê cô dâu hết lần này đến lần khác. Nhưng khi Phan Dương phụng phịu đi vào thay bộ váy khác thì nó lại đứng tùm tùm cười. Cái tính thích trêu ghẹo người khác của nó, cô không phải là chưa từng biết qua. Hồi còn bé, không biết bao nhiêu lần cô đã phải khóc hết nước mắt vì bị nó trêu ghẹo. Nhưng nhìn sâu vào ánh mắt của nó thì cô có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc tràn ngập.

Cô lại thoáng nhớ về mẹ mình và bà chủ tịch. Nhớ lần cô cũng cùng hai người đi chọn váy cưới, nhìn ánh mắt hạnh phúc của họ để rồi nỗi ấy nấy trong cô lại trào dâng. Phải chi đám cưới ấy là thật thì tốt biết bao.

Cô chợt nhớ đến Hoàng Phong khi nhìn thấy Thiên Phúc đang mỉm cười nhìn cô dâu của mình mặc váy cưới. Nếu cô và hắn có một nhân duyên trọn vẹn, chắc hẳn cũng sẽ hạnh phúc khi đi chọn áo cưới cho vợ mình thế này nhỉ?

Cuối cùng thì Phan Dương cũng chọn được một bộ váy cưới, và không ngờ đó lại là bộ váy cưới mà cô thiết kế. Khi biết được điều đó thì cô bé hí hửng xoay đi xoay lại trước gương, mặc kệ cho Thiên Phúc nhận xét bằng hai từ tạm tạm. Rồi Phan Dương được nhân viên đưa đi chọn hoa cưới. Để lại cô ngồi với Thiên Phúc. Cô trêu chọc nó vì cuối cùng cũng nó cũng bị khóa cổ nhưng nó lại nhìn cô rồi hỏi:

“Chị không định quay lại với anh Phong à?”

Câu nói của nó khiến cô giật mình. Thực sự, cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày cô có thể quay trở lại bên Hoàng Phong. Câu hỏi này bỗng nhiên khiến cô tự vấn bản thân. Cô luôn nghĩ sẽ ra đi, sẽ từ bỏ, nhưng đã bao giờ cô muốn trở về bên cạnh hắn chưa?

“L’TA nghĩa là gì? Chị có biết không?”

Cô đưa mắt nhìn Thiên Phúc. TA là tên của cô, cô biết điều đó. Nhưng chữ L đó không phải là chị của hắn sao. Câu chuyện được lan truyền về người con trai đặt tên công ty của mình bằng tên những người đã đi qua cuộc đời của anh ấy cô đã được nghe qua. Khi biết công ty ấy là L’TA và người sáng lập là hắn thì cô nghĩ đó chính là từ ghép lại của Linh và Thiên An.

“Nó có nghĩa là Loving you, Thiên An đó!”

Cô tròn mắt nhìn nó. Những điều nó nói là thật? Nhưng sao có thể như vậy được. Nếu nó dịch như vậy thì không phải cũng có thể L’TA là Loving you, Thiên Ân cũng không biết chừng. Nghĩ vậy, cô chỉ cười khẩy lắc đầu mà không nói gì.

“Năm nào anh ấy cũng đến viếng mộ mẹ...tất nhiên là chỉ lén đến thôi vì bố không cho phép...”

Cô không muốn nghe thêm nữa. Cô không biết tại sao từ khi hắn nói rằng sẽ không quay lại nữa thì cô hoàn toàn không muốn nghe thêm điều gì về hắn. Vì càng nghe rồi, tâm trí cô sẽ lại càng rối bời vì những câu hỏi mà cô tự đặt ra và một nỗi vì không thể tìm được câu trả lời thỏa đáng. Cô nói rằng cô muốn ra ngoài để hít thở chút không khí rồi bước ra ngoài.

Trời đã trưa, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu và dòng người tấp nập dưới lòng đường khiến cho cô bỗng nhiên hoa mắt trên con đường dài. Bước chân đã mỏi mệt nhưng cô cũng không biết được bản thân mình đang bước về đâu. Rồi cô chọn một quán café quen thuộc để bước vào. Đây chính là quán café nơi mà Hoàng Phong đã nói rằng cô và hắn sắp kết hôn. Chọn chính chiếc bàn ấy. Cô gọi một ly café rồi nhìn sang ghế bên cạnh.

Có người bỗng nhiên ngồi xuống ghế đối diện cô.

Giật mình, cô ngược mặt nhìn lên, nhưng rồi người đến không phải là người mà cô đang nghĩ tới.

“Không phải là người mà em đang chờ, đúng không?”

Cô bối rối. Không biết làm thế nào để trả lời câu hỏi của Khải Hưng. Thực sự, cô vẫn không muốn gặp anh. Làm thế nào để đối diện với anh trong khi lòng cô vẫn đầy rẫy những nỗi oán trách. Cô quay mặt đi, định đứng lên để bước ra ngoài nhưng lại nghe thấy tiếng của anh.

“Cho anh một cơ hội để giải thích, không được sao?”

Cô quay sang nhìn anh, con người anh lại toát vẻ hiền lành và ảm áp như ngày xưa. Lần gặp trước đó, do qua vội vã mà cô không thể nhận ra được điều đó. Đôi mắt anh nhìn cô van nài.

Thấy vậy, cô chỉ ngồi yên lặng tay khuấy đều tách café trước mặt. Cô không bỏ đi, nhưng cũng không đủ bao dung để nhìn anh thông cảm.

Anh gọi một cốc café, nhưng rồi cũng không nói gì. Có lẽ chính anh cũng không biết bắt đầu từ đâu.

“T

hực ra, người anh muốn đặt điều kiện không phải là em!” Anh chậm rãi nói.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, anh lại cười chán nản mà kể với cô về những điều đã xảy ra sau khi cô đi mất.

Anh nói rằng, việc muốn cô rời khỏi Hoàng Phong chỉ do anh lúc đó anh nghĩ rằng cô yêu hắn nhiều đến như vậy. Và cũng giống như anh vốn không tin Hoàng Phong có thể dành cho cô một chỗ đứng quan trọng trong lòng hắn ta. Anh muốn giúp cô tỉnh táo vì đã yêu hắn mù quáng. Bởi hắn sẽ giống như ông nội của hắn, giống như bố của hắn sẽ gạt bỏ mọi thứ để giữ được tiền bạc. Vốn dĩ, anh muốn đặt hắn đứng giữa tình yêu và tiền bạc. Anh không tin hắn có thể từ bỏ tiền bạc để chọn cô và hơn nữa, Thiên Ân mới chính là người mà hắn yêu thương nhất.

Nói rồi, anh thở dài và cúi mặt xuống:

“Nhưng có lẽ anh đã sai rồi... Hắn ta chỉ nghe thấy việc anh đã thỏa thuận với em để cứu Estermir, thì hắn ngay lập tức tuyên bố phá sản nó!”

Cô sững sờ nhìn Khải Hưng. Những điều anh nói là thật sao? Hắn đã lựa chọn cô mà không cần Estermir, chính vì vậy hắn mới tuyên bố phá sản công ty nhanh như vậy. Chỉ vì lúc đó hắn chọn cô? Cô đã sai, đối với hắn, cô thực sự quan trọng giống như hắn đối với cô vậy. Vậy mà lúc bấy giờ cô đã nghĩ rằng hắn làm như vậy như một cách gạt bỏ một cách sạch sẽ tất cả những gì liên hệ giữa cô và hắn. Cô đã hiểu lầm hắn.

Cô vội vàng đứng dậy, bước nhanh ra khỏi chỗ. Cô muốn gặp Hoàng Phong, muốn hỏi rõ mọi chuyện. Rốt cuộc, hắn có yêu cô không? Tại sao hắn lại gạt cô ra khỏi cuộc đời hắn như vậy nên như hắn coi trọng cô như vậy?

Nhưng vừa bước được vài bước, cô ngoảnh đầu lại nhìn Khải Hưng đang ngồi yên ở bàn. Anh vẫn không ngẩng đầu lên mà chỉ nhìn cốc café trước mặt.

“Anh thanh toán nhé...chuyện quá khứ...quên đi thôi! Anh Hai!” Cô cười gượng gạo nói với anh rồi quay lưng bước ra ngoài.

Quá khứ, đã đến lúc phải quên đi rồi. Khải Hưng, Hoàng Phong hay cô cũng đã bị nó dày vò quá nhiều rồi. Đã đến lúc giải thoát cho tất cả, đã đến lúc nên sống cho thực tại và tương lai. Tha thứ cho Khải Hưng cũng giống như tha thứ cho chính bản thân cô vậy. Để anh có thể tìm thấy một hạnh phúc thực sự mà không vướng bận đến quá khứ nữa, cũng giống như cô đi tìm Hoàng Phong để tìm kiếm một tương lai khác. Mong rằng mọi thứ không quá muộn.

Cô bước đi rồi. Khải Hưng ngồi đó mỉm cười. Thiên Ân vẫn là một người độ lượng với kẻ khác nhưng cô chấp với chính mình và người cô ấy yêu. Câu nói của cô khiến anh nhớ đến ngày hôm ấy, Hoàng Phong cũng không một lời oán trách tất cả mọi việc anh đã làm mà chỉ nhanh chóng bước đi để tìm cô ấy. Anh ngỡ ngàng đến nỗi đã cất tiếng hỏi hắn tại sao, nhưng lời hắn nói với lại khi đã bước ra đến cửa là:

“Quá khứ...quên đi thôi!”

Hai bọn họ sinh ra đã giống nhau. Suy nghĩ cho nhau, tưởng rằng mình hiểu đối phương nhưng thực ra chỉ là những kẻ ngốc vì để lạc mất nhau. Bọn họ chỉ đang thi xem ai yêu kẻ kia hơn mà thôi.

Lúc Hoàng Phong rời đi, anh đã hiểu rằng mình đã thua hoàn toàn. Mọi chuyện quá khứ đối với anh vốn đã không còn ý nghĩa gì từ lâu lắm rồi. Thiên Ân đã không còn yêu anh nữa, và Hoàng Phong thì yêu cô ấy không kém gì anh. Anh nghĩ rằng nên chúc phúc cho họ hơn là chia rẽ họ. Anh muốn dừng lại, lúc đó anh đã muốn dừng lại tất cả những việc vô nghĩa ấy. Nhưng sai lầm của anh là đã kéo Mạnh Huy – Vansenter vào việc này. Anh muốn dừng lại không có nghĩa hắn ta cũng đồng ý dừng lại. Vậy nên, có lẽ chính anh đã chia rẽ Hoàng Phong và Thiên Ân. Nhưng lúc này, cô ấy không hề muốn nghe thêm anh nói về điều đó. Với cô ấy, tình yêu luôn có ý nghĩa hơn tất cả.

Chuông điện thoại bỗng reo lên. Khải Hưng nhắc máy, giọng nói đầu dây bên kia giận dữ.

“Tại sao chồng chưa về?” Bảo Hân cất tiếng hỏi.

“Anh về ngay đây, chờ anh nhé!” Anh nói rồi cúp máy.

Người anh nợ nhiều nhất chính là Bảo Hân. Cô ấy đã biết mọi chuyện của anh và Thiên Ân nhưng vẫn đồng ý để làm vợ anh. Khi anh biết điều đó cũng chính là lúc cô ấy bước vào phòng phẫu thuật. Nhưng cô

ấy không oán trách, cô ấy nói với anh rằng, nếu cô ấy có thể sống sót trở về, mong anh hãy nhìn cô ấy là chính cô ấy chứ không phải là hình ảnh của Thiên An nữa.

Cảm ơn cô ấy, vì đã chờ đợi anh, vì đã cho anh một chốn để trở về. Có một người để yêu thương thêm một lần nữa. Cô ấy giờ là vợ anh.

Anh muốn có hạnh phúc cùng cô ấy.

Cô đặt chân xuống trước cổng căn nhà nơi cô và hần đã chung sống trước đây. Đẩy cổng bước vào trong sân, cô ngỡ ngàng trước một khu vườn đầy hoa hồng trắng. Chiếc xích đu giữa vườn vẫn được ghép đôi đang khê đu đưa trong gió. Nắng chiều hắt chéo khiến bóng của chúng đan vào nhau lưu luyến.

Cô bước đến trước cánh cửa màu trắng, cô hoang mang không biết hần có ở nhà hay không. Cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi hần, muốn nói với hần thật rõ ràng. Nhưng không biết tại sao cô có một cảm giác hồi hộp khi đứng trước cửa căn nhà này. Cô ấn phím số mở cửa, mã số vẫn không đổi.

Từ từ bước vào trong, căn nhà tối quá. Có lẽ do hần đã đóng hết rèm cửa. Cô tìm và bật đèn trong nhà lên. Căn phòng tối giờ đã tràn ngập ánh sáng. Thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là tấm hình cưới của cô và hần được treo ngay ngắn trên tường phòng khách. Mọi thứ trong nhà dường như chẳng có gì đổi khác so với lúc cô rời đi.

Cô đứng trước căn phòng màu hồng, nơi mà cô từng ở. Rồi nhìn sang căn phòng màu xanh bên cạnh. Có một tấm hình Năm được đính giữa cửa phòng với dòng chữ ngay ngắn của hần: “Phòng của Năm ^ ^”.

Tấm hình này có lẽ mới được đính lên vì hần chỉ mới biết đến sự tồn tại của Năm cách đây không lâu.

Cô quay sang phòng của hần. Cô hơi băn khoăn, không biết cô có nên bước vào hay không. Đưa tay gõ cửa, nhưng không có tiếng trả lời. Cô đẩy cửa, cánh cửa từ từ mở ra, ánh sáng bên ngoài hắt vào xua đi bóng tối bên trong căn phòng. Cô bật điện trong phòng.

Thì ra Hoàng Phong không có ở nhà. Nhưng cô ngỡ ngàng với những tấm hình hần đính lên tường. Những tấm hình của cô khi đi nghỉ mát cùng gia đình sau đám cưới, những tấm hình hần chụp cô khi cô phụng phịu tuổi củ cải trong vườn. Nhưng có vài tấm khiến cô giật mình khi nhìn thấy nó. Cô không biết hần đã chụp từ lúc nào, tấm hình cô trong chiếc váy màu xanh khi ra sân bay tiễn Khải Hưng đi du học cách đây hơn mười năm, một tấm hình một người con gái đứng ngược nắng chiều với mái tóc bay trong gió, tấm chụp qua cửa kính của nơi cô đi chọn áo cưới, trong hình là cô đang mặc chiếc váy trắng với vòng hoa nhỏ đặt trên đầu. Thì ra hần đã ở đó. Cô còn thấy một tấm hình chụp cô đang ngồi thẩn thờ ở ghế đá trước ngày đám cưới, tấm hình cô ngủ say, hình cô cười hạnh phúc khi mẹ cô tỉnh lại vào ngày giáng sinh, và mới nhất là tấm hình cô đang ru ngủ Năm trong buổi dã ngoại và hình cô tươi cười phát sách cho các em người dân tộc thiểu số trong chuyến thiện nguyện vừa rồi.

Cô nghe thấy trái tim đập lên những hồi oan ức. Tại sao cô lại ngu ngốc như vậy? Tại sao cô không nhận ra hần vốn ở rất gần cô.

Cô chạy khắp nơi tìm kiếm, nhưng không thấy hần.

Cô ngồi chờ ở đó đến tận khuya nhưng hần vẫn không trở về. Cô không còn cách nào phải ra về. Nhìn vào điện thoại, cô chán chường khi nhận ra rằng cô không biết số của hần.

Cô đành phải ra về. Cô lục lọi tìm kiếm số điện thoại của hần nhưng số của John Hoang hay số trong điện thoại cũ của cô cũng không thể liên lạc được.

Cô đã đến hỏi thăm nhà hần nhưng người giúp việc nói rằng Hoàng Phong rất ít khi về nhà. Đến công ty hỏi thăm thì họ cũng lắc đầu không biết vì hần vốn sống rất kín đáo. Cô đến căn nhà gỗ ngày đó nhưng hần vẫn không có ở đó. Đứng trước ngôi mộ của Thái Đức và Phương Linh, cô cầu xin họ hãy cho cô được gặp hần một lần. Cô không muốn khi hiểu rõ được mọi chuyện thì cô không còn được gặp hần nữa.

Những ngày tháng tiếp theo dài đằng đẵng với sự tìm kiếm hần nhưng tất cả những gì cô có được chỉ là con số không. Hần đã đi đâu? Không phải hần đã xảy ra chuyện gì chứ? Cô bồn chồn lo lắng.

Sinh nhật Năm đến gần, nó háo hức chuẩn bị đủ mọi thứ trong nhà cho ngày sinh nhật. Những bức vẽ và những dòng chữ nguệch ngoạc được nó dán khắp phòng khách đến phòng ngủ. Đâu đâu cũng có tranh về cô, nó và Hoàng Phong, nhưng không bức tranh nào nó quên vẽ thêm vào một số củ cải để làm nền. Nó háo hức chờ đến ngày đó đến mức ngay cả trong lúc ngủ nó vẫn ôm khư khư hộp sáp màu. Cô hi vọng rằng hân sẽ quay trở lại vì Năm nói rằng hân hứa sẽ đến dự sinh nhật Năm.

Sáng hôm sinh nhật, vì là ngày thường nên Năm vẫn phải đi học như bình thường. Sau khi đưa Năm đi học, cô quay trở về nhà thì thấy có người đang đứng chờ cô trước cổng. Cô khá bất ngờ vì sự xuất hiện của người này, xong cô nhanh chóng tiến lại.

“Chúng ta nói chuyện được không?”

Cô nhìn Thiên Ân không chớp mắt. Tại sao cô ấy có thể biết được cô đang ở đây. Tại sao cô ấy lại đến đây? Rốt cuộc cô ấy muốn nói điều gì với cô nữa?

Mời Thiên Ân và nhà và rót cho cô ấy một cốc nước. Cô ấy vẫn ngồi im lặng không nói lấy một lời. Điều này khiến cô có cảm giác thân quen, lúc nào cô ấy cũng là người im lặng dù chính cô ấy là người nói rằng cô ấy có chuyện muốn nói.

“Thiên Ân muốn nói gì với tôi?” Cô cất tiếng hỏi.

“Tôi ghét cô!” Cô ấy nói rõ ràng. Mắt vẫn không thèm nhìn cô.

Cô phì cười. Tại sao ghét cô mà lại muốn nói chuyện với cô? Cô ấy lặn lội đến tận đây chỉ để nói với cô điều đó hay sao?

“Nhưng thà tôi ghét cô cả đời cũng được...chỉ cần anh ấy có thể hạnh phúc...” Thiên Ân bỗng nhiên ngập ngừng rồi tiếp “Hãy trở về bên cạnh anh ấy đi!”

Cô ngạc nhiên vì những gì Thiên Ân đã nói ra. Cô chưa bao giờ nghĩ người đã dùng mọi từ ngữ đau đớn nhất để day nghiến tâm hồn cô và bắt cô rời khỏi Hoàng Phong lại có thể nói ra những lời này. Cô ấy nói rằng cô ấy có thể sẽ sống mà cảm ghét cô cả đời chỉ cần Hoàng Phong được hạnh phúc. Cô ấy muốn cô quay về bên Hoàng Phong.

“Xin lỗi, vì đã gửi tin nhắn đó, lúc bấy giờ tôi nghĩ chỉ cần cô và anh ấy chấm dứt, chúng tôi sẽ có thể làm lại từ đầu, nhưng mà...” Giọng Thiên Ân nhỏ dần và mím chặt môi.

Cô sững người. Cô và Hoàng Phong chỉ có hai lần gửi tin nhắn cho nhau. Một lần khi mới có số điện thoại và một lần là khi hân nhắn tin muốn chấm dứt với cô khi đi cùng Thiên Ân sang Úc. Nhưng tin n

hân ấy không phải của hân gửi mà là do Thiên Ân gửi sao?

Vốn dĩ, hân chưa bao giờ nói chấm dứt với cô cả. Tất cả, chỉ đều là cô nói với hân những lời ấy. Cô dựa lưng vào ghế và thở hắt ra.

Thiên Ân không nói gì thêm nữa. Cô ấy nhanh chóng bước ra ngoài cửa.

“Cảm ơn cô!” Cô nói với theo.

Cô nói lời cảm ơn vì cô ấy đã nói cho cô biết chuyện về dòng tin nhắn ấy. Cảm ơn vì cô ấy có thể yêu thương hân nên đã đặt hạnh phúc của hân hơn cả bản thân mình. Nếu cô không chen ngang cuộc sống của cô ấy và hân có lẽ giờ hân vẫn là của cô ấy. Cảm ơn vì đã chúc phúc ột người chen ngang vào tình yêu của mình và khiến mình phải đau đớn.

“Tôi vẫn ghét cô...Cận thận tôi sẽ quay trở lại và giành lấy anh ấy bất cứ lúc nào!”

Nói rồi cô ấy bước ra ngoài, cô nghe thấy tiếng khép cổng và biết được cô ấy đã ra về.

Cô biết, dù đối với cô, cô ấy đối xử tệ bạc, nhưng đối với Hoàng Phong, cô ấy cũng yêu đến khờ dại mà thôi. Cô ấy vẫn luôn tỏ ra bản thân mình không sao, nhưng thực ra cũng vẫn là loại người giống như cô, mềm yếu và dễ bị tổn thương. Nhưng ít nhất cô ấy đã từng dám đấu tranh để giành lấy người mình yêu, còn cô thì chưa một lần dám làm thế. Cô ấy vẫn hơn cô nhiều lắm.

Sau cuộc nói chuyện với Thiên Ân, cô lại càng muốn nhanh chóng gặp Hoàng Phong hơn nữa.

Cô nhanh chóng vào bếp để chuẩn bị thức ăn cho buổi tối sinh nhật hôm nay. Đang loay hoay với nồi cháo củ cải thì Đăng Minh bước vào và ngồi xuống bàn ăn.

“Đói quá, có cái gì cho ta ăn không?” Đăng Minh lên tiếng.

Cô giật bắn mình khi nghe thấy giọng của hắn. Xong hắn cười hà hà rồi với lấy quả táo trên bàn và ăn ngon lành. Cô bối rối vì đã khá lâu cô và hắn không nói chuyện, nhưng rồi cô cũng cất được tiếng nói:

“Ta...ta xin lỗi!” Thực sự cô không biết nói gì hơn.

“Biết lỗi thì nhanh nấu cho ta bát mì đi, sáng giờ ta chưa ăn gì!”

Cô vội vàng làm cho hắn một bát mì. Cô ngồi trước mặt nhìn hắn ăn ngon lành. Cô và hắn không nói gì cho đến khi hắn dừng đũa và bát mì đã hết sạch.

“Nể tình người vẫn nhớ ta không ăn được hành nên tạm tha lỗi cho người!” Hắn nhìn cô cười như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhìn hắn như vậy, cô lại rưng rưng nước mắt. Hắn nhìn thấy vậy thì la lên oai oái vì lo sẽ xảy ra lũ quét. Thấy hắn như vậy, cô lại càng khóc lớn, khóc như một đứa con nít bị bắt nạt. Cô biết rằng cô có lỗi với hắn. Nhìn hắn lạnh lùng không nói gì với cô thì cô cảm thấy như cô sắp mất đi một người bạn thân mà cô trân trọng nhất. Giờ cái tên này rộng lượng bỏ qua cho cô. Chấp nhận đau khổ để thứ tha cho cô. Không biết tại sao cô lại khóc.

Một lúc sau cô cũng nín. Cô thấy Đăng Minh cúi đầu xuống và nói với cô rằng.

“Lúc trước...hắn có nhờ ta chăm sóc người...nhưng giờ chắc không được rồi, ta phải về Mỹ...”

Cái tên này, có phải hắn về Mỹ để tránh mặt cô hay không? Mà hắn nói rằng Hoàng Phong đã nhờ hắn chăm sóc cô? Cô biết rằng hắn và Hoàng Phong chả bao giờ nói chuyện với nhau chứ đừng nói đến chuyện nhờ vả. Cô nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu.

“Không, không phải là ta tránh mặt người đâu, bên tổng công ty đang cần người điều hành, bố ta muốn ta về để đảm nhận!”

Hắn xoa đầu cô, nói rồi cười trấn an cô. Rồi hắn lại kể cho cô nghe một chuyện đã từ lâu lắm, trước khi hắn đưa cô sang Mỹ. Lúc đó, do quá tức giận Hoàng Phong nên hắn đã tìm đến bệnh viện để nói chuyện. Chính Hoàng Phong đã nhờ hắn chăm sóc cho cô, vì lúc đó Hoàng Phong nghĩ rằng ở bên cạnh hắn lúc bấy giờ cô sẽ được an toàn và sẽ không phải mệt mỏi nữa.

Cô một lần nữa thẫn thờ khi nghe những lời nói đó từ Đăng Minh.

“Ta xin lỗi! Vì muốn giữ người bên cạnh nên ta đã không nói cho người điều đó!” Giọng Đăng Minh trầm trầm.

Cô đã không hiểu tại sao Hoàng Phong có tình cảm với cô mà lại đẩy cô đi như vậy. Cô tưởng rằng hắn do chán ghét người đã làm hại cả tính mạng và sự nghiệp của hắn nên mới đẩy cô đi. Nhưng phải chăng việc cô bị bắt cóc đã khiến hắn nghĩ cô ở bên cạnh hắn không an toàn và khiến cô mệt mỏi.

Rất cuộc, từ đầu đến cuối, hắn chỉ là nghĩ cho cô.

Bức tranh quá khứ về hắn mà cô biết, thiếu quá nhiều mảnh ghép.

Đăng Minh chào từ biệt cô và gửi quà cho Năm vì hắn phải ra sân bay ngay, không thể dự sinh nhật của Năm được. Cô tiễn Đăng Minh đi mà lòng trở nên nặng trĩu. Đăng Minh có lỗi gì đâu. Chỉ tại chính bản thân cô yêu mà không tin tưởng vào người mình yêu. Không có can đảm để nói với hắn, để hiểu hắn. Cô thực sự không xứng đáng với tình yêu của hắn. Còn hắn thật là một kẻ ngốc nghếch.

Lúc này cô chỉ muốn gặp hắn để một lần nói rõ mọi chuyện.

Đang lo lắng suy nghĩ thì cô nghe thấy tiếng huyền báo trước cổng nhà. Có lẽ Năm đã gọi bạn bè cùng đến chung vui.

Cô gạt bỏ suy nghĩ đi ra ngoài mở cổng cho Năm và các bạn. Nhưng chỉ thấy bạn bè của Năm mà không thấy Năm đâu.

Cô hỏi các bạn của Năm thì các bạn nói rằng Năm đã về trước rồi. Để bọn trẻ vào nhà, cô chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng vẫn không thấy Năm ở đâu cả.

Cô gọi điện cho cô giáo và các phụ huynh thì được họ cho biết rằng Năm đã về. Cô hốt hoảng chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng không thấy. Người cô như ngạt thở. Năm đã đi đâu?

Rồi có người nói rằng đã thấy Năm trèo lên một chiếc xe ô tô màu đen trên đường về nhà. Vì tưởng là ô tô của nhà cô nên họ không nói gì.

Cô choáng váng khụy xuống. Mồ mẫm điện thoại gọi cho Thiên Phúc và bố cô xem có phải họ đã lên đây và đón Năm hay không thì đều nhận được câu trả lời là không.

Cô sợ hãi. Người cô run lên lo lắng. Cô bấm số gọi cảnh sát.

Con trai cô, Năm của cô, hình như đã bị bắt cóc.

32. Chương 27

Chương 27: Anh có yêu em không ?

Cảnh sát khuyên cô hãy hỏi thăm thử mọi người thân xem Năm có đi với họ hay không. Vì thời gian mất tích chưa bao lâu nên họ sẽ xác minh và bắt đầu tìm kiếm vào ngày mai nếu đến tối vẫn chưa có thông tin gì của Năm. Họ nói rằng nếu thật sự Năm bị bắt cóc thì bọn bắt cóc có thể sẽ gọi điện thoại cho cô. Họ mong khi đó cô hãy báo cảnh sát chứ đừng tự thỏa hiệp với chúng.

Bắt cóc đâu phải chỉ để tống tiền. Cô nhớ lại lần cô bị bắt cóc và nhớ đến những cảnh tượng diễn ra sau đó thật sự đáng sợ. Ánh mắt của Hoài Anh lại hiện lên trong tâm trí cô. Liệu có phải cô ta lại một lần nữa muốn trả đũa cô hay không. Nếu muốn, cô ta có thể làm gì cô cũng được, chỉ xin đừng làm tổn hại đến Năm. Cô sẽ không sống được nếu Năm xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cô lo lắng sợ hãi ngồi trước sân nhà sau khi chạy khắp nơi tìm kiếm kĩ càng một lần nữa mà vẫn không có bất cứ tung tích gì của Năm. Mọi người xung quanh đến an ủi cô. Trong đầu cô lúc này chỉ có một hi vọng rằng chiếc xe mà Năm bước lên chính là xe của Hoàng Phong. Chỉ có như vậy thì nó sẽ được an toàn. Nhưng nếu là Hoàng Phong tại sao không nói với cô một tiếng trước khi đưa Năm đi. Hắn không thể không biết rằng cô sẽ rất lo lắng nếu Năm bỗng nhiên biến mất như vậy.

Mọi người cũng lần lượt ra về vì trời đã tối hẳn và gió bắt đầu lạnh. Chỉ còn một mình cô vẫn đứng ngồi không yên trước cửa nhà. Tay vẫn giữ khư khư chiếc điện thoại chỉ để chờ một cuộc gọi từ hắn.

Trời đêm Đà Lạt tháng mười một thật lạnh lẽo, chẳng mấy chốc sương mù đã bắt đầu bao phủ hết mọi chỗ trong không gian. Đường đã bắt đầu vắng người, chỉ có mình cô vẫn đứng trong màn sương đó để chờ đợi. Rồi cô thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước cổng nhà. Hắn mặc một bộ vest tối màu và đang nhú mào khi thấy cô đứng ở trước sân.

Đúng là Hoàng Phong.

Cô vội vã nhìn xung quanh hắn. Cô thấy hắn chỉ đi một mình. Năm ở đâu?

“Tôi có hứa với Năm...sẽ tới sinh nhật nó, vậy nên...” Hoàng Phong lúng túng giải thích.

“Năm không đi với anh sao?” Hắn chưa nói xong thì cô đã chen ngang vào. Giọng cô hốt hoảng.

Hắn nhíu mày nhìn cô không hiểu tại sao cô lại nói như vậy. Thái độ của hắn khiến cô hiểu được câu trả lời.

Năm không đi với hắn.

Vậy ai là người lái xe đến đón Năm. Cô biết, nó sẽ không dễ dàng lên xe của người lạ. Những suy nghĩ tiêu cực khiến đôi chân cô mềm nhũn. Cô ngồi phịch xuống giữa sân.

Hắn thấy cô như vậy thì hốt hoảng đẩy cửa xông vào trong và đỡ lấy cô. Giọng hắn hoảng hốt khi thấy người cô lạnh toát.

“Sao lại đứng đây, trời đang lạnh thế này. Cầm lạnh thì sao?”

Hắn vội vàng dùng hai tay áp vào má của cô. Nhưng hắn sững sờ khi thấy nước mắt cô bắt đầu chảy xuống. Hắn không hiểu chuyện gì xảy ra, đôi lông mày nhíu lại nhìn cô.

Cô sợ hãi cầm lấy tay áo hắn, đôi tay cô run lên, cô nhìn vào mắt hắn cầu cứu, giọng nghẹn ngào, hấp tấp đến nỗi từ ngữ lộn xộn hết cả.

“Nắm...Nắm đi đâu mất rồi, giờ nó chưa về nữa...con chúng ta đi đâu mất rồi...em tìm mà không thấy nó ở đâu cả...con mình bị bắt cóc rồi...phải làm gì bây giờ...cảnh sát họ không chịu đi tìm...con mình...”

Hắn mở to mắt nhìn cô. Đôi mắt của hắn cũng đầy kinh ngạc và sợ hãi. Hắn suy nghĩ một lát rồi nhanh chóng bế cô vào trong nhà. Hắn chạy vào phòng lấy ra chiếc chăn cho cô khoác lên người. Hắn cẩn thận trùm kín hết người cô. Cô không biết hắn đã làm những gì. Khi hắn hỏi cô rằng cảnh sát đã nói gì và nhận được câu trả lời của cô thì mặt hắn bỗng nhiên hầm hầm, hắn mượn điện thoại của cô và gọi cho một người nào đó cô cũng không biết.

“Nói với họ rằng con tôi mà có mệnh hệ gì thì bọn họ không xong với tôi đâu!” Giọng hắn đầy tức giận.

Hắn cúp điện thoại một lát thì có điện thoại gọi lại từ cảnh sát. Họ mời cô và hắn lên trụ sở để trình bày sự việc. Cô và hắn nhanh chóng đi đến trụ sở cảnh sát.

Khác hẳn với thái độ bàng quan khi nghe điện thoại của cô khi nãy. Giờ họ sốt sắng chạy đôn chạy đáo để tiến hành công việc tìm kiếm. Thái độ đối với bọn cô cũng khép nép, lịch sự hơn rất nhiều.

Sau khi trình bày xong mọi việc. Cô chán nản ngồi xuống chiếc ghế chờ đợi. Lúc này thực sự cô muốn chạy ra ngoài để cùng họ đi tìm Nắm nhưng họ nói đã cử rất nhiều người đi tìm kiếm rồi, cô ra ngoài cũng không giải quyết được gì. Họ mong cô hãy ngồi chờ điện thoại, vì biết đâu bọn bắt cóc sẽ gọi điện thoại để ra yêu sách. Họ nói nếu cảm thấy ở đây mệt mỏi, cô có thể về nhà nghỉ ngơi và chờ đợi tin tốt lành từ họ.

Làm sao cô có thể về nhà để nghỉ ngơi được trong khi Nắm vẫn không có tin tức gì. Hoàng Phong nói với họ thêm vài điều rồi cũng ra ngoài hàng ghế chờ ngồi xuống bên cạnh cô. Cô cũng không thể khóc được nữa, chỉ lo lắng ngồi nắm chặt hai bàn tay vào với nhau. Cô không dám nghĩ đến những trường hợp xấu có thể xảy ra. Cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân bất lực như vậy.

Bỗng nhiên hắn đặt bàn tay lên đôi tay đang nắm chặt lấy nhau vì sợ hãi của cô. Cô giật mình quay sang nhìn hắn. Trong đôi mắt đen của hắn hiện lên hình ảnh của cô. Đôi mắt ấy cũng đầy lo lắng và sợ hãi, nhưng nó vẫn trấn an cô. Hắn gật đầu khe khẽ như muốn nói với cô rằng sẽ không sao cả và mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi. Cô cúi đầu xuống không dám nhìn vào mắt hắn nữa. Nhưng trong lòng cô dường như cũng dịu hơn được một chút. Có lẽ do người trấn an cô là hắn.

Điện thoại từ bố cô và Thiên Phúc cứ liên tiếp gọi tới. Mọi người đều đang rất lo lắng cho Nắm.

Mỗi lần nghe thấy tiếng chuông điện thoại, khi nhắc máy lại không phải là bọn bắt cóc thì cô trả lời nhanh chóng rồi cúp máy. Cô sợ trong khi cô nghe điện thoại có thể bọn chúng sẽ gọi tới và cô không nghe được cuộc gọi ấy. Những suy nghĩ của cô lại trở nên rối bời. Cô lo lắng nếu người muốn bắt cóc Nắm là Hoài Anh, người như cô ta chắc chắn sẽ không có lòng nhân từ. Nhất là khi cô đã khiến cô ta phải rơi vào vòng lao lý như vậy. Nghĩ đến đó, cô nhanh chóng cầm điện thoại và nhấn tin cho một vài người bạn để hỏi số điện thoại của Hoài Anh. Khi nhận được số điện thoại rồi thì cô lại lo lắng, nếu thực sự cô ta bắt cóc Nắm thì sẽ thế nào?

“Em định gọi cho ai?” Hoàng Phong nhìn cô chăm chú khi thấy cô nhìn chằm chằm vào số điện thoại được gửi đến.

“Con dâu của Pritte, Hoài Anh, chính cô ta đã bắt Nắm!”

Nhưng khi cô chưa kịp bấm số để gọi thì hắn đã giật lấy chiếc điện thoại của cô. Hắn đang làm gì vậy? Cô đang muốn hỏi cô ta cho ra nhẽ. Chẳng lẽ cô ta dám bắt cóc Nắm? Nếu là thật, cô sẽ hỏi xem cô ta muốn gì, cô ta có muốn cái mạng của cô cũng được, nhưng không được đụng vào con của cô. Nếu cô ta dám gây

cho Năm một chút tổn thương thôi, cô sẽ không tha cho cô ta. Chính vì thế nên thấy hấn giật lấy điện thoại thì cô đã điên cuồng nhảy lên để giật lại nó.

“Tôi đã cho người điều tra cô ta nên em đừng làm như vậy, bình tĩnh lại, được không!” Hấn dùng hai tay cầm lấy vai cô để lay tỉnh cô, đôi mắt hấn đầy cảm thông nhưng man mác đau khổ khi nhìn thấy cô như vậy.

Nghe những lời trấn an của hấn, cảm giác bất lực lại dâng trào trong lòng cô. Nó ép nước mắt của cô rơi lã chã. Có một người mẹ không thể bảo vệ mình như cô, Năm thật tội nghiệp. Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế chờ, lấy tay lau nước mắt đang tiếp tục tràn ra từ khóe mắt. Cô rất sợ hãi. Cô vẫn chưa quên hình ảnh người hấn bê bê máu chỉ vì muốn cứu cô lần đó. Cô không muốn có bất cứ điều gì xảy ra với những người cô yêu thương nữa. Họ có mệnh hệ gì, cô sợ bản thân mình sẽ không thể tiếp tục sống nữa. Nhưng lúc này cô chỉ biết ngồi đây để chờ đợi, giống như lần đó cô nằm trong xe của hai tên bắt cóc và cầu mong có phép lạ xảy ra, cảm giác thật kinh khủng khi chính bản thân không thể làm được gì để giải quyết vấn đề. Cô vùi mặt vào hai bàn tay mệt mỏi.

Cô bỗng nhiên thấy trên vai được khoác lên một cái gì đó. Thì ra hấn đã cởi chiếc áo vest để khoác lên người cho cô, hấn ngồi xuống bên cạnh, vòng tay ôm lấy cô vỗ về an ủi. Hấn kéo cô sát lại để cô dựa vào người hấn.

Cô dựa vào vai hấn, cảm giác được vỗ về an ủi càng khiến cảm thấy mình thật đáng trách. Cô không xứng được an ủi động viên, giá mà chiều nay cô đi đón Năm thì mọi chuyện sẽ không đi đến mức này. Chính cô đã làm mất con của cô và hấn. Tại sao những chuyện không may cứ liên tiếp xảy ra với cô như vậy?

Cô luôn cho rằng bản thân là một người tỉnh táo và mạnh mẽ trong những tình huống bất ngờ, nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy bản thân không khác gì một kẻ vô dụng. Nhưng cũng may có hấn đang ở cạnh cô lúc này, bằng không cô sẽ không thể nào bình tĩnh được. Cô không biết mình sẽ làm ra những việc gì nữa. Có lẽ nếu không có hấn ở bên lúc này, cô sẽ không thể đứng vững.

Dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang khi có tiếng từ cảnh sát trực điện thoại. Vị cảnh sát này cất tiếng hỏi:

“Có phải cô là Phạm Thiên An, ở đường Du Sinh không?”

Cô vội vàng gật đầu thì vị cảnh sát này cười chán nản và nói với bọn cô:

“Cô cuống cuống đi tìm con cô trong khi nó đang khóc đứng trong sân, nó về mà nhà không có ai nên sợ cô bị bắt cóc, nó méo máo nhờ một người đi đường gọi báo cảnh sát đây này!”

Cô và Hoàng Phong nghe xong câu nói ấy thì cả hai đều choáng váng. Cô và hấn quay sang nhìn nhau rồi không ai nói thêm câu nào mà chạy thật nhanh ra khỏi trụ sở cảnh sát.

Hấn và cô không quan tâm đến bất cứ ai hay bất cứ thứ gì nữa, hai người nắm tay nhau chạy thật nhanh về ngôi nhà của cô.

Khi gần đến nơi, cô thấy Năm đang ngồi giữa sân, nó méo máo khi nhìn thấy cô chạy tới.

Cô và hấn mừng rỡ chạy thật nhanh lại bên cạnh nó. Cô ôm chầm lấy nó, quay tròn nó xem xét xem nó có bị làm sao hay không. Khi thấy nó vẫn bình an vô sự, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lúc này cô bỗng cảm thấy tức giận, nó đã la cà đi đâu để khiến cô phải lo lắng như vậy.

“Năm, sao con dám bỏ đi mà không nói với mẹ câu nào, con đi đâu vậy hả?” Cô nói trong sự tức giận.

Năm thấy cô nổi giận thì nó lại tròn mắt nhìn cô ra vẻ vô tội, tỏ ra đáng yêu để khiến cô không giận nữa. Cô thừa biết cái cách này của nó, nhưng lần này cô thực sự rất giận. Cô vẫn nhìn nó chằm chằm. Nó thấy người đứng đang ở bên cạnh cô là Hoàng Phong thì nhanh chóng chạy sang ôm lấy chân hấn, nấp phía sau hấn chỉ thò mỗi hai con mắt ra nhìn cô. Nó lại méo máo.

“Con xin lỗi!” Giọng nó hối lỗi.

Nghe nó xin lỗi, cô cũng có chút mũi lòng. Nhưng nếu dễ

dàng bỏ qua cho nó như vậy nó có thể sẽ tái phạm.

“Mẹ đã dặn con là không được đi với người lạ, con không nghe lời mẹ, mẹ không chơi với con nữa!”

Nghe xong câu nói của cô, Nấm khóc òa, còn Hoàng Phong thì hết nhíu mày nhìn cô rồi lại cúi xuống nhìn nó đang ôm cứng ngắc lấy chân hắn. Hắn cúi xuống bế nó lên tay. Nó vòng tay ôm cổ hắn, vừa khóc vừa nói trong tiếng nức.

“Bà nội đâu phải người lạ đâu...tại bố không đến gặp con, nên con đi với bà để tìm bố...bà thương con lắm...bà không phải người lạ mà...mẹ đừng nghĩ chơi với Nấm...bố năn nỉ mẹ hộ con đi...” Nó quay sang nhìn Hoàng Phong cầu cứu.

Cô choáng váng một lần nữa khi nghe thấy nó nói người mà nó đi theo là bà nội của nó. Là bà chủ tịch. Điều này là điều mà cô không thể ngờ tới. Cô không biết rằng bà chủ tịch cũng đã biết Nấm là con trai của Hoàng Phong.

Cô quay sang nhìn hắn, cô thấy mặt hắn đã trở nên đen sì. Cô và hắn không biết nói gì. Hắn thí cho Nấm nín rồi bế nó vào trong nhà. Hắn nói rằng nó mệt rồi nên đi ngủ đi thôi. Nhưng nó nói rằng mẹ vẫn đang dỗ, nó không đi ngủ nếu mẹ không ôm nó. Không còn cách nào cô đành nói với nó rằng nó đi với bà nội thì không phải là người lạ, nhưng cô cũng nhắc nó lần sau trước khi đi với ai cũng phải xin phép cô rồi mới được đi. Nó vâng dạ lễ phép và rúc vào lòng cô ngồi ngoan ngoãn. Thằng nhóc này, vốn rất biết cách lấy lòng người khác.

Nó đang ngồi yên trong lòng cô thì nghe thấy tiếng Hoàng Phong từ biệt ra về thì nó vội vàng chạy xuống ôm lấy chân hắn.

“Bố hứa sẽ ăn sinh nhật với Nấm mà!” Mắt nó nhìn hắn không chớp.

Hắn nhìn nó rồi lại quay sang nhìn cô. Cô không biết nói gì để giữ hắn ở lại, vì cô cũng đang có chuyện muốn nói với hắn thì Nấm đã giữ hắn lại để chung vui sinh nhật với nó.

Cô nói rằng, vì hắn đã tới đây và hôm nay cũng là sinh nhật Nấm nên hắn hãy ở lại một chút. Có lẽ hắn cũng giống như cô vẫn chưa ăn gì suốt buổi hôm nay.

Hắn lưỡng lự rồi cũng đồng ý. Nấm chỉ nghe có vậy và nó tất bật chạy vào lấy ra mấy cái mũ chop lấp lánh mà cô đã mua cho nó đội lên đầu, nó còn đội lên cho cô và hắn mỗi người một cái. Rồi nó hí hửng hỏi cô xem bánh sinh nhật ở đâu. Cô nghĩ nó còn bé không thể bê được nên đi vào để bê bánh ra cho nó. Cô cũng bê ra nồi cháo củ cải mà cô đã nấu lúc chiều sau khi đun lại một chút.

Lúc cô đi ra thì cô thấy Nấm đang ngồi trong lòng hắn chỉ cho hắn xem những bức tranh mà nó đã vẽ và dán khắp tường. Hắn xoa xoa đầu nó rồi chăm chú nhìn vào những bức tranh. Cô thấy đôi mắt hắn lại mang một vẻ thâm trầm khi nhìn vào những bức tranh ấy. Hắn lại đang nghĩ gì?

Cô ngồi xuống bàn đối diện hắn. Nấm đứng giữa nhanh chóng cầm nền lên trên chiếc bánh. Hoàng Phong nhanh chóng chồm lên lên còn cô thì tắt điện trong phòng đi.

Dưới ánh sáng của ngọn nến, ba người ngồi quay quần bên một chiếc bàn đầy thức ăn, mặc kệ cái giá lạnh của đêm khuya tháng mười một, không khí trong căn nhà thật ấm áp. Nhìn như vậy, thật giống một gia đình hạnh phúc. Cô nhìn hắn và quay sang nhìn Nấm rồi bất giác mỉm cười khê khàng.

Cô và hắn hát bài hát chúc mừng sinh nhật nó. Xong Hoàng Phong nói Nấm hãy ước điều ước của nó. Thằng bé hí hửng ngồi trước chiếc bánh sinh nhật bên trên có hình củ cải trắng và ngọn nến số 3 lấp lánh. Nó chấp tay phía trước ngực, nhắm mắt, bắt đầu ước. Một lúc, nó thổi phù ngọn nến trước mặt.

Cô mở sáng đèn, cắt bánh và múc cháo củ cải cho ba người. Đúng là khi nhìn hai con người trước mặt ăn cháo củ cải cô lại không nhịn được cười. Hai bố con ăn lấy ăn để, đến khi thật no mới dừng lại. Cô cắt bánh cho hắn và nó. Nấm vừa cho một miếng thật to vào miệng, miệng nó phồng to nhưng vẫn nhồm nhoàm nhai, rồi nó đưa thìa đút cho hắn một miếng, rồi lại quay sang đút cho cô một miếng. Cô và hắn lại nhìn nhau ngượng ngùng.

Cô và hắn không nói lời nào. Chỉ một mình Nấm líu lo nói hết cái này đến cái nọ. Thấy không khí có vẻ ngượng ngập, cô cất tiếng hỏi xem ban nãy nó đã ước điều gì. Ban đầu nó lắc đầu không nói, xong khi bị cô cù cho vài cái, nó đã đầu hàng và nói cho cô nghe.

“Con ước Hải Phương sẽ luôn quý và chơi đồ chơi chung với con!”

Hoàng Phong nghe vậy thì phì cười rồi nhéo má nó một cái. Nhưng nó vẫn tiếp tục nói.

“Con ước bố sẽ đón con mỗi khi con đi học về!”

Nó nói rồi quay sang nhìn hấn. Lúc này hấn quay sang nhìn nó cười nhếch mép như có như không nhưng đôi mắt lại mang vẻ u buồn.

“Con ước tối nào bố mẹ cũng ôm con cho con ngủ!”

Nó nói rồi quay sang nhìn cô và hấn. Cô và hấn lúc này bất giác quay sang nhìn nhau rồi nhanh chóng quay đi. Cô vội vàng nói

“Sao con ước nhiều thế, chỉ được ước một điều thôi!” Cô cười xuề xòa để đỡ ngượng ngùng với câu nói vừa rồi của nó.

Nắm ngơ ngắc trước câu nói của cô. Nó ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ, rồi nói.

“Vậy con chỉ ước điều này thôi vậy, con ước sẽ có em gái, giống Hải Phương cũng có em vậy, khi không có ai ở nhà sẽ có em chơi với con!”

Cô và hấn đơ người khi nghe câu nói vừa rồi của nó. Cô nhanh chóng nói rằng đã khuya rồi nên dọn dẹp và bắt Nắm đi ngủ để mai còn phải dậy đi học. Cô thu xếp gọn gàng mọi thứ trên bàn và mang mọi thứ xuống bếp. Lúc đi lên thì cô thấy hấn đang đánh răng cho Nắm trong nhà vệ sinh. Nhìn hấn tỉ mỉ vừa đánh răng vừa nhắc nhở Nắm phải đánh răng trước khi đi ngủ để không bị sâu răng rồi bị Nắm hỏi lại về con sâu răng thì cô khẽ mỉm cười. Hấn vẫn nhiệt tình trả lời nó. Đánh răng cho nó xong xuôi, hấn lau mặt cho nó rồi bế nó vào trong. Hấn đặt nó xuống giường và kéo chăn đắp lên người nó. Nó kéo tay hấn, nó bảo hấn ngủ chung với nó, hấn lưỡng lự quay sang nhìn cô rồi lại nhìn nó. Hấn nói rằng hấn không thể ngủ lại với nó được. Nhưng rồi Nắm quay sang nhìn cô như năn nỉ cô cho hấn ở lại như kiểu chính tại cô nên hấn mới không ở lại với nó.

Cô nói hấn hãy ở lại ngủ với Nắm vì trời bên ngoài đã khuya rồi. Hấn bối rối nhưng rồi cũng nằm xuống bên cạnh nó, vòng tay ôm lấy nó. Nó chỉ chờ có thế thì cười teo toét rồi rúc vào người hấn. Cô đến bên cạnh, hôn nó chúc ngủ ngon và định bước ra ngoài. Nắm vội túm lấy tay cô.

“Mẹ không ngủ chung với bố con con à?”

Cô nhìn hấn bối rối, rồi quay sang nói với nó rằng nó ngủ trước đi, cô còn có việc phải làm nên sẽ ngủ sau rồi đi ra ngoài. Không biết tại sao, cô cảm thấy mặt mình nóng ra và đỏ bừng khi nghe câu hỏi của Nắm. Cô không biết tại sao lại xấu hổ như vậy.

Cô ra sô pha và nằm xuống. Trong đầu cô bỗng nhiên nghĩ đến việc hấn và cô đang ở trong cùng một căn nhà như trước đây. Cũng mỗi người một phòng như thế này.

Cô và hấn, đang ở rất gần nhau.

Sự mệt mỏi suốt một ngày dài khiến cô thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ màng, cô cảm nhận được một mùi hương thân quen từ lâu lắm. Cô thấy mình được ai đó bế lên, rồi cảm nhận bản thân được đặt vào chăn ấm. Người ấy vuốt ve mái tóc của cô, cúi xuống hôn lên trán cô. Sự thân thuộc ấy khiến cô choáng tỉnh.

Cô thấy bên cạnh mình không có ai và cô đang nằm bên cạnh Nắm. Nhìn sang bên cạnh Nắm, khoảng giường trống không. Hoàng Phong đã đi đâu rồi. Cô nhớ đến những cảm giác vừa rồi, vội vàng bước xuống giường và nhìn thấy mảnh giấy được để lại ở đầu giường.

“Chuyện mẹ tôi, tôi xin lỗi, sẽ không có lần thứ hai đâu, em yên tâm!”

Lại là hấn. Lại là xin lỗi. Tại sao hấn luôn xin lỗi cô. Có lẽ hấn đã bỏ đi. Cô vội vàng chạy ra phòng khách để tìm hấn. Hấn đã đi rồi. Cô không muốn để hấn đi như vậy nữa, cô có chuyện muốn nói với hấn, muốn hỏi hấn về những gì đã qua.

Cô đẩy cửa chạy ra ngoài tìm hấn. Cầu mong hấn chưa đi qua xa. Cô vừa chạy vừa đưa mắt tìm kiếm.

Chạy lên một đoạn dốc, cô thấy hắn đang ngồi trên một ghế đá. Hàng ghế đá này được dựng bên vách qua đồi, tầm mắt hướng xuống một thung lũng đầy sương mù bao phủ. Đền đường phủ lên không gian một chút màu sắc ấm áp giữa muôn trùng lạnh lẽo của một buổi tối mùa đông vùng cao. Hắn vẫn ngồi đó, trên tay cầm một thứ gì đó, đôi mắt nhìn xa xăm vô định. Hắn, vẫn cứ thâm trầm như bóng đêm.

Cô từ từ tiến lại gần, hắn dường như vẫn không để ý có người đi đến. Khi cô đứng trước mặt hắn, hắn mới ngẩng mặt lên nhìn cô. Đôi mày hắn hơi nhíu lại khi biết người đứng trước mặt hắn là cô nhưng rồi hắn vội vàng quay mặt đi. Thái độ của hắn khiến cô bỗng nhiên bực tức.

“Hoàng Phong, anh không biết nói hay sao mà phải viết giấy rồi bỏ đi như vậy? Có biết bây giờ đã khuya lắm rồi không?”

Hoàng Phong nghe câu nói của cô thì nhếch mép cười chán nản. Hắn đang cười cái gì?

“Tôi sợ nếu ở lại thêm một chút nữa...tôi sẽ không muốn ra đi...”

Hắn nói và lại đưa đôi mắt nhìn xa xăm. Câu nói của hắn làm cô sững người. Rốt cuộc trong đầu hắn đang nghĩ điều gì. Tại sao hắn phải ra đi nếu đã yêu thương cô, tại sao hắn cứ một mực muốn gạt cô ra khỏi cuộc đời hắn?

Cô ngồi xuống bên cạnh hắn. Cả hai lại không nói với nhau lời nào. Sau một hồi đắn đo, cô cất tiếng hỏi hắn.

“Rốt cuộc, anh có yêu em không?”

Dường như hắn hơi bất ngờ trước câu hỏi của cô. Hắn quay sang nhìn cô, nhưng khi thấy mặt cô đang nhìn hắn vô cùng nghiêm túc. Hắn lại quay đi, cười rồi cúi xuống. Hắn khiến cô cảm thấy lo lắng, có phải hắn không còn yêu thương cô nữa?

“Dĩ nhiên là có!” Giọng hắn trầm trầm.

“Vậy sao anh không bao giờ nói?” Cô vội hỏi

“Không phải em cũng biết tôi yêu em sao?” Hắn chậm rãi nói.

Cái đồ ngốc này. Không nói thì làm sao mà biết được chứ. Cái thứ tình yêu chỉ qua cảm nhận chỉ khiến người ta mơ hồ hơn mà thôi. Hắn yêu cô mà không nói, cô lại cho rằng đó là sự thương hại mà không dám xác nhận. Một vòng dài thời gian khiến cô và hắn suýt chút nữa lạc mất nhau chỉ vì hắn không nói. Nếu cô không hỏi, hắn sẽ mãi mãi như một kẻ ngốc yêu thương trong câm lặng hay sao?

“Vậy sao anh không ở bên cạnh em?” Cô cố gắng giữ bình tĩnh hỏi hắn.

Cô thấy hắn đan hai bàn tay vào nhau, giữa đôi bàn tay ấy là hai chiếc nhẫn cô và hắn đã từng đeo. Hắn cúi đầu nhìn hai chiếc nhẫn ấy và nói:

“Không phải em đã nhận lời cầu hôn của hắn rồi sao?”

Cô sững sờ. Thì ra hôm đó hắn đã thấy Đăng Minh cầu hôn cô. Chính vì thế hắn mới chọn cách rời khỏi cô, hắn nghĩ cô đã chấp nhận lời cầu hôn của Đăng Minh.

“Vậy tại sao khi xưa anh không giữ em lại, hay đến khi em đi anh mới biết anh yêu em?”

Hắn thở dài.

”Khi đó, tôi cứ nghĩ để em đi em có thể hạnh phúc hơn khi ở bên cạnh tôi, lúc

ấy, tôi không thể bảo vệ em. Nhưng không ngờ, lúc đó em đã có thai, việc để em đi còn khiến em đau khổ hơn nữa...”

Thì ra hắn cho rằng cô có thai mà bị hắn hắt hủi còn khiến cô đau đớn hơn nữa. Thực sự, lúc mang thai, cô trở thành một kẻ vô cùng mâu thuẫn. Một mặt, cô cảm thấy bản thân là một kẻ bị bỏ rơi thảm thương nhất thế gian, nhưng mặt khác cô lại cảm thấy ít ra cô cũng thật hạnh phúc khi cô có thể sinh cho hắn một đứa con. Lúc bấy giờ, cô tự nghĩ bản thân thật là một người ngu ngốc. Nhưng giờ cô biết hắn còn đau khổ

hơn cả cô, cô hiểu cảm giác tưởng rằng mình đã bảo vệ người mình yêu thương nhưng lại vô tình đẩy người đó đến đau đơn, cực khổ.

Cô nghĩ cho hẳn nên mới buông tay, hẳn cũng nghĩ cho cô nên không níu kéo.

Cô và hẳn, yêu thương nhau đến khờ dại.

“Một người khiến em đau khổ như vậy, sao đủ tư cách ở cạnh em...” Giọng hẳn lạc đi trong tiếng thở dài.

Hắn thấy cô không nói gì, thì quay sang nhìn cô. Hẳn hốt hoảng khi thấy nước mắt cô rơi lã chã. Hẳn vội vàng lấy khăn trong túi áo đưa cho cô. Cô gạt phắt tay hẳn ra.

“Cái đồ điên này...cái đồ ngốc này...tại sao anh cần tư cách để ở bên em, nếu yêu em thì chỉ cần giữ em ở lại là được mà...tại sao lại để em đi...đúng rồi đấy, em đau khổ là vì anh đấy, đau khổ khi phải ở một mình, đau khổ khi nghĩ rằng anh không hề yêu em...đau khổ khi nghĩ rằng lại một lần nữa yêu đơn phương, anh không biết rằng không có anh mới là đau khổ với em sao...đồ ích kỉ, tất cả là tại anh...đồ củ cải độc ác...”

Cô vừa nói, nước mắt uất ức trào ra khoeo mắt. Tại hẳn mà cô và hẳn đều dở dang hạnh phúc. Tại hẳn mà cô phải mất nhiều thời gian đến như vậy. Hẳn đúng là một kẻ đáng ghét.

Hắn tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cô khóc như vậy. Chẳng lẽ hẳn không hiểu những điều cô vừa nói là gì hay sao?

Cô thấy hẳn luống cuống không biết làm thế nào. Hẳn nói rằng cô hãy nín đi nhưng hẳn càng dễ dàng thì cô càng khóc lớn. Hẳn thật là biết cách làm người ta tức đến phát khóc.

Khi đã khóc một trận đã đời. Cô ngồi xụi xụi bên cạnh hẳn. Cô không thèm nhìn hẳn cũng không thèm nói với hẳn điều gì nữa.

“Vậy là em còn yêu tôi không?” Cô nghe thấy tiếng hẳn chậm chậm vang lên.

Cái con người này, thì ra hẳn vẫn không hiểu gì hết. Thật khiến người khác tức chết mà. Cô tức giận quay sang nhìn hẳn. Cô thấy hẳn đang rất bình thản nhìn cô.

“Anh bị thiếu năng hay sao mà không hiểu, thật khiến người ta...”

Câu nói của cô chưa dứt thì môi cô đã bị hẳn đặt lên một nụ hôn say đắm khiến nhưng lời còn lại không kịp nói ra. Cô sững người, tròn tròn mắt nhìn hẳn. Hẳn mở rời khỏi cô, nhếch mép cười nhìn cô.

“Tôi yêu em, Thiên An!”

Câu nói của hẳn khiến trái tim cô bỗng nhiên đập thình thịch trong lồng ngực. Nhẹ nhàng hẳn vòng tay ôm lấy cô. Cảm giác yêu thương đông đầy thật ấm áp. Cô vòng tay ôm lấy hẳn, người đàn ông mà cô yêu thương. Cô cảm nhận thấy hẳn đang hôn lên mái tóc của mình, vòng tay hẳn siết chặt như muốn biến cô thành một phần thân thể của hẳn. Giọng nói của hẳn thì thào bên tai cô.

“Cảm ơn em...vì tất cả!”

Cô mỉm cười. Có lẽ như thế này là hạnh phúc.

Cô cùng hẳn nắm tay nhau bước đi trên con đường trở về nhà. Phía xa xa, ánh hồng của bình minh bắt đầu ló rạng.

Hắn cầu hôn cô và mong muốn cô quay trở lại làm vợ hẳn. Nhưng cô bỗng nhiên muốn trêu đùa hẳn một chút, ai bảo hẳn không nói cho cô biết hẳn yêu cô sớm hơn. Và cũng vì bố cô và bố mẹ hẳn đều chưa đồng ý cho cô và hẳn ở bên nhau. Chính vì thế cô đã từ chối, cô nói rằng hẳn cầu hôn cô không có gì đặc biệt, vậy nên khi nào hẳn có thể cho cô cảm nhận một lời cầu hôn thật đặc biệt, lúc bấy giờ cô mới quay trở về bên hẳn. Hẳn nheo mắt khi nghe thấy cô nói như vậy. Hẳn đưa tay xoa xoa thái dương.

Những ngày sau đó, hẳn luôn tranh thủ mọi nơi mọi lúc để nói lời cầu hôn với cô. Nhưng những gì hẳn hiểu về từ “đặc biệt” mà cô nói với hẳn dường như hơi sai thì phải. Bằng chứng là hẳn nghĩ ra những kiểu cầu hôn khiến cô cũng phải thán phục.

Đầu tiên, hắn mua căn nhà ngay bên cạnh nhà cô và chuyển luôn đến đây sống vì cô không cho hắn ở cùng nhà. Hắn đã dụ dỗ Năm để nó suốt ngày năn nỉ cô dùm hắn. Rồi khi cô cùng hắn đưa Năm đi picnic hắn đã biến khu cắm trại thành một biển hoa hồng trắng và dòng chữ “will you married me?” to đùng được hắn treo trên hai chiếc cây với hàng loạt bong bóng hình trái tim khiến cô không khỏi bất ngờ và xúc động. Nhưng cách này đúng với bản chất công tử con nhà giàu của hắn. Hắn muốn dùng tiền để cầu hôn?

Cô nhún vai nhưng tiếp tục nói với hắn rằng, cách này bình thường quá. Và suốt buổi picnic hôm ấy hắn lại tiu nghỉu nhìn đến là buồn cười.

Cô thấy để Năm ở bên cạnh hắn nó sẽ bị hắn dụ dỗ để làm tay trong cho hắn. Chính vì thế cô gửi nó về thăm ông ngoại vì cũng sắp đến đám cưới Thiên Phúc còn cô sẽ sắp xếp công việc và về sau. Nhưng Hoàng Phong dù “đơn thương độc mã” vẫn chưa chịu thua vì ngay hôm sau, hắn đã nghĩ ra một cách mới. Và có lẽ cách này chỉ có một mình hắn mới nghĩ ra được.

Lúc này cô đang ngồi trước mặt hắn. Hắn thận trọng lấy trong cặp của mình ra một tập văn bản gì đó mà cô nhìn không rõ. Và bắt đầu lên tiếng.

“Cô Thiên An và anh Hoàng Phong đã kí kết với nhau một hợp đồng, và hợp đồng đó là một hợp đồng có hiệu lực. Theo như hợp đồng thì cô và anh Hoàng Phong đã cam kết ở Điều 4 rằng trong thời gian chung sống sẽ không có bất cứ một đụng chạm nào về mặt cơ thể. Nếu ai vi phạm sẽ phải chịu mọi mức phạt bồi thường do bên còn lại yêu cầu. Nhưng trong quá trình hợp đồng vẫn còn hiệu lực, đã có sự vi phạm hợp đồng cụ thể là vào ngày 14/2 cách đây gần 4 năm, xét thấy lỗi vi phạm xuất phát từ cô Thiên An, chính vì thế, có thể nói rằng cô Thiên An phải chịu bồi thường do anh Hoàng Phong yêu cầu. Cụ thể, anh Hoàng Phong mong muốn cô Thiên An sẽ trở thành vợ của anh ấy!”

Nói xong hắn quay sang nhìn cô nhếch mép cười gian xảo. Cô nghe đến đây thì bắt đầu bực mình. Làm sao hắn có thể nghĩ ra được cái trò này cô cũng không biết. Chẳng lẽ mới gần bốn năm mà hắn đã được thương trường tôi luyện thành con người của hợp đồng rồi hay sao? Nhưng nếu hắn đã muốn trẻ con theo kiểu này thì cô không ngại trẻ con cùng với hắn.

“Bằng chứng đâu anh nói em vi phạm hợp đồng?” Cô nhếch mép cười nhìn hắn.

“Bằng chứng là Năm!” Hắn vẫn nhìn cô đầy nghiêm túc.

“Bằng chứng đâu anh nói em là người có lỗi?” Cô nhún mày nhìn hắn.

“Hôm đó chính em chủ động bước vào phòng tôi!” Hắn bỗng nhếch mép cười.

Mặt cô bỗng nhiên đỏ bừng. Hắn đúng là biết cách khiến người khác lúng túng. Nhưng cô không thể khuất phục được.

“Em bước vào đâu có nghĩa em là người có lỗi!” Cô nhún vai nói với hắn.

“Em cần tôi kể chi tiết không?” Hắn lại ranh mãnh trêu cô.

Cô lại cảm thấy má nóng ran. Cô mím chặt môi nhìn hắn còn hán khê nhưn mày nhìn và yêu cầu cô bồi thường.

Cô suy nghĩ một lát và lấy lại bình tĩnh. Hắn đã quên cô là “nữ thần Marketing” rồi hay sao? Người mà không ai có thể áp đặt về hợp đồng được. Muốn thi nghiệp vụ với cô sao. Suy nghĩ một lát, cô chậm rãi nói với hắn.

“Em đồng ý bồi thường...” Cô nói rồi quay sang nhìn hắn, cô thấy hắn đang cười vui vẻ vì nghĩ rằng đã thành công, nhưng cô lại tiếp: “Nhưng nếu anh đến và yêu cầu cách đây hai năm, bởi anh không yêu cầu gì nên giờ đã hết thời hiệu giải quyết tranh chấp rồi. Vậy nên giờ em không còn nghĩa vụ phải bồi thường nữa, nếu muốn, anh có thể khởi kiện, nhưng chắc cũng không giải quyết được điều gì đâu!”

Cô nói và đứng lên vỗ vỗ lên vai hắn: “Anh thiệt thòi rồi!” và bỏ mình hắn ngồi lại trong phòng khách để đi ra ngoài. Không quên nói thêm: “Em từ chối!”

Ngày hôm sau, hắn không sang nhà cô mà ở lì trong nhà. Cô tưởng rằng hắn bị bệnh nên chiều hôm đó lo lắng chạy sang thăm hắn. Cô thấy hắn đang ngồi tiu nghỉu uống rượu một mình. Hắn thấy cô bước vào thì

chỉ ngẩng mặt lên nhìn cô mà không nói gì. Cô hốt hoảng đến bên rờ trán xem hân có bệnh không thì thấy hân hoàn toàn bình thường. Hân hỏi cô có muốn xem phim cùng với hân hay không. Cô thấy tội nghiệp hân, có lẽ hân đã suy nghĩ nhiều rằng tại sao cô không đồng ý làm vợ hân nên có phần buồn bã, chính vì thế cô đồng ý ngồi xem phim với hân.

Hân lại mở lại bộ phim cũ mà cô với hân đã hai lần xem dở dang “Miracle in 34th stress”.

Cô uống rượu và ngồi xem phim cùng với hân. Rồi hơi rượu khiến cô choáng choáng, cô lại cảm thấy hân thực sự quá đáng yêu. Không kiềm lòng mà hôn lên má hân. Hân nhìn cô với hai mắt lấp lánh, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt rồi bế cô lên tiến vào phòng ngủ.

Sau một đêm điên cuồng, cô phát hiện ra mình đã trúng kế của Hoàng Phong. Hân muốn tái diễn lịch sử đây mà. Hân cầu hôn cô ngay khi thấy cô tỉnh dậy, nhưng cô lại cảm thấy bức bối vì hân lợi dụng lúc cô say rượu để gỡ trò. Hân muốn dùng cách gạo đã nấu thành cơm để khiến cô phải lấy hân phải không? Cô không thích điều đó. Cô từ chối thẳng thừng.

Cô giận hân vì đã nghĩ ra cách cầu hôn cô như vậy. Cô lấy cớ về dự đám cưới Thiên Phúc mà bỏ hân lại một mình ở nhà.

Sau khi đám cưới Thiên Phúc kết thúc, cô nhận được điện thoại từ bà chủ tịch. Bà nói rằng muốn gặp cô. Cô hơi lưỡng lự xong cũng nhận lời.

Khi cô gặp bà ở quán café đã hẹn, cô chỉ dám cười gượng gạo để chào bà. Cô vẫn còn áy náy vì những chuyện đã gây ra cho bà và gia đình của bà. Nhưng bà vẫn như trước kia, yêu thương trìu mến nhìn cô. Bà hỏi han sức khỏe và công việc của cô. Cô chỉ thật thà đáp lại những câu hỏi ấy và cũng hỏi thăm bà về sức khỏe của bà. Rồi cô không biết nói gì thêm mà chỉ im lặng. Một lúc sau, bà cất tiếng:

“Cảm ơn con, đã yêu thương Phong, đã sinh cho nó một thằng nhóc kháu khỉnh, đáng yêu như vậy. Thằng ngốc đó không thể hiểu được đâu. Mẹ chỉ cho nó cách cầu hôn mà nó toàn làm hỏng bét. Đến là bức mình!”

Cô sững người. Thì ra tham mưu cho hân là bà chủ tịch. Có lẽ chính vì thế mà cô thấy cách hân cầu hôn cô thật không giống với hân thường ngày chút nào.

Bà chủ tịch lại tiếp tục: “Nhưng nó cũng là đứa tội nghiệp, sau vụ tai nạn đó nó thường không ngủ được, thỉnh thoảng lại chảy máu mũi, người ta nói rằng là do thiếu ngủ nhiều nên thế. Có lẽ cũng vì nhớ con...” Bà chủ tịch thở dài.

Rồi bà cầm lấy bàn tay trên bàn của cô, nhìn cô khẩn thiết.

“Thay ta, chăm sóc cho nó, được không?”

Cô hơi sững sờ vì c

âu nói của bà. Cô thực sự cũng muốn ở bên cạnh hân, nhưng cô mong muốn có được sự chấp thuận của bố cô và bố hân. Cô đã hỏi qua bố mình, ông vẫn rất tức giận nhưng khi nhìn thấy cô buồn thì ông lại nói rằng chỉ cần cô hạnh phúc là được. Còn ông chủ tịch, cô không biết phải làm thế nào để ông có thể chấp nhận cô và hân chứ đừng nói đến chuyện chúc phúc cho bọn cô. Cô không muốn Hoàng Phong phải đứng giữa cô và người đã sinh ra hân.

”Bác trai, có lẽ không thích như vậy đâu ạ! Cô áp úng nói với bà chủ tịch.

Nhưng bà chủ tịch dường như thờ phào nhẹ nhõm, bà nói rằng tưởng cô không muốn lấy Hoàng Phong, thì ra lý do lại nằm ở ông chủ tịch. Bà mạnh dạn lên tiếng, ông ấy là người bảo thủ, phải thấy kết quả ông ấy mới chịu thay đổi suy nghĩ. Bà nói cô, mặc kệ ông ấy, ông ấy cứ để bà lo, cô chỉ cần hạnh phúc bên Hoàng Phong là được.

“Không phải đã có mẹ rồi sao?” Bà lại nhìn cô với ánh mắt trìu mến.

Nghe những lời của bà, cô bỗng nhiên mỉm cười nhìn bà. Cảm ơn bà đã có thể chấp nhận cô còn động viên cô như vậy. Cô bỗng hiểu rằng, bố cô đối với cô, bà chủ tịch đối với Hoàng Phong cũng giống như cô đối với Năm, tất cả những người làm cha mẹ, chỉ cần thấy con mình hạnh phúc là có thể chấp nhận tất cả. Sẽ có một ngày, ông chủ tịch hiểu được điều đó, phải không?

Cô và hấn đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không phải sẽ rất đáng tiếc sao?

Cô cùng Nấm trở về nhà. Nhưng Hoàng Phong trưng lên một khuôn mặt buồn bã, hấn không dám nhìn cô mà chỉ nói lời xin lỗi với cô. Nhưng từ khi đó hấn không cầu hôn cô nữa. Đã gần một tuần, cô không thấy hấn có bất cứ động thái nào.

Noel lại tới.

Những cây thông lấp lánh ánh sáng trong đêm lạnh khiến cho lòng người trở nên rạo rức. Cô và hấn đưa Nấm đi chơi, đến khi về thì Nấm đã ngủ ngon lành trên lưng hấn. Cô và hấn không nói với nhau câu nào trên suốt quãng đường về nhà. Đến nhà, hấn đưa Nấm vào giường ngủ, đêm chần chẫn thận rồi hấn mới bước ra ngoài.

Hấn bước ra sân định sẽ đi về thì thấy cô đang ngồi ôm cây đàn guitar ngồi trên ghế giữa sân. Cô nói rằng muốn nghe hấn hát. Hấn chậm rãi tiến lại cầm cây đàn, hấn hỏi cô muốn nghe bài gì. Cô chọn “Last Christmas”.

Bài hát chậm chậm vang lên giữa đêm đông lạnh lẽo. Người đàn ông bên cạnh, người mà cô yêu thương đang hát cho cô nghe, có lẽ đã đến lúc trở về bên hấn, cô muốn hạnh phúc và cô muốn cho hấn hạnh phúc. Hấn và cô yêu nhau, vậy còn lý do gì để chờ đợi.

Bài hát kết thúc, cô quay sang định nói với hấn. Nhưng cô lại giật mình khi thấy máu mũi hấn bắt đầu chảy. Hốt hoảng, cô bắt hấn ngẩng cô lên trời và đi vào nhà. Bắt hấn nằm ra ghế, cô vội vàng chạy đi lấy bông cho hấn nhét vào mũi. Cô thấy hấn mệt mỏi, lòng cô bỗng nhiên đau xót. Cô quyết định sẽ gọi bác sĩ. Nhưng hấn lại giữ tay cô lại.

“Ở bên cạnh tôi, em đừng đi đâu cả, tôi chỉ là buồn ngủ thôi!”

Cô lại nhớ đến lời nói của bà chủ tịch. Hấn do di chứng của tai nạn mà bị mất ngủ. Đã vậy mấy ngày nay cô còn hành hạ hấn đủ trò. Cô bỗng nhiên thấy hối hận và tự trách bản thân mình.

Cô gật đầu ngồi xuống để hấn nằm lên đùi mình. Cô thấy hấn thiếp đi, có lẽ hấn đã quá mệt mỏi.

Xin lỗi anh!

Hấn tỉnh dậy thì trời đã gần sáng. Cô vẫn ngồi đó bên cạnh hấn. Hấn vội vàng ngồi dậy và xin lỗi vì đã ngủ quên mất. Cô cười nhìn hấn và lắc đầu nói không sao. Hấn im lặng, cô cũng thế nhưng rồi hấn quay sang nhìn cô và nói với cô.

“Tôi xin lỗi, có lẽ do chỉ nghĩ đến cảm xúc của bản thân mà không để ý đến cảm nhận của em. Tôi sai rồi. Nhưng thực sự tôi rất muốn được ở bên cạnh em...” Hấn ngập ngừng “...Tôi cần em! Kết hôn với tôi được không, Thiên An?”

Đây chính là lời cầu hôn mà cô cần. Chân thành, không kiểu cách, không xa hoa, chỉ có sự chân thành mới là điều đặc biệt nhất trong tình yêu.

Hấn vẫn đang chăm chú nhìn cô, đôi mắt như khẩn thiết nghe câu trả lời từ cô. Đây chính là lời cầu hôn mà cô muốn thì còn lý do gì để cô không về bên cạnh hấn?

“Em không kết hôn với anh nữa đâu!” Cô nói với hấn, cô thấy hấn nhú mày lại và cúi mặt xuống, thì cô cười và nói tiếp rằng: “Vì chúng ta kết hôn rồi mà!”

Hấn ngơ ngác quay sang nhìn cô. Cô giơ chiếc nhẫn đã lấy ở cổ hấn và đeo vào tay lúc hấn đang ngủ lên trước mặt hấn. Hấn giật mình đưa tay sờ lên cô mình và phát hiện trên ngón tay của hấn cũng đã đeo chiếc nhẫn ấy từ lúc nào.

Cô tươi cười nhìn hấn, hấn lại nhếch mép cười, nhưng nụ cười của cô và hấn đều rất hạnh phúc. Cô rướn người hôn nhẹ vào môi của hấn rồi ôm hấn vào lòng.

Từ giờ phút này, có lẽ chỉ có cái chết mới có thể chia lìa cô và hấn.

Một cơn gió sớm lùa vào phòng. Chiếc chuông gió trước cửa nhà lại reo lên những âm thanh hạnh phúc.

Cô và hấn cùng với Năm quay trở về ngôi nhà của cô và hấn. Giờ bọn cô đã là một gia đình hoàn chỉnh. Hấn vẫn luôn trêu chọc cô, nhưng mỗi khi cô giả vờ giận dỗi là hấn lại phải tìm cách làm lành.

Rồi gia đình cô chào đón một cặp song sinh mới. Là hai nàng công chúa, cô đặt tên cho hai đứa là Hoàng Linh và Hoàng An như hấn mong muốn. Tên của Năm cũng được đổi thành Hoàng Minh Anh thay vì mang họ của cô. Năm càng lớn càng ra dáng người làm anh, nhưng không hiểu sao càng lớn nó càng giống hấn, từ cách ăn nói cho đến cách đi đứng.

Bố cô và ông chủ tịch vẫn không nhìn mặt nhau. Và họ vẫn không chấp nhận bọn cô. Lý do của ông chủ tịch là vì ông không thích cô, còn lý do của bố cô là vì nhà trai không đồng ý thì việc gì ông phải đồng ý. Nhưng điều đó không ảnh hưởng lắm đến hạnh phúc của cô, bởi lẽ cả hai người đều không chịu từ bỏ trước sĩ diện của mình mà chấp nhận thôi, còn khi thấy Năm dẫn hai em gái đến chơi thì vẫn hồ hởi vui vẻ mà chơi đùa với các cháu.

Cô và hấn, vẫn cùng nhau đánh đàn và hát khi ngồi trên xích đu trước nhà. Nhưng có thêm một điều nữa là, bên cạnh chiếc xích đu ấy có thêm ba chiếc khác nữa cho bọn trẻ ngồi nghe bố mẹ hát.

Đôi khi, do bất đồng ý kiến, cô và hấn có cãi nhau. Nhưng rồi cả hai nhanh chóng làm lành vì cô và hấn đã hứa, từ nay về sau dù có chuyện gì cũng không buông tay nhau ra nữa.

Cuộc sống, rất khó khăn để tìm kiếm được một người để yêu thương và có được hạnh phúc. Cô và hấn đã suýt đánh mất đi hạnh phúc của mình và sống trong ân hận. Thật may mắn là còn có thể tìm lại được nhau.

Quả thật, cuộc đời luôn là một kẻ thích trêu đùa con người. Nó thường ném vào giữa hai người yêu nhau một vòng tròn gọi là định mệnh. Để dù có quay lưng lại với nhau thì khi đến đầu kia của vòng tròn, hai người chắc chắn sẽ gặp lại. Chỉ cần còn yêu thương, sẽ có thể quay về.

Khi yêu thương một ai đó, hãy nói cho họ biết. Bởi tình yêu là một thứ vô hình, có thể cảm nhận nhưng cần phải xác nhận. Đừng bao giờ để vuột mất người mình yêu thương.

33. Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện 4: Đăng Minh

Dù cố gắng đến thế nào, trong cuộc đời em, tôi luôn là kẻ đến trễ.

Khi bố mẹ tôi quyết định đưa tôi về vùng ngoại ô ấy vì muốn tôi có thể cười đùa nhiều hơn với bọn trẻ vùng quê, bởi ở thành phố, tôi chẳng có lấy một người bạn mà chỉ thui thui trong nhà. Ban đầu, tôi không mấy thích thú gì với vùng đất này, nó mang cái vẻ buồn bã bởi xung quanh chỉ toàn cây cối, tôi còn cảm thấy nó tưng tưng hơn cả ngôi nhà trước đây của tôi. Nhưng rồi một buổi chiều đứng trên tầng thượng nhà mình, tôi thấy em và một số người bạn đang chơi đùa cùng nhau. Tôi không thể hiểu được tại sao lại có một “loại” con gái như vậy. Trước đây, những đứa con gái cùng trang lứa mà tôi biết là những đứa luôn mặc váy, tóc thả dài hoặc buộc ngay ngắn với những loại phụ kiện đậm chất con gái, chúng chỉ chơi các loại nhạc cụ để giải trí, quá lắm thì chúng nó cũng chỉ tập các môn thể thao chứ không bao giờ mặc quần đùi và để tóc ngắn chạy loăng quăng để đuổi bắt nhau với bạn bè trong cái nắng oi ả của buổi trưa hè cả. Tôi cảm thấy rất khó chịu khi nhìn thấy điều đó. Nhưng đến khi tôi định quay lưng bỏ vào trong thì cũng là lúc tôi thấy nụ cười của em, nó trong sáng và thánh thiện. Không biết tại sao khi em phát hiện tôi đang nhìn mình và nheo mắt nhìn lên thì tôi lại bối rối quay đi.

“Ê, xuống đây chơi!” Em đưa tay vẫy vẫy ra hiệu cho tôi xuống cùng với em và các bạn. Không biết tại sao tôi lại giả vờ như không thấy rồi đi vào trong. Có lẽ do tôi xấu hổ khi đã bị phát hiện đang nhìn em.

Những ngày hôm sau, tôi mon men xuống sân nhà để đứng. Tôi đứng và hi vọng em có thể sẽ rủ tôi thêm một lần nữa. Tôi thực sự muốn biết em là “loại” con gái như thế nào.

Khi em và các bạn xuất hiện, em vui vẻ mời tôi chơi cùng mọi người. Nhưng cái tính công tử trong tôi lại một lần nữa trỗi dậy, tôi lắc đầu ra vẻ không quan tâm tới các trò chơi của em. Em nhìn tôi chăm chăm rồi cất tiếng hỏi:

“Người, là con gái thành phố à?”

“Ta là con trai làng hoàng, người nói cái gì đó hả?” Tôi bực tức quát.

“Xì, nếu là con trai sao không vào chơi với anh em, không dám chơi thì chắc là do bị bệnh tiểu thư rồi!” Em bĩu môi nhìn tôi.

“Chơi thì chơi, sợ gì nào!” Tôi hiếu thắng nói với em. Nói rồi tôi xắn tay áo và bắt đầu các trò chơi với bọn trẻ trong xóm.

Mãi sau này khi mẹ tôi kể thì tôi mới biết được là chính mẹ đã nhờ em và các bạn chơi đùa cùng với tôi. Không ngờ chỉ một lời khích của em mà tôi đã có một tuổi thơ đẹp đến vậy.

Tôi còn nhớ như in những ngày mùa mưa, cả bọn cùng chờ các mương trong xóm ngập nước và bắt đầu có cá. Chúng ta thường ngồi trên bờ mương, dựng các túp lều nhỏ bằng lá và ngồi câu cá. Những con cá lòng tong không biết từ đâu đến, nhưng mỗi khi đưa nào câu được một con là cả bọn lại la lên oai oái rồi nhảy tưng tưng để rồi sập cả túp lều lá đã dựng. Những con cá câu được chúng ta cùng giấu người lớn lên nướng và mang đi cho mèo nhà em ăn. Thế là sau mùa mưa, con mèo nhà em đã trở nên mập ú để mẹ em tưởng là nó ăn vụng đồ ăn trong chạn.

Những ngày mùa khô, trời đêm tạnh ráo, chúng ta cùng các bạn chơi các trò chơi dân gian trên một khoảng sân rộng. Đứa nào đứa nấy cũng say sưa đến khi người lớn gọi cũng không muốn về. Tôi không biết từ lúc nào cũng đam mê với những điều vui thú ấy mà quên đi mất thời gian, đôi khi trở về tôi thường bị bố mẹ trách mắng, nhưng rất nhiều lần, em đã nhận lỗi vì em rủ rê nên tôi mới về trễ và xin bố mẹ tôi đừng mắng tôi, đổi lại, em bị bố mẹ mình mắng tới tấp. Tôi, lúc bấy giờ không hiểu được tại sao em luôn nhận hết mọi trách nhiệm về mình, tôi tưởng sau những lần bị trách mắng ấy thì em sẽ không chơi với tôi nữa, nhưng em chẳng bao giờ coi đó là vấn đề, em vẫn hồn nhiên với nụ cười híp mắt. Nụ cười có thể xoa dịu mọi nỗi buồn.

Đối với tôi, những ngày tháng đó thật đáng quý trọng. Và em, không biết từ lúc nào trở thành một phần tuổi thơ trong tôi.

Thiên An, em đối với tôi là một người như vậy.

Tôi còn nhớ như in buổi chiều sau khi cùng các bạn chơi trốn tìm và chuẩn bị ra về. Mọi người không thấy em đâu thì nghĩ rằng em đã bỏ về trước. Nhưng không biết tại sao tôi lại không tin, tôi hốt hải chạy đi tìm em, mong em đừng xảy ra chuyện gì. Và rồi tôi tìm được em khi nghe thấy tiếng khóc của em, khi tôi mở cửa hầm thì tôi thấy em đang ngồi ôm lấy đầu gối sợ hãi. Khi đưa em ra khỏi căn hầm đó, trong lòng tôi không biết lúc nào dâng lên một cảm xúc khó tả. Tôi rất thích nhìn em cười đùa vô tư, nhưng hôm nay, tôi lại thấy em khóc. Tôi không muốn em khóc, tôi sẽ không để em phải khóc.

Tự hứa với bản thân mình rằng tôi sẽ bảo vệ em.

Nhưng rồi bố mẹ tôi quyết định chuyển sang Mỹ. Ngày chia tay, tôi thực sự không muốn rời xa chốn này chút nào. Nhưng em lại cười nói với tôi rằng, dù ở xa nhưng chỉ cần nhớ về nhau là được. Một cái bắt tay chia xa, bắt đầu một tình bạn nửa vòng trái đất.

Không còn cách nào khác, lúc này tôi chấp nhận để số phận buộc tôi phải xa em. Tôi không biết thế nào là tình yêu, nhưng lúc bấy giờ, tôi có cảm giác thích em, cảm giác ấy dù ở khoảng cách xa xôi nhưng vẫn lớn dần theo năm tháng, rồi tôi yêu em lúc nào mà chính tôi cũng không hay biết.

Khi em tâm sự với tôi, rằng em có thích một người, người đó là một anh khóa trên trong trường của em tên là Khải Hưng. Tôi chỉ biết ậm ừ cho qua khi nghe em kể những điều đó. Tôi có ghen tị chứ, có tức tối chứ, nhưng vẫn như xưa, tôi muốn bảo vệ em, muốn bảo vệ nụ cười của em, thế nên tôi dẹp tình cảm của bản thân sang một bên. Tôi nghĩ, chỉ cần em hạnh phúc, thế là đủ.

Thời gian đằng đẵng trôi qua, tình yêu và sự chờ đợi của em dành cho người con trai ấy ngày càng lớn lên theo năm tháng, thì cũng là lúc tôi dần vật và muốn gạt bỏ tình cảm của mình đối với em. Muốn duy trì

một khoảng cách an toàn với em, khoảng cách của tình bạn. Tôi cũng thử yêu một người con gái, nhưng rồi tôi nhận ra, nếu vẫn còn hi vọng, tôi vẫn muốn ở bên cạnh em. Tôi cũng tự thấy bản thân mình cố chấp đến ngu ngốc.

Ngày em khóc trong điện thoại kể về tình yêu tan vỡ, nói ra thật ích kỉ nhưng đó là ngày tôi cảm thấy vui nhất, tôi dẹp bỏ ngoài tai mọi lời khuyên ngăn của bố mẹ mà chạy thật nhanh về nước. Tôi muốn được ở bên cạnh em, muốn được chăm lo và bảo vệ em. Sẽ không để em phải tổn thương nữa.

Lần đầu, tôi là người đến sớm nhất, nhưng rồi đã để vuột mất em vì khoảng cách quá xa. Nhưng đến lần này, dù có quay trở về bên em, nhưng tôi vẫn là một người đến trễ.

Lại một người nữa xuất hiện trong cuộc đời em.

Ban đầu, tôi nghĩ rằng mọi chuyện chỉ đơn giản như về bề ngoài của nó. Tôi vẫn vô tư cười đùa để tìm lại nụ cười cho em. Nhưng không biết tại sao, tự bản thân tôi có cảm giác rằng tôi sẽ không thể nào vượt qua được cái vỏ bọc của một người bạn trong tầm trí em, dù có cố gắng thế nào.

Khi em nói rằng em sắp kết hôn với một người mà em chỉ quen được vài tháng. Hai từ “kết hôn” khiến tôi tức tối và giận dữ. Tôi giận em tại sao lại kết hôn với hắn ta, giận hắn ta may mắn có được em, giận chính bản thân tôi đã trở về không kịp nữa. Thực sự, tôi muốn biết những điều tồn tại sau cuộc hôn nhân của em. Nhưng tại sao em vẫn không nói, khiến tôi chỉ biết câm lặng nhìn em nắm tay người đàn ông khác giữa lễ đường.

Em có hiểu không cảm giác nhìn người mình yêu kết hôn với một người khác?

Nhưng tôi tìm hiểu và biết được anh ta vì bất đắc dĩ mà phải cầu hôn em giữa chốn đông người, còn người hắn ta yêu lại có cái tên gần giống với em – Thiên Ân. Người con trai ấy lợi dụng em để trả thù lại người yêu của anh ta. Anh ta không xứng đang có được em.

Cuộc hôn nhân của em chắc chắn có vấn đề. Đó chính là lý do em và hắn không ở chung phòng. Em và hắn chỉ là vợ chồng hờ mà thôi. Điều đó có nghĩa là tôi vẫn còn cơ hội để yêu em.

Nhưng niềm vui của tôi vụt tắt khi đêm Noel ấy nhìn thấy ánh mắt của em và hắn nhìn nhau. Ánh đèn lấp lánh cả khu vườn ấy, chiếu soi tình yêu của hai người nhưng cũng dập tắt đi tất cả hi vọng còn lại của tôi.

Em và hắn, đã yêu nhau rồi!

Nhưng rồi hắn lại làm em khóc. Hắn vẫn chưa quên được tình yêu cũ để trọn vẹn đến bên em. Nhìn những giọt nước mắt của em vì người con trai đó mà rơi xuống, nó khiến lòng tôi đau hơn hết thảy.

Có khi nào, em khóc vì tôi không?

Em và tôi, khi yêu thương đều thật khờ dại. Dù em biết rằng hắn không yêu thương em nhưng vẫn cố gắng làm tất cả vì hắn, vì công ty và sản nghiệp của hắn. Còn tôi, dù căm ghét hắn nhưng vẫn đồng ý giúp em làm mọi việc giúp hắn, chỉ vì tôi yêu em.

Tôi thực sự muốn giết chết hắn vì hắn đã bỏ rơi em. Lúc bấy giờ, tôi cảm thấy mình thật cao thượng. Nếu có thể, tôi chấp nhận để em được ở bên cạnh hắn, miễn là em đừng khóc nữa. Nhưng hắn không nín kéo em, hắn thẳng thừng gạt bỏ em trước mặt người yêu cũ của hắn. Một mũi dao, hắn đâm thẳng vào trái tim si tình của em, và chính mũi dao đó cũng giết chết sự cao thượng còn lại trong lòng tôi.

Không ai xứng đáng để bảo vệ em, ngoài tôi.

Nhưng tôi đã lầm. Khi tôi gặp hắn và nói hắn hãy tránh xa em ra vì tôi sắp đưa em đi. Tôi nói rằng mong hắn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa, bởi em đã đủ đau khổ rồi. Nhưng hắn chỉ cúi gằm mặt gạt đầu. Trước khi tôi bước ra khỏi phòng bệnh, hắn nói với tôi rằng.

“Mong anh đừng bao giờ để cô ấy phải khóc nữa, cô ấy xứng đáng được hạnh phúc...Tôi, không thể bảo vệ cô ấy nữa rồi!”

Tôi nhanh chóng bước ra phía ngoài. Câu nói của hắn mở ra cho tôi một cơ hội để ở bên em và bảo vệ em. Nhưng chính nó cũng khẳng định với tôi một điều rằng: tôi đã thua rồi!

Tôi những tưởng chỉ mình tôi yêu em. Tôi nghĩ rằng yêu thương em là sẽ ở lại bên cạnh em. Nhưng giờ tôi mới biết, dám để người mình yêu thương rời khỏi mình vì hạnh phúc của người đó mới là nghĩ cho họ, là dám hi sinh hạnh phúc của mình vì họ. Hoàng Phong đã dám làm điều đó. Lần đầu tiên tôi cảm thấy nể phục hẳn ta.

Nhưng rồi những tháng ngày sống bên cạnh em càng khiến tôi trở nên ích kỉ muốn có em mãi mãi. Tôi vẫn tự dần vặt bản thân rằng có nên nói cho em biết sự thật về Hoàng Phong hay không. Nhưng rồi nỗi sợ hãi trong lòng đã khiến tôi câm lặng và làm ngơ trước nỗi đau của em. Tôi sai rồi.

Tôi nào biết được, tình yêu là một thứ đeo bám con người ta dai dẳng, và rồi nó l

ại một lần nữa đưa em và hẳn gặp lại nhau. Dù bề ngoài, tôi vẫn tỏ ra tôn trọng mọi quyết định của em, nhưng trong lòng mình, tôi thực sự sợ hãi. Tôi biết, sẽ có một ngày em hiểu được mọi chuyện hẳn đã làm vì em, và khi đó em sẽ bắt chấp mọi thứ quay trở lại bên hẳn. Chính vì thế, tôi lựa chọn cầu hôn em một lần nữa, khi mà em chưa biết được mọi điều ẩn giấu trong quá khứ. Tôi đã khát khao hạnh phúc, khát khao có được em, dù biết rằng hạnh phúc ấy vốn không thuộc về mình nhưng vẫn tự đánh lừa bản thân để níu giữ.

Nhưng dù tôi cố gắng tự lừa dối bản thân thế nào thì cuối cùng vẫn phải tỉnh lại trong đau đớn. Em vẫn không thể dành cho tôi một cảm giác gì hơn ngoài tình bạn. Tôi không bắt ngờ vì điều đó, đó mới chính là Thiên An mà tôi biết, yêu thương đến khờ dại, giống như tôi vậy. Nhưng lúc đó tôi hi vọng em không hiểu những cảm giác còn lại của bản thân đối với hẳn, sẽ vì cảm kích, sẽ vì ngộ nhận mà chấp nhận lời cầu hôn của tôi. Tôi muốn thử mọi cách cuối cùng để giữ em ở lại. Nhưng tôi biết làm sao khi trái tim em chỉ hướng về một mình hẳn.

Vết thương trong lòng khiến tôi đau đớn đến tê dại. Tôi không muốn gặp em, một phần vì trong lòng tôi đổ lỗi cho chính em là người khiến tôi đau đớn, nhưng phần khác là vì tôi áy náy vì tôi đã không nói hết sự thật về hẳn cho em.

Tình yêu đã biến tôi thành một kẻ ích kỉ. Và một kẻ ích kỉ như vậy vốn không thể có được hạnh phúc trọn vẹn.

Tôi quyết định sẽ buông tay.

Tôi quyết định sẽ chạy trốn.

Thật hèn nhát. Tôi biết, nhưng tôi không đủ can đảm để nhìn em hạnh phúc bên cạnh hẳn. Hiểu cho tôi, tôi vẫn chỉ là một con người mềm yếu mà thôi. Tôi nói với em mọi điều về hẳn, không phải vì tôi muốn em và hẳn quay trở về bên nhau, tôi chỉ muốn gạt đi nỗi ám ảnh về con người ích kỉ trong tôi mà thôi. Nhưng em lại cho rằng tôi là một kẻ cao thượng khi bỏ qua mọi chuyện, nhỉ? Em thật ngốc, Thiên An ạ!

Giờ đây, khi ngồi trên máy bay quay trở lại khoảng trời vốn dĩ của mình. Tôi đã quyết định từ bỏ tất cả mọi hi vọng về tình yêu đối với em, nhưng tình bạn của chúng ta, nó vẫn sẽ tồn tại phải không. Bởi, hẳn có thể thay thế tôi bên em trong hiện tại, nhưng những gì trong kí ức, trong tuổi thơ, sẽ không ai có thể thay thế được tôi ở bên em khi ấy. Trong kí quá khứ đầy sắc màu ấy, em mãi là Thiên An của tôi.

Nước Mỹ chào đón tôi bằng một màn tuyết trắng xóa tháng mười một. Người đón tôi nở nụ cười tươi rói. Vẫn là cái tính lóc chóc chạy thật nhanh đến bên tôi để rồi suýt đâm vào người đối diện. Giống như tôi cố chấp đối với em, người con gái này cũng theo đuổi tôi với tất cả sự cố chấp của cô ấy. Hơn ai hết, tôi hiểu cảm giác mệt mỏi khi luôn phải ở phía sau để dõi theo người mình yêu thương. Tôi không biết rằng, tôi có thể yêu thương cô ấy hay không. Nhưng ít nhất, tôi không nên giống em để cô ấy yêu thương trong vô vọng. Em lúc này có hẳn yêu thương, còn tôi giờ đây chẳng có ai ở bên cạnh. Sẽ như lời em nói lúc chia tay, tôi sẽ thử mở lòng ra với một người con gái khác.

“Anh về rồi à? Chủ tịch và phu nhân đang chờ anh đó. Mọi người rất vui vì anh quay về!” Cô ấy hồn hồn nói trong khi hơi lại vẫn tỏa ra từ mũi và miệng.

“Còn em thì sao? Chắc là mấy ngày nay không ngủ được phải không?” Tôi cười với cô ấy.

Cô ấy đỏ mặt hỏi tại sao tôi biết thì tôi chỉ biết xoa đầu cô ấy rồi cười trừ. Cô ấy vẫn luôn vô tư như vậy.

“Về nhà nào, Thu Ngọc!”

Tôi nói rồi đưa cho cô ấy hành lý của mình. Cô ấy nói vâng dạ rõ to rồi nhanh chóng cầm vali cho tôi. Tôi bước về phía trước, bỏ lại mảng kí ức về em ở phía sau. Tôi sẽ cất nó đi, nhưng có lẽ sẽ không bao giờ quên nó.

Hạnh phúc nhé, bạn của tôi!

34. Ngoại Truyện 5

Ngoại truyện 5: Hoàng Minh Anh

Vẫn là Năm đây à! Nhưng giờ tên tôi đã là Hoàng Minh Anh thay vì Phạm Minh Anh như trước đây. Kèm theo giờ tôi đã được mọi người trong nhà bà nội cung kính gọi là cậu chủ nhỏ. Tôi không biết tại sao lại như vậy, nhưng người ta nói rằng tôi chính là người thừa kế của tập đoàn L'TA mà bố tôi sáng lập.

Chuyện là, tôi đã chuyển về sống cùng bố mẹ trong một căn nhà của bố. Tôi rất thích căn nhà cùng khí hậu nơi đây. Nó ấm áp quanh năm vậy nên tôi không phải mặc ỉnh những cái áo len dày cộp nữa. Thêm vào đó tôi, tôi được bố đưa đón mỗi ngày và cùng tôi chơi đùa trong vườn nữa. Khi bố để tôi ngồi trên xích đu và đu đưa cho tôi thật dễ chịu. Thỉnh thoảng, cuối tuần bố và mẹ dẫn tôi đi chơi công viên giải trí và điều này làm tôi thích lắm.

Nhưng mọi chuyện chỉ dừng lại ở đó, còn những chuyện khác thì thực sự chẳng thích tí nào. Đầu tiên là tôi phải rời xa Hải Phương thân yêu của tôi. Tôi đã khóc suốt một ngày vì phải chuyển trường và không được chơi với bạn ấy nữa. May mà mẹ tôi đã xin số điện thoại của mẹ bạn ấy cho tôi nên tôi vẫn có thể nói chuyện với bạn ấy đôi chút vào buổi tối hoặc cuối tuần. Nhưng điều làm tôi bức mình hơn là thay vì cho tôi ăn cháo củ cải thường xuyên như trước đây thì giờ bố đã bị biến thành đồng bọn của mẹ hoàn toàn. Trước đây, chỉ có mình mẹ giảng giải về dinh dưỡng và bắt tôi ăn cháo thịt và uống sữa tôi đã cảm thấy chán mà giờ lại được thêm cả bố nữa, đúng là chán gấp bội. Còn chưa hết, tôi bị tổng sang ngủ một mình tại căn phòng màu xanh mà bố đã chuẩn bị cho tôi. Công nhận là căn phòng đẹp thật, nhưng dù thế nào thì tôi vẫn thích ôm mẹ ngủ hơn, phòng đẹp mà không có mẹ ngủ cùng thì chán ồm. Ấy thế mà bố tôi lại lấy cái lý do là con trai lớn rồi phải ngủ riêng một phòng. Bố thật vô lý, không phải bố lớn rồi vẫn ngủ với mẹ đó thôi. Xì, lý do của bố thật chẳng có tí nào thuyết phục cả.

Chính vì thế, mỗi khi ở nhà tôi luôn tìm cách vò vãnh và rúc vào người mẹ, nhưng không hiểu sao chỉ một lúc sau bà nội tôi sẽ đưa xe đến rước tôi đi chơi nhà ông bà. Một lần, hai lần, rồi nhiều lần đều như vậy. Tôi không hiểu tại sao bà nội luôn cần đúng lúc như thế nữa.

Còn cái danh hiệu người thừa kế gì gì đó càng lúc càng khiến tôi mệt mỏi. Mẹ tôi bắt tôi học thêm đủ thứ từ ngoại ngữ cho đến nghệ thuật. Mẹ muốn tôi phải thật giỏi. Mẹ luôn lấy tấm gương bố ra để tôi noi theo còn bố thì ngược lại, lấy tấm gương mẹ ra bắt tôi noi theo. Tôi đã từng thắc mắc và hỏi cậu Thiên Phúc rằng tại sao bố mẹ tôi lại hành xử như vậy thì cậu Thiên Phúc cười và nói rằng, nếu là cậu thì cậu cũng sẽ lấy gương mợ Phan Dương cho tôi noi theo. Còn chú Anh Quân sẽ lôi cô Tú An ra để cho tôi noi theo. Mãi về sau, tôi mới biết rằng, người ta sẽ lấy người mình ngủ cùng ra cho người khác noi theo. Có lẽ nếu không làm vậy sẽ bị đuổi ra ngoài không cho ngủ cùng nữa. Vậy nên tôi không cần hỏi cũng biết chú Đăng Minh sẽ là cô Thu Ngọc còn bác Khải Hưng sẽ là bác Bảo Hân. Người lớn luôn tôn trọng và bắt người khác noi theo đồng bọn của mình.

Giờ tôi đã bảy tuổi và đã làm anh rồi.

Tôi không hiểu lắm làm anh là như thế nào cho đến khi thấy hai bé con loát choát đi theo và gọi tôi là anh. Cảm giác làm anh cũng oai phết. Tôi có thể bắt hai đứa nó ngồi nghe tôi kể chuyện rồi vỗ tay khen tôi. Có thể sai chúng nó lấy giúp tôi cái này cái kia. Nhưng khổ nỗi hai đứa em của tôi lại là con gái, bọn nó không chịu chơi siêu nhân với tôi mà suốt ngày đòi chơi búp bê. Với lại hử tí là bọn nó khóc nhè. Lúc ấy tôi lại phải thí hết lời không thì mẹ tôi lại tưởng tôi bắt nạt chúng nó.

Nhưng công nhận có em vui thật. Chính vì có em mà tôi có cảm giác mình đã lớn lắm rồi.

Giờ tôi phải đi chuẩn bị đây, cuối tuần này bố mẹ sẽ đưa anh em chúng tôi đi picnic để chào mừng tôi chuẩn bị vào học lớp một.

Nắm chuẩn bị đi học lớp một rồi đây!

35. Ngoại Truyện 6

Ngoại truyện 6: Hoàng hôn năm ấy....

Những ngày này, cuộc sống đối với tôi thật chán nản. Ngồi nhìn bố mẹ buồn bã mà trong lòng tôi dấy lên nỗi áy náy. Tôi không dám nói với mẹ rằng tại quay lại đưa quà cho tôi mà chị Hai gặp tai nạn. Không khí ảm đạm trong nhà khiến tôi muốn bỏ chạy. Và tôi quyết định bỏ đi.

Tôi nghe thấy một thầy trong câu lạc bộ nhiếp ảnh của trường kể về giai thoại của những bức ảnh chụp được linh hồn người đã khuất nói rằng, nếu đến những nơi mà người đã khuất hay đến, có thể sẽ chụp được hình của họ.

Tôi đã sợ hãi khi nghe về giai thoại đó, nhưng từ khi chị Hai qua đời, tôi lại hi vọng có thể chụp được linh hồn của chị. Tôi đã hứa sẽ học chụp hình rồi chụp tặng chị một tấm thật đẹp, nhưng đến khi chị ra đi, tôi vẫn chưa thực hiện được lời hứa đó. Tôi muốn chụp hình chị. Muốn chuộc lại lỗi lầm của bản thân, bởi vì tôi mà chị qua đời. Suy nghĩ của một đứa trẻ hơn mười tuổi trong tôi chỉ ngây thơ làm vậy.

Tôi lang thang khắp nơi với chiếc máy ảnh. Tôi thử chụp ở căn nhà gỗ của chị và tôi nhưng vẫn không thể thấy được chị, nhưng nơi thân quen khác, tôi cũng đã thử qua nhưng đều không có hi vọng gì. Nơi cuối cùng tôi nghĩ tới chính là bệnh viện chị đã nằm trước khi ra đi. Tôi sợ hãi cảm giác khi nhìn màu trắng áo blue trong bệnh viện vì nó lại gợi cho tôi cảm giác bác sĩ tập nập chạy vào phòng chị ngày hôm đó. Nhưng mong muốn thực hiện lời hứa duy nhất đối với chị khiến tôi gạt bỏ mọi lo lắng, tôi hít một hơi thật sâu bước vào bệnh viện.

Tôi đi qua các dãy phòng để tìm đến phòng của chị nhưng căn phòng ấy giờ khóa cửa và mọi thứ bên trong đều trống không. Chán nản, tôi lững thững bước đi trên hành lang bệnh viện. Đến khu vực cầu nối giữa hai dãy lầu, tôi chợt thấy mặt trời đang bắt đầu đang bắt đầu khuất bóng và màu của hoàng hôn tím rì một góc trời. Trước đây, chị tôi từng rất thích hoàng hôn. Tôi hỏi chị tại sao thì chị nói rằng, hoàng hôn khiến người ta nhớ và tìm lối về nhà. Tôi nghĩ rằng không thể chụp ảnh chị thì tôi sẽ chụp cho chị cái mà chị thích nhất. Chính vì thế, tôi đưa máy lên và chụp cảnh hoàng hôn ấy để tặng chị. Nhưng do góc đứng của tôi khá khuất nên tôi đánh liều bước lên lan can để chụp cho không bị mất một góc hình. Chọn được địa thế tốt, tôi cẩn và chụp liên tục. Nhưng khi chưa chụp được một bức nào thực sự ưng ý thì tôi đã bị một kẻ nào đó kéo quần. Hốt hoảng quay đầu nhìn lại, thì ra là một đứa con nít đeo khẩu trang.

“Ê, đừng có leo lên cao như vậy, té bây giờ...khụ khụ!” Giọng nó hốt hoảng, nó nói trong tiếng ho nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tôi.

Thì ra là một đứa con gái. Vậy mà ăn mặc và đầu tóc thật khiến người ta nhìn chẳng ra con gái. Mà nếu là con gái thì tại sao dám kéo quần con trai như vậy. Thật chẳng có tí lịch sự nào cả.

“Tránh ra, đừng cản tôi!” Tôi nói rồi hất hất đầu ra hiệu bảo nó bỏ quần tôi ra.

“Khụ khụ...cậu định nhảy xuống à? Khụ khụ...định bắt chước siêu nhân à?...Ngã xuống là chết đấy!” Nó vẫn kéo một cách nhiệt tình.

Tôi đến là bực mình. Đang sáng tạo nghệ thuật thì có đứa phá đám. Tôi đưa cái tay gỡ cái tay nó đang nắm quần tôi ra và xì với nó một cái rồi định quay lại với công việc của mình. Nhưng tôi chưa kịp ổn định thăng bằng trở lại thì cái con bé đó lại túm chặt lấy quần tôi một lần nữa. Hành động của nó khiến tôi loạng choạng. Không kịp nữa rồi, tôi ngã xuống hành lang và đè lên cái kẻ vừa kéo quần tôi kia. Miệng tôi đập vào răng nó đau đến buốt óc. Chiếc máy ảnh của tôi cũng chịu chung số phận, phình văng một nơi, ống kính và thân máy văng một nơi. Tôi ngồi dậy, chạy lại cầm lấy máy ảnh và hét lên:

“Cái con này, làm hỏng hết của tao rồi!”

“Cái đồ điên này, mày có biết mày leo lên đó mà ngã xuống rồi bị làm sao thì bố mẹ sẽ buồn lắm không hả?...Khụ khụ...Mày bị khủng sao mà leo lên đó?” Con bé đó còn hét to hơn tôi dù đang ho sặc sụa.

“Mày đui hay sao không thấy tao đang chụp ảnh, lại còn dám chửi tao khủng?” Tôi bực bội.

“Thiếu gì chỗ chụp mà mày lại trèo lên đó... khụ...ngã xuống thì lúc đấy tha hồ mà ảnh với iếc!” Nó vẫn tiếp tục.

Cái con bé đánh đá. Làm người ta ngã mà còn già mồm được. Không thêm đôi co với cái loại nó. Tôi bực mình xem xét lại máy ảnh rồi toan bỏ đi. Nhưng vẫn không quên lăm rằm chửi nó.

“Đúng là xúi quẩy, tưởng chụp được cảnh mặt trời lặn đẹp, ai ngờ gặp ngay cái con này...”

Tôi bước được vài bước thì lại nghe thấy nó nói vọng đến.

“Tưởng gì, muốn chụp mặt trời lặn đẹp thì tao biết một chỗ...”

Tôi quay lại nhìn nó nhíu mày. Tôi thấy cặp mắt nó nhướn lên vẻ tự đắc. Mấy ngày nay, bố và ông nội tôi đã cử rất nhiều người đi tìm tôi. Cố gắng trốn lắm mới không để cho những người đó phát hiện ra, nhưng không biết chừng chỉ một chút nữa thôi sẽ có người tìm thấy tôi và bắt tôi về nhà. Đến lúc ấy, tôi có muốn cũng không thể chụp cho chị tôi một bức hình mà chị thích nữa. Chính vì thế, tôi đành xuống nước dụ dỗ con bé kia dẫn tôi đến chỗ mà nó nói rằng có thể thấy mặt trời lặn đẹp. Tưởng chừng con bé sẽ không thêm nói cho tôi vì cuộc cãi vã khi nãy nhưng nó lại nhiệt tình dẫn tôi đi.

Tôi và nó hì hục leo rất nhiều bậc thang và cuối cùng đã lên được tầng thượng, nơi mà nó bảo là chụp được hình mặt trời lặn đẹp. Tưởng gì chứ tầng thượng thì nhà tôi cũng có, có gì đâu mà đẹp. Tôi bĩu môi nhìn nó. Nhưng nó vẫn không lấy làm áy náy mà nó lại chỉ cho tôi nhìn về phía mặt đối diện.

Tôi sững người. Đối diện phía mặt trời lặn là một tòa nhà bằng kính. Bóng mặt trời lặn hiện lên trên tòa nhà bằng kính ấy như đang phản chiếu xuống một hồ nước đọng thẳng đứng. Tất cả mọi thứ thu lại trước mặt khiến người ta có cảm giác gần mặt trời trong gang tấc.

Tôi vội vàng đưa máy ảnh lên và chụp lấy khung cảnh đó, bởi tôi sợ nếu chần chừ thì mọi thứ sẽ biến mất.

Sau khi chụp xong hình, tôi và con bé ngồi nói chuyện trên sân thượng ấy. Tôi áy náy xin lỗi vì chuyện khi nãy đã nặng lời với nó. Còn nó thì chỉ híp mắt cười mà nói rằng lúc ấy nó cũng có lỗi vì đã mắng tôi. Tôi hỏi nó có muốn chụp hình không và bảo nó gỡ khẩu trang ra tôi sẽ chụp hình cho nó. Nó từ chối vì nó bảo bỏ khẩu trang ra tôi có thể bị lây bệnh.

Chúng tôi ngồi đó, nói chuyện với nhau về ước mơ của mình. Tôi nói cho nó nghe rằng tôi muốn làm nhiếp ảnh gia, còn nó nói rằng nó muốn làm thiết kế thời trang hoặc học một nhạc cụ nào đó bởi nó cũng rất thích nổi tiếng. Nó kể rằng nó sẽ cố gắng tìm học bổng du học Úc để thực hiện ước mơ. Tôi cũng hào hứng vì tôi cũng rất thích đất nước ấy. Chúng tôi cùng nghĩ rằng nếu có thể cùng gặp lại ở nước Úc thì thật là hay quá. Lúc ấy nó sẽ làm nhà thiết kế thời trang hoặc nghệ sĩ nổi tiếng nào đó, còn tôi cũng đã có một phòng triển lãm riêng.

Đang say sưa nói chuyện, tôi nghe thấy tiếng gọi.

“Thiên...Ân ơi,...khụ...khụ... con ở trên đó phải không?”

Nó vội nói với tôi rằng bố tìm nó và nó phải xuống rồi. Nó dặn tôi ngồi trên này một chút nữa rồi cũng phải đi xuống vì khi trời tối sẽ có người khóa cửa.

Nó đi khuất. Còn tôi mỉm cười. Vì tôi đã chụp được một bức hình ưng ý để tặng chị tôi. Tôi còn gặp được một người con gái mà tôi muốn tìm kiếm trong cuộc đời mình. Chúng tôi mãi trò chuyện đến nỗi đã quên mất hỏi tên nhau. Nếu không phải bố nó cất tiếng gọi thì tôi cũng không biết được tên nó.

Tôi sẽ tìm nó. Người con gái với cái tên và cá tính đặc biệt.

Bố dẫn tôi lên sân thượng đó một lần, và thế là chiều nào tôi cũng lén leo lên đó ngồi mãi đến khi bố tìm tôi mới chịu xuống.

Điều đặc biệt của buổi chiều hôm nay là tôi đã gặp được một người bạn. Nhưng một điều sơ ý rằng tôi quên không hỏi tên của cậu ấy. Nhưng trong lòng cũng có một niềm vui nho nhỏ rằng nhờ tôi mà cậu ấy có thể có được một tấm hình ưng ý để tặng chị cậu ấy.

Bố tôi nhìn tôi rồi lại cốc lên đầu tôi một cái vì tôi lại chuẩn bị đi chơi. Tôi cười hì hì rồi nắm tay bố cùng bước xuống.

Tôi ngoái ra phía sau nhìn về phía sân thượng. Tôi tự hỏi không biết tôi và cậu ấy còn có thể gặp nhau hay không. Không biết đến lúc ấy có thể nhận ra nhau hay không nhỉ.

Tiếng ho của bố khiến tôi quay trở lại nhìn lên và hỏi có phải bố đã bị lây bệnh của tôi hay không. Thì bố lắc đầu và nói rằng có lẽ hôm qua do thức khuya để chăm sóc mẹ nên bố hơi mệt. Tôi nhìn bố hối lỗi, bố đã mệt vậy lại còn phải leo lên đây để tìm tôi, tôi thật hư quá. Tôi lí nhí xin lỗi bố nhưng ông chỉ cười nói với tôi trong tiếng ho:

“Mẹ tỉnh rồi...khụ... mẹ đang tìm con đó, Thiên An à!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-la-anh-cuoi-em-di>